New York Times Bestseller

"Tami Hoag, okuru merak içinde bırakacak entrikalar yaratmada neden bu kadar başarılı olduğunu bu romanıyla bir kez daha kanıtlıyor. Benzerlerini fersah fersah geride bırakarak..."

People

Tami Hoag

Psikopat'ın yazarından

PARANOYA

ROMAN

Koridor

Çeviri: Ender Nail

PARANOYA

TAMI HOAG

KORİDOR YAYINCILIK - 73

PARANOYA

Tami Hoag

Özgün adı: *DUST TO DUST*

Bantam Dell, 2006 basımından çevrilmiştir.

İngilizceden çeviren: Ender Nail

Sayfa tasarımı: Bilgin Budun

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2007

TEŞEKKÜR

YAZAR; BU KİTABIN ortaya çıkmasında katkıda bulunmuş, aşağıda isimleri belirtilen kişilere teşekkürü bir borç bilir:

FBI'dan emekli özel ajan Larry Brubaker, Minneapolis Polis Teşkilatı Cinayet masasından Çavuş Mark Lenzen ve Çavuş Mike Carlson, St. Paul Polis Teşkilatı İçişleri'nden Yarbay Thomas Reding; Eileen Dreyer; Nita Taublib, Beth de Guzman ve Andrea Cirillo.

EN KOTU ZAMANLARIMDA

DESTEKLERİNİ ESİRGEMEYEN

GERÇEK DOSTLARIM

BETSY, JESSIE VE

HİÇ UNUTMAYACAĞIM

DIVA AİLESİNE...

GİRİŞ

BU KADAR ÇABUK olması hayret verici. Bir sorun bu kadar kısa sürede tam bir trajediye nasıl dönüşebilir? Saniyeler. Nefes alınamayan birkaç saniye. Ve beyin hemen fonksiyonunu kaybetmeye başlar. Mücadele etmek için zaman yoktur. Hatta paniğe kapılmak için bile.

Tıpkı avını geçen her saniye daha sıkı saran bir boğa yılanı misali. O anda akıldan geçenlerin hiçbir anlamı yoktur. *Hareket et! İpi yakala! Nefes al!* Sinirler bu komutların hiç birini kollara ulaştırmaz. Artık bedenin koordinasyonu yitip gitmiştir.

Sert halat bedenin ağırlığıyla gerilirken yırtılma sesi duyulur. Direk inleyerek çatırdar.

Beden yavaşça döner. Kollar her iki yana düşerek, spazmlarla kasılır. Ölüm dansı yapan bir kukla misali, eller, kollar amaçsızca aşağı yukarı sallanır, parmaklar kıvrılır. Dizler yukarı çekilmeye çalışılır ama sonuç yine aynıdır. Ve de tüm bu amaçsız hareketlerin tek bir manası vardır. Beyin hasarı.

Bu garip, tüyler ürpertici titreme devam edip gider. Ölüm dansı sürerken sanki dakikalar uzamış gibidir.

Bir dakika. İki. Dört. Halatın geçtiği yerin gıcırtısı dışında oda sessizdir. Gözler açık ama ifadesiz. Dudaklar son bir nefes alabilme umuduyla oynar. Sonra yaşamın en hassas anı gelir. Ölümden önceki son kalp atışı.

Ve sonra her şey sona erer.

Nihayet.

Bembeyaz bir ışık her yanı kaplarken sanki sahne zaman içinde donup kalmıştır.

1.
BÖLÜM

"BUNU YAPAN AŞAĞILIK herifi asmalılar," diye söylendi Sam Kovac, yeni bir nikotin bandını kutusundan çıkarmaya çalışırken.

"O sakız mı, bant mı?"

"İkisi de. Çünkü bu lanet şeyi bir türlü açamıyorum. En iyisi ağzıma atıp çiğnemek."

"O zaman bunun sigara içmekten ne farkı kalacak?" diye sordu Nikki Liska.

Geniş, beyaz duvarlı koridorda kalabalığı yararak ilerliyorlardı. Sigara içmek için Minneapolis Hükümet Konağı'ndan çıkan, sigaralarını bitirip geri dönen polisler, vergilerini ödemek için gelmiş garip görünümlü vatandaşlar koridoru arı kovanına çevirmişti.

Kovac, bir an için gözünün ucuyla ona baktı. Liska önüne çıkanı adeta iterek kendine yol açıyordu. Zaten Kovac, Tanrı'ınn onu kasıtlı olarak kısa boylu yarattığını düşünürdü. Zira boyu biraz daha uzun olsa Liska tüm dünyayı avucunun içine alabilirdi. Bunu yapacak enerjiye de güce de fazlasıyla sahipti.

"Sen ne anlarsın ki?" diye kışkırttı onu.

"Eski kocam sigara içerdi. Bazen kül tablası yaladığımı sanırdım. Zaten bu boşanma sebeplerimizden biriydi, biliyor musun? Dilimi ağzına sokamıyordum."

"Tanrım, bunu neden bilmek isteyeyim ki?"

Nick ona Demir Cadı adını takmıştı. Hiç taramadığı kuzeylilere özgü sarı saçlarını Peter Pan stilinde kestiren Liska, güneşli bir gündeki masmavi gölü andıran gözleriyle son derece kadınsı bir görünümü olmasına karşın bir o kadar da atletikti. Teşkilatta tanıdığı, benim diyen birçok erkek polisin yakalayamadığı sayıda baş belasını kodese tıkmıştı. Cinayet masasında da kendi görev almak istemişti. Tanrım, zaman ne kadar da hızlı geçiyor. Beş hatta altı yıl olmuştu galiba. Kendisiyse ne zaman göreve başladığını hatırlamıyordu. Sanki kendini bildiğinden beri cinayet masasındaymış gibi geliyordu. Kırk üç yıllık yaşamı boyunca buradaymış gibi. Ya da en azından yirmi üç yıllık kariyerinin tamamını cinayet masasında geçirmişti sanki. Daha yedi yılı vardı. Otuzu tamamladıktan sonra da emekliliğe hak kazanacaktı. Sonra belki en fazla on yıl sonra uykusunda... Bazen neden yirmi yılımı doldurunca ayrılmadım diye kendi kendine sorduğu olmuştu. Ama emekli olunca ne yapacağı konusunda hiçbir fikri olmadığından devam etmeye karar vermişti.

Liska, İçişleri'nin 126 numaralı odasının önündeki endişeli görünümlü polis memurlarının arasından geçerken, "Tabii bu en önemsiz nedenlerden biriydi," diye ekledi. "Ben daha ziyade penisini sokmak istediği yer konusunda rahatsızdım."

Kovac yüzünü buruşturup, başını iki yana salladı.

Liska, haylaz bir ifadeyle sırıtarak, "Diğer kadını kastettim. Yani Brandi'yi," dedi.

Cinayet Masası Soruşturma Bölümü çok kısa bir süre önce elden geçirilmiş, duvarlar kurumuş kan rengine boyanmıştı. Kovac bunun sadece modaya uymak için mi yoksa bambaşka bir niyetle mi tercih edildiğini uzun uzun düşünmüştü. Büyük bir ihtimalle modaya uymak istemişlerdi. Ama duvarın rengi dışında hiçbir şey polislerin istediği biçimde dizayn edilmemişti. Ancak iki kişinin zorlukla sığabildiği

küçük kabinlerden ibaret bürolar bir muhasebe bürosundan farklı görünmüyordu.

Oysa Kovac ofisin onarım öncesi halini daha çok severdi. Kirli, boyası yer yer dökülmüş duvarlar, eski masalar, beyaz flüoresan ışığı altında migreni tutmuş, bezgin polisler ona çok daha cazip geliyordu. Cinayet Masası onarımdan sonra küçücük bir büroya hapsedilmişti. Bir tarafı hırsızlık masası, diğer tarafı da cinsel suçlar bölümü tarafından kuşatılmış biçimde, adeta araya sıkıştırılmıştı. İşte yeni yerlerinin harika atmosferine kavuşmuşlardı yine.

"Nixon olayıyla ilgili son durum ne?"

Kovac bu sesi duyunca sanki biri yakasına yapışmış gibi donakaldı. Durup, elindeki nikotin bandını bir kez daha hırsla ısırdı. Liska'ysa bir an bile duraksamadan yürümeyi sürdürüyordu.

Yeni büro ve yeni bir Teğmen. Yani yeni bir karın ağrısı. Cinayet masası teğmeninin bürosuna şık bir döner kapı takılmıştı. Böylece odasına hızla dalma fırsatı da yitip gitmiş oluyordu. Yine de bu yeni Teğmen, Leonard, en azından takım ruhu içinde çalışmaya meyilliydi. Eski Teğmen gibi ekibin çalışma saatlerini uykuya hasret kalacak şekilde düzenleyerek herkese işkence eden biri değildi.

Elbette bu onun aşağılık biri olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bakıyoruz," dedi Kovac. "Elwood biraz önce Truman cinayetine karıştığını düşündüğü bir adam getirdi."

Leonard bir anda kıpkırmızı kesildi. Kırlaşmış, tepesinde ördek tüyleri gibi duran kısacık saçları, kızarmaya meyilli ten yapısıyla hemen dikkat çekiyordu. "Hâlâ Truman olayıyla mı uğraşıyorsunuz? Bir hafta oldu be! Hâlâ kıçınızı kaldırıp bir sonuca ulaşamadınız!"

Liska asık yüzlü polis ifadesini takınarak, Teğmene yüzünü döndü. "Bu adamın iki cinayete birden karıştığını düşünüyoruz, Lou.

Nixon'a saldırıp Truman'ı öldürmüş olması muhtemel. Sanırım millet yakında bu olaya Başkan Cinayetleri adını takar."

Kovac homurdanmaya benzer bir sesle bu espriye güldü. "Oysa bu aşağılık katiller bir başkanı yolda görseler bile tanımazlar."

Liska ona doğru dönerek, "Elwood adamı sorgu odasına aldı. Adama yanlış bir şeyler söylemeden gidelim hadi."

Leonard kaşlarını çatarak kapıya yöneldi. İnsan onun yüzüne bakınca dudağı yokmuş gibi bir izlenime kapılıyordu. Kulakları da tıpkı bir şempanzeninki gibi kafasına yapışıktı. Bu yüzden de Kovac ona Rütbeli Maymun adını takmıştı. Adamın yüzünde sanki bir cinayetin çözülmesi tüm gününü mahvedecekmiş gibi bir ifade vardı.

"Endişelenmeyin," dedi Kovac. "Aynı tür başka olaylarla da karşılaşacağız."

Leonard cevap vermeden Liska'nın peşine takılıp, sorgu odasına yöneldi.

"Yani bu adam Nixon olayına da mı karışmış?"

"Ne yazık ki. Leonard buna bayılacak."

"Aşağılık rütbeli," diye söylendi Kovac. "Biri ona kapıdaki lanet olası tabelayı göstermeli. Hâlâ kapıda "cinayet masası" yazıyor, değil mi?"

"En son baktığımda öyleydi."

"Onun tek istediğiyse saldırılan çözmek."

"Saldırılar yarının cinayetleridir."

"Bak bundan harika bir dövme yapılabilir. Bu dövme onun en çok neresine yakışır biliyorum."

"Ama okuyabilmek için bir madenci şapkasına ihtiyacın var. Noel'de bir tane alırım. Böylece sana en azından bir umut vermiş

olurum, değil mi?"

Liska kapıyı açıp, Kovac'la birlikte yaklaşık bir giysi dolabı büyüklüğündeki odaya girdi. Mimar böyle bir odayı ortamı samimileştirmek için dizayn ettiğini ileri sürebilirdi. Zira son sorgu teorileri küçük bir odaya ancak sığabilen minik, yuvarlak bir masanın etrafında tıpkı sohbet ediliyormuş gibi bir izlenim yaratmanın çok işlevsel olduğunu ileri söylüyordu. Konuşmaya hâkim biri yokmuşçasına. Eşitlermiş, dostça sohbet ediyorlarmış gibi. Birbirlerine güvenerek.

Ama hiç kimse oturmuyordu.

Elwood Knutson köşede yüzünde Disney çizgi film karakterlerine yakışır bir ifadeyle tam karşısındaki Jamal Jacson'u süzüyordu. Jamal'sa duvara gömülerek monte edilmiş kütüphanenin boş raflarına yaslanmış, öylece bakıyordu. Aslında rafların hemen arkasına Minnesota yasaları gereğince bir kamera yerleştirilmişti. Böylece zanlıların dövülüp dövülmediği kontrol ediliyordu.

Jackson'un duruşu da üzerindeki giysiler de feciydi. Kot pantolonu sanki her an kalçalarından aşağı kaya-cakmış gibi duruyordu. Kırmızı- siyah gömleği de haddinden fazla boldu. Bahçe hortumunu andırır kalın alt dudağını bükerek, boş gözlerle Kovac'a baktı.

"Üzgünüm, dostum. Bu adamda iş yok."

Kovac kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani? Tanrım, o en iyimiz." Ardından Elwood'a dönerek kollarını iki yana açtı. "Aradığımız adamın bu olduğunu söyledin sanıyordum. Ama herif suçlu değilim, diyor."

"Yanılmış olmalıyım," dedi Elwood. "Lütfen özürlerimi kabul edin Bay Jackson."

"Sizi devriye aracıyla evinize bırakalım," dedi Kovac. "Hem bir yandan evinize giderken diğer yandan da telsizden herkese ne kadar büyük bir hata yaptığımızı anlatırız. Aslında sizi gözaltına alarak ne büyük bir kabahat işlediğimizden bahsederiz."

Jackson dudaklarını oynatarak Kovac'ı süzüyordu.

"Herkese senin Deon Truman cinayetine karışmadığını zaten bildiğimizi net biçimde açıklarız. Yani senin suçun olmadığını bir kez daha yineleriz. Neticede bizim yüzümüzden hakkında dedikoduların yayılmasını istemeyiz."

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı Jackson avazı çıktığı kadar. "Beni öldürtmek mi istiyorsun?"

Kovac kahkahayla güldü. "Hey. Sen yapmadığını söylemedin mi? Güzel. Ben de seni evine götürüyorum işte."

"Ama herkes seninle konuştuğumu zannedecek. Sonra da hedef haline geleceğim. Bunu hiç sevmedim."

Jackson başını iki yana sallayarak ona doğru yürüdü. Önden kelepçeli elleriyle Kovac'ın yanına iyice sokulup, gözlerini gözlerine dikti.

"Beni içeri at, lanet herif," dedi.

"Bunu yapamam. Bu isteğini bu derece kibar söylesen de bunu yapamam. Üzgünüm."

"Ben gözaltındayım," diye ısrar etti Jamal.

"Eğer hiçbir şey yapmadıysan değilsin."

"Çok şey yaptım."

"Yani itiraf etmeye mi başlıyorsun?" diye sordu Liska.

Jackson hayret dolu bir ifadeyle ona bakarak, "Bu karı da kim, Tanrı aşkına? Kız arkadaşın mı?" diye sordu.

"Bir hanımefendiyle doğru konuş bakalım," dedi Kovac. "Az önce Deon Truman'ı astığını mı söylemek üzereydin?"

"Ben yapmadım."

"O zaman kim yaptı?"

"Lanet olsun. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Elwood, bu adamı hazırla da evine bırakalım."

"Ama ben gözaltındayım!" diye bağırdı Jackson. "Beni içeri atın!"

"Hadi oradan," diye tersledi Kovac. "Hapishaneler ağzına kadar dolu zaten. Orası otel değil. Onu neyle suçlayabilirsin Elwood?"

"Sadece ortalıkta anlamsızca dolaşıp, şüphe çektiğini ileri sürebilirim, hepsi bu."

"Ne kadar önemsiz bir suç."

"Lanet olsun!" diye çileden çıkmış bir halde bağırdı Jackson. Ardından başıyla Elwood'u işaret ederek," Beni zulamdaki malı elimden çıkartmaya çalışırken enselemedin mi? Chicago'nun köşesiyle Yirmi Altıncı caddenin kesiştiği yerde."

"Onu gözaltına aldığında üzerinde uyuşturucu mu vardı?" diye sordu Kovac.

"Hayır, efendim. Sadece bir pipo."

"Malı fırlatıp atmıştım."

"Uyuşturucu kullanıcısı ha!" dedi Liska yüzünü ekşiterek. "Aman ne önemli. Bırak gitsin. Zamanımızı harcamaya değmez."

"Aşağılık kaltak," dedi Jamal, Liska'nın üzerine yürürken. "Yalvarsan bile penisimi emmene izin vermem."

"Paslı çivilerle gözlerimin oyulmasını yeğlerim," diye karşılık verdi Liska. Onun, mavi bakışlarının altında ezildiğini bilerek

doğrudan gözlerinin içine bakıp, "Aletini pantolonunun içinde tutsan iyi olur, Jamal. Yeterince uzun yaşarsan içeride bu istediğini yapacak hoş bir delikanlı bulabilirsin," dedi.

"Ama bugün cezaevine gitmiyor," diye açıkladı Kovac sabırsızca. "Hadi şu işi bitirelim. Daha partiye yetişeceğim."

Jackson, Kovac arkasını dönüp kapıya doğru adım atar atmaz kitaplıktaki gevşek raflardan birini kavrayıp, hızla ona doğru bir hamle yaptı. Uzanıp, bağırarak belinden yakalamaya çalışan Elwood çok geç kalmıştı. Kovac yine de refleksle kendini yana attı ama buna rağmen rafın keskin köşesi sol kaşını boydan boya yardı.

"Lanet olsun!"

"Aşağılık herif!"

Kovac darbenin etkisiyle dizlerinin üzerine çöktü. Çevresini ancak belli belirsiz, tıpkı bir örümcek ağının arkasından bakıyormuş gibi görüyordu. Zemin de sanki bir pelte halini almış, üzerinde ayakta durmayı imkansız hale getirmişti adeta.

Elwood, Jacson'un bileklerim kavrayıp, kollarını hızla geriye kıvırarak elindeki rafın yere düşmesini sağladıktan sonra onu arkasındaki yeni boyanmış duvara çarptı.

Jacson sırtını duvarın köşesine büyük bir hızla çarpınca acıyla bağırdı. Ardından dengesini kaybederek yere yığıldı ama bu sırada dizi biraz fazla bükülmüştü. Bu kez de dizinin acısıyla çığlığı bir kez daha duyuldu. Elwood panikle geri sıçrayıp, şaşkın gözlerle adama bakıyordu.

Liska hemen harekete geçip, Jacson'u arkasından yakalayıp, diziyle adamı yüz üstü yere yatırdı.

O anda kapı açıldı ve silahlı birkaç dedektif hızla içeri daldı. Liska kısa, siyah copunu çıkartıp, şaşkınlıkla masumiyet karışımı bir ifadeyle dedektiflere baktı.

"Tanrım, şuna bakın montunıun cebinde ne buldum!" Jamal Jackson'un kulağına eğilip, baştan çıkartıcı bir ifadeyle, "Öyle görünüyor ki arzularından birini yerine getireceğim, Jamal. Tutuklusun."

"YUMUŞAKMIŞSIN gibi duruyor."

"Bu otoritenin sesi mi, Tippen?"

"Hadi oradan, ukala."

"Bu hayır anlamına mı geliyor, yoksa öyle olmayı dilediğin mi?"

Masanın çevresinde, her gün birbirinden korkunç şeylerle yüz yüze gelen insanlardan oluşan kalabalıktan içten kahkahalar yükseldi. Polislerin mizahı bazen incitecek derecede kaba olabiliyordu, zira yaşamları canavar ruhlu insanların işlediği barbarca olayları çözmeye çalışmakla geçiyordu. Noel Coward{1} gibi nükteli yanıtlar verecek ne zamanları ne de sabırları vardı.

İsveçliler tarafından işletilen ama İrlanda adı taşıyan Patrick'in Barı diye bir yerde toplanmışlardı. Polisler, barın Minneapolis Emniyeti'yle Hennepin Bölge Şerifi'nin bürosuna yakın olması nedeniyle daimi müşterisi sayılırlardı. Hepsi yorucu geçen günün sonunda biraz olsun kafalarını dağıtabilme umuduyla soluğu burada alırdı. Hayat neşelerini yeniden kazanıp işlerine daha bir sarılmak için gelen polislerle, emekli olduktan sonra diğer insanlarla bir türlü anlaşamadıklarını fark edenler burada kaynaşırlardı. Eski günleri yâd edip, bir nebze de olsa mutlu olmanın yolunu ararlardı.

Ama bugün sıradan günlerden biri değildi. Barın müdavimleri dışında, yüksek rütbeliler, siyasetçiler ve haberçiler de soluğu burada almıştı. Onların gelişi bar müdavimlerinin aslında neşesini kaçırmış,

konuşmalarına da hareketlerine de aşırı bir dikkat göstermek zorunda olduklarını hissettirmişti. Sanki gelenler varlıklarıyla ortamın havasım ağırlaştırmış gibiydiler. Yerel kanallardan birinden gelen bir haber ekibi barın köşesindeki masalardan birine kurulmuş, etrafı meraklı gözlerle süzüyordu.

"Gerçek dikiş attırmalıydın. Demode de olsa en iyi yöntem odur," diye devam etti Tippen.

Sigarasının külünü silkip, derin bir nefes daha alırken, gözlerini kısıp kameramana baktı. Ateşli, zeka parıltıları saçan kara gözleri, uzun, bir fırçayı andırır çirkin, kırlaşmış bıyıklarıyla tıpkı bir İrlanda kurt köpeğini andırıyordu. Şerifin bürosunda uzun zamandan beri dedektif olarak görev yapan Tippen bir yıl kadar bir süre krematoryum cinayetlerini araştıran ekipte görev yapmıştı. Bu ekibin elemanları görevleri bittikten sonra bile dostluklarını aynı yakınlıkla sürdürmeye devam etmiş, akşamlan barda buluşup, birbirlerine hakaretler yağdırarak hoşça vakit geçirmeyi sürdürmüşlerdi.

"O zaman iyileşince bile yüzünün ortasında Frankenstein'a yakışır bir iz kalırdı, değil mi ama?" dedi Liska. "Ama kelebek kıskacı sayesinde, yüzünde hani şu kadınların hoşuna gidebilecek küçük, sevimli bir izden başka bir şey kalmayacak."

"Sadist kadınların," diye fikrini söyledi Elwood.

Tippen dudaklarını büzerek, "Sanki başka bir türü varmış gibi," dedi.

"Elbette. Seninle çıkanlar da var ya," dedi Liska. "Yani mazoşistler."

Tippen kaseden bir mısır cipsi alıp, Liska'ya fırlattı.

Kovac aynada yüzünü Liska'nın söylediklerini de düşünerek uzun uzun inceledi. Alnındaki yarık Henne-pin Eyalet Tıp Merkezi'nin acil servisinde, gözünden uyku akan stajyer bir doktor tarafından

temizlenip, kapatılmıştı. Zaten Tıp Merkezi çalışanları kentteki serseriler sayesinde bu tür yarıklara da çok daha ciddilerine de fazlasıyla alışkındılar. Aslında Kovac bir kurşun yarasından daha basit bir şey için hastaneye gitmeye utamyordu. Üstelik genç kadın da ona böylesi basit bir şey için hastaneye gelmenin ne kadar komik olduğunu yüzüne vuran bir ifadeyle bakmıştı. Anlaşılan cinsel çekiciliği burada pek işe yaramıyordu.

Eleştirel gözlerle meslek yaşamının izlerini yansıtan yüzünü incelemeye koyuldu. Stresin neden olduğu yüz çizgilerine, birkaç yara izi eşlik ediyor, yüzüne tam bir savaşçı ifadesi katan eğri burnu, dudaklarından hiç eksilmeyen alaycı gülüşle mükemmel uyum sağlıyordu. Bu görünüşünü de dudağının üzerindeki olmazsa olmaz kabul ettiği polis bıyığı tamamlıyordu. Saçları artık kahverengi olmaktan çok beyazdı. Ayda bir kez yaşlı Norveçli berbere gidip on papel verir biraz uzadıklarında hemen dikilme eğilimi gösteren saçlarını iyice kısalttırırdı.

Hiçbir zaman kadın dergilerinde sözü edilen yakışıklılardan biri olmamıştı ama karşı cinse itici geldiğini söylemek de mümkün değildi. En azından görünüşüyle. Ve bir küçücük izin bu durumunu değiştirmeyeceği kanaatindeydi.

Liska birasından bir yudum alıp, Kovac'ın yüzünü uzun uzun inceledi. "Sana kişilik kattı, Sam."

"Bir de baş ağrısı," diye söylendi yüzünü buruşturarak. "Kişiliğim açısından da bir işe yaramaz. Zaten yeterince kişiliğim var."

"Aslında baş ağrının geçmesi için seni öpmek isterdim ama sana bunu yapanın sırtına tekmeyi patlattım zaten. Bu da üzerime düşeni fazlasıyla yaptığını anlamına geliyor sanırım."

"Bir de neden hâlâ yalnız olduğuna şaşırıyorsun ha!" diye konuştu Tippen.

Liska ona öpücük atarak, "Hey, sev beni. Hemen sev. Ya da anlayacağın dille söyleyeyim. Gel de hemen kıçımı öp."

Kapı hızla açılırken içeri soğuk havayla beraber bir grup polis girdi. Herkes susup içeri girenlere bakmaya koyuldu. Bir anda hava gerginleşmiş, herkes huzursuz-laşmıştı. Bunu herhalde kendilerinden olmayanlarla birlikte olduklarında takınılan genel polis tavrı olarak açıklamak mümkündü.

"İşte tam zamanında," dedi Elwood, içeridekiler gelenleri tanıyıp sohbete dönerken. "Yükselmeden önce alt tabakayla biraz kaynaşmak istiyor olmalı."

Kovac yorum yapmadı. Ace Wyatt kapı eşiğinde devetüyü paltosuyla tıpkı Kaptan Amerika gibi kasılarak etrafı süzdü bir süre. Yüzünde o lanet olası yarışmadaki sırıtışı vardı. Bu yüz ifadesiyle, berberine verdiği on dolar karşılığında saçını kestirmekle kalmamış, manikürcü kızdan da hediye olarak bir oral seks seansı kapmış olmalıydı.

"Makyaj mı yapmış o?" diye sordu Tippen fısıldayarak. "Gözlerine sürme çektiğini duymuştum."

"Hollywood'da usul öyledir," dedi Elwood.

"Ben de her türlü hakarete rıza gösterirdim doğrusu," dedi Liska alaycı bir ifadeyle. "Onun yarışmadan kaç para kazandığını biliyor musunuz?"

Tippen sigarasından derin bir nefes alırken, Kovac da Yüzbaşı Ace Wyatt'ı sigara dumanları arasından süzüyordu. Onunla bir süre aynı ekipte görev yapmışlardı. Ama şimdi o günler yüzlerce sene geride kalmış gibiydi. Daha hırsızlık bölümünden cinayet masasına yeni geçtiği günlerdi. Wyatt o zamanlar mesleğinin doruğundaydı, hatta bir efsane haline dönüşmüştü. Ve yakında çok daha yükseleceği hatta kısa zamanda en tepelerde olacağı konuşuluyordu. Ayrıca tüm emniyet teşkilatında yakışıklılığıyla da

nam salmıştı. Derken işi bırakıp, televizyonculuğa atıldı. Önce bir dizide polis şefini oynadı, ardından *Amerika'nın En Çok Arananları*{2} programında sunuculuk yaptı. Sonunda da ulusal televizyonların birinde gösterilen *Crime Time*{3} adlı programın sunuculuğunu kapmayı başardı.

"O heriften nefret ediyorum."

Kovac aslında ağrı kesicilerle birlikte kullanmaması gerektiği halde uzanıp, kadehine doldurduğu viskiyi bir dikişte bitirdi.

"Kıskanıyor olmayasın?" diye iğneledi Liska.

"Neyini kıskanayım? Ukalalığını mı?"

"Kendini küçümseme, Kojak.{4} Sen buradaki herkesten daha ukalasın."

Kovac homurdanırken birden buradan hemen çıkıp gitme arzusuyla dolduğunu hissetti. Buraya neden gelmişti ki? Beyin sarsıntısı geçirmişti bir bakıma. Bu da izin isteyip evin yolunu tutması için aslında harika bir bahane sayılırdı. Ne yazık ki boş evine, oturma odasındaki boş akvaryumunun karşısına dönmeyi istemiyordu. Yanmış cesetlerle ilgili soruşturmalar sırasında neredeyse yetmiş iki saat kadar görev yapmak zorunda kaldığında bütün balıkları ölmüştü. O da yerlerine yenisini almakla uğraşmamıştı.

Ace Wyatt için verilen bir partiye katıldığı için kendini Tippen'le çıkmayı kabul eden kadınlardan bile daha mazoşist hissediyordu. İçkisi bitmişti işte. Wyatt kapının önünden çekilip, kalabalığa karışınca kalkıp, kendini dışarı atacaktı. Belki Beşinci Cadde'deki polislerin takıldığı o bara uğrardı. Oradakiler Ace Wyatt'la zerre kadar ilgilenmezlerdi.

Tam bu kararı vermişti ki Wyatt onu fark edince yüzündeki gülümsemeyi biraz daha artırarak peşindeki dalkavuklarıyla birlikte

Kovac'a yöneldi. Yürürken sanki Papaymış da dokunduklarını kutsuyormuş edasıyla önüne çıkan herkesin elini sıkıyordu.

"Kojak, seni eski tüfek!" diye bağırdı tüm gücüyle. Ardından uzanıp Sam'in elini yakaladı ve tüm gücüyle sıktı.

Kovac sanki ayaklarının altındaki zemin sarsılıyormuş gibi hissetmesine rağmen zorlukla doğruldu. Başının bu derece dönmesinin nedeni kafasına aldığı sert darbe olabilirdi ya da belki de onca ağrı kesiciden sonra hızla içtiği viski yüzündendi. Durumunu Wyatt'ın fark etmesini istememişti. Aşağılık herif. Hâlâ ona *Kojak* diye hitap ediyordu. Oysa Kovac lakaplardan nefret ederdi. Ve kendisini iyi tanıyan herkes bu huyunu bildiğinden ancak onu kızdırmak istediklerinde böyle yaparlardı.

Dalkavuklardan biri yaklaşıp, elindeki fotoğraf makinesinin flaşını kör edecek derecede yakından patlattı.

Ardından, "Hatıra Defteri için," dedi kobalt mavisi gözleri, parlak siyah saçlarıyla otuz küsur yaşında olmasına karşın hâlâ olgunlaşmadığı ilk görüşte anlaşılan adam. Onun en azından prime-time sonrası kuşağında az izlenen bir dizide rol kapma çabası içinde olduğu daha ilk görüşte belli oluyordu.

"Yine saldırıya uğramışsın ha," dedi Wyatt sırıtarak. "Tanrım. Hayatta kalmana şaşırıyorum bazen. Omuzlarının üzerinde hâlâ kafan olduğu için şanslı saymalısın kendini!"

"Daha yedi yılım var," dedi Kovac. "Neticede Hollywood'dan kimse beni çağırmadı henüz. Bu arada tebrikler."

"Sağ ol. Ulusal bir kanalda rol almak çok şeyi değiştirecek. "

Elbette en azından banka hesabını değiştirecektir, diye düşündü Kovac. Ama bu düşündüklerini söylemedi. Onu ilgilendirmezdi ki. Hiçbir zaman özel dikilmiş takım elbiselere de haftalık manikür de özenmiyordu. O basit bir polisti sadece. Ve bu da tüm yaşamı

boyunca olmak istediği şeydi. Diğer taraftan Ace Wyatt kendini her zaman daha büyük, daha iyi, daha parlak, daha hızlı olmaya adamıştı. Büyük hedefler çizmişti kendine. Ve şimdi de anlaşıldığı kadarıyla hedeflerine ulaşmanın arifesindeydi.

"Partiye gelmene çok sevindim, Sam."

"Hey, ben bir polisim. Nerede beleş yiyecek içecek varsa oradayımdır."

O konuşurken Wyatt'ın gözleri elini sıkacağı çok daha önemli birinin üzerine kenetlenmişti bile. Siyah saçlı yakışıklı çocuk da Wyatt'ın nereye baktığını görmek için döndü. Televizyon kameraları. Wyatt'ın yüzünde bir anda güller açmıştı.

O anda Liska kutudan çıkan bir kukla gibi ayağa fırlayıp, Wyatt gidemeden koluna yapıştı. "Yüzbaşı Wyatt. Cinayet masasından Nikki Liska. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Programınızı severek izliyoruz."

Kovac, kaşlarını çatarak, "Ortağım," dedi. "Hırslı sarışın."

"Seni şanslı köpek," dedi Wyatt en centilmen halini takınmaya çalışarak.

Liska sanki birden tadı berbat bir şeyi yutmuşcasma yüzünü buruşturdu. "Polislerle halk arasında internet aracılığıyla bir etkileşim ağı kurma fikriniz çok etkileyici bir buluş."

Wyatt iltifata bayılmıştı. "Amerika'ya sağlam bir multi medya kültürü yerleşti artık," dedi yüksek sesle. Bu sırada da kumral, parlak kırmızı blazerli muhabir ona doğru yaklaşıyordu. Wyatt hemen kadının sorusunu duyabilmek için kameraya dönüp, hafifçe eğildi.

Kovac öfke dolu bir ifadeyle Liska'ya bakıyordu.

"Hey, belki bana teknik danışmanlık işi filan ayarlar. Evet, evet. Teknik danışman olabilirim," dedi Liska hınzır bir ifadeyle. "Bu da Mel Gibson filmlerinde rol almak için mihenk taşı olur benim için."

"Ben tuvalete gidiyorum."

Kovac, parasını Ace Wyatt'ın ödeyeceği içkiler, baharatlı tavuk kanatları ve kızarmış peynir için gelmiş kalabalığı yararak ilerliyordu. Aslında buradakilerin en az yarısı bırakın onunla birlikte çalışmayı VVyatt'la tanışmamıştı bile. Ama yine de hepsi onun polisliğe veda gününe seve seve iştirak etmişti. Açık büfe olduktan sonra hepsi şeytanın doğum gününe bile giderlerdi.

Bir an için tuvaletlerin kapısında durup, dönerek çevresine baktı. Noel süslerinde yansıyan televizyon ışığı ortama gerçeküstü bir hava katmıştı. Çoğu tanıdık insanın meydana getirdiği insan seli. Ama yine de kendini yalnız ve boşlukta hissediyordu. En kısa zamanda bir şey yapmalıydı. Biriyle kapışarak rahatlamalı ya da en kısa sürede burayı terk etmeliydi.

Liska hâlâ Wyatt'ın adamlarının peşinden koşuyor, baş dalkavuğunun gözüne girmeye çabalıyordu. Wyatt'sa, nereden tanıdığını tam olarak hatırlayamadığı belli bir yüz ifadesiyle, çekici, ciddi ifadeli sarışın bir kadının elini sıkıyordu. Ardından sol elini kadının omzuna atıp, kulağına bir şey söylemek için eğildi. Elwood köşede hayranlık dolu ifadeyle Wyatt'ı izliyordu. Tippen'se kendisine pis bir şeye basmış gibi bir ifadeyle bakan garson kızla yakınlaşma çabasına girişmişti.

Onun yokluğunu fark etmeleri ardından da eğlencelerine dönmeleri sadece bir anlık bir şey olacaktı.

Kovac nerede? Gitmiş mi? Neyse, içkileri tazeleyelim.

Kapıya yöneldi.

"Sen muhteşemsin," diye birinin bağırdığını duydu. "Böyle düşünmeyen varsa benimle konuşsun! Hadi gel! Hadi gelsene! Ace Wyatt senin yerinde olmak için bacaklarımı verirdim!" diye bağırıyordu sarhoş adam.

Sarhoş, barın hemen yanı başında, Wyatt’ın hemen karşındaki tekerlekli sandalyesindeydi. Ama verecek bacağı filan yoktu. Yirmi yıldır bacaklarını kullanamıyordu. Bacakları yerinde artık cılız kemiklerden ibaret, pörsümüş kalıntılar vardı. Ama tam tersine kıpkırmızı yüzü yaşam doluydu. Sanki yaşamı bacaklarından yukarı başlıyormuş gibi.

Kovac başını iki yana sallayarak, tekerlekli sandalyeye yaklaştı. Ardından yaşlı adamın dikkatini çekebilmek için hafifçe eğilerek, "Hey, Mikey! Sakin ol. Kimse buna karşı çıkmıyor," dedi.

Mike Fallon onu tanımamıştı. Yaşlı gözlerle, "O lanet olası bir kahraman!" dedi. "Tersini söylemeye kalkma sakın!" diye de öfkeli bir sesle ekledi. Ardından elini Wyatt'a doğru uzatarak," Bu adamı seviyorum! Onu oğlum gibi seviyorum!" dedi.

Yaşlı adam son kelimelerini zorlukla tamamlamıştı. Yüzünden birkaç saattir içtiği içkinin bile bastıramayacağı kadar büyük bir acı içerisinde olduğu net biçimde okunuyordu.

Wyatt yüzünde en etkileyici gülümsemesiyle Mike Fallon'a dönerken yaşlı adam da bir an önce Wyatt’ın yanına ulaşmak için tekerleklere asıldı. Kovac da yaşlı adamı bırakıp, bir içki daha almak için bara uzandı.

Tam bu sırada basamağa takılan sandalye ters döndü. Mike Fallon kaşla göz arasında adeta bir çuval patates gibi boylu boyunca yere kapaklandı.

Kovac içkisini masaya bırakıp, hızla yaşlı adamın yanına doğru koştu. Çevredekiler bir an içinde olup biten bu olayın şaşkınlığını yaşıyordu. Wyatt'sa on adım kadar ileride, kaşlarını çatarak, donakalmış bir halde yerdeki Mike Fallon'a bakıyordu.

Kovac hemen dizleri üzerine çöktü. "Kalk şu suratının üzerinden Mikey. Yine yüzünle kıçını karıştırdın."

Biri tekerlekli sandalyeyi düzeltti. Yaşlı adam zorlukla doğrulmayı başardı. Şimdi gözyaşları adamın yanaklarından sicim gibi boşalıyordu. Kovac'ın hırsızlık masasından tanıdığı biri bir koluna, Kovac da diğer koluna girdi ve sonunda Fallon'u koltuğuna oturtmayı başardılar.

Toplanan kalabalık, yaşlı adama acıyarak uzaklaşırken, Fallon büyük bir utançla başını öne eğmiş, Kovac'ın asla görmek istemediği hüzün dolu bir ifadeyle sarsılarak ağlıyordu.

Mike Fallon'u daha işe başladığı ilk günden beri tanıyordu. Zaten o zamanlar Minneapolis'teki bütün polisler Demir Mike'ı tanırdı. İnsanlar hep öğütlerini dinler, talimatlarını uygulamaya çalışırdı. Ve çoğu Mike Fallon vurulduğunda bebekler gibi ağlamıştı. Ve şimdi onu bu halde görmek... Gerçekten insanın içini parçalıyordu.

Kovac yere çömelip, elini Fallon'un omzuna attı. "Hadi Mike. Unut gitsin. Seni evine bırakayım mı?"

"İyi misin Mike?" diye aptalca bir ifadeyle sordu sonunda gelmeyi akıl eden Ace Wyatt.

Fallon titreyen elini ona uzatmıştı ama Wyatt elini sıkarken bile yüzünü kaldırıp, adamın gözlerine bakacak derecede kendini toplamış değildi. Titreyen sesiyle, "Seni kardeşim gibi severim, Ace. Oğlum gibi. Belki de daha çok. Biliyorsun... Anlatamam."

"Anlatmak zorunda değilsin, Mike. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye mırıldandı yaşlı adam defalarca. Ardından diğer elini kaldırıp yüzünü kapattı. Burnu akıyor, sümükleri kucağına damlıyordu. Pantolonunu da ıslatmıştı.

Kovac gözünün ucuyla muhabirlerinin akbabalar gibi olay yerine üşüşme hazırlığında olduğunu gördü.

"Eve götüreceğim onu," dedi Kovac ayağa kalkarken.

Wyatt, Mike Fallon'a bakarak, "Teşekkürler, Sam," diye mırıldandı. "Sen iyi bir adamsın."

"Lanet olası bir ahmağım ben. Ama elimden de ancak bu geliyor."

Sarışın ortalarda gözükmüyordu ama kumral muhabir bir kez daha Wyatt'a yaklaştı. "Bu Mike Fallon mu? Yetmişlerde Thorne cinayetini araştıran Memur Fallon?"

Şeytana benzeyen siyah saçlı dalkavuk hemen gelip, kadının kulağına ciddi bir ifadeyle bir şeyler fısıldayıp, koluna girerek uzaklaştırdı.

Wyatt kendini toplayıp, muhabirin bu sorusunu hiç tasvip etmediğini belirtir bir ses tonuyla, "Sadece basit bir kaza, dostlar," dedi. Hadi eğlenmemize devam edelim."

Kovac tekerlekli sandalyesinde ağlayan adama baktı.

Hadi eğlenmemize devam edelim.

2.
BÖLÜM

"EVET. İŞTE BUNUN için bu gece bakıcı tuttum," dedi Liska. "Böylece bir sarhoşu evine taşıyabiliyorum. Sanki mesai saatleri içinde bunu yeterince yapmamışım gibi."

"Adilik etme," dedi Kovac. "Gelmek istemiyorum, diyebilirdin, ortak."

"Elbette. Ve de Bay Toplum Aşığı önünde küçük düşerdim. Umarım benim ne kadar yardımsever olduğuma dikkat etmiştir ve programında rol almak için kapısını çaldığımda beni hemen hatırlar," dedi Liska takılmayı sürdürerek.

"Bana asistanının gönlünü çalarak bir yerlere gelmeye çalışıyormuşsun gibi geldi."

Liska gülmemeye çalışarak, omzuna bir yumruk patlattı. "Elbette hayır! Böyle bir şeyin bana ne yararı olur ki?"

"Sana ne yararı mı olur? Bilmem."

"Hiçbir yararı olmaz."

"Olmaz mı? Neden?"

Liska gücenmiş gibi bir ifade takınmaya çalışarak, "Çünkü o gay," dedi.

"Kesinlikle."

Ön camda biriken karları temizleyen silecekleri izleyerek bir süre konuşmadılar. Arkada; idrar kokan, Fallon horlamaya başlamıştı.

"Onunla birlikte çalışmış miydin?" diye sordu Liska arkadaki yolcuyu işaret ederek.

"Geldiğim günlerde herkes Demir Mike'la çalışırdı. O işinin ehli bir polisti. Her zaman, herkesin yardımına koşardı. Bir polisin görevi her zaman hazırlıklı olmaktır, derdi. Bu onun anlayışına göre bir polis için olmazsa olmaz bir kuraldı. Ve sonunda da belkemiğine bir kurşun isabet etti. Eğer bir köşeye çekilip, tembellik yaparak emekliliğini bekleseydi başına bunlar gelmezdi ama hiçbir zaman böyle bir şey yapmayı aklının ucuna bile getirmedi."

"Hayat adil değil işte."

"Bak bu benim için yeni bir haber. Ama en azından onu vuran serseriyi mıhlamayı başardı."

"Thorne olayı, değil mi?"

"Hatırlıyor musun?"

"O zamanlar çocuktum. Hep hikayeleri dinledim sadece."

"Yirmi yıl önce mi?" diye kaşlarını çattı. "Büyük bir ihtimalle sen o sıralarda futbol takımının kaptanıyla çıkmaya çalışıyordun."

"Nerden duydun?" diye karşılık verdi. "Bak sana bir şey söyleyeyim mi, çocuk tam bir içim suydu."

"Kes şunu," diye bağırdı Kovac yüzünü buruşturarak. "Sen bir cadısın."

"Biri sana yaşamayı öğretmeli. Çamurun içine düşmüş, debelenip duruyor gibisin."

"Bak şu konuşana..."

"Neyse, şu Thorne hikayesini anlatsana."

"Bill Thorne bir polisti. Yıllarca devriye görevi yapmış bir polis. Ben onu tanımazdım. Zaten daha mesleğe yeni girmiştim. Evi Batı Lisesi'nin arkasındaki, birçok polisin oturduğu mahalledeymiş. Bir gün Mike o mahallede devriye gezerken Thorne'nin evinde bir problem olduğuna karar vermiş. Önce seslenmiş, yanıt alamayınca da içeri girmiş."

"Destek beklemesi gerekirdi."

"Evet, öyle. Çok büyük bir hata. Ama Thorne'nin otomobili oradaymış. Neticede orası polislerle dolu bir mahalleydi. Neyse, o çevrede çalışan ve elinden her iş gelen, kapı kapı gezip, yapacak iş var mı, diye soran bir adam varmış. Thorne birkaç kez adamı kovalamış ama karısı ona acıdığından camları temizlemesi için para vermiş. Ama sonunda Thorne'nin haklı olduğu ortaya çıktı. Kötü haber adamın ta kendisiydi. Eve zorla girip, karısına tecavüz etmiş.

Thorne aslında o gece sabaha kadar nöbetçiymiş ama bir şey almak için eve uğraması gerekmiş. O sırada evde bulduğu silahla Thorne'yi vurmuş. Thorne vurulduğu yerde hemen can vermiş.

Sonra Mike gelip, içeri dalmış. Kötü adam ona da ateş etmiş. Mike da ona. Adamı vurmuş ama kendi de yaralanmış. Ace Wyatt o günlerde hemen karşı evde oturuyordu. Thorne'nin karısı korkudan çılgına dönmüş bir halde pencereyi açıp, ondan yardım istemiş. O da hemen gelip, elinden geleni yaparak, ambulans gelinceye dek Mike'ın hayatta kalmasını sağlamış."

"Demek bu gecenin anlamı bu."

"Evet," dedi Kovac düşünceli bir tavırla. "Yani bir kısmının."

İşin aslı Demir Mike Fallon hakkında, düşkün kahraman, yaşlı, hastalıklı ve alkolik Mike Fallon hakkında anlatılacak daha çok hikaye vardı. Ama meslekleri zaten yeterince acıklı hikayeyle doluydu ve tüm bu hikayeler alkoliklerle ilgili olunca daha da acıklı hale geliyordu.

Fallon'un evinin önüne geldikleri sırada yaşlı adam öksürerek arka koltuğa kustu.

Kovac iç çekip, başını üzüntüyle iki yana salladı.

Liska kapıyı açıp, duruma baktı. "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz derler zaten. Bunu ben temizleyecek değilim, ortak."

EV DIŞARIDAN, KÜÇÜK derli toplu mahallenin, aynı derecede sevimli evlerinden biri gibi gözüküyordu. Ama içerideki durum tamamen farklıydı. Fallon'un karısı yıllar önce ölmüştü. Kanserden. Adam yalnız yaşıyordu. Eve de yaşlı adamın ve kızarmış soğanların kokusu sinmişti.

Odaların kapıları ardına kadar açıktı ve Mike'ın tekerlekli sandalyesiyle rahatça dolaşabilmesi için de içeride mümkün olduğunca az eşya vardı. İçerisi miadı dolmuş eşyaların sergilendiği bir müzeyle teknoloji fuarı karışımıydı. Oturma odasının bir köşesinde son model bir boyun masajı aletiyle geniş ekran bir televizyon vardı. Fakat televizyonun karşısındaki kanepenin yetmişlerden kalma bir döküntü olduğu daha ilk başta anlaşılıyordu. Yemek odası da sanki yirmi yıldır hiç kullanılmamış gibiydi. Hatta odanın, masanın üzerindeki boş içki şişeleri sayılmazsa Bayan Fallon'un bıraktığı durumda olduğu kesindi.

Yatak odasındaki yatağın üzerinde rasgele fırlatılıp atılmış giysilerle ve buruşuk çarşaf birbirine karışmıştı. Kirli çamaşırlar köşede adeta küçük bir dağ oluşturmuştu. Başucu sehpasında ilk göze çarpan iri bir kadehle yarısı boş viski şişesiydi. Odanın diğer köşesindeki, ölmüş karısının tuvalet masasının üzeriyse, çoğu ters çevrilmiş aile fotoğraflarıyla doluydu.

"Çok özür dilerim, çok özür dilerim," diye mırıldandı Mike, Kovac onu yatağına yatırmaya çalışırken.

Liska banyodan çamaşır sepetini getirip, yüzünü buruşturarak ama hiç söylenmeden, kirlileri içine doldurdu.

"Boş ver Mike. Hepimizin başına gelir böyle şeyler," dedi Kovac.

"Tanrım, altımı ıslattım."

"Takma kafana."

"Özür dilerim. Çalışıyor musun, Sam?"

"Cinayet masasında."

Fallon acıklı, zayıf bir kahkaha attı. "Çok büyük iş. Her polisin düşü."

Kovac iç çekip, doğrulurken bakışları bir an için fotoğraflara takıldı. Fallon'un iki oğlu vardı. Küçüğü, Andy de polisti. Bir süre için hırsızlık masasında görev yapmıştı. Kovac fotoğrafları alıp teker teker çevirirken onun fotoğrafının da ters çevrilmişler arasında olduğunu fark etti.

Yakışıklı çocuk. Sportmen, hoş görünümlü. Beysbol üniforması da çok yakışmış. Vücut yapısı tam spor dergilerine kapak olacak gibi. Hemen yanda bir başka fotoğraf daha. Bu kez akedemiden mezun olduğu gün üniformasıyla çekilmiş. Mike Fallon'un gururu olarak. Aile geleneğini devam ettiriyor.

"Andy nasıl?"

"Öldü," diye mırıldandı Fallon.

Kovac şaşkın bir ifadeyle dönüp, "Ne?" diye sordu.

Fallon başını diğer yana çevirdi. Şimdi başucu lambasının ışığı altında çok daha solgun ve bitkin gözüküyordu. Yüzü de tıpkı eski bir

parşömen gibi buruş buruştu. "Benim için öldü," dedi sakin bir ifadeyle. Ardından gözlerini kapatıp, sızdı.

HÜZÜNLÜ ORTAM VE Mike Fallon'un insanın içine işleyen sözleri Patrick'in Barı'na dönüp, Liska'yı eğlenceye kaldığı yerden devam edebilmesi için bırakırken dahi Kovac'ın aklından çıkmamış, Liska'yı indirdikten sonra da, yoğun kar yağışı altında, düşüncelerine dalmış bir halde dolaşmaya koyulmuştu.

Bulvarın sağlı solu her iki tarafındaki ağaçlar öylesine yaşlıydılar ki kökleri tıpkı Los Angeles depremi sonrası çatlayan asfalt misali, kaldırımı delmişti. Omuz omuza duran kimi büyük, kimi küçük, geniş bahçeli müstakil evlerle, küçücük bir alana tıkışmış apartmanlar yan yanaydı. Caddenin bir yanına model model, renk renk otomobiller park edilmişti. Diğer tarafsa kar temizleme araçlarının daha kolay çalışabilmesi için boş bırakılmıştı.

Kovac'ın evinin hemen karşısındaki ev Noel için ışıl ışıl süslenmişti. Rengarenk ışıklarla kapı önündeki plastik Noel Baba ve damdaki ren geyiklerinin çektiği kızak daha ilk bakışta göze çarpıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca damda, bacadan içeri giren başka bir Noel Baba daha fark ediliyordu. Bahçede, çimlerin üzerinde de bir Noel Baba vardı. O da evdeki çocuğu sevindirmek için damdan içeri girmek üzere olan Noel Babayı izliyordu. Tüm bahçe spot ışıklarıyla aydınlatılmıştı.

Kovac evinin önüne park edip, içeri girdi ama ışıkları açmadı. Zaten dışarıdan gelen ışık içeriyi yeterince aydınlatıyordu. Aslında evi eşya bakımından Mike Fallon'un sından ne kurtardıysa onunla yetinmişti. Eşyalarını ne yenileriyle değiştirmek ne de olanlara bir şeyler eklemekle uğraşmıştı. Kendisini de bir fırtınadan çıkmış

hasarlı bir gemi gibi hissettiğinden eve uygun olduğunu düşünüyordu. Son beş yılda eve aldığı en büyük şey akvaryumdu. Ama evine başka canlıları getirmeye kalkması hüzün dolu bir sona neden olmuştu.

Evinde ne çocuğunun ne de ailesinin fotoğrafları vardı. İki başarısız evlilikten geriye övünecek hiçbir şey kalmamıştı. Sadece kötü anılar ve bebekliğinden beri görmediği bir kız evlat. Kızını ölmüş kabul ediyordu. Hatta hiç var olmamış gibi. Boşandıktan sonra eski eşi utanç verici bir evlilik yapmış, ardından yeni aile Seatt-le'a taşınmıştı. Kovac da kızının büyüdüğünü, spor yaptığını görememiş, kızı tarafından iş yerinde ziyaret edilmenin hazzını da yaşamamıştı. Yine de elinden geldiğince kaybettiği şeyleri düşünmemeye çalışmıştı. Bunu da çoğu kez başarmıştı... Çoğu kez.

Yukarı, yatak odasına çıktı ama yatak hiç de çekici gelmiyordu. Başı adeta çatlayacaktı. Pencere kenarına oturup, dışarıdaki göz alıcı ışıkları izlemeye koyuldu.

Oğlundan bahsederken, o *benim için öldü,* demişti Mike Fallon.

Bir zamanlar gurur duyduğu oğlu hakkında böyle bir şeyi söyleyebilmesi için ne olmuştu acaba? Zaten kaybedeceği fazla bir şey kalmamışken neden oğluyla da bağlarını koparmayı yeğlemişti?

Kovac cebinden nikotin sakızını çıkartıp bir süre elinde evirip, çevirdi. Ardından fırlatıp, köşedeki çöp kutusuna attı. Sonra da uzanıp, çekmecedeki paketinden bir sigara alıp yaktı.

Neticede yanında ona bunu yapmamasını söyleyecek kimse yoktu.

3.
BÖLÜM

FOTOĞRAF BİR HAYLİ başarılıydı. Çoğu kişi ilk gördüğü anda bunu bir şaka sanabilirdi. Ama kısa bir süre sonra hiç de hoş olmayan bir şaka olduğu hemen anlaşılıyordu.

Fotoğrafçı da bunu arzu etmişti.

Nasıl ki bir ressam çizdiği portrenin izleyicilerde uyandıracağı duyguları düşünerek çalışırsa, o da korku, büyülenme, rahatlama ve de suçluluk duygularını harekete geçirmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Ve bu görünen yüzün gerisinde çok daha karanlık duygular, çok daha heyecan verici hisler... kontrol duygusu... gücün etkisi çok daha net biçimde varlığını ortaya koyuyordu. Üstelik bu yoğun duyguların hepsi de kesinlikle korkutacak, kişiyi paniğe sürükleyecek derecede güçlüydü.

Canına kıymanın verdiği inanılmaz bir güç söz konusuydu. Canına kıymak. Aslında bunu daha ziyade canlı bir yaratığın yaşam enerjisini alıp, kendi yaşam gücüne eklemek biçiminde değerlendiriyordu. Hatta düşüncesi bile baştan çıkartıcıydı. Öldürmeye bağımlı hale gelmişti. Adeta spor yaparcasına öldüren biri.

Ben böyle biri değilim. Asla da olmadım.

Her ne kadar böyle düşünse de cinayetin anıları bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Şiddet, hareket, kan, çığlıklar, asla

duyulamayacak, sağır edici içsel haykırışlar... Ardından tüm devinimler sona erer. Büyük bir sessizlik. Sonra yapılanın farkında olmanın getirdiği korkunç duygu. Bunu ben yaptım.

Ve heyecanın... gücün karşı konulmaz baskısı...

Karanlık duygular bir yılan gibi tüm ruhu etkisi altına alır. Giderek dolanır, sarılır ve sonunda da ele geçirir. Bu öylesine hükmedici bir güçtür ki önüne çıkanı yıkıp geçen bir sel misali, giderek artan korkuyu körükler.

Fotoğrafçı çektiği fotoğrafa bir kez daha baktı. Halatın ucunda sessizce dans eden cesede. Ardından da üzerinde tek bir kelime yazılı duran aynaya. *Üzgünüm.*

Çok üzgünüm.

4.
BÖLÜM

"ANDY FALLON ÖLMÜŞ."

Liska ofisin kapısında karşılaştığı Kovac'a başka hiçbir şey söylemeden haberi verdi.

Kovac şaşkınlık içinde, "Ne?" diyebildi.

"Andy Fallon ölmüş. Bu sabah bir arkadaşı bulmuş onu. Görünüşe bakılırsa intihar."

"Tanrım," diye mırıldandı Kovac. Daha henüz yataktan kalktığı ve kendini hâlâ tam olarak toplayamadığı için anlamakta zorluk çekiyordu. Bir anda Mike Fallon'un o bitkin hali gözünün önüne geldi. *O benim için öldü.* "Tanrım."

Liska merakla ona baktı.

Kovac şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışarak, "Kim ilgileniyor?" diye sordu.

"Springer ve Copeland," dedi konuşmaya kulak misafiri olanlara ters ters bakarak. "Yani ilgileniyorlardı. Anladığım kadarıyla bundan sonra işi sen alacaksın."

"Sana teşekkür mü etmeliyim yoksa anne babanın doğum kontrolüne gereken önemi vermedikleri için ha-yıflanmalı mıyım bilmiyorum," diye mırıldandı Kovac küçük bölmelerine yönelirken.

"Andy'yi tanır miydin?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Birkaç kez karşılaşmıştık. İntihar mı? Tanrım, bunu Mike'a söyleyenin yerinde olmak istemem."

"Hiç tanımadığı bir polisin mi yapmasını istersin? Ya da bürodan herhangi birinin?" dedi Liska eleştirel bir ifadeyle.

Kovac iç çekip, gözlerini kapattı. Omuzlarındaki ağır yükün altında ezildiğini hissediyordu. "Hayır."

Kader yıllar önce Demir Mike'la yollarını kesiştir-mişti. Ardından, bunca zaman sonra bir kez daha... Hiç değilse kötü haberi aşina olduğu birinden duyması için elinden geleni yapabilirdi. Yaşlı adama en azından bunu borçluydu.

"Sence olayın üstüne gitmemiz gerekmez mi?" diye sordu Liska bir yandan da Copeland'la Springer'ın konuşulanları dinleyip dinlemediğini anlamaya çalışarak. "Bu işi bizim yapmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Neticede Andy de bizden biri sayılır."

"Doğru," dedi Kovac masanın üstündeki telefonun yanıp sönmeye başlayan ışığına bakarak. "Leonard yeni bir geleceğin cinayeti vakasında görev vermeden sıvışalım buradan."

ANDY FALLON, UPTOWN olarak bilinen zengin muhitinde iki katlı bir evde yaşıyordu. Gösterişli, şık evleri, özenle planlandığı ilk görüşte belli sokaklarıyla Uptown aslında şehir merkezinin bir hayli uzağındaydı ve Kovac'a zerre kadar çekici gelmiyordu. Restore edilerek son derce lüks bir görünüm kazandırılan iş merkezleri, kafeler, barlar, albenili restoranlar, sanat evleri, sinemalar, tiyatrolar adeta üst üste yığılmıştı. Batı tarafında, Özellikle Isles ve Calhoun Göllerinin çevresindeki yerleşim yerlerindeyse bölgenin en zenginleri

ikamet ediyordu. Fallon'un eviyse, tek polis maaşıyla masrafları ancak karşılayabildiğinden, kuzeyde, bölgenin dış mahallesi sayılan bölümündeydi.

İki devriye aracı evin önünde nöbetteydi. Liska her yeni olayda olduğu gibi heyecanlı adımlarla, eve doğru yürümeye koyuldu. Kovac onu birkaç adım geriden takip ediyordu. Ama bu kez olay, az sonra görecekleri, onu ziyadesiyle korkutuyordu.

"İnsan her şeye alışıyor," dedi onları kapı önünde karşılayan polis memuru. "İşte kayıtlara geçecek bir cinayet daha."

Ses tonu olayı küçümsediğini çok net biçimde ele veriyordu. Neticede o kadar uzun süredir meslekteydi ki ölü insanlar ona sadece cansız birer et parçası gibi gelmeye başlamıştı. Aslında hemen hemen tüm polisler benzer şekilde düşünürler, akıl sağlıklarını da ancak bu yolla korurlardı. Böylece karşılaştıkları ölüm vakalarından kişisel olarak etkilenmemeyi başarıyor-lardı. Kovac kendinin de diğerlerinden farklı olmadığını biliyordu. Ama bu kez durum farklıydı. Hem de çok.

Liska daha mesleğe ilk başladığı günlerde öğrendiği dedektiflere has bakışıyla, "Ceset nerede?" diye sordu.

"Yatak odasında. Üst katta."

"Kim bulmuş?"

"Bir 'arkadaşı'," dedi kapıdaki memur aynı küçümser ifadeyle, arkadaş kelimesini vurgulayarak. "Mutfakta şimdi, ağlıyor."

Kovac eğilip, adamın yaka kartına baktıktan sonra, üzerine doğru yürüyüp, "Burgess?" dedi.

"Evet," diye karşılık verdi memur, kendini birkaç adım gerilemeye mecbur hissederek.

Bu sırada Liska adamın adını ve yaka numarasını defterine kaydetmişti bile.

"Olay yerine ilk sen geldin, değil mi?"

"Evet."

"Cesedi bulan adamla da aynı tarzda mı konuştun?"

Burgess kaşlarını çatarak, şüphe dolu bir ifadeyle, "Evet..." dedi.

Kovac adama bir adım daha yaklaştı. "Burgess, sen hep böyle aşağılık herifin teki misindir yoksa bu gün senin için sıra dışı bir gün mü?"

Polis kıpkırmızı kesilerek, şaşkın bir ifadeyle Kovac'a bakakaldı.

"Çeneni kapat," diye ekledi Kovac hemen. "Kurban bir polisti. Tıpkı babası gibi. Biraz saygılı ol."

Burgess başını öne eğip, bir adım daha geri çekilirken, "Peki efendim," dedi.

"Dedektiflerle amirlerden başka hiç kimseyi içeri sokmanı istemiyorum, anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Ayrıca her giren çıkanın herkesin adını, yaka numarasını kaydet. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, efendim."

"Bak bunu sevdim," diye fısıldadı Liska, Burgess'in yanından ayrılıp içeri geçerlerken.

"Öyle mi? Canı cehenneme!" dedi Kovac. "Andy Fallon top muydu?"

"Gay," diye düzeltti Liska. "Nereden bilebilirim ki? O züppe İçişleri müfettişleriyle hiç işim olmaz. Beni ne sanıyorsun?"

"Gerçekten bilmek ister misin?" diye sordu Kovac sonra birden, "İçişleri müfettişi mi? Mike'ın onu ölü kabul etmesine şaşmamalı,"

dedi.

Mutfak baştan aşağı koyu yeşile boyanmıştı ve her şey son derece yerli yerinde gibi gözüküyordu. Burası yalnızca mikrodalga fırını kullanmayı bilen birinin mutfağına hiç benzemiyordu. Son derece geniş mutfağın granit tezgahının üzerine yerleştirilmiş demir raflar, tabaklar, irili ufaklı çeşit çeşit bıçakla ağzına kadar doluydu.

'Arkadaşı' pencerenin kenarındaki küçük, yuvarlak masada, ellerini başının arasına almış oturuyordu. Siyah takım elbiseli, yakışıklı bir adam. Kızıl saçlarını modaya uygun biçimde kestirmişti. Çilli, sert yüz hatları daha ilk görüşte göze çarpıyordu. Yüzündeki çiller yaşadıklarının stresiyle kağıt gibi bembeyaz kesilen yüzünde, arkasında kalan loş ışığa rağmen bir hayli belirginleşmişti. Mutfağa girdiklerinde başını bir an için bile kaldırıp, onlara bakmadı.

Liska kimlik kartını masanın üzerine koyup, "Anladığımız kadarıyla cesedi siz buldunuz, değil mi, Bay..."

"Pierce," diye mırıldandı adam burnunu çekerek. "Steve Pierce. Evet. Onu... Ben buldum."

"Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunun farkındayız Bay Pierce ama işimiz bitince sizinle konuşmak zorundayız. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedi adam başını iki yana sallayarak. "Hiçbir şey anlamıyorum. Tanrım, böyle bir şey nasıl olur? İnanamıyorum."

"Başınız sağ olsun," dedi Liska refleksleşmiş bir tonla.

"O bunu yapmaz," diye mırıldandı gözlerini masa örtüsüne dikerek. "O bunu yapmış olamaz. İmkânı yok yapmaz."

Kovac hiçbir şey söylemedi. Ama merdivenleri çıkarlarken korkunun tüm benliğini yavaş yavaş etkisi altına almaya başladığını hissediyordu.

"Burnuma kötü kokular geliyor, Demir Cadı," diye mırıldandı ellerine lateks eldivenleri geçirirken. "Belki kalp krizi filan geçiririm. İşte o zaman şanslıyım demektir. Kalp krizi geçirirsem sonunda sigarayı da bırakmayı başarmış olurum."

"Suç mahallinde ölme de," dedi Liska. "Sonra senin yüzünden bir dolu evrakla uğraşmak zorunda kalırız."

"Ne kadar sempatiksin."

"Az bile söyledim. Neticede kalp krizi filan geçirme-yeceksin."

İkinci kat büyük bir ihtimalle bir zamanlar ön tarafı açık bir çatı katıydı ama sonradan özenli bir tadilat geçirmiş ve oldukça geniş bir salona dönüştürülmüştü. Ancak kirişler yerli yerlerinde bırakılmıştı. Bu da odada tavan arası görünümü yaratmıştı. Olay mahalline ilk baktığı anda, *Kovac ölmek için oldukça hoş bir yer,* diye düşündü.

Kirişe geçirilmiş halatın ucundaki cesedin ayakları yatağın sadece birkaç santim üzerindeydi. Halat tavan kirişi üzerinden geçirildikten sonra karyolanın başucuna bağlanmıştı. Aslında tam olarak nereye bağlı olduğu gözükmüyor, karyola başı halatın ucunu görmeye engel oluyordu. Yatak o kadar düzgündü ki anlaşıldığı kadarıyla değil yatmak, oturulmamıştı bile. Kovac kurbana konsantre olmadan bunları zihnine kaydetti. Bir an için bir gece önce Mike Fallon'un yatak odasında ters çevrilmiş resimlerde gördüğü, genç, yakışıklı, sportmen, temiz yüzlü, gururla gülümseyen babası Mike'ın yanında objektife sert bakışlarını dikmiş adam gözünün önüne geldi. Akademiden mezun olduğu gün çekilen bu fotoğrafın aynısı Andy Fallon'un şifoniyerinin üzerinde duruyordu. Yine ilk gördüğünde olduğu gibi, *yakışıklı çocuk,* diye düşündü.

Ama bu yakışıklı yüz artık bir hayli deforme olmuştu. Morarmış, şişmiş, ağzı sanki garip bir alaycı ifade taşıyormuş gibi, hafifçe aralanmıştı. Sonsuzluğa dikilmiş gözleri de yarı yarıya açıktı. Uzun süre böyle kalmış olmalıydı. *En az bir gün,* diye düşündü Kovac,

kokuyu, cesedin sertliğim ve gerginliğini dikkate alarak. Çürüme kokusuyla, sidik ve dışkı kokusu birbirine karışmıştı. Ölüm anında kaslar gevşemiş, bağırsaklarda ve sidik torbasında ne var ne yoksa boşalmıştı.

Ceset çırılçıplaktı. Kolları her iki yana düşmüş, hafifçe sıkılı yumrukları kalçalarına bitişik duruyordu. Eklem yerleri, yani kan seviyesinin en düşük olduğu bölümler adeta simsiyah kesilmişti. Yerden en fazla beş altı santim kadar yukarıda kalan ayaklar da şişmiş, mosmor olmuştu.

Kovac çömelip, cesedin bileğini tutarak, başparmağıyla bastırıp, bir süre bekledi. Ardından parmağını çekip, baktı. Bastırdığı yerin renginin değişmesini bekliyordu ama böyle bir şey olmadı. Kan çoktan çekilmişti. Cesedin bacakları da adeta buz gibiydi.

Cesedin hemen karşısındaki duvarda meşe çerçeveli, büyük bir boy aynası vardı. Cesedin aynada yansıyan görüntüsün hemen üzerinde de koyu renkli tek bir kelime. *Üzgünüm.*

"Bu İçişleri müfettişlerinin hep garip olduklarını düşünmüşümdür zaten."

Kovac aynanın hemen yanında durup, yılışık bir ifadeyle sırıtan iki polis memuruna baktı. Memurların saçları kısacık kesilmişti. Boyunları da öylesine kısaydı ki gören sanki kafalarını omuzlarının üzerinde taşıyorlar, diye düşünebilirdi. Hele hele iri yarı olanın kafası tam bir beton tuğlayı andıracak kadar köşeliydi. Yaka kartlarında "Rubel" ve "Ogden" yazılıydı.

"Hey, salak ve çok salak," diye bağırdı Kovac. "Derhal cinayet mahallinden defolun. Deli misiniz nesiniz? Ayakaltında dolaşmasanıza."

"Bu bir intihar," dedi daha çirkin olan sanki bu, davranışlarını haklı çıkartırmış gibi.

Kovac öfkeden kıpkırmızı kesildiğini hissederek, "Bana neyin ne olduğunu sen mi söyleyeceksin, aptal herif. Bir halttan anlar mısın sen? Ancak yirmi yıl sonra fikrinin bir önemi olacak. Şimdi defolun buradan. Aşağı inip, güvenliği sağlayın yeter. Kimsenin eve girmesini istemiyorum. Bu arada da koca çeneni kapalı tut. Nerede bir ceset varsa orada gazeteci de vardır. Eğer yarın gazetelerde aynadaki yazı hakkında bir tek kelime bile okursam bunu gazetecilere kimin söylediğini bir an için bile düşünmeden üzerine çullanırım senin. Anladın mı?"

Polis memurları yüzlerini asarak birbirlerine bakıp, aşağı kata yöneldiler.

"İçişleri müfettişi kendini asmış," diye mırıldandı çirkin olan. "Suç bunun neresinde? Bana sorarsan böyle yaparak herkese iyilik etmiş."

Kovac cesede baktı. Liska'nın etrafta dolaşıp, her detayı, odadaki her eşyayı, işlerine yarayabilecek her ayrıntıyı dikkatle incelediğini görüyordu. Bir suç mahalline girdiklerinde hep aynı şeyi yaparlardı. Liska ayrıntıları inceleyip notlar alır, o da cesedin fotoğraflarını çekerdi.

Yavaşça karşıya geçip, her açıdan cesedi fotoğrafla-maya koyuldu. Her bir flaş sanki beyninde patlıyor, bu cesedin Mike Fallon'un oğlu olduğu düşüncesini kafasına kazıyordu. Tavandan sarkan halat, yerde cesedin ayakucunda duran egzersiz basamağı, hemen karşı tarafta Andy Fallon'un egzersiz yaparken kendini izlediği ve şimdi üzerinde, *üzgünüm,* yazılı ayna.

Üzgünüm. Evet, kesinlikle.

Andy Fallon mu üzgündü? Neden? Yoksa bu kelimeyi aynaya karalayan kişi mi?

Fan üflemeye başlayınca ceset ipe takılı oyuncak bir kukla gibi dönmeye başladı. Aynadaki aksi de sanki ölümcül bir dansta

partnerine eşlik ediyordu.

"İntihar edenlerin neden çırılçıplak soyunduklarını hiç anlamamışımdır," dedi Liska.

"Bu sembolik bir şey. Bedendeki tüm dünyevi şeylerden sıyrılma arzusu."

"Hiç kimse beni böyle çıplak bulamayacak."

"Belki de intihar etmemiştir," dedi Kovac.

"Sence bunu başka biri mi yaptı? Ya da onu yapması için zorladı? İnsanın kendini asarak cinayet işlemesi çok nadirdir."

"Peki ya ayna?" diye sordu Kovac aslında nasıl bir yanıt beklediğini dahi bilemeden.

Liska bir süre çıplak cesedi inceledi ardından aynaya baktı. O anda kendi aksiyle, Andy Fallon'unkinin yan yana geldiğini görüp, tedirgin oldu.

"Ah, Tanrım," dedi sessizce. "Otoerotik[5] kaza mı bu yoksa? Daha önce hiç böylesini görmemiştim."

Kovac hiçbir şey söylemedi. O anda yalnızca bunları Mike'a nasıl anlatacağını düşünüyordu. Otoerotik boğulma olayını, meslek yaşamı boyunca birkaç kez açıklamak zorunda kaldığı için, insanlara izah etmenin yeterince güç olduğunu biliyordu. Ama bu güçlük, bir za-martların efsane polisine, oğlunun kendini tatmin etmeye çalışırken oksijensiz kaldığını ve tam iş üstünde can verdiğini izah etmenin yanında hiç kalırdı.

"Ama mesaja ne gerek var?" diye düşüncesini yüksek sesle dile getirdi Liska. "Üzgünüm ifadesi bana intiharı düşündürtüyor. Ama neden kendini tatmin ederken böyle bir şey yazmış olsun ki?"

Kovac bir süre alnını ovuşturup, yüzünü buruşturarak, "Biliyor musun bazı günler hiç yataktan çıkmamak lazım," dedi.

"Evet... Aslında... Bak bu da bir başka yöntem," dedi Liska cesedi işaret ederek. "Ama bana hiç de şirin gözükmüyor doğrusu. Ben yine de yaşamdaki en kötü günü ölüme tercih ederim."

"Becersene beni," diye mırıldandı Kovac.

Liska aynanın önünde çömelip, harfleri daha bir dikkatle incelemeye koyuldu. Bir yandan da Kovac'ın aynadaki aksini izliyordu. "Bir cesedin önünde olmaz. Ben o tür bir kadın değilim."

"Sen benim ne demek istediğimi anladın."

"Anladım." Yavaşça doğrulup, kolunu sıkıca tuttu. Mavi gözlerini içtenlikle Kovac'ınkilere dikerek, "Çok üzgünüm Sam," dedi. "Sanki yaşlı Demir Mike'ın yeterince sorunu yokmuş gibi."

Kovac bir süre ortağına, pardösüsünün üzerindeki küçük parmaklara bakıp, bir an için Liska'nın elini sıkı sıkı tutmayı geçirdi aklından. Çünkü birine dokunup, destek almaya çok ihtiyacı vardı. Parmağında yüzük yoktu bu da kadının ifadesiyle, potansiyel bir talibi olmadığı anlamına geliyordu. Tırnakları da kısacık ve ojesizdi.

"Evet," diye fısıldadı.

Alt katta biri bağırdı. Ardından bir şeyler kırıldı. Şimdi aşağıda herkes birbirine girmiş gibiydi. Liska basamakları bir dağ keçisi süratiyle inmeye koyulurken Kovac da peşi sıra fırladı.

Rubel, Steve Pierce'ı yerdeki Ogden'in üzerinden almaya çalışıyordu. "Bırak onu!" diye bağırdı Rubel.

Öfkeden deliye dönmüş haldeki Pierce, Ogden'i bir kez daha bütün gücüyle yere çarparken, Rubel'i de gerisin geriye savurdu. Kendini toplayan Rubel, bir kez daha Pierce'a sarılıp, kolunu boğazına dolayarak onu yerdeki adamın üzerinden uzaklaştırmaya çalışıyor, bir yandan da kulağına bağırıp duruyordu.

"Sana onu bırak dedim!"

Ogden bacaklarını karnına çekip, parke üzerinde kayarak uzaklaşmaya çalıştı. Kırılmış bardaklar, tabaklar kalın polis ayakkabılarının altında çatırdıyordu. Az önce devirdikleri porselen tabak dolabının kenarını yakalayarak ayağa kalkarken, yan devrilen dolapta sağlam kalan son tabakları da paramparça etti. Yüzü çizilmiş, burnu kanıyordu. Elinin tersiyle burnunu silip, kana olup bitenlere inanamıyormuş gibi baktı. Neticede Steve Pierce'dan en az yirmi kilo daha ağır olmalıydı.

"Seni tutukluyorum, aşağılık herif," diye bağırdı kanlı parmağını Pierce'a doğru sallayarak.

"Onu bırak!" diye bağırdı Liska, Rubel'e dönerek.

Rubel kolunu tüm gücüyle bastırmaya devam ettiği için Pierce'ın yüzü mosmor kesilmişti. Rubel onu bırakınca adam dizlerinin üzerine çöküp, öksürmeye koyuldu. Kendine gelip, düzenli soluk alıp vermeye başladığı ilk anda da başını kaldırıp, öfke dolu gözlerle Ogden'e bakarak, "Orospu çocuğu!" dedi.

"Hiç kimse tutuklu filan değil," diye açıkladı Kovac aralarına girerek.

"Onların buradan çıkmasını istiyorum!" diye bağırdı Pierce öfke dolu bir sesle. Bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordu. Yaşlı gözlerini Kovac'a dikip, bir kez daha, "Onları buradan gönder!" dedi.

"Sen..." diye başladı Ogden.

Kovac elinin tersiyle polisin göğsüne sert bir darbe savurdu. Sanki bir mermere tokat atmış gibi bir ses çıkmıştı. "Kapa çeneni! Çık dışarı!"

Rubel kapıya yönelirken, adeta öfkeden çıldıracak-mış gibi gözüken Ogden de onu izlemeye koyuldu. Kovac polisler çıkar çıkmaz peşlerinden oturma odasına daldı.

"Ne dediniz ona?"

"Hiçbir şey," diye karşılık verdi Rubel.

"Ben diğer öküzle konuşuyorum. Aptalca bir şey söyledin, değil mi? Tanrım, bu da soru mu? Bok kahverengi midir, diye sorulur mu?" diye bağırdı Kovac büyük bir öfkeyle.

"O bana saldırdı," dedi Ogden hiddetle. "Görevli memura saldırdı."

"Öyle mi?" dedi Kovac adamın üzerine yürüyerek. "Yoksa bu konunun üzerine gitmek ister misin, Ogden? Az önceki fiyaskoyla ilgili bir rapor yaz istersen. Peki ya Bay Pierce'ın ifadesinin alınmasını da ister misin? Ya da amirinin ne kadar mankafa olduğunu öğrenmesini?"

Yüzünü iyice asan memur, cebinden pis bir mendil çıkartıp, kanayan burnunu sildi.

"Yurttaş Hakları komisyonundan birilerini çağırıp, emniyeti mahkemeye vermezse kendini şanslı say," dedi Kovac. "Şimdi dışarı. Çabuk işinizin başına."

Rubel, gözlerini kısarak, başını dik tutmaya çalışıp, kapıya yöneldi. Ogden dışarıya çıkıp, yolun karşısına geçtiklerinde bir eliyle burnundaki mendili tutarken diğer eliyle, artık kendisini dinlemeyen ortağının dikkatini çekmek için omzuna vura vura bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Olay yeri inceleme ekibinin aracı gelip, devriye otomobilinin hemen arkasına park etti. O anda farklı yönden gelen ve leş kargaları gibi, avlarının üzerine üşüşmeye can atan gazeteciler de yerlerini aldılar. Kovac onları görür görmez dudaklarını öfkeyle sıktı. Hemen evin arka tarafına doğru yönelip, televizyonun yanındaki sehpanın üzerindeki videokasetleri karıştıran Burgess'in koluna vurdu.

"Hiçbir şeye dokunma!" diye bağırdı. "Bahçeye çık. Gazetecileri uzaklaştır buradan. Sadece "Yorum yok,' diyeceksin. Sence bunu yapabilir misin? Yoksa çok uzun bir cümle mi bu senin için?"

Burgess başını eğdi.

"Ve buradan geçen her aracın plakasını not etmeni istiyorum. Anladın mı?"

"Evet, efendim," dedi polis dişlerinin arasından.

"Bu herifleri nereden bulmuşlar?" diye sordu Kovac koridora döndüğünde.

"Kuzeyde yük hayvanları gibi yetiştiriyorlar," diye yanıt verdi Liska. "Ogden adamın cinsel tercihiyle ilgili bir yorum yapmış. Pierce da kontrolünü kaybetmiş. Onu kim suçlayabilir ki?"

"Harika," diye mırıldandı Kovac. "Umarım bizi şikayet etmeye filan kalkmaz. Andy Fallon'un ölümü yeterince kötü zaten. Bir de dostunun saldırıya uğradığı haberleriyle uğraşmamıza hiç gerek yok."

Olay yeri inceleme ekibi kameralarını, delil toplama aletlerini getirip, yerleştiler. Ardından olay mahallini polis bandıyla çepeçevre kuşattılar. Eğer bir delil bulabilirlerse, tam olarak nerede bulunduğunun tespitinin daha net biçimde yapılabilmesi için, fotoğraflanıp, envantere kaydedilecekti. Ardından diğer ekip devreye girecek, parmak izi araştırması yapılacak, sırayla tüm incelemeler yavaş yavaş tamamlanacaktı. Ve tüm bu işlemler sırasında da, cesedi nakliye edecek ekip gelinceye dek, Andy Fallon'un cesedi orada öylece asılı duracaktı.

Kovac kriminologa gerekli bilgileri verip, üst kata gönderdi.

Liska da bu arada Steve Pierce'ı mutfağa götürüp, masadaki yerine oturtmayı başarmıştı. Adam oturup, bir eliyle boğazını ovuşturmaya koyuldu. Eklemleri Og-den'in kanıyla kıpkırmızıydı.

Kravatını gevşetip, gömleğinin düğmesini çözdü. Siyah takım elbisesi tozlanmış, buruşmuştu.

"Biraz konuşabilir miyiz Steve?" diye sordu Kovac.

Pierce hiçbir şey söylemedi. Ama Liska'yla Kovac yine de oturdular. Kovac cebinden küçük bir kayıt cihazı çıkartıp, düğmesine bastı ve masanın üzerine koydu.

"Konuşmayı kaydedeceğiz, Steve," diye açıkladı rutin bir ses tonuyla. "Böylece karakola döndüğümüzde tüm konuşmayı baştan sona istediğimiz kadar dinleyip, atladığımız bir detay olup olmadığını görme fırsatımız olacak. Senin için bir sakıncası yok, değil mi?"

Pierce bir eliyle saçlarını düzeltip, dalgın bir ifadeyle baş salladı.

"Bu soruma yüksek sesle yanıt almam gerekiyor, Steve."

"Evet. Elbette. Sorun yok." Boğazını temizlemeye çalıştı. Ama yüzü hâlâ allak bullaktı. "Onu... Onu şimdi indirecekler mi?" diye sordu fısıltıyla.

"Adli tabibin incelemesinden sonra," diye açıkladı Liska.

Başını kaldırıp, sanki bir otopsi yapılması gerektiğini ancak o anda anlamış gibi bir ifadeyle Liska'ya baktı. Gözleri bir kez daha dolarken bunu gizlemek için başını pencereye çevirip, yağan karı izlemeye koyuldu.

"Ne iş yapıyorsun, Steve?" diye sordu Kovac.

"Yatırım. Daring-Landis'te çalışıyorum."

"Burada mı oturuyorsun? Bu evde?"

"Hayır."

"Bu sabah neden buraya geldin?"

"Andy'yle dün Uptown Caribou'daki bir kafede buluşacaktık. Ama gelmedi. Telefonlarıma da yanıt alamadım. Ben de merak edip

geldim."

"Andy Fallon'la ilişkiniz nedir?"

"Dostuz," dedi. *Şimdiki zamanda kurulmuş bir cümle.* "Üniversiteden tanışıyoruz. Yakın dost. Bilirsiniz."

"Siz söyleseniz daha iyi olur," dedi Kovac. "Nasıl bir dostluk bu?"

Pierce kaşlarını çatarak, "Bilirsiniz işte. Çıkıp bira içtiğiniz, pizza yiyip, basketbol maçlarına gittiğiniz dostlarınız yok mudur sizin? Oturup televizyonda birlikte futbol sohbetleri dinlediğiniz filan. Erkek erkeğe yapılan şeyler işte."

"Başka? Daha özel şeyler mesela?"

Kovac adamın yüzünü dikkatle inceliyordu. Pierce birden bire kıpkırmızı kesildi.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz, Dedektif?"

"Aranızda cinsel bir ilişki olup olmadığını," diye yanıt verdi Kovac sakin bir ifadeyle.

Pierce sanki başı bir anda patlayıp, paramparça olacakmış gibi bakıyordu. "Ben eşcinsel değilim. Kaldı ki bu sizi zerre kadar ilgilendirmez."

"Üst katta bir ceset var," dedi Kovac. "Bu da her şeyin benim ilgi alanıma girdiğini gösterir. Peki ya Bay Fallon?"

"Andy gaydir," dedi Pierce öfke dolu bakışlarla. "Bu durumda ölmesi iyi olmuş mu diyorsun yoksa?"

Kovac ellerini kaldırıp, "Hey, kimin kimi becerdiği benim umurumda değil. Ben sadece soruşturmamın çerçevesini şekillendirmeye çalışıyorum," dedi.

"Bak bunu gerçekten çok iyi yapıyorsun işte, Dedektif."

"Andy'nin seninle bir şey konuşmak istediğini söyledin," diye söze karıştı Liska adamın dikkatini kendi üzerine çekerek. Böylece Kovac'ın adamın yüzünde meydana gelecek her değişikliği izlemesine olanak sağlamış olacaktı. "Konuyu biliyor musun?"

"Hayır. Söylemedi."

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordu Kovac.

Pierce ona yan gözle baktı. Anlaşılan öfkesi henüz dinmemişti.

"Şey, cuma olması lazım. Nişanlım o gece çalışacaktı. Ben de Andy'yi aradım. Uzun zamandır görüşme fırsatı bulamamıştık. Bir yerlerde oturup, muhabbet ederiz diye düşündüm."

"Dün buluşacaktınız ama Andy gelmedi."

"Onu birkaç kez aradım ama telesekreteri devredeydi. O da beni aramadı. Ben de uğramaya karar verdim."

"Neden onun, işi olabileceğini düşünmediniz? Belki işe erken gitmesi gerekiyordu."

Pierce ona ters ters bakarak, "Yakın bir arkadaşımı merak ettiğim için beni bağışlayın," dedi. "Oysa adi herifin teki gibi davranmalıydım, değil mi? Tıpkı sizin gibi. O zaman şimdi iş yerimde, masamda oturuyor olurdum. Böylece de en yakın dostumu bu halde..."

Cümlesini tamamlayamadı. Sanki yukarıda gördükleri birden gözünün önünde canlanmıştı. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ama garip biçimde, adeta bir balmumu heykel gibi parıldıyordu. Camdan dışarı, yağan kara, soğuğuyla titreyip kendine getirecek o huzurlu beyazlığa bakıyordu.

"Eve nasıl girdiniz?" diye sordu Kovac. "Anahtarınız mı var?"

"Kapı kilitli değildi."

"Size intihardan bahsetmiş miydi? Depresyonda filan mıydı?" diye sordu Liska.

"Sanki biraz... Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Evet, biraz mutsuzdu ama bu mutsuzluğu onu intihara sürükleyecek derecede değildi. Böyle bir şeye kesinlikle inanmam. Sevdiği, güvendiği dostlarından yardım istemeden böylesi bir şeye kalkışacak biri değildi o."

Bu yakınlarını kaybedenlerin aslında ilk düşündükleri şeydi. Kovac bunu deneyimlerinden gayet iyi biliyordu. Hepsi yakınlarının canlarına son vermeden kendilerinden mutlaka yardım istemeleri gerektiği kanaatindeydiler. Sevdikleri kişinin uçurumun kenarına gelişini fark edememe ihtimallerini akıllarının ucuna bile getirmezlerdi. Eğer sonunda Andy Fallon'un intihar ettiği ortaya çıkarsa, Steve Pierce hemen dostunun durumunu zamanında fark edemediği için kendini suçlamaya başlayacak, bencil, korkak ya da kör olduğunu düşünüp duracaktı.

"Neden mutsuzdu?"

Pierce ellerini iki yana açıp, umutsuz bir ifadeyle, "Bilmiyorum," dedi. "İş yüzünden. Belki de ailesi. Babasıyla arasında bazı sorunlar olduğunu biliyorum."

"Peki ya diğer ilişkileri?" diye sordu Liska. "Biriyle beraber miydi?"

"Hayır."

"Nasıl oluyor da bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Kovac. "Burada yaşamıyordunuz. Hatta birbirinizi uzun zamandır görmediğinizi söylediniz.

Sadece arada bir görüşüp, bir fincan kahve içiyordunuz, değil mi?"

"Biz dosttuk."

"Ama buna rağmen onun canım sıkan şeyin ne olduğunu bilmiyorsunuz. Derin bir depresyonda bile olsa bunu fark etmemiş olabilirsiniz."

"Ben Andy'yi tanırdım. O canına kıyacak biri değildi," diye ısrar etti Pierce. Adamın ses tonundan artık sabrının sonuna gelmek üzere olduğu anlaşılıyordu.

"Kapının açık olması dışında," diye başladı Liska, "Evden çalınmış bir şey var mı? Ya da yerinde olmayan herhangi bir şey?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Ama çok da dikkat etmedim açıkçası. Ben buraya Andy'yi görmeye geldim."

"Steve, Andy'nin sıra dışı cinsel ritüelleri olup olmadığı konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu Kovac.

Pierce sandalyesini devirerek ayağa fırladı. "Size inanamıyorum!" Bir yandan bağırıyor bir yandan da etrafına bakıyordu. Sanki bir görgü tanığı ya da silah arıyor gibiydi.

Kovac bir anda raftaki bıçağı ve adamın Ogden'e saldırırkenki öfkesini hatırladı. Ayağa fırlayıp bıçak rafıyla Pierce'ın arasına girdi.

"Bu kişisel bir şey değil, Steve. Biz işimizi yapıyoruz," dedi. "Mümkün olduğunca bilgi edinmek zorundayız."

"Siz bir avuç sadistsiniz!" diye bağırdı Pierce. "Benim dostum öldü ve..."

"Ve ben onu hiç tanımıyordum," dedi Kovac açıklamaya çalışarak. "Tek bildiğim onu senin öldürmüş olma ihtimalinin de olduğu."

"Bu çok saçma!"

"Bir de ne var biliyor musun?" diye devam etti Kovac. "Kendini aynada izleyen, çıplak bir ceset buldum.

Bana eski kafalı diyebilirsin ama bu bana çok garip geldi. Bu adamın biraz tuhaf bir takım huyları olduğunu düşünüyorum. Anlıyorsun ya! Ama belki de senin de bu tür huyların vardır. Belki o yüzden sana bu durum çok da garip gelmemiştir. Bilemeyiz ki! Belki de sen de böyle her sabah ayna karşısına geçiyorsundur. Kendini döve döve, rahatlıyorsundur belki. Eğer Fallon'la birlikte böyle şeyler yapıyorduysanız bunu bize şimdi söylesen iyi edersin, Steve."

Pierce artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından sicim gibi süzülürken, tüm bedenini saran duygu seline direnme çabasıyla titremeye başlamıştı. "Hayır."

"Hayır mı? Böyle şeylere karışmadın anlamında mı bu hayır yoksa bize anlatmayacağın mı?" diye üsteledi Kovac.

Pierce gözlerini kapatıp, başını eğdi. "Tanrım, olanlara inanamıyorum." Omuzlarındaki yükün ağırlığına dayanamıyordu. Dizleri üzerine çöküp, başını ellerinin arasına aldı. "Neden oldu bunlar?"

Kovac onu izlerken artık adamın daha fazla üzerine gitmemesi gerektiğini düşünerek, içinde derin bir vicdan azabı hissetti. Gidip, çömelerek, elini Steve Pier-ce'ın omzuna attı.

"Biz de bunu bulmak istiyoruz, Steve," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bunu yapma yöntemlerimiz hoşuna gitmeyebilir. Hatta sonunda bulduklarımızdan da hiç hoşlanmayabilirsin. Ama neticede bizim tek istediğimiz bu. Gerçeği bulmak."

Bunları söylemesine karşın, Kovac gerçeği bulduklarında kimsenin memnun olmayabileceğini biliyordu. Zira Andy Fallon'un ölümünün ardında iyi bir neden olma ihtimali yoktu.

5.
BÖLÜM

MIKE FALLON'UN EVİ batan güneşin ışığında terk edilmiş bir yer gibi gözükmüştü. Ama şimdi gece çöktükçe sanki mahalledeki tüm evler birbirlerine sokulmuşlar, etraflarını saran kadifemsi karanlığa direni-yorlarmış gibi gözüküyordu. Gün ışığında birbirlerinden ayrı duran, yağan karın altında birbirlerinden iyice kopan, pencereleri sıkı sıkı kapalı bu evlerin arasındaki uzaklık, karanlıkla bir anda silinip gitmişti.

Kovac bir an için durup, Mike'ın belki de olup bitenleri çoktan bildiğini düşündü, insanlar bazen hisseder. Bazen, sanki olay mahallinden yayılan şok dalgalan havada sesten ya da haberciden çok daha hızlı bir şekilde hedefine ulaşırdı.

O benim için öldü.

Mike Fallon'un bu sözlerini hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordu ama bu sözler otomobilinde tek başına otururken Kovac'ın kulağında çınlamaya devam etmişti. Soruşturmayı başlatması için Liska'yı karakola bırakmıştı. Liska bir an evvel Andy Fallon'un İçişlerindeki amiriyle temas kurup, en son çalıştığı olayla ve son günlerdeki ruh haliyle ilgili bilgiler edinebilirdi. Kişisel dosyasını istetebilir, emniyetin psikologundan yardım alıp almadığını da öğrenebilirdi.

Aslında Kovac da onunla birlikte olup, bu işleri çabuklaştırmak istiyordu ama ne yazık ki daha önce yerine getirmesi gereken bir

görevi vardı. İçini derin derin çekip, otomobilinden indi. Bazı günler, yapılması gerekenleri yaparken insan yaşamın ne kadar da çekilmez olabileceğini fark ediyordu.

Önce durup, kapının yanındaki küçük, üçgen biçimli pencereden içeri baktı. Oturma odası gözüne dün geceden bile daha kötü gözüktü. Duvarların boyanma zamanı gelmiş de geçmişti. Kanepe de yıllar önce çöplüğe atılmış olmalıydı. Tabii tüm bunlar masaj sandalyesiyle, büyük ekran televizyonun yanında garip bir tezat oluşmasına neden oluyordu.

Zili çaldı. Ardından birkaç kez kapıya vurdu. Sabır-sızlansa da yine de beklemeye devam etti. Zira bir yabancının habersiz kendi evine girip, salondaki içi boş akvaryumla karşılaştığında neler düşünebileceğini aklından çıkartamıyordu. Galiba kendine iş dışında da bir hayat kurmanın zamanı gelmişti.

Elini pardösüsünün cebine sokup, bulduğu, oldukça ekşi ve bu yüzden de tüm yüzünü buruşturmasına ne-den olan şekerlemeyi ağzına attı. Ardından da kapıyı bir kez daha tıklattı. Bir yandan da Mike Fallon'un dün geceki halini düşünüyordu. Kalbi kırık, depresyona girmiş, ıskartaya çıkartılmış, sarhoş, eski bir polis... Evde yaşam belirtisi yoktu. Ne bir hareket ne de bir ses.

Karlara bata çıka evin arka tarafına yürüyüp, yatak odası penceresini aramaya koyuldu. Bu altı haberleri için harika bir haber olurdu herhalde. Baba - oğul polis aynı gün intihar etti. Paul Harvey büyük bir ihtimalle yarın tüm Amerika'yı yemek üstü depresyona sokacak haberin üzerine en çok atılan sunucu olurdu. Tavuk salatası ve hamburgerlerin yanında yaşamına son vermiş eski bir polis.

Artık tam bir çöplük halini almış evin garajında küçük bir merdiven buldu. Garajda yeni sayılabilecek, Subaru marka engelli kullanımı için tasarlanmış bir otomobil dikkatini çekti. Partiden sonra Patrick'in Ba-rı'ndan çıkan polisler otomobili buraya getirmiş olmalıydılar. Ya da Mike'ı bara getiren kişi, durumu görünce hemen

ortadan kaybolmayı tercih etmişti. Yani adamın otomobilinin arka koltuğuna kusmasını istemeyen biri.

Mike Fallon'un yatak odasının panjurları açıktı. Kovac merdiveni dayayıp, dikkatle tırmandı. Mike kollarını iki yana açmış, başını yana çevirmiş, ağzı açık öylece yatıyordu. Kovac nefesini tutup, adamın dar tişörtünden kalp atışlarını gözlemlemeye çalıştı.

"Hey, Mikey!" diye bağırdı cama vurarak.

Fallon kıpırdamadı bile.

"Mike Fallon!"

Yaşlı adam cama ikinci kez vurduğu anda yatakta sıçradı. Ardından gözünü ovuşturup dönerken birden pencereden içeri bakan Kovac'ı görünce korku dolu bir çığlık attı.

"Mike, benim. Sam Kovac!"

Fallon kısa bir öksürük nöbetinin ardından yataktan zorlukla kalkıp, sandalyesine geçti.

"Ne yapıyorsun sen orada?" diye bağırdı. "Aklını mı kaçırdın?"

Kovac içeriyi daha rahat görebilmek için ellerini cama siper ederek, "İçeri girmem gerek, Mike. Konuşmalıyız," dedi nefesinin buğulandırdığı camı pardösüsünün koluyla silerken.

Fallon kaşlarını çatarak, "Beni rahat bırak," dedi. "Bir de senden dinlemek istemiyorum."

"Neyi?"

"Dün geceyi. Zaten yeterince kötü hissediyorum. Rezaleti bir daha dinlemek niyetinde değilim."

Üzerindeki iç çamaşırları, darmadağınık görüntüsüyle tam bir düşküne benziyordu. İncecik bacakları, uzamış sakalı, kanlı gözleriyle acınacak haldeydi. Yüzünü buruşturarak, başını tuttu.

"Aç şu camı," dedi Kovac. "Çok önemli."

Fallon ona bakıyor, karar vermeye çalışıyordu. Zira hiç kimse sürprizlerden bir polis kadar nefret etmezdi.

Sonunda pes ederek bir kolunu kaldırdı. "Arkadaki paspasın altında bir anahtar var."

"PASPASIN ALTINDA ANAHTAR var." Kovac anahtarı evyenin üzerine koyup, yaşlı adama şaşkın bir ifadeyle bakarak, "Tanrım, Mike. Sen bir zamanlar polis değil miydin? Paspasın altına anahtar konur mu hiç."

Fallon onun bu sözlerine aldırmadı bile. Mutfak domuz yağı ve kızarmış soğan kokuyordu. Perdeler yıllardır yıkanmamış gibiydi. Fincanlar, tabaklar, bardaklar, tahıl kutuları, marmelat kavanozları adeta üst üste yığılmıştı. Alt dolapların tüm kapakları çıkartılmıştı. Bu yüzden de soyulmuş patates, doğranmış sebze, hazır çorba poşetleri rahatlıkla seçiliyordu.

Fallon pantolon giymekle de uğraşmamıştı. Küçük mutfakta kendine yer açabilmek için, kıllı gıdasızlıktan bir deri bir kemik kalmış bacaklarıyla sandalyeyi kenara itti. Küçük ecza dolabından bir ağrı kesici alıp, buzdolabından çıkardığı şişeden kendine bir bardak su doldurdu.

"Bu derece önemli olan neymiş?" diye sordu aksi bir ifadeyle. Ama Kovac cesaretini toplamaya çalışırken Fallon'un da bir hayli gergin bir durumda olduğunu fark etmişti. "Başım çatlayacak gibi ağrıyor."

"Mike." Kovac, Fallon dönüp, yüzüne bakıncaya dek bekledi. Ardından derin bir soluk alıp, "Andy öldü. Çok üzgünüm," dedi.

Kısacık. Duygudan yoksun bir ifadeyle. İnsanlar kötü haberleri her zaman basmakalıp sözlerle vermeye meyillidirler. Ama bu doğru yöntem değildir. Bu tür gereksiz konuşmalar dinleyicinin çok daha fazla üzülmesine hatta gerilmesine neden olur. Kovac bunu çok uzun zaman önce öğrenmişti bu yüzden de sadece söylemek istediğini söyleyip, hemen sustu.

Fallon çenesi titreyerek ama hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.

"Neler olduğunu henüz öğrenemedik."

"Neler olduğunu öğrenemedik de ne demek?" diye sordu Fallon. "Vurulmuş mu? Bıçaklanmış mı? Trafik kazası mı?" Şimdi giderek öfkeleniyordu. Belki de bu şekilde öfkelenmek kederle kıvranmaktan çok daha rahatlatıcıydı. Kıpkırmızı bir suratla, "Sen dedektif değil misin?" diye bağırdı. "Biri ölmüş ama sen bana bunun nasıl olduğunu söyleyemiyorsun. Tanrım."

Kovac bir süre bekledi. Ardından, "Kaza sonucu ölmüş olabilir," dedi. "Ama intihar etmiş de olabilir, Mike. Onu asılmış halde bulduk. Keşke sana böyle şeyler söylemek zorunda kalmasaydım. Ama gerçek bu. Çok üzgünüm."

Üzgün. Tıpkı Andy gibi. Andy Fallon'un aynadaki görüntüsünün üzerindeki harfler bir türlü gözünün önünden silinmiyordu. Çıplak. Ölü. Şişmiş. Çürümeye yüz tutmuş. Üzgün kelimesi tüm bunları düşününce pek de bir şey ifade etmiyordu doğrusu.

Mike iyice yıkılmış haldeydi ve titriyordu. Küçük, kan çanağına dönmüş gözlerinden süzülen gözyaşları yanağını sırılsıklam ederken, "Ah, Tanrım," diyebildi sonunda. "Tanrım."

Titreyen elini dudaklarına bastırdı. Eli koca bir pençeyi andırıyordu ama öylesine solgun ve zayıftı ki. Derisi de yaşlılık benekleriyle doluydu. Korkunç acının neden olduğu çığlığı

bastırmaya çalışsa da ruhunun derinliklerinden kopup gelen feryadı yine de duyulmuştu.

Kovac başını çevirip, başka yana bakmaya, bir nebze de olsa adamın mahremiyetine saygı göstermeye çalıştı. Bu, kötü haber getiren biri için en zorlu anlardan biriydi. Acının, kederin doruğa çıktığı, başka hiç kimse tarafından izlenmemesi gereken o anları istese de istemese de gözlemlemek zorunda kalırdınız.

Üstelik bu kez sormak zorunda olduğu sorularla acıyı daha da katlayacağının bilincindeydi.

Fallon düşüncelere dalmış bir halde, sandalyesini çevirip, mutfaktan çıktı. Kovac hiçbir şey söylemeden arkasından bakıyordu. Sorular biraz daha bekleyebilirdi. Andy çoktan ölmüştü. Büyük bir ihtimalle kendi elleriyle sonunu hazırlamıştı. İsteyerek veya istemeden. Ama sonuçta artık hayatta değildi. Yani soruların on dakika sonra sorulmasının ona hiçbir zararı olmazdı.

Dönüp, evyenin üzerindeki ilaç kutularını saydı. Yedi kutu. Hazmı kolaylaştırıcı, romatizma ve uykusuzluk tedavisinde kullanılan ilaçlarla ağrı kesiciler dikkatini çekince en azından Mike'ın acısını bu ilaçlarla bir süre için tahammül edilebilir seviyede tutabileceğini düşündü.

"Lanet olsun sana! Tanrı cezanı versin!"

Bu çığlıklara bir çarpma ve kırılma sesi eşlik etti. Kovac mutfaktan fırlayıp, yatak odasına koştu.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı Mike Fallon elindeki resim çerçevesini şifoniyerin köşesine vurmayı sürdürerek. Ucuz metal her darbede bükülerek, yamulu-yor, kırılan cam etrafa saçılıyordu.

"Mike! Kes artık!"

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı yaşlı adam kollarını hızla açıp, cam kırıklarını her yana dağıtırken. "Lanet olsun sana!"

Kovac, Mike Fallon'un bileğini kavramaya çalışırken bu sözlerin muhatabının kendisi olduğunu düşünüyordu. Yaşlı adam resim çerçevesini sanki bir frizbiymiş gibi odanın diğer köşesine fırlattı birden bire. Direnmeye devam ediyordu. Gücü onun yaşındaki birinden beklenmeyecek kadar fazlaydı. Boşta kalan eliyle şifoniyerin üzerindeki tüm çerçeveleri yere savurdu. Kovac tekerlekli sandalyenin arkasına geçip, adamı sakinleştirebil-mek amacıyla iyice arkaya yatırdı. O şekilde beklerken birden Fallon tüm gücüyle başını arkaya savurup, Kovac'ın burnuna sertçe vurdu. Kan, darbenin hemen ardından boşalmıştı.

"Lanet olsun, Mike, kes artık!" Kan çenesinden süzülerek, Fallon'un omzuna, saçına, kulağına damlıyordu.

Hıçkırıklara boğulan yaşlı adam kendini öne, şifoniyere doğru savurdu. Sonra arkaya, öne tekrar arkaya. Gücü her hareketiyle biraz daha azalıyordu. Sonunda iyice bitap düştü ve başını, cam kırıklarına aldırmadan şifoniyere dayadı. Dolaba savurduğu yumrukları giderek hafifledi, hafifledi sonunda belli belirsiz bir tıkırtıya dönüştü.

Kovac geri çekilip, kanayan burnunu pardösüsünün koluyla temizleyip, ceplerinde mendil aramaya koyuldu. Kenara çekilirken bir yandan da yerdeki cam parçalarına basmamaya gayret göstermişti. Arka tarafa geçerken kar yığınının üzerinden geçmek zorunda kalmıştı. Bu nedenle ayakkabılarıyla pantolonunun paçaları sırılsıklamdı. Fakat her şey o derece hızlı olup bitmişti ki soğuğun etkisini ancak hissetmeye başlamıştı. Artık ayak parmakları sanki ona ait değildi.

Mendille burun deliklerini kapatmaya çalışırken çö-melerek, yerdeki fotoğrafı alıp, baktı. Andy Fallon'un akademiden mezun olduğu gün çekilen fotoğrafı. Andy gülümsüyor, yanında da tekerlekli sandalyesindeki Mi-ke gururla objektife bakıyor. Ama çerçeve tam ortasından bükülmüştü.

Üzerindeki cam kırıklarını temizleyerek, çerçeveyi düzeltmeye çalışırken, "Mike," dedi fısıltıyla. "Dün gece Andy'nin senin için öldüğünü söylemiştin. Neden böyle bir şey söyledin?"

Fallon kılını bile kıpırdatmayınca, Kovac yaşlı adamın ölmüş olabileceğinden endişe edip, pür dikkat adamı izlemeye koyuldu. Bu da olursa herhalde bu günü hayatının en feci günü diye hatırlaması kesinleşmiş olacaktı ve henüz daha günün yarısı yeni bitmişti.

"Aranızda sorunlar mı vardı?" diye sordu.

"Onu severdim," dedi Fallon cılız bir sesle. Ama hâlâ kılını bile kıpırdatmıyordu. "Onu severdim. O benim bacağımdı. Yüreğimdi. O benim her şeyimdi."

Ama...

Kelimeler sanki havada asılı kalmış, bir türlü telaffuz edilemiyordu. Kovac için için sorunun nerede olduğunu bildiğini hissediyordu. Etrafa, yerde paramparça olmuş, Andy Fallon'un fotoğraflarına baktı. Yakışıklı, sportmen. Ve gay.

Eski kafalı sıkı polis Mike böylesi bir durumu kesinlikle hoş karşılamamış olmalıydı. Lanet olsun, oğlu olsa ve günün birinde gelip ona bunu açıklasa o nasıl karşılardı acaba?

"Onu severdim," diye mırıldandı Mike. "Ama o her şeyi mahvetti. Her şeyi."

Yüzü acıdan, kederden buruşurken iyiden iyiye iç dünyasına gömülmüştü. Gözyaşlarını tutabilmek, ya da tam tersini yapıp doyasıya ağlayabilmek için gösterdiği çaba yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Demir Mike gibi biri için hangisinin daha zor olduğunu söylemek hiç de kolay değildi.

Kovac bir kez daha burnunu silip, mendili cebine tıkıştırdı. Sessizce yerdeki fotoğrafları alıp, şifoniyerin üzerine dizmeye

koyuldu. Acılı babanın öfkesi sönerken, bu fotoğraflar anılara dalıp biraz olsun rahatlamasına yardımcı olabilirdi.

Sorulması gereken o kadar çok soru vardı ki. *En son Andy'yle ne zaman konuşmuştu? Oğlunun son olarak hangi konuda soruşturma yaptığını biliyor muydu? Onu son gördüğünde morali nasıldı? Hiç intihardan filan bahsetmiş miydi? Depresyonda mıydı? Dostlarını, sevgililerini tanıyor muydu?*

Dudaklarından bu sorulardan hiç biri dökülmedi. Sonra.

"Aramamı istediğin birileri var mı Mike?"

Fallon karşılık vermedi. Keder adeta elini kolunu bağlamıştı. Beyninde yükselen pişmanlığın sesi dışında hiçbir şey duymuyor, ruhunun derinliklerindeki büyük acıyla kıvranıyordu. Tam anlamıyla iç dünyasına gömülmüş, kendini dış gerçekliğe kapatmış gibiydi. Çenesini kesen cam parçası bile onun bu gerçekliğe dönmesine yardımcı olamıyordu.

Kovac içini derin derin çekip, etrafa bakarken bir an için şifoniyerin altına düşmüş başka bir resim çerçevesini fark etti. Eğilip aldığı fotoğraf sanki asırlar önce çekilmiş gibi gelmişti. Birbirini takip eden trajediler sonrası parçalanıp yok olan Fallon ailesinin mutlu günlerinde çekilmişti bu fotoğraf. Mike, karısı ve iki oğlu.

"Eğer istersen diğer oğlunu arayabilirim," diye önerdi.

"Benim başka oğlum yok," dedi Mike Fallon. "Biri yıllar önce beni vurdu. Ben de diğerini. Ne güzel değil mi, Kovac?"

Kovac bir an için elindeki fotoğrafa bakıp, ardından diğerlerinin yanına koydu. Fallon'un sözleri sanki içinde derin bir yara açmıştı. Yaşlı adamın hissettiklerinin yankısı yüreğini dağlarken bir an için buna neden olan belki de kendi hislerim, diye düşündü. Neticede kendi de en az Mike Fallon kadar yalnızdı.

"Evet, Mikey. Çok güzel."

LISKA 126 NUMARALI odanın önündeki koridorda bekliyordu. İçişleri Soruşturma Ofisi. Kapıdaki bu tabela bile insanın zihninde Nazi subaylarının düşmanlarını sorgulamak için kullandıkları, tepedeki küçük bir ampulle aydınlatılmış odaları canlandırıyordu. Ve trençkotlu, kısık gözlü SS subaylarım.

Hainler. Meslek yaşamı boyunca onlarla pek bir ilişkisi olmamış, soruşturma filan da geçirmemişti. Ayrıca da İçişleri müfettişlerinin sadece kötü polisleri araştırdıklarını, iyi polislerin işlerine karışmadıklarını gayet iyi bilirdi. Ama yine de onların huzuruna çıkıp, sorularına yanıt vermek zorunda kalmak tüm polisleri az çok ürpertirdi. Neticede tüm polisler birbirlerine karşı bağlılık hisseder, birbirlerini ellerinden geldiğince korumaya çalışırlardı. Bu yüzden de İçişlerini ister istemez düşman gibi görürlerdi. Yamyam gibi.

Liska'nın nefretiyse çok daha derinlerde gizliydi.

Minneapolis emniyetinde görevli tüm soruşturma müfettişleri nedense ukala, kendini beğenmiş, her işe burnunu sokan tipler arasından seçilmişti. Kendilerini insanlara hükmedip, emir yağdırmaya doğuştan yazgılı görürlerdi. Meslektaşlarından nefret etmek için yaratılmışlar gibi. Tıpkı arkadaşları tarafından okul bahçesinde sürekli itilip kakılan ve her seferinde de soluğu öğretmenin yanında alan müzevir çocuklar gibi. Hiç kimseyi yaptıklarından dolayı takdir etmez, kimseye karşı vefa borcu hissetmezlerdi.

Liska yatak odasında tavandan asılı buldukları Andy Fallon'u düşündü bir süre. Onu bu yola iten şey ne, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Cesaretini bir kez daha kaybetmeden soruşturma bürosuna daldı, içeride kafaları baltayla kopartılmış, duvarda sergilenen polis

kurbanlar yoktu. Ya da ellerinden ve ayaklarından duvara kelepçelenmiş zanlılar. En azından giriş salonunda.

"Cinayet masasından Liska," dedi rozetini danışma masasındaki görevliye göstererek. "Teğmen Savard'la görüşmeye geldim."

Danışma görevlisinin elli yaşlarında olduğunu tahmin etmişti. Şişman, asık suratlı, hiç soru sormayan bir kadın. Tam işin gerektirdiği vasıflara sahip biri. Dahili telefondan Teğmeni aradı.

Giriş bölümünde üç büro vardı. Birinin kapısı açıktı ama ışık yanmıyordu. Diğerinin kapısı kapalıydı ama kapının altından sızan ışık rahatlıkla seçiliyordu. Üçüncü ofisin ışıkları da kapısı da açıktı. Üçüncü ofise dikkatini yöneltip, içeri baktığında masasındaki takım elbiseli bir adamın kaşlarını çatıp, karşısındaki kısa, platin saçlı, parlak yeşil parkalı biriyle derin bir sohbete dalmış olduğunu gördü.

"... atlatılmaktan nefret ederim," diye söylendi par-kalı adam öfke dolu bir ifadeyle. "Bu zaten en başından beri sinirlerimi allak bullak etti. Şimdi de olayın yeniden soruşturulmayacağım söylüyorsunuz."

"Bana kalsa konu tamamen kapanmalı. Eğer sana ihtiyaç duyulursa arayacağıma söz veriyorum. Ancak işimizi yaparken kibarlığı ve nezaketi bir kenara bırakmak zorundayız. Elimden bir şey gelmez," diye açıkladı takım elbiseli. "Durum bizim kontrolümüz dışında seyrediyor. Çavuş Fallon artık bizimle değil."

Tam o sırada takım elbiseli Liska’nın bakışlarını fark etti. Kaşlarını daha da çatarak ayağa kalkıp, kapıyı sertçe kapattı.

"Teğmen Savard sizi bekliyor," dedi danışma görevlisi oldukça sert bir ses tonuyla.

Savard'ın bürosu inanılmayacak derecede derli topluydu. Alışıldık polis dağınıklığının en ufak bir emaresi bile göze çarpmıyordu. Adeta her şey yerli yerinde, tam olması gerektiği biçimdeydi. Aynı şeyleri Teğmen için de söylemek mümkündü. Kadın

düzenli masasının ardında, siyah takımları içinde bir hayli şıktı. Kırklı yaşla-rındaydı. Oldukça bakımlı, kusursuz tenliydi. Ona daha bir pervasız görünüm katan kestane renkli kuaför-den daha yeni çıktığı izlenimi uyandıran saçları kasıtlı olarak kabartılarak dalgalandırılmıştı. Büyük bir ihti-malle her gün aynı görünüme kavuşabilmek için büyük çaba harcıyor olmalıydı.

Liska kadını görünce kendi erkek saçı kadar kısa kesilmiş saçlarına dokunmamaya çalıştı.

"Cinayet masasından Liska," dedi kendini tanıtarak. Ama elini uzatmamıştı. "Andy Fallon için geldim."

"Evet," diye mırıldandı Savard kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Elbette."

Liska kadının yaygın ününe göre çok fazla kadınsı göründüğünü düşünüyordu. Zira Amanda Savard onunla karşılaşanlar tarafından sert, soğuk hatta keskin bir çelik bıçak olarak tarif edilirdi.

Liska sakin, rahat, kontrollü görünmeye çalışarak hemen yandaki sandalyeye ilişti. Ardından cebinden defteriyle kalemini çıkardı.

"Korkunç bir felaket," dedi Savard dikkatle arkasına yaslanırken. Sanki sırtı ağrıyor da bunu belli etmek istemiyor gibi görünüyordu. Kahve fincanına uzanırken Liska kadının elinin hafifçe titrediğini fark etti. "Andy'yi severdim. İyi bir çocuktu."

"Nasıl bir polisti?"

"Çalışkan, azimli ve kendini işine adamış biriydi."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Pazar akşamı. Üzerinde çalıştığı konu hakkında onunla konuşmam gerekiyordu, zira ulaşılan sonuçlardan pek memnun değil gibiydi."

"Nerede görüştünüz?"

"Evinde."

"Bu biraz özel hayata müdahale sayılmaz mı?".

Savard hiç renk vermeden, "Andy gaydi," dedi. "Noel alışverişi için Uptown'a gitmiştim. Arayıp uğramamda bir sakınca var mı, diye sordum."

"Saat kaçtı?"

"Sekiz civarı. Dokuz buçuk gibi de yanından ayrıldım."

"Misafir beklediğini filan söyledi mi?"

"Hayır."

"Siz çıkarken morali nasıldı?"

"İyi görünüyordu. Her şeyi detaylarıyla konuştuk."

"Ama dün işe gelmedi, değil mi?"

"Evet. İznini pazartesi kullanmak istediğini bildirmişti. Noel alışverişi yapacağım, demişti. Eğer neler olacağı konusunda en ufak bir fikrim olsaydı..." Başını çevirip sakinleşmek için birkaç saniye bekledi.

"Son günlerde herhangi bir duygusal sorun yaşadığını sezinlediniz mi?"

Savard içini derin derin çekerken sanki bir an için duvardaki siyah beyaz kış manzarasına dalıp gitmiş gibiydi.

"Evet. Çok sessizdi. Depresyonda gibi. Kilo da kaybetmişti. Onun araştırdığı olayla ilgili sorunları olduğunu biliyordum. Ayrıca özel yaşamında da çok mutlu olmadığının farkındaydım. Ama yaşamına son vermek gibi bir şey yapacağı aklımın ucundan geçmezdi. Andy olayları özümseyip, doğruyu bulmayı gayet iyi bilirdi. Aynı şeyi özel yaşamında da uygulayacağını düşünmüştüm."

"Psikolojik yardım alıyor muydu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Şimdi düşünüyorum da keşke ona psikologa gitmesi için daha çok baskı yapsaydım."

"Ona bunu önermiş miydiniz?"

"Bölümdeki tüm çalışanların psikologa gitmeleri için bir nedenleri vardır, içişleri hiç de kolay bir çalışma yeri değildir. Her an stresle boğuşuruz bizler."

"Evet, sanırım diğer polislerin yaşamlarını mahvetmenin etkisi olsa gerek bu," diye mırıldandı Liska deflerine bir şeyler karalarken.

"Polisler kendilerini mahvediyorlar, Çavuş," dedi Savard. Bu kez ses tonunda o çeliğimsi keskinliğin ipuçlarını sezmek mümkündü. "Biz onların başkalarına zarar vermelerinin önüne geçmeye çalışıyoruz. Bu nedenle de çok önemli bir görev yapıyoruz."

"Ben bunun aksini söylemek istemedim ki."

"Elbette istedin."

Liska, Savard'ın insanın içine işleyen, soğuk yeşil gözlerinin ağırlığından rahatsız olarak sandalyesinde kıpırdandı.

"İyi bir müfettişi kaybettim," dedi Savard. "Üstelik onu çok da severdim. Bu sana şaşırtıcı geliyor mu, Çavuş? Sence İçişlerindekilerin damarlarında buzlu su mu dolaşıyor?"

Liska başını öne eğip, "Hayır, efendim. Üzgünüm," dedi.

"Eminim üzgünsündür. Sana neden üzgün olduğunu da söyleyeyim. Arkandan teğmenini arayıp, seni şikayet edeceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Liska hiçbir şey söylemedi, zira Savard’ın kesinlikle haklı olduğunun farkındaydı. Az önce söylediklerinin meslek yaşamına yapacağı olumsuz etki Savard’ın kişisel olarak üzülmesine neden olduğunu düşünmesinden çok daha fazla önemliydi. Acı ama doğru.

Kadına laf sokuştururken tek düşüncesi kişisel kariyeriydi. Karşısındakinin duygularını hiçe saymıştı. Aslında bunu profesyonel hırsı yüzünden yapıyordu ve tüm yaşamı boyunca böyle davranarak postu deldir-memeyi başarmıştı. Ama diğer taraftan da karşısındakilere böyle davrandığı için birçok defa terfisi gecikmişti.

"Endişelenmeyin Çavuş," dedi Savard yorgun bir ifadeyle. "Benim kösele gibi yüzüm vardır."

Sıkıntı verici birkaç saniyeden sonra, kendini toplamayı başaran Liska, "Andy Fallon'un intihar ettiğim mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Savard kaşlarını çatarak, "Sen başka bir şey mi düşünüyorsun?" diye sordu- "Bana Andy'nin kendini astığını söylediler."

"Evet, asılmış halde bulundu."

"Tanrım. Yoksa sen onun..." Teğmen dilinin ucuna gelen kelimeyi bir türlü söyleyemememişti. Öldürülmek. Neticede karşısındaki cinayet masası görevlisiydi.

"Kaza ihtimali de var," dedi Liska. "Otoerotik boğulma ihtimalini de göz ardı etmiyoruz. Aslına bakarsanız bu noktada tam bir fikrimiz yok."

"Kaza," diye tekrarladı Savard yüzünü buruşturarak. "Bu da çok kötü bir şey ama yine de diğer olasılıkların yanında insan kaza olmasını tercih ediyor. Ne olmuş olursa olsun, asılarak can vermek hiç de kolay bir şey değil," dedi. Bir an için boğazını tutup, sonra elini hemen indirdi.

"Sonu ölümle biten hiçbir şey eğlenceli değildir," dedi Liska. "Asılınca insan en azından çabuk can verir. Bilincin kaybolması için çok fazla zaman gerekmez. Bir iki dakika içinde her şey olup biter."

İkisi birden bu bir iki dakikada kişinin neler hissedebileceğini düşünerek sessiz kaldı. Liska yutkunup, "Ne üzerinde çalışıyordu?"

diye sordu. "Pazar günü konuştuğunuz konu neydi?"

"Bunu açıklamaya yetkim yok."

"Ben bir ölümü soruşturuyorum, Teğmen. Ya Andy Fallon intihar etmediyse? Ya ölümüne araştırdığı olay neden olduysa?"

Savard'ın söylediklerini düşünmesi için biraz beklemeye karar verdi ama kadının yüz hatlarından bu bekleyişin yıllarca sürebileceğinin emarelerini de okumuyor değildi.

"Çavuş Liska, Andy depresyondaydı," diye başladı Savard sonunda, buz gibi bir ses tonuyla. "Asılmış halde bulundu. Bildiğim kadarıyla evinde de en ufak bir sıra dişilik gözlemlenmedi. Eğer evden bir şeyler çalınmış olsa, ne bileyim kapısı filan kırık olsa ancak o zaman intihardan başka şeyler düşünmek mantıklı olabilirdi, değil mi? Ben bu olayda bir suç unsuru göremiyorum, Çavuş. Gördüğüm tek şey koca bir trajedi."

"Ne olduğunun bir önemi yok," dedi Liska. "Ben neler olup bittiğini iyice anlamaya çalışıyorum. Teğmen, sadece işimi yapıyorum. Bu nedenle de Andy'nin araştırdığı olayları ve aldığı notları görmek istiyorum."

"Bu kabul edilemez bir istek. Bana bu konuda aksi bir talimat gelmedikçe bu izni veremem."

"Noel'deyiz," diye açıkladı Liska. "Şimdi bir dolu intihar vakası meydana gelecek. Fallon için izin çıkması günler alabilir."

Savard gözünü bile kırpmadı.

"İçişleri soruşturmaları çok ciddi şeylerdir, Çavuş. Kesinlikle gerekli olduğuna inanmadan size detayları açıklamam mümkün değil. Aksi takdirde bir meslektaşımızın kariyeri mahvolabilir."

"Bunun sizin hedefiniz olduğunu sanıyordum," dedi Liska ayağa kalkarken.

Defterini kapatıp, ceketinin yan cebine tıkıştırırken, yüzünü ekşiterek, "Lanet olsun. Yine yanlış bir şey söyledim, değil mi? Özür dilerim," dedi zerre kadar pişmanlık duymadan. "Şimdi Teğmenime ne kadar küstah biri olduğum konusundaki şikayetlerinizi sıralarken bu davranışımın arkasında soruşturmaya yardımcı olmadığınız için çileden çıkmış olma ihtimalimin de bulunabileceğini belirtir misiniz? Belki o sizi ikna etme noktasında benden daha başarılı olabilir."

Soğuk bir baş selamıyla dönüp, dışarı çıktı.

Danışmadaki kadın başını bile kaldırmamıştı. Takım elbiseli adamın büro kapısı da hâlâ kapalıydı. Liska neler konuşulduğunu anlayamasa da içerideki tartışmanın devam ettiğini duyabiliyordu. Yeşil parkalı adam buraya kesinlikle Andy Fallon'la ilgili bir iş için gelmişti. Olay yeniden soruşturulmayacak.

Dışarı çıkıp, sağına soluna baktı. Koridor bomboştu. Aslında burası her zaman polisler, suçlular, vatandaşlar, memurlarla dolu olmasına rağmen bir hayli geniş olduğundan insanda hep aynı boşluk duygusunu uyandırırdı. 126 numaralı odanın karşısında bir süre bekledi.

Çok geçmeden kapı açıldı ve yeşil parkalı adam dışarı çıktı. Yüzündeki kırmızılık üzerindeki parlak yeşil parkayı bile solgun gösterecek derecede yoğundu. Hızla kenardaki çeşmeye gidip, yüzünü yıkadı. Soğuk suyu yanaklarına tutup, bir nebze olsun sakinleşmeye çalışıyordu.

"Sinir bozucu bir yer, değil mi?" dedi Liska.

Yeşil parkalı hızla döndü. Parlak, saydam gözleri kuşku doluydu.

"Ben de istediği alamadım," diye açıkladı Liska biraz daha yaklaşarak. "Onlardan nefret etmekte haklısınız. İçişleri müfettişlerinden herkes nefret eder. Üstelik bu sıra onlarla çalışmak zorundayım."

"Bu da nefretinizi körükler herhalde," dedi adam. "Gerçekten nefret edilecek şeyler gördüm."

Liska gözlerini kısarak, "Siz polis misiniz?" diye sordu. 'Yoksa narkotikten misiniz? Sizi daha önce hiç görmedim de."

Aslında bir polisten ziyade gazete dağıtıcısına benziyordu ama Liska bu soruyla adamın gurunu okşamayı başarmıştı. Biraz daha yaklaştığında adamın ayağındaki yüksek topuklu ayakkabıya rağmen boyunun hâlâ kendisininkinden kısa olduğunu fark etmişti. Çıtı pıtı ifadesi belki de bu adam için icat edilmiş olabilirdi. Dudak parlatıcısı, maskara ve bir kulağındaki beş küpeyle oldukça ilginç bir görünüşü vardı.

"Sadece endişeli bir yurttaşım," dedi etrafına bakı-narak.

"Peki, sizi endişelendiren nedir?"

"Haksızlık."

"İşte o zaman doğru yerdesiniz. En azından kuramsal olarak." Ceket cebinden bir kart çıkartıp adama uzattı. "Doğru yerdesiniz ama belki de yanlış insanlarla konuştunuz."

Yeşil parkalı adam kartı alırken Liska adamın manikürünün kendisininkinden bile daha özenli olduğunu fark etti. Adam karta sanki üzerindekileri ezberlemeye çalışıyormuş gibi uzun uzun baktı.

"Belki," dedi ardından kartı cebine atıp, uzaklaştı.

6.
BÖLÜM

NEIL FALLON YALNIZCA babasından değil şehirden de iyice uzaklaşmıştı. Kovac önce batıya doğru, 394 numaralı çok şeritli otoyolu takip etti. Otoyolun şeritlerinin sayısı dörde sonra da ikiye düştü. Minne-tonka Gölü civarında ulaştığındaysa bariyerleri bile olmayan derme çatma bir yolda ilerlemek zorunda kaldı. Gölün karşı kıyısındaki villaların eskileri kereste işi yapan zenginlerle, çeşitli fabrikatörlere aitti. Yeni yapılan villalarsa profesyonel atletler ve rock yıldızları tarafından satın alınmıştı. Ancak gölün bu yakasındaki yerleşim yerleri karşıdakilerle yanşamayacak derecede mütevazıydi. Arazinin konumu gereği üst ta-baka karşı tarafı tercih etmişti. Bu yakada daha ziyade çam ağaçlarının altında küçük, evden çok barakaya benzer kulübeler vardı. Bu barakalardan bazıları yazlık ev olarak kullanılırdı. Bir kısmı da yirmi yıldan fazla süredir bakım yüzü görmemiş balıkçı barınaklarıydı. Diğerlerine kıyasla nispeten daha bakımlı görünen yapılarsa yaz kış burada ikamet etmeyi tercih edenlere aitti.

Andy Fallon'un kardeşinin dükkanı da aynı bölgede tam kavşakla gölün arasındaki bölgedeydi. Fallon Bar ve Av Araç Gereçleri isimli dükkan aslında üç otomobil-lik bir garajdan daha büyük sayılmazdı. Ön kapıdaki yeşil branda yola en yakın yerdeki bu dükkanın hemen göze çarpmasına neden oluyordu. Ön taraftaki oldukça küçük pencereler de binaya oldukça garip bir görünüm katmıştı. Vitrindeki

çeşitli bira markalarının neon ışıklarıyla canlı yem bulunduğuna dair ışıklı reklam panosu bir hayli dikkat çekiyordu.

Guruldayan midesi Kovac'a saatlerdir bir şey yemediğini hatırlatırken, külüstür Chevy Caprice marka otomobilini küçük park alanına doğru yöneltti. Ardından motoru kapattı ve otomobilden gelmeye devam eden sesleri yüzünü buruşturarak bir süre dinledi. Emniyet filosundan çıkartıldığı için boşta kalan bu otomobille bir yıldan fazla süredir adeta boğuşuyordu. Zira bu süre zarfında hiçbir tamirci ne motordan gelen seslere bir çare bulmayı ne de kaloriferi randımanlı bir şekilde çalıştırmayı başarabilmişti. Aslında başka bir araç talebinde bulunmuştu. Fakat yazışmalar sonunda sonsuz bir kara delik halini almış, telefonlarına da yanıt verilmemeye başlanmıştı. Bunun nedeninin sürücülük geçmişi olma ihtimali yüksek olmasına karşı o daha ziyade kendisine karşı kasten böyle davranıldığını düşünmeyi tercih ediyordu. Bu düşünce de ona istediğinde sinirlenmek için bahane yaratmasına olanak sağlıyordu.

Büyük bir bilardo masası barın önemli bir bölümü kaplıyordu. Ahırdan bozma yapının, iyiden iyiye kararmış tahta duvarları, barın müdavimleri olduğunu tahmin ettiklerinin fotoğraflarıyla doluydu. Hepsi yakaladıkları balıkları objektife doğru kaldırıp, poz vermişti. Köşedeki televizyonda pembe dizi yayınlayan bir kanal açıktı. Barın arkasındaki kumral, şişmanca kadın ağzında sigarayla etrafa bakıyor, zaman zaman da dökülen birayla ıslanan ban elindeki pis bezle kuruluyordu. Ardından da aynı bezle yıkadığı bardakları siliyordu. Kovac bunu görünce burada birayı şişeden içmem gerek, diye kendi kendini uyardı. Barın köşesinde, başında düştü düşecek gibi duran kırmızı bir hayli pis kepini düzeltme zahmetine bile katlanmayan yaşlıca bir adam vardı.

"Umarım bunu Bo'ya yapmaz," diye söylendi kadın. "Kadının hayatı mahvoldu. Adam onun yaşam umudu."

"Umuduydu," diye düzeltti yaşlı adam. "Dikkatli seyretmiyor musun Maureen? Stephano onun beynine bir mikroçip yerleştirdi. Artık o iyi biri değil. Ona artık Şeytan Gina diyorlar."

"Bu çok saçma," diye fikrini açıkladı Maureen sigarasından derin bir nefes daha alarak.

Uygun anın geldiğini düşünen Kovac, boğazını temizleyerek, "Neil Fallon?" diye sordu.

Kadın onu tepeden tırnağa süzdü. "Ne satıyorsun?"

"Kötü haber."

"Arkada."

Ne dostmuş ama.

Kadın başıyla mutfak kapısını işaret etmişti.

Mutfak adeta karnaval sonrası sokakları andıracak derecede karmakarışıktı. Yanık yağ kokusunun iyice sindiği mutfakta meze artıkları, kirli bira bardakları neredeyse üst üste dizilmişti. Belki de bu ağır koku balık artıklarından geliyor, diye düşündü Kovac. Ellerini cebine koyup, hiçbir yere değmemeye çalışarak etrafa bakındı. Bir yandan da Neil'in canlı yemleri nerede tutuyor olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Fallon arkada geniş bir tezgahın yanındaydı. Daha ilk anda adamın Mike'ın yirmi yıl önceki halini andırdığını düşündü. Aynı kırmızı yüz, sert vücut hatları, aşağı bükük dudaklar. Kovac'a şöyle bir bakıp, kaynak maskesini yüzüne çekti. Sonra dönüp, üzerinde çalışmak için küçük bir kızağı tezgahın üzerine yerleştirdi. Kaynak makinesinin kıvılcımları bir anda etrafa saçılmaya başladı.

"Neil Fallon?" diye bağırdı Kovac adamın kulağına eğilip. Elini cebinden çıkarmış, kıvılcımlardan korunabilmek için gözlerine siper etmişti. "Kovac. Minneapolis Emniyetinden."

Fallon makineyi kapatıp, maskeyi indirdi. İfadesiz bir yüzle, "Öldü," dedi.

Kovac bir an için kızağa bakıp, "Sizi aradılar mı?" diye sordu.

"Hayır. Ama bu haberi vermek için bir polis yollayacaklarına emindim zaten. Siz ona ailesinden bile yakındınız." Tulumunun cebinden kırmızı bir bandana çıkartıp, yüzündeki terleri sildi. Aslında hava en fazla yirmi bir yirmi iki derece olmasına rağmen adamın yüzü terden sırılsıklamdı.

"Ne oldu söyleyin? Kalp krizi mi? Yoksa fazla içip o lanet olası sandalyesinden mi düştü?" "Babanız için gelmedim," dedi Kovac.

Neil'in yüzünde, Kovac sanki birden bire Yunanca konuşmaya başlamış gibi bir ifade belirmişti.

"Ben Andy için geldim. Üzülerek onun ölümünü bildirmek zorundayım."

"Andy."

"Kardeşiniz."

"Tanrı aşkına, onun kardeşim olduğunu biliyorum," diye bağırdı Fallon birden.

Maskeyi başından çıkarttı. Ardından da kalın, kirli eldivenlerini. Sonra hepsini birden sanki yakmak isti-yormuşcasma hızla tezgahın üzerine fırlattı. Boş kutulardan bazıları gürültüyle yere düşerken Fallon hayret dolu bir ifadeyle, "Öldü mü?" dedi. Neredeyse nefes almakta bile zorlanıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. "Nasıl? Nasıl ölebilir ki? Buna imkan yok."

"İntihar gibi duruyor. Kaza da olabilir elbette."

"İntihar?" diye tekrarladı Fallon. "Saçma." Sonunda derin bir nefes almayı başarıp, çömeldi. Alt raftan yarısı boş bir şişe bira alıp, iki yudumda bitirdi. Şişeyi kenara koyup, başını iki eli arasına alarak,

bir süre kendi kendine söylendi. "Andy." Ardından yere tükürdü. "İntihar." Bir kez daha tükürdü. "Tanrım." Dışarı yönelip, kapının önündeki karların üzerine midesinde ne var ne yok çıkarttı.

Neticede herkesin tepkisi farklı farklıydı.

Kovac elini cebine atıp, bir nikotin sakızı buldu. Lanet olsun.

"Tanrım," diye mırıldandı Fallon. Geri dönüp, bir fil hortumuna benzetilmeye çalışılmış, tabureye adeta yığıldı. Ayağıyla yerdeki şişeyle oynadı bir süre. "Andy."

"Yakın mıydınız?" diye sordu Kovac tezgaha yaslanarak.

Fallon başını iki yana sallayarak, simsiyah saçlarını düzeltti. "Sanırım bir zamanlar. Belki de hiç yakın olmadık. Küçük bir çocukken hep bana özenirdi. Çünkü ondan daha büyüktüm. Ve babamıza karşı gelebiliyordum. Ama o daima Demir Mike'ın gözdesiydi. Sırf bu yüzden ondan uzun süre nefret ettim."

Bu nefretin artık çok gerilerde kaldığını belirtir bir mimik yapmıştı ama Kovac gerek ses tonundan gerekse bakışlarından bu durumun adamın yüreğinde derin izler bıraktığım hissedebilmişti. Deneyimleri ona aile yaşantılarındaki olumsuzlukların hiç de öyle kolay ko-lay unutulamadıklarını göstermişti. Sadece insanlar o anılan, sanki çirkin, görmek istemedikleri bir eşyaymış gibi bir köşeye kaldırırlardı. Mümkün olduğunca görmemeye çalışarak.

"İlk bakışta her ailenin isteyebileceği bir genç gibiydi," diye söylendi eski yarayı deşerek. "Başarılı bir sporcu. İyi bir öğrenci. Babasının izinden giden iyi bir evlat."

Fallon başını öne eğip, zorlukla yutkundu. "Babamın bir evlattan beklediği her şeye sahipti. Tabii bu sadece Mike'ın düşüncesiydi. Benim değil."

Tulumunun fermuarlı yan cebinden bir sigara alıp, gömlek cebinden çıkarttığı çakmakla yaktı. İlk nefesi uzun uzun ciğerlerinde

tuttuktan sonra, "Canı cehenneme," dedi. Alay dolu bir kahkahanın ardından kalkıp dolaptan bir şişe bira daha aldı, açıp, yudumladı.

"Çok sık görüşür müydünüz?" diye sordu Kovac.

Fallon başını iki yana sallıyordu ama Kovac bir türlü adamın bunu soruya olumsuz yanıt vermek için mi yoksa az önce aldığı kötü haberin şokundan kurtulmak gayesiyle mi yaptığına emin olamıyordu.

"Arada sırada uğrardı. Balık tutmak hoşuna giderdi. Zaten olta takımı da hep burada dururdu. Ayrıca kışları sandalım da bizim buraya çekerdi. Sanırım buraya gelmek için bir bahane yaratıyordu. Her gelişinde de bana işimle ilgili tavsiyeler verip durdu. Bana ukalalık taslamayı adeta kendine görev addetmişti. Andy'nin büyük görevi."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Pazar günü uğradı ama hiç konuşmadık. Çok yoğundum. Bir müşterime motorlu kızak yetiştirmeye çalışıyorum."

"En son ne zaman ciddi bir sohbet yaptınız?"

"Ciddi bir sohbet mi? Sanırım bir ay kadar önce."

"Konu neydi?"

Fallon dudak bükerek, "Bana artık kendini gizlemekten vazgeçtiğini söylemeye gelmişti. Yani top oluşunu saklamayacakmış artık. Sanki bilmem şartmış gibi bana da anlatmaya karar vermiş."

"Onun gay olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Elbette biliyordum. Hem de yıllardır. Daha lisede durumu fark etmiştim. Bana söylemese bile bir şekilde belli oluyordu," dedi birasından bir yudum daha alarak. Ardından sigarasından derin bir nefes aldı. "Bunu babama söylemiştim. Hem de çok uzun zaman önce. Daha yolun başında. Çünkü bıkmıştım artık. Kardeşimle

kıyaslanmak, neden onun gibi biri olamadığımın başıma kakılmasından gına gelmişti."

Bu sanki muhteşem bir espriymiş gibi kahkahalarla güldü. "Tanrım. Babam neredeyse çenemi kırıyordu. Beni tüm gücüyle yumrukladı. Onu hiç o kadar çileden çıkmış bir halde görmemiştim. Bakire Meryem'in bir hayat kadını olduğunu söylesem bu öfkesinin yarısını bile göstermezdi, eminim. Onun altın çocuğuna hakaret etmiştim. Eğer tekerlekli sandalyede olmasaydı eminim kafamı kırardı."

"Size durumu açıklarken Andy'nin ruhsal durumu nasıldı?"

Fallon bir süre düşündü. "Çok durgundu," dedi. "Sanırım bu onun içinde bir travmaya sebebiyet veriyordu. Aynı şeyi Mike'a da açıklamış olmalı. Babamın bana gösterdiği tepki büyük bir ihtimalle kardeşime gösterdiğinin yanında hiç kalır. O sırada yanlarında olmak istemezdim doğrusu. O anda bizim yaşlıya nasıl oldu da inme inmedi hâlâ şaşarım."

Sigarayı yere atıp, iş çizmeleriyle üzerine iyice bastırarak söndürdü. "Garip ama Andy'ye acımıştım. Ne de olsa ben babamı hayal kırıklığına uğratmaya alışıktım ben. Ama o..."

"Daha sonra görüştünüz mü?"

"Birkaç kez. Balık tutmaya geliyordu. Bizim küçük barakalardan birini ona tahsis ettim. Hatta kaldığı süre içinde bazı akşamlar oturup bir şeyler içtik. Sanırım benim yeniden ağabey kardeş ilişkisine dönmemizi istediğimi düşünüyordu. Ama lanet olsun. Aramızda babamızın aynı olması dışında bir tek ortak yan bile yoktu ki. Mike durumu nasıl karşıladı?" diye sordu başını eğerek. "Andy'nin ölümünü." Sigara dumanını burun deliklerinden savurdu. "Seni buraya o mu yolladı? Beni kendi arayamaz çünkü. Kusursuz zannettiği oğlunun aslında o kadar da kusursuz olmadığını itiraf etmek ağır gelir ona. İşte Mike bu. Tam bir aşağılık herif."

Bira şişesini başına dikip, ardından kenara fırlattı. "Canı cehenneme." Ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Kovac pardösüsüne sarılıp ayağa kalktı. Hava iyice soğumuştu. Hava gölden esen rüzgarla iyice üşütüyordu. Kulaklarının, burnunun donduğunu hissetti.

Fallon yaz aylarında kiraya verdikleri balıkçı barınaklarına kadar yürüdü. Bu barakalar Minnetonka sahili boyunca uzuyordu ama yılın bu mevsiminde elbette sahilden filan bahsetmek pek mümkün değildi. Kar tüm bölgeyi bembeyaz bir örtü gibi kaplamıştı.

"Nasıl yapmış?"

"Asmış kendini."

"Öyle mi?"

Sadece iki kelime, *öyle mi?* Gölden yepyeni bir rüzgar esmeye başlarken, dönüp bakışlarını ufka dikti. Ne bir inkar ne de bir inançsızlık belirtisi vardı bu bakışlarda. Belki de kardeşini Steve Pierce kadar tanımıyordu. Ya da geçmişte kardeşinin ölmesini o kadar çok istemişti ki şimdi şaşırmakta güçlük çekiyordu.

"Küçük bir çocukken kovboyculuk oynardık," dedi. "Asılan hep ben olurdum. Çünkü hep kötü adam rolü bana düşerdi. Andy ise şerif olurdu hep. Sonunun böyle olması ne kadar hazin."

Bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Kovac, Fallon'un anılara daldığını görebiliyordu. İki küçük çocuk. Önlerinde uzanan upuzun bir yaşam. Başlarında kovboy şapkaları, at olarak varsaydıkları süpürge saplarıyla oradan oraya koşturuyorlar. Hayal kırıklıklarından, büyümenin neden olacağı kıskançlıklardan uzak.

Andy Fallon'un yatak odasındaki çıplak cansız bedeni gözünün önüne gelince düşüncelerinden sıyrıldı.

"Birkaç yudum alabilir miyim?" diye sordu şişeyi işaret ederek.

Fallon birayı ona uzattı. "Görevde değil misin?"

"Ben her zaman görevdeyimdir. Ama bu kadardan bir şey olmaz," dedi Kovac. "Eğer siz söylemezseniz amirlerime ben de söylemem."

Fallon yeniden göle doğru dönerek, "Canları cehenneme onların," dedi.

KOVAC EVİNE DÖNDÜĞÜNDE yan bahçenin gündüz gibi aydınlatıldığını gördü. Durup bir süre komşusunun Bakire Meryem'in başındaki ışık halkasındaki ampulleri değiştirmesini izledi.

"Ampullerin henüz yarısı yandı ama şimdiden kendimi güneşe komşu olmuşum gibi hissediyorum," dedi Kovac.

Komşusu öfke ve nefret karışımı bir ifadeyle ona şöyle bir bakıp, çöp torbasını kucaklayıp kaldırdı.

Sert ifadeli, yetmişlerine merdiven dayamış bir adamdı ve küçük, sinsi gözleriyle etrafı süzmekten hiç vazgeçmezdi. Başındaki kırmızı bombardıman şapkasının kayışı tıpkı bir av köpeğinin kulakları gibi sallanıyordu.

"Noel ruhu yok mu sende?" diye sordu.

"Senin kahrolası ampullerin yüzünden uyuyamadığım dördüncü gece ruhumu kaybettim. Şu lanet olası ışıklarını gece söndüremez misin?"

"Gece kapatırsan ne anlamı kalır ki," diye söylendi komşusu.

"Senin zır deli olduğunu biliyorum."

"Trafoyu mu yakmamı istiyorsun yoksa? Çünkü bu kadar çok ışığı açıp kapatınca faz dalgalanmaları olur. Sonucunda da trafo yanar. O zamanda tüm blok zifiri karanlıkta kalır."

"Keşke," dedi Kovac ve dönüp evine yöneldi.

Sadece evde ses olsun diye televizyonu açıp, dünden kalan lazanyayı ısıttı. Ardından kanepeye oturup, yemeğini yemeye koyuldu. O sırada acaba Mike Fallon bu gece büyük ekran televizyonunun karşısına geçip, yemek yemeyi başarmış mıdır, diye düşünmeden de edemiyordu. Belki her zaman yaptığı şeyleri yaparak acısını bir nebze olsun unutabilirdi insan.

Cinayet masasındaki kariyeri boyunca Kovac yaşamları mahvolan insanları yeterince gözlemleme fırsatı bulmuştu. O tür bir durumla karşılaşan kurbanlar kendi yarattıkları gerçeküstü bir dünyayla normal yaşam çizgisi arasında gidip gelirdi. Ama Kovac genelde bu tür şeyleri pek kafaya takmazdı. Neticede o bir sosyal hizmetler uzmanı değildi. Onun görevi suçluyu bulmak ardından unutup, yeni görevine konsantre olmaktı. Ama bu gece, Mike da bir polis olduğu için, alışık olmadiği düşüncelerin esiri olmuştu. Belki de bunun başka sebepleri de vardı.

Lazanyayı ve *Çöpçatan* programını bırakıp, masasına gidip, çekmeceyi açtı. Kısa bir aramadan sonra belki beş yıldır eline bile almadığı telefon defterini buldu. Eski karısının adı birinci sayfadaydı. Numarayı çevirip bekledi. Telesekreter devreye girince de kapatmadı. Bir erkek sesi. ikinci kocası.

Peki ya o açsaydı telefonu! Ne diyecekti? Bugün bir ceset buldum, bu da bana bir çocuğum olduğunu hatırlattı.

Hayır. Sadece yaşamda kimsesi olmadığını hatırlamıştı.

Televizyonla boş akvaryum arasında volta atmaya koyuldu. Aslında Demir Mike'la arasında hiç de fark yoktu. O da masaj

koltuğunda oturur, büyük ekran televizyonuna bakıp, acı dolu anıları, kırılmış umutlarını düşünürdü. Ve de ölmüş oğlunu.

Çoğu zaman Kovac herkes gibi bir yaşamı olmadığı için kendini mutlu sayardı. Kendini işinde rahat ve güvende hissederdi. İşin kendisinden ne beklediğini bilir, ne kadar ve nasıl başarılı olacağını önceden sezerdi. Rozeti olmadan yaptığı başka hiçbir işte bu derece başarı gösterememişti.

Polis olmasaydı çok kötü bir yaşamı olacağını bilirdi. Hu yüzden de sadece işini severdi. Ayrıca işini iyi de yapardı. Ama Ace Wyatt gibi ön planda olmayı sevmez, onun gibi her gördüğü kameraya başını uzatıp, gazete haberlerinde geçmek için çırpınmazdı. Onun tarzı daha ziyade sessiz ve derinden gitmekti. Bu da ona yetiyordu.

"En iyi yaptığın şeye odaklan," diye mırıldandı. Ardından yemeğini mutfağa götürüp, pardösüsünü kaptığı gibi soluğu dışarıda aldı.

STEVE PIERCE, LOWRY Tepesi'nde, kasvetli bir caddenin sonundaki iki katlı bir evde yaşıyordu. Civarda genellikle çoğu genç işadamlarıyla, eskiyen binaların dış yüzeylerini yenileyecek kadar paraları olan sanat meraklıları ikamet ediyordu. Ancak yıllar önce Hennepin'le Lyndale yollarının genişletilmesi sonucu ana trafik arterinin yön değiştirmesiyle bölge eski itibarını kaybetmişti. Bu yüzden de burası sadece görünüşte değil, psikolojik olarak da giderek çöken bir mahalle halini almıştı.

Ama yine de Steve Pierce'ın komşuları arasında Kuzey Eyaletleri Elektrik idaresinin kaynaklarını tüketerek zevksiz Noel Süslemeleriyle uğraşan kimse yoktu. Her şey son derece mütevazı ve de zarifti. Şurada küçük bir çelenk, karşıda başka bir binanın

önünde sevimli bir heykelcik. Kovac her ne kadar kendi mahallesinden nefret etse de burayı da pek sevemeyeceğini düşündü. Zira bu civarda oturanların birbirleriyle aralarında en ufak bir ilişkinin bile olmadığı hemen belli oluyordu. Hatta aralarında husumet bile olması mümkün değildi çünkü birbirlerinin varlığından habersiz yaşayıp gidiyorlardı.

Ama bu gece için bundan memnun olmuyor değildi.

Pierce'ın evinin hemen karşısına park edip, beklemeye koyuldu. Bir yandan da düşünüyordu. Büyük bir ihtimalle Andy Fallon evinin kapısını her seferinde kilitliyor olmalıydı. Steve Pierce adamı gayet iyi tanıdığını ifade etse de bu derece yakın dostunun sorunundan bihaberdi. Acaba Steve Pierce bildiklerini anlatmak istememiş miydi?

İnsanlar her zaman polislere yalan söylerler. Sadece kötü adamlar veya suçlular değil. Konu polis olunca herkes elinden geleni ardına koymuyordu. Masumlar, küçük çocukların anneleri, şık görünümlü memurlar, ak saçlı nineler yani kısacası istisnasız herkes polise yalan söyler. Sanki bu tüm insan ırkının genetik kodlarına işlemiş bir kural gibidir.

Steve Pierce de yalan söylüyordu. Kovac'ın bundan zerre kadar kuşkusu yoktu. Şimdi tek yapması gereken bu yalanların hangi konuda yoğunlaştığını tespit etmek ardından da bu noktadan Andy Fallon'un ölümüyle ilgili bir takım bulgular edinip edinemeyeceğini anlamaktı.

Yan koltuğun altındaki paketten bir sigara alıp, derin derin kokladı. Sonra da gerisin geriye pakete yerleştirdi.

Pierce kapıyı üzerinde eşofman ve bir hokey süveteriyle açtı. İyi bir viskinin kokusu adamın üzerine tıpkı kolonya gibi sinmişti. Dudakları arasından da külü iyice uzamış bir sigara sarkıyordu. Andy Fallon'un ölümünü öğrenmesinin üzerinden çok fazla zaman geçmemiş olmasına karşın adam ölümcül bir hastalığa

yakalanmışların görünüşüne bürünmüştü. Bitkin, solgun. Kıpkırmızı gözler. Dudağını hafifçe bükerek sigarasından bir nefes daha aldı.

"Ah. Bakın kim gelmiş. Noel Hediyeleri Hayaleti. Umarım bu kez copunu da getirmişsindir. Çünkü geçen sefer yeterince aşağılanmadığım kanaatindeyim. En yakın dostumun öldüğünü öğrendim. Ardından kendini Hulk Hogan sanan bir polisin saldırısına maruz kal-dım. Sonra da aşağılık bir dedektif tarafından küçük düşürücü sözlere muhatap olmak zorunda bırakıldım. Fakat liste biraz kısa sanırım. Bu işin tam bir işkenceye dönüşebilmesi için birkaç şeye daha ihtiyaç var gibi geliyor."

Birden susup, ağzını kocaman açarak, pot kırmış gibi bir ifade takındı. "Eyvah! İşte şimdi yandım. Yoksa garip cinsel zevklerim olduğuna kanıt sayılır mı sözler. Sadizm -mazoşizm filan. Anlarsınız ya."

"Bakın," dedi Kovac. "Bu benim için de hiç hoş bir gün değil. Gidip bir adama oğlunun öldüğünü ve üstelik de bu ölümün intihar olma olasılığının yüksek olduğunu bildirmek zorunda kaldım."

"Dinledi mi?" diye sordu Pierce.

"Ne?"

"Mike Fallon. Ona Andy'den bahsettiğinizde sizi dinledi mi?"

Kovac kaşlarını çatarak, "Başka çaresi yoktu," diye yanıt verdi.

Pierce karanlık caddeye doğru bakmaya başladı. Bu bakışlar öylesine garipti ki Kovac bir an için adamın tüm bu olanlara inanmadığını ve Andy Fallon'un köşeyi dönüp geleceğini umduğunu düşündü. Gerçekliğin ağırlığı adamı eziyordu. Sigaranın izmaritini sokağa fırlattı.

"Bir şeyler içmem gerek," dedi ardından kapıyı kapatmadan içeri yöneldi.

Kovac da etrafına dikkatle bakarak, onu takip etmeye koyuldu. Dramatik renkler, meşe kerestesinden imal mobilyalar. Bu mobilyalar kesinlikle antika filan olmalıydılar. Ama hangi dönem? İki cihan bir araya gelse Kovac bu soruya yanıt veremezdi. Dekorasyon konusunda zerre kadar şey bilmiyordu. Ama yine de kaliteyi görünce tanır, pahalı şeyler olduğunu anlayabilirdi. Koridordaki duvarlar, kalın siyah çerçeveli, sanatsal fotoğraflarla doluydu.

Lacivert duvarlı, yumuşak deri koltuklu etkileyici bir çalışma odasına geçtiler. Pierce köşedeki mini bara yönelip, içkisini tazeledi. Macallan içiyordu adam. Şişesi elli papel. Kovac fiyatını gayet iyi biliyordu, zira emniyettekiler bir önceki teğmene ayrılırken aynı içkiden almaya karar vermişler, ondan da para katmasını istemişlerdi. Oysa kendi bir içkiye yaşamı boyunca yirmi dolardan fazla vermiş değildi.

"Kardeşi, Andy'nin bir ay kadar önce ona uğradığını ve artık tercihlerini kimseden gizlemediğini söyledi," dedi Kovac bara yaslanarak. Pierce kaşlarını çatıp, barın üzeri sanki nemliymiş gibi, küçük bir bezle sildi. "Sanırım babası bunu hiç de hoş karşılamamıştır, değil mi?"

"Bunu ona söylemesine ne gerek varmış ki?" diye sordu Pierce gizlemeye çalışsa da Kovac'ın gözünden kaçmayan öfkeli bir ifadeyle. "Elbette baba. Ben tüm o futbol maçlarında gurur duyduğun evladınım. Hiçbir şey değişmedi," dedi alaycı bir ifadeyle. "Sadece bundan sonra toplara kıçımla vuracağım, hepsi bu."

Viskiyi sanki elma suyuymuş gibi bir dikişte bitirdi. "Tanrım, ne bekliyordu ki? Neden böyle bir şey yaptı? Yaşlı adamın istediğini görmesine izin vermeliydi. Zaten tüm insanlarda bunu ister, değil mi?"

"Andy'nin gay olduğunu ne zamandan beri biliyordun?"

"Bilmem. Öğrendiğim günü takvime işaretlemedim," dedi Pierce dönerek.

"Bir ay? Bir sene? On sene?"

"Bir süredir," dedi sinirlenerek. "Ne fark eder ki?"

"Bunu yıllarca ailesinden gizlemiş. Peki, başka kim biliyordu? Dostları, iş yerindekiler?"

"Ben kraliçe oldum filan demek gibi bir şey değil ki bu," diye tersledi Pierce. "Andy istemedikçe bu hiç kimseyi ilgilendirmez. Üniversitede onunla aynı odada kalıyorduk. Bana o zaman söylemişti. Benim için zerre kadar önemli değildi. Neticede bütün piliçler bana kala-caktı, değil mi?"

"Neden birden herkese açıklama gereği duymuş olabilir ki?" diye sordu Kovac. "Babasına, ağabeyine? Neden? İnsanlar durup dururken yıllarca sakladıkları sırlarını paylaşmaya karar vermezler. Mutlaka bir nedeni olmalı."

"Bunun bir nedeni olmalı öyle mi? Umarım. Yoksa kederden burada böylece oturup, sızıncaya kadar içeceğim."

"Önce biraz konuşalım, Steve," dedi Kovac. Bardaki deri koltuklardan birine yaslandı. Koltuklar tıpkı beysbol atıcılarının eldivenleri gibi kokuyordu. Büyük bir ihtimalle bunun için de ayrıca ödeme yapmıştır, diye düşündü.

Pierce, Kovac'ın soruları başlamadan yapmacıklı bir ifade takındı. İnsanlar beden dilleriyle de yalan söylerler. Ya da söylemeye çalışırlar. Ama sözlerde olduğu kadar beden hareketlerinde de başarılı olanı çok azdır.

"Arkadaşın bunu açıklayarak çok büyük bir adım atmış," dedi Kovac. "Ve karşılığını da çok sert almış. Özellikle de babasından. Bu tür bir tepki insanı çok kötü noktalara sürükleyebilir. Özellikle de

Andy gibi babasına bu derece yakın olan bir insanı. Belki de babasını memnun etmek için kendini öl..."

"Hayır."

"Aynaya özür dilerim yazmış. Niyeti yalnızca oyun oynayıp, tatmin olmaksa neden böyle bir şey yazsın ki?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim kendini öldürmüş olması mümkün değil."

"Belki de aynadaki yazı Andy'ye ait değildir," dedi Kovac. "Belki Andy'nin bir erkek arkadaşı vardı. Belki küçük bir oyun oynamaya karar verdiler. Ama işler ters gitti... Erkek arkadaşı korktu ve... Sevgililerinden herhangi birini tanıyor musun?"

"Hayır."

"Hiç birini mi? Sen en yakın dostu değil miydin? Bu çok garip."

"Onun seks yaşamıyla ilgilenmiyordum. Neticede il-gi alanlarımız tamamen farklıydı," dedi. Viskisinden bir yudum alıp, asık yüzle gözlerini odanın diğer ucun-daki elektrik prizine dikti.

"Bu sabah bana hiç kimseyle birlikte olmadığını söylediniz. Sanki ilgileniyormuş gibiydiniz."

"Siz söyleyince hatırladım," dedi Pierce. "Biz bu konuşmayı daha önce yapmıştık, Dedektif. Tekrar tekrar aynı şeyleri konuşmanın ne manası var?"

Kovac ellerini iki yana açarak, "Bence sen omuzlarındaki yükten kurtulmak istiyorsun ama nereden başlayacağını bilemiyorsun. Bak ben burada sana içindekileri boşaltabilmen için bir priz gösteriyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Size söyleyebileceğim önemli hiçbir şey olmadığını biliyorum."

Kovac eliyle bıyığını düzeltip, çenesini kaşıdı. "Emin misin?"

Ön kapıdan gelen anahtar sesi Pierce'a bu sorudan kaçma imkanı doğurmuştu. Kovac da peşi sıra ön kapıya yöneldi. Sarışın bir kadın içeri girip, daha elindeki çantaları bile bırakmadan alçak topuklu botlarını çıkarmaya girişti.

Sarımsaklı tavuk ve Moğol bifteği. Kovac'ın midesi guruldadı. Sehpanın üzerindeki lazanyayı şimdi layık olmadığı kadar özlemle hatırlıyordu.

"Sana söyledim ya, canım yemek yemek istemiyor, Joss."

"Bir şeyler yemek zorundasın, tatlım," diye söylendi sarışın mantosunu çıkartırken. Kadının yüz makyajı özenle yapılmıştı. Belki de sırf bu yüzden gözleri oldukça büyük gözüküyordu. Omzuna dek uzanan ipeğimsi saçlarını savurarak, "Kokuyu duyunca pes edeceğini umuyorum," dedi.

Mantosunu girişteki meşe kaplı, en az yüz yaşında gibi duran ve küçük bir servete denk fiyatı olduğu izlenimi uyandıran askıya astı. Ardından döndü ve birden Kovac'ı fark ederek irkildi. Yüzünde odasına davetsiz dalan bir köylüyü süzen kraliçe ifadesi belirmişti bir anda. Tavırlarından, bakışlarından karşısındakini küçük gördüğü çok net biçimde belli oluyordu. Ayakkabılarını çıkarmış olmasına karşın boyu Pierce'dan kısa değildi. Oldukça da formda gözüküyordu. Parayla en ufak bir sorunu olmadığını gösterir biçimde, oldukça pahalı olduğu ilk bakışta anlaşılan sarımtırak yün pantolonun üzerine koyu mavi blazerle içine inanılmaz derecede şık duran fildişi renk bir süveter giymişti.

Kovac rozetini göstererek, "Cinayet masasından Kovac," dedi. "Andy Fallon hakkında birkaç şey sormaya geldim. Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Cinayet masası mı?" diye sordu şaşkınlıkla. Kahverengi iri gözlerini daha da açarak, "Ama Andy öldürülmedi ki..." dedi.

"Bundan biz de sizin kadar emin olmak zorundayız Bayan..."

"Jocelyn Daring," dedi kadın elini uzatmadan. "Steven'ın nişanlısıyım."

"Ve de patronunun kızı," diye eklemeyi göze aldı Kovac.

"Çizmeyi aşıyorsun, Kovac," diye uyardı Pierce.

"Özür dilerim," dedi Kovac. "Hep böyle yaparım zaten. Münasebetsizlik neredeyse soyadım sayılır. Sanırım doğru dürüst yetiştirilmemişim."

Kovac, Jocelyn Daring'in dik bakışlarından zerre kati ur rahatsız olmuyordu. Tüm dikkatini Steve Pierce'a yönelttiğinden kadına aldırmıyordu bile. Steve Pierce için Daring gibi bir kadını elde etmenin büyük bir başarı sayılması gerektiğini düşünüyordu. Daring'se büyük bir ihtimalle peşinden koşan onca kişi arasından sırf en dürüst göründüğü, gizli bir emeli yokmuş gibi durduğu için onu tercih etmişti.

Nişanlısı Kovac'ı da oldukça etkileyecek biçimde kolunu Steve'in omzuna attı. Böylece hem onu sahiplendiğini göstermiş oluyor hem de adama güven veriyordu. Gözlerini Kovac'a dikerek, "Burada olmanızın gerçektim önemli bir nedeni var mı Dedektif? Steve korkunç bir gün geçirdi. Bu acılı anımızda biraz yalnız kalmak istiyoruz. Ayrıca Andy'nin intiharında da onun zerre kadar bir hatası yok."

Pierce kadına bakmıyordu bile. Gözlerini koridorun Konundaki kapısı açık çalışma odasına dikmiş sanki başka bir boyutu gözlüyor gibiydi. Ancak o sırada neler düşündüğünü tahmin edebilmenin imkanı yoktu. Acaba içinde bulunduğu derin kederin etkisiyle tamamen iç dünyasına mı gömülmüştü yoksa duyduğu derin suçluluk duygusuyla mı savaşmaya çalışıyordu?

"Sadece birkaç şey sormam gerekiyordu, hepsi bu," dedi Kovac. "Andy'nin nasıl bir insan olduğunu, dostlarını, onu uçurumun kıyısına getiren sonra da isteyerek yaşamına son vermesine neden olan

sebepleri araştırıp, bilgi edinmeye çalışıyorum. Bitmiş bir ilişkinin ya da herhangi başka bir şeyin neden olduğu hayal kırıklıklarının izini sürerek, kişisel profilini oluşturma gayreti içerisindeyim."

Jocelyn Daring masanın üzerine, yiyecek poşetlerinin yanına koyduğu küçük el çantasından bir kart aldı.

Uzun parmaklı, bakımlı eliyle kartı Kovac'a uzatırken Dedektif kadının tırnaklarının birer inci tanesi gibi parıldadığını fark etmişti. Sol yüzük parmağına taktığı kare biçimindeki iri elmas yüzük kim bilir ne kadar çok çapkının gözlerini dört açmasına neden olurdu.

"Eğer başka sorunuz varsa bundan sonra önce telefon edip randevu alın," dedi.

Kovac kartı alıp, şöyle bir baktı. "Bir avukat?"

"Steven bu sabah ona nasıl muamele ettiğinizi anlattı, Dedektif. Aynı şeyin tekrarlanmasına izin vermeyeceğim. Anlıyor musunuz?"

Pierce hâlâ kadına bakmıyordu. Kovac başını sallayarak onayladı. "Evet, ben aslında biraz geç anlarım ama sanırım artık burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya başlıyorum."

Dış kapıya yöneldi ama tam elini kapı koluna uzatmıştı ki arkasına döndü. Jocelyn Daring nişanlısını korumak istercesine Steve Pierce'ın önüne geçmişti.

"Andy Fallon'u tanır mıydınız Bayan Daring?" diye sordu Kovac.

"Evet," dedi kadın kısaca. Ses tonunda en ufak bir üzüntü belirtisi okunmuyordu.

"Başınız sağ olsun," dedi Kovac ardından kapıyı açıp kendini buz gibi sokağa atarken.

7.
BÖLÜM

LISKA'NIN EVİ St. Paul bölgesinin, belli belirsiz, bir adı dahi olmayan, bitişik nizam inşa edilmiş, küçük ve de son derece sıradan binalarla dolu bir mahallesindey-di. Bölgede yaşayan insanlar buraya 'Grand Avenue gibi,' demeyi tercih ederlerdi. Ama Grand Avenue değil. Zira orası bu ismi hak edecek derecede geniş ve de modern bir bölgeydi. İşadamlarıyla, fabrikatörlerin ikamet ettiği o malikanelerden her biri birbirinden güzeldi. Hatta Vali de o bölgede ikamet ediyordu. Valinin eski bir profesyonel güreşçi olması bölgenin itibarını hiçbir şekilde zedelememişti. Uptown'un St. Paul versiyonu olarak da tanımlanabilecek Grand Avenue de seçkin restoranlarla butikler art arda sıralanırdı.

Liska'nın yaşadığı mahalleyse, tıpkı Andy Fallon'un ki gibi tek başına yaşayan bir insanın geliriyle ancak karşılayabileceği, merkeze biraz uzak bir bölgedeydi. Teorik olarak Liska’nın eski kocasının çocuk için verdiği nafakanın dul bir annenin omuzlarına binen yükü bir nebze de olsa hafifletmesi gerekirdi ama mahkemenin Speed Hatcher'ın ödemesi için belirlediği nafakayla adamın gönderdikleri arasında tam manasıyla uçurum vardı.

Narkotikten biriyle evlenirsen sonunda olacağı budur. Narkotikçiler eşiğin diğer tarafına fazla yakın olduklarından iş yaşamlarında büründükleri kişilikleriyle özel yaşamlanndakini birbirlerinden ayırmayı bir türlü beceremezler. Speed ise büyük bir

ihtimalle böyle bir ayrımın bile farkında değildi. Ve de eşiğin etrafında dolaşmaktan büyük zevk alırdı.

Geçmişi düşündüğünde Liska, adamda kendisi etkilen en önemli niteliğin bu çılgın tabiatı olduğunu hatırlıyordu. O zamanlar her ikisi de devriye görevlerine çıkıyorlardı. Şimdi düşününce, çılgın tabiatı, onu oldukça yakışıklı gösteren üniforması, baş döndürücü gülümsemesi ve harika kıçına vurulduğunu hatırlıyordu. Ama bir aşığı cezbeden önemli bir nitelik olan bu çılgın kişilik, karşınızdaki kişi baba olduğunda bir anda hiç de istenmeyen bir özelliğe bürünüyordu. Gülüşü beklenen sonun gelmesini ancak bir süreliğine geciktirmeye yaramıştı. Ama kıçı hiçbir zaman popülaritesini kaybetmedi. Çok sayıda kadını kıçına el atma isteğiyle peşinde koşuşturup durmuştu.

Andy Fallon'un olay mahallinde çektiği fotoğraflara bakarken bir an için acaba onun âşıkları da benzer şeyler düşünmüş müdür, diye geçirdi aklından. Fallon yazgısına teslim olmadan önce çok popüler biri olmalıydı. Zira yüzündeki o hüzünlü ifade çoğu kadın için cinsel çekicilik olarak değerlendirilebilirdi.

Fotoğrafları oturma odasının sehpası üzerine yaydı. Her ne kadar Kyle ile R.J. yatalı bir saati geçmiş olmasına karşın, yine de çocuklarının uyanıp aniden odaya dalabilecekleri ihtimalini göz ardı etmeden *St. Paul Pioneer Press* gazetesini öyle bir durumda fotoğrafların üzerine kapatmak üzere yakın bir yere koydu. Zira sık sık tam güzel bir TV programına veya kitaba yoğunlaşıp, günün yorgunluğunu atmaya çalışırken içlerinden birinin mahmur gözlerle oturma odasına dalıp, koynuna sokulmaya karar vermeleri de görülmemiş şey değildi.

Aslında bir yanıyla bu gece böyle bir şeyin olmasını arzu ediyordu. Böylece fotoğrafları zihninden atmayı başarabilir, kısa bir süre için de olsa normal bir insanmış gibi davranmaya çalışabilirdi. Başı ağrıyor, dişlerini gıcırdattığı için de çenesi titreşiyordu. Önceki

gün elindekileri Kovac'a göstermek için beklerken Teğmen Leonard onu bir köşeye çekmişti. Jamal Jackson kendini no karşı zalimce davranıldığını ileri sürerek Liska'yı mahkemeye vereceğini söylüyordu. Aslında doğru dü-rüst bir nedeni yoktu ama bu onu ukala bir avukat bulup, dava sonuçlana dek Liska'nın yaşamını kabusa çevirecek duruşmalar zinciri başlatma arzusunu durdurmuyordu. Duruşma bir başlayınca kendisine karşı yöneltilen suçlanmaların doğru olup olmadığının tespiti için bir dizi soruşturmayla uğraşmak zorunda kalacaktı Ardından da neler olup bittiğini öğrenmek için İçişleri arşivini didik didik etme planları yaparken, kendini İçişleri müfettişlerinin huzurunda bulacaktı.

Harika. Eğer bu olay bir hafta önce olsaydı belki de adam bir ceset halini almadan Andy Fallon'la tamamen farklı koşullarda tanışmış olacaktı.

Sıradan bir insanda baş gösterebilecek tiksinti ve şok benzeri duyguları zerre kadar hissetmeden fotoğrafları incelemeye koyuldu. Çok uzun zaman önce bu tür tepkilere ket vuracak içgüdüsel direnme gücünü yaratmayı başarmıştı.Şimdi önündeki fotoğraflara sadece bir polis gözüyle bakıyor, bu görüntülerden nasıl bir sonuca varabileceğinin muhasebesini yapıyordu. Birden zihninde

Andy Fallon'un da bir zamanlar on iki yaşında olduğu düşüncesi belirdi. Tıpkı büyük oğlu Kyle gibi.

Bu düşünce, aşırı derecede yorgun olmasının da etkisiyle savunma mekanizmasını aşmayı başarmıştı. Aklına çocuklarıyla ilgili kaygılar üşüştüğünde bilincinin bir köşesinin adeta ezilip, tüm gücünü kaybettiğini hissediyor bu da doğru dürüst çalışmasına mani oluyordu. Yaşam sanki hızlı çekimde ilerliyor gibiydi. Çocuklar okul, izcilik faaliyetleri ve hokey arasında mekik dokuyorlardı. Kendi de işten yorgun argın eve döndüğünde bir yandan evi çekip çevirmeye bir yandan da masaya yemeği zamanında koyabilmek için elinden gelen çabayı göstermeye çalışıyordu. İzin belgelerini imzalıyor, veli

toplantılarına gitmeye çalışıyor, anneliğin gerektirdiği sayısız sorumluluğu yerine getirmek için çırpınıp duruyordu. Akşam olup evde bir araya geldiklerinde hepsi o derece yorgun bir halde oluyordu ki birbirlerine ayıracak halleri kalmamış oluyordu. Böyle koşuştururken çocuklarının değişik yollara sapmaya başladığını nasıl akıl edebilirdi ki?

Otoerotik boğulma vakalarının ergenler arasında hiç de nadir rastlanan bir olgu olmadığını ortaya koyan bir çalışma okumuştu. Her sene Otoerotik kazalar sonucu önemli sayıda ergen can veriyordu. On iki yaşındaki Kyle hâlâ kızlar yerine Nintendo'yla ilgileniyordu ama buluğ çağı artık gelip çatmış sayılırdı. Liska elinden gelse şu buluğ çağı dedikleri şeyi copuyla kafasını patlatacak kadar dövmeyi ne kadar da isterdi.

Andy Fallon'a yoğunlaşmaya ve başka bir şey düşün-memeye çalıştı. Eğer ölümü kaza sonucu meydana geldiyse aynadaki ifadenin anlamı neydi? Eğer bu onun sık sık yaptığı bir tür cinsel ritüelse Steve Pierce'ın bu konuda bilgi sahibi olması gerekmez miydi? Sadece dostlarsa belki de bilemezdi. Ama ya dosttan da ötey-deyseler? Ya Pierce yalan söylüyorduysa? Fallon'un anı-sına saygısızlık etmemek ya da daha kötüsü kendini korumak için yalanların ardına gizleniyorduysa?

Masanın üzerindeki *Zihinsel Rahatsızlık istatistiği ve Teşhisi* adlı kitabın dördüncü cildinin 529. sayfasının başlığı Cinsel Mazoşizmdi. İnsanların kendilerini hangi yollarla tatmin etmeye çalıştıklarını görmek bazen gerçekten oldukça şaşırtıcı olabiliyordu. Bu insanların fantezileri tecavüz edilmekten, köleliğe kadar uzanıyordu. Hatta bazıları dayak yemekten, üzerlerine işenme-sinden, bebek bezi takmaktan zevk alıyordu. Sayfanın ortalarındaysa Liska aradığı şeyi buldu.

Cinsel Mazoşizmde en tehlikeli olanlardan biri de oksijensiz kalınarak cinsel doyuma ulaşılmaya

> *çalışılan hipoksilidir... Oksijensiz kalma faaliyeti tek başına yapılabileceği gibi bir partnerle de yapılabilir. Ancak kullanılan ekipmanlarda meydana gelen sorunlar, ilmikte veya bağlarda meydana gelen bir terslik ya da benzeri hatalar çeşitli kazalara yol açabilmekte hatta bazen ölümlere dahi neden olabilmektedir... Cinsel Mazoşizm genellikle kronik bir semptomdur ve kişi benzeri aktiviteleri. sürekli yinelemek ister.*

Tek başına veya bir partnerle. Pierce, Fallon'un seks alışkanlıklarına ilişkin sorulan soruya büyük bir öfkeyle karşılık vermişti ama öfke bazen de utanma, korku ve suçluluk gibi duyguların üzerini örtmek için de pekalası içerisindeydi. Belki onun da o taraklarda bezi vardı. Ya da adam gerçeği söylüyordu. Andy Fallon'un başka partnerleri vardı. Ama kim veya kimler?

Andy Fallon'un özel yaşamı hakkında daha çok bilgi toplamaları gerekiyordu. En büyük umut adamın yaşamında gizli kalmış birilerinin olmasıydı. Eğer yeterince şanslıysalar ve böyle biri varsa önünde sonunda onu açığa çıkartırlardı. Önemli olan araştırmayı yeterli dikkat ve özenle yapmaktı. Örneğin Liska’ınn yaşamına da dışarıdan bakan biri onun özel yaşamının son derece monoton olduğunu düşünebilirdi. En son ne zaman biriyle dışarı çıktığını kendi bile hatırlamıyordu. Polisler dışında kimselerle bir yerlere gitmezdi. Ayrıca sevgili olarak da bir polis hiç de iyi bir seçim sayılmazdı. Diğer yandan normal işi olan erkeklerse ondan biraz çekinirdi. Belinde bir cop ve dokuz milimetrelik bir tabanca olan bir kız arkadaş her ortalama adam için önemli bir caydırıcı faktördü. Peki ya iki çocuk annesi bir kadın olarak ne yapmalıydı?

Döşemedeki gıcırtıyı duymadan dışarıda başka birinin varlığını hissetmişti. Bir anda adrenalinin etkisiyle tepeden tırnağa kasıldı. Gözünü bir an için bile kapıdan ayırmadan, eğilip, kanepenin önüne

çöktü. Hemen yanındaki kablosuz telefona uzandı. Aslında telefon yerine tabancayı tercih ederdi elbette. Ama çocuklar ve onların arkadaşlarının başlarına bir kaza gelme olasılığını göz ardı etmeyerek eve girer girmez tabancasını dolaba kilitlerdi. Ama ne olursa olsun copunu yanından eksik etmezdi. Uzanıp, yastığın altındaki copu alıp, yılların kazandırdığı tecrübeyle, hemen metal kısmını dışarı çekerek saldırıya geçmeye hazır pozisyonu aldı.

Ardından kapı açılırken fırlayıp, ok gibi fırlayıp, kapının arkasına geçerek, kolunu ilk şaşırtıcı darbeyi savurmak üzere kaldırdı.

South Park çizgi filminin karakterlerinden Cartman kuklasının önce başı ardından da komik ayakları gö-züktü.

"Hey, bayan yoksa kafamı patlatmaya mı niyetlisin?"

Rahatlama ve öfke aynı anda tüm benliğini sararken Liska sırtından aşağı buz gibi terlerin süzüldüğünü fark ediyordu.

"Lanet olsun, Speed. Seni vurabilirdim. Bir gün seni kıçından şişleyip, kapıyı suratına kapatacağım. Ondan sonra evin önünde kıvrana kıvrana kan kaybından geberip gideceksin. Tam hak ettiğin biçimde."

"Çocuklarının babasıyla böyle konuşmak doğru mu sence?" diye sordu Speed içeri geçip, kapıyı kapattı. Liska kim bilir kaçıncı kez içinden, keşke bir anahtarın onda kalmasına izin vermeseydim, diye geçirdi. Her istediğinde çat kapı gelmesinden, çocukların yaşamına böyle damdan düşer gibi dalmasından son derece rahatsızdı ama onunla ilişkisini de tamamen koparmak istemiyordu. Herif iğrenç biri olabilirdi ama Kyle ve R.J.'nin ba-basıydı ve çocukların ona her zaman ihtiyaçları vardı.

"Çocuklar uyanık mı?"

"Saat on bir buçuk, Speed. Bu saatte çocuklar uyanık kalabilir mi? Bak Kyle, R.J. ve ben burada normal bir dünyada yaşıyoruz.

İnsanların sabah erken kalkmak zorunda oldukları bir dünyada."

Adam omzunu silkerek masum bir tavır takınmaya çalıştı. Aslında diğer kadınlar onun bu tavırlarına bayı-labilirlerdi. Ama Liska onu bu tavrının ne derece içten-liksiz olduğunu gayet iyi anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Ne istiyorsun?"

Romantik romanlara yakışacak, muzip bakışlarla gülümsedi. Bir olayın üzerinde çalışıyor olmalı, diye düşündü Liska. Sarı saçlarını askerler gibi kısacık kestirmesine karşın, birkaç gündür tıraş olmamıştı. Üzerinde kirli, eski püskü bir asker ceketi, lekeli kot pantolon ve eski, siyah bir kazak vardı. Tüm bu pasaklı haline rağmen adam yine de feci derecede seksi görünüyordu. Ama Liska çok ama çok uzun zaman önce adamın bu görünüşüne karşı bağışıklık kazanmıştı.

"Seni istediğimi söylesem," dedi birkaç adım yaklaşarak.

"Harika," dedi Liska yüzünü buruşturarak. "Ben de ağzını yüzünü dağıtabilmek için bir fırsat kolluyordum zaten. Bu bana aradığım bahaneyi verir. Biraz daha yaklaşsana."

Adamın yüzü birden asıldı.

"Ne yani çocuklarıma oyuncak getirmek için uğramak da mı suç?" diye sordu elindeki kuklayı sallayarak. "Senin neyin var Nikki? Neden bir kaltak gibi davranıyorsun?"

"Gecenin on bir buçuğunda zorla evime dalıp, ödümü patlatıyorsun ve benden seni gördüğüme mutlu olmamı istiyorsun. Sence bu ne kadar mantıklı?"

"Evine zorla girmedim. Benim anahtarım var."

"Evet, anahtarın var. Peki ya lanet olası bir telefonun var mı? Böyle gece yarısı pat diye eve dalmadan önce hiç olmazsa bir kere olsun aramayı akıl edemeyecek misin?"

Speed yanıt vermeye bile tenezzül etmedi. Zaten bu tür sorulara hiç bir zaman yanıt vermezdi. Elindeki kuklayı sehpanın üzerine koyup, Andy Fallon'un fotoğraflarından birini aldı.

"Bu tür iğrenç şeyleri ortada mı bırakıyorsun? Ya çocuklarım bunları görürse?"

"Senin çocukların," diye mırıldandı Liska adamın elindeki fotoğrafı kaparak. "Sanki hep onları düşünü-yormuşsun gibi. Neden hastalandıklarında, yeni giysilere ihtiyaçları olduğunda, başları belaya girdiği zamanlarda senin çocukların olmuyorlar?"

"Bu zırvalıkları dinlemek zorunda mıyım?" diye sor-du yüzünü ekşiterek.

"Burası benim evim. Burada benim söylediklerimi dinlemek zorundasın."

"Baba!"

R.J. sevinç içinde bağırarak odaya daldı. Neredeyse havada uçarak babasının boynuna sarıldı, ayaklarını da sıkıca adamın beline doladı. Liska hemen copu kenara yerleştirip, Fallon'un fotoğraflarının üzerini bir gazeteyle kapattı.

"R.J. Adamın benim!" diye sırıttı Speed küçük oğlunu havada döndürerek. Ardından çocuğun kollarını gev-şeterek yere indirip, karşısına çömeldi.

'Bundan sonra benim adım Roket," dedi R.J. uykulu gözlerini ovuşturarak. Karmakarışık sarı saçları ve Kyle'ın eski, üzerine bir hayli bol gelen Minnesota Vikinglerinin pijamasıyla çok sevimli gözüküyordu. "Benim de senin gibi bir lakabım olmasını istiyorum baba."

"Roket. Bak bunu sevdim," diye fikrini açıkladı Speed. "Gerçekten çok hoş bir isim."

O sırada el kuklasını fark eden R.J. babasıyla derin bir South Park muhabbetine daldı. Liska'ının asabı her geçen saniye daha bozuluyordu.

"R.J. saat çok geç oldu," dedi hiç istemeyerek. Speed'in onu kötü kadın gibi göstermeye, babalarından ayırmaya çabalayan biri olduğunu düşündürtmeye yönelik oyunlarından nefret ediyordu. İstediği an çocukların yaşamına dalıyor, onlara heyecan, macera duygusu yıllatıyor sonra geldiği gibi kayıplara karışıyordu. Geleneksel bir ebeveyn olma tarzını benimseyen Liska da bu anlarda çocuklarıyla böylesi şeyler yapmadığının eksikliğini hissediyor, kendini onları sadece disipline etmeye çalışan biri olarak görüp, oldukça üzülüyordu. "Yarın okula gideceksin."

Çocuk annesininkiler gibi masmavi gözlerini kısıp, öfke ve hayal kırıklığı arası bir ifadeyle, "Ama babam daha yeni geldi!" diye sızlandı.

"O zaman babana kız! Herkesin uyuduğu saatte gelmenin normal olduğunu sanan o."

"Ama sen uyumuyorsun," diye itiraz etti R.J.

"Ben on yaşında değilim çünkü. Sen de otuz iki yaşına geldiğinde geç saatlere kadar oturup çalışabilirsin. Ama şimdilik beklemekten başka çaren yok."

"Ben de narkotiğe girip, babam gibi bir gizli polis olacağım."

"Şimdilik gizlenme işini yatağında yapmak zorundasın bayım. Hem de iki dakika içinde."

R.J.'yle Speed, Liska'yı öfkeden deliye döndürecek bir ifadeyle bakıştılar. Sonunda Speed omzunu silkerek, "Annen burada daha yüksek rütbede, Roket," dedi. "Onun dediğini yapmalıyız."

"Cartman'la yatabilir miyim?"

"Elbette." Oğlunun başını okşarken dikkatini çoktan Liska'ya yöneltmişti bile.

Liska, R.J.'nin yanağına bir öpücük kondurmak için eğilmeye yeltendi ama çocuk fırlayıp, kuklasıyla konu-. şa konuşa koridora yöneldi. R.J.'nin odasına döndüğüne emin olduğunda, Liska, Speed'e dönerek, "Sen aşağılık herifin tekisin," dedi mümkün olduğunca bağırmamaya çalışarak. "Sen buraya ne R.J.'yi..."

"Roket."

"Ne de Kyle'ı görmeye geldin. Ama bak ne oldu. Çocuk şimdi saatlerce uyuyamayacak."

"Üzgünüm."

"Hiç sanmıyorum. Sen hiçbir zaman üzülmezsin," dedi kederli bir sesle. "Ne istiyorsun, Speed? Buraya gelme amacın ne? Bana borcunu getirmeye gelmediğine bahse girerim."

Adam derin bir soluk alıp, "Önümüzdeki hafta. Söz," dedi ezberlenmiş bir ifadeyle. "Şimdi çok önemli bir iş üstündeyim ama önümüzdeki hafta..."

"Boş versene. Paran olunca soluğu hemen motosiklet yarışında filan alırsın sen," dedi Liska fotoğrafların üzerindeki gazeteyi kaldırırken. Ardından onları teker teker poşete yerleştirmeye koyuldu. "Çok yorucu bir gündü. Eğer bir sakıncası yoksa artık yatmak istiyorum."

Speed bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra en üstteki fotoğraflardan birini işaret ederek, "Tanıdığım biri mi?" diye sordu. "Sizinkilerden birinin kendini astığını duydum? Bu o mu?"

"Evet, ama adam İçişlerinden. Tanımazsın."

İkisi de mesleğe St. Paul de başlamıştı. Speed aynı yerde çalışmaya devam etmişti ama Liska bir süre sonra Minneapolis'e nehrin diğer yanına geçmişti. O yüzden Speed birlikte oldukları

dönemden, Minneapo-lis'ten çok sayıda polisi tanırdı. Ama bunların çoğu ya narkotik ya da cinayet masası personeliydiler. Bu yüzden de Andy Fallon'u tanıması mümkün değildi. Zira hiç kimse İçişleri'ne sırf onlarla tanışmak için uğramaya kalkmazdı.

Fotoğrafı kadının elinden alıp, daha bir dikkatle incelemeye koyuldu. "Yaşama son vermek için iğrenç bir yöntem. Sanırım şu İçişleri mensupları tabanca kullanmayı bir türlü öğrenemediler ha?"

"İnsanların aklından neler geçtiğini kim bilebilir ki?" dedi Liska.

Evli oldukları günlerde araştırdıkları olayları konuşup, birbirlerine yardımcı olmaya çalıştıkları olmuştu. Liska o günleri Altın Çağ olarak hatırlıyordu. Ancak o anlar mesleki rekabetle, ihanet kavramlarının ilişkilerine zarar vermesinden önceki kısa bir zaman diliminden ibaretti.

"Belki de bu onun seçimi değildi," dedi Liska.

"Tanrım. Her şeyde cinayet mi ararsın sen." Fotoğrafı sehpanın üzerine fırlattı. "Bu fotoğraflardan bir şey çıkmaz ki Nikki. Neden kendine işkence edip duruyorsun? Herif kendini asmış işte. İntihar etmek için veya kazayla. Ne fark eder? Sonuçta cinayet filan değil. Raporunu yaz ve kapat dosyayı gitsin."

"Bunu merkez söylerse ancak kapatırım dosyayı," dedi en dik kafalı halini takınarak. "Bu benim işim. Layıkıyla yapmalıyım."

"Evet, ama işini eve getirmene de gerek yok."

"Beni çocuklarının ahlakını bozmakla suçlama sakın," dedi hüzünlü bir ifadeyle. "R.J.'yi sen de duydun. Çocuk narkotikte çalışmak istiyor. Bundan daha korkunç bir şey olabilir mi?"

"Bence olur. Mesela İçişleri'nde de çalışmak isteyebilirdi. Baksana oradakiler kendilerine neler yapıyorlar."

Liska adamın elindeki fotoğrafa bakmadı, zira fotoğrafta ne olduğu zaten gayet iyi biliyordu. "Pekala. Bu gecelik bu kadar tatlı

sohbet yeter. Her zamanki gibiydi yine. Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Speed kıpırdamadı bile. Sadece, evet, ben de istersem bir yetişkin gibi davranabilirim, ifadesini takınmıştı. Liska iç çekti.

"Buraya neden geldim biliyor musun? Nasıl olduğunu merak ettim," diye itiraf etti. "Bu davaya atandığını duyunca çok tedirgin oldum, Nikki. Adamın polis olmasının hatta İçişleri personeli olmasının senin için oldukça zor olacağını düşündüm. Babam, olanları düşününce..."

"Babam kendini öldürmedi," dedi Liska birden paniğe kapılarak. Ama bu tepkisi kendini oldukça savunmasız hissetmesine neden oldu.

"Biliyorum ama İçişleri hadisesi..."

"Bunun o olayla hiç alakası yok," dedi sertçe.

Speed seçeneklerini değerlendiriyordu. Liska adamın düşündüğünü, oyuna nasıl devam edeceğine karar vermeye çalıştığını görüyordu. Oyuna. Kendisine karşı oynadığı oyuna.

Sonunda sadece tavsiyelerde bulunmaya gelmiş bir dost edasıyla kollarını kaldırdı. "Yine de... Bana kalırsa... Adli tıptan intihar olduğuna dair rapor gelir gelmez dosyayı kapat, gitsin. Aslında şimdiden yapmalısın bu işi. Böyle basit bir olay için iki dedektif fazla. Bırak bundan sonrasını Kojak halletsin."

Yanlış taktik. Zira Liska bir işin üstesinden gelemeyecek derecede zayıf olduğu biçiminde bir izlenim uyandırmaktan nefret ederdi. "Bundan sana ne! Bir davaya atandım. Sonuca ulaşana dek de üzerinde çalışacağım. Anladın mı?"

"Pekala, sen bilirsin. Ben sadece..." Ardından susup, iç çekti. Parmaklarıyla saçlarını düzeltip, "Hâlâ senin için endişeleniyorum,

Nikki. Hepsi bu. Seninle bir geçmişimiz var. Bu benim gibi bir aşağılık herif için bile oldukça değerli bir şey."

Liska hiçbir şey söylemedi. Zira ses tonuna da yüzünde oluşabilecek ifadeye de güvenemiyordu. Onun kendisi için kaygılandığını duymak oldukça şaşırtıcıydı. Ve böylesi bir duruma hazırlıksız yakalanmak kendini hazırlıksız hissetmesine neden olmuştu. Üstelik itiraf etmesi güç de olsa için için birinin kendisi için kaygılandığını görmekten memnundu da. Ama bunu kelimelere dökmek niyetinde değildi elbette.

Speed ceket cebinden sigarasını alıp, dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Tamam," dedi nazik bir hareketle kadının çenesine dokunmaya çalışarak. "Bundan sonra senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme sakın."

Liska geri çekilip, ondan uzaklaştı.

"Pekala," dedi Speed elini indirirken. "Kapının nerede olduğunu biliyorum. Yine görüşürüz Nikki."

Liska kendine gelip, konuşabilme gücünü toplaya-madan adam kapıyı açmıştı bile.

"Şey... Speed... İlgin için sağ ol. Ama ben iyiyim. Bunun üstesinden de rahatlıkla gelebileceğimden kuşkun olmasın. Bu diğerlerinden farklı bir olay değil benim için, emin ol."

"Elbette. Neyse. İki güne kadar dava kapanır zaten."

Ardından Liska'nın gözlerinin içine baktı. Liska onun bir şey daha söyleme niyetinde olduğunu sezinle-mişti ama adam hiçbir şey söylemeyip, dönüp, kapıyı arkasından çekti.

Liska kapının zincirini yerine takıp, ışıkları kapattı. Yatak odasındaki çantasına yerleştirmek üzere Andy Fallon'un fotoğraflarını topladı. Ardından uyuyormuş gibi yapan çocuklarını

kontrol etti. Dişlerini fırçalayıp, üzerine birkaç beden büyük FBI Ulusal Akademi tişörtünü geçirdi. Sonra yatağına uzanıp, gözlerini tavana dikerek atlıkarınca gibi dönüp duran anılarına daldı.

Orta sonda baba - kız danslarından birindeydiler. On üçündeydi ve rezil oluyordu. Utançtan yerin dibine geçmişti. Bir yandan da utandığı için suçluluk duyuyordu. Babası da hemen yanında, kızının böyle hissetmesine neden olduğu için ondan daha fazla utanarak, başı önünde oturuyordu. Kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Son derece etkileyici, masmavi gözlerine karşın asıl ilgiyi yüzünün sol tarafı çekiyordu. Yanağı sanki tüm sinirler bir makasla kesilmiş gibi, garip biçimde sarkık duruyor, konuşurken o bölgedeki hiçbir kas hareket etmediğinden görünüşü daha bir acayipleşiyordu. İnsanlar sadece bu yüzden değil, babasıyla ilgili duydukları hikayeler yüzünden de sürekli onlara bakıyorlardı. Emniyet teşkilatındaki bozulmalar, uyuşturucu satıcılarından rüşvet alan polisler, İçişleri soruşturmaları...

Ama Nikki bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyordu. Üstelik onun suçsuzluğuna babasından bile daha çok inanıyordu. Ve bu da onu öfkeden deliye döndürüyordu. Zira babasının masum olduğunu kesinlikle biliyordu. Ama o neden bunu kanıtlayabilmek için doğru dürüst çaba harcamamıştı? Neden gidip kendisini suçlayanların suratına tükürmemişti? Neden inkar edip, meydan okuyarak, kendini sonuna dek savunma yolunu seçmemişti? Tam tersine toplum içine başı önde çıkıp, utanç içinde yaşama yolunu seçmişti. Üstelik içinde bulunduğu stres yüzünden yüz felci geçirmişti. O günlerde babasını her düşündüğünde aklına iradesiz, zayıf kişilikli gibi ifadelerin gelmesine bir türlü mani olamıyordu. Ve böyle düşündüğü için her defasında içindeki suçluluk ve kin duyguları daha bir derinleşiyordu.

Soruşturma neredeyse on sekiz ay kadar sürmüş, sonunda da hiçbir bulguya ulaşılamamıştı. Bu yüzden de kimseye herhangi bir ceza verilmemişti. Zaman içinde herkesin her şeyi unutup, yaşama

kaldığı yerden devam etmesi umulmuştu. Ama Thomas Liska'nın sağlığı o günlerden sonra giderek bozulmaya başladı. İki yıl sonra da pankreas kanserine yenik düştü.

Çok ama çok uzun bir geceydi.

8.
BÖLÜM

CESET BULUNMUŞTU.

İntihar. Kaza. Trajedi.

Ama cinayet kelimesi telaffuz edilmemişti.

Sonuç kaçınılmazsa ve her şey sona erdikten sonra içtenlikle pişman olunuyorsa bu cinayet sayılır mı?

Üzgünüm...

Şüphelenmeseler bile diğer insanların öğrendiğini bilmek rahatsız edici duyguların uyanmasına neden oluyordu. Sanki mahrem olarak kalması gerekenler yabancılar tarafından didik didik edilmiş gibi. Ölümün o muhteşem mahremiyeti sadece ikisi arasında paylaşılmıştı. Ama sonrası kamuoyuna mal olmuştu.

Bu da bir şekilde yaşadığı deneyimin değerini azaltıyordu.

Andy Fallon fotoğrafta, yarı açık gözlerinde son yaşam kıvılcımıyla bakıyordu. Dili aralanmış dudaklarının arasından sarkmış halde, ifadesi sanki karşısındakini itham eder gibiydi.

Üzgünüm...

Fotoğraf diğer ele geçti. Ardından dudaklara kadar yükseldi. Sonra da ölümün maskesine bir öpücük konduruldu.

Üzgünüm...

Her ne kadar af dileniyor olsa da heyecan da giderek artıyordu.

9.
BÖLÜM

LISKA YÜZÜ ÖFKEDEN son derece asık, yanakları soğuktan kıpkırmızı bir halde kendilerine ayrılmış bölmeye daldı. Kovac kadını korkuyla izliyordu. Zira onun yüzündeki bu ifadeden günün bundan sonraki kısmının nasıl geçeceğini gayet iyi anlamıştı. Ama Liska yanına gelinceye kadar sanki hiç farkında değilmiş gibi davranmaya çalıştı. Kadın gelip, tüm gücüyle sol omzuna bir yumruk patlattı. Kovac'ın canı feci yanmıştı.

"Ahhhh!"

"Bu beni dün gece ektiğin içindi," diye açıkladı Liska. "Seni bekledim. Ve seni beklediğim için Leonard'la karşılaştım. Beni köşeye çekip, Nixon saldırısıyla ilgili sorguya çekip durdu. Ardından da neden Jamal Jack-son'un bu işin içinde olamayacağını anlattı. Herifin haksız yere tutuklandığını iddia ederek teşkilatı mahkemeye verebileceği saplantısına kapılmış."

"Ne davası?" diye sordu Kovac omzunu ovuşturarak.

"Jackson haksız yere tutuklandığını ve bu sırada da şiddete maruz kaldığını ileri sürerek benim aleyhime dava açacakmış."

Kovac gözlerini devirerek, "Tanrı aşkına, saçmalama," dedi. "Adamın üzerime saldırdığı anın kamera görüntüleri var elimizde. Keşke mahkemeye verse. Eğer Leonard adamın bizi mahkemeye verebileceğinden gerçekten korkuyorsa beyniyle kıçı arasındaki

mesafe dünya rekoru kıracak kadar uzundur, demektir. Bu durumda da bunlarla uğraşacağına Guinness Rekorlar kitabının yayımcılarını arasa iyi olur."

"Biliyorum," dedi Liska sakinleşerek. El çantasını köşedeki masanın çekmecesine atıp, dosya çantasını da sandalyesinin üzerine yerleştirdi. "Sana vurduğum için özür dilerim. Berbat bir gece geçirdim. Speed uğradı. Bu yüzden de doğru dürüst uyuyamadım."

"Ah, vay canına! Şimdi uzun bir seks hikayesi dinlemeyeceğim değil mi?"

Liska'nın yüzü bir kez daha asılırken, adeta durduğu yerden hızla atılıp tam az önce vurduğu yere bir tane daha patlattı.

"Ahhhh!"

Koridordan geçen Elwood, durup başını içeri uzatarak, "Polis çağırmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Neden?" diye karşılık verdi Liska montunu çıkartırken. "Şakalaşmak da mı suç artık?"

Kovac omzunu tutarak, "Sanırım yanlış bir şey söyledim," dedi.

"Gene mi?" diye sordu Elwood. "Bu kez burnuna mı vurdu?"

Kovac her ne kadar nasıl göründüğünü gayet iyi bilse de bir an için gözü bilgisayarının kapalı monitöründe yansıyan görünüşüne takıldı. Darmadağınık saçlarıyla tam bir yaşlı ayyaş görünüşüydü. Bunca darbeye rağmen omzu çıkmadığına sevinmeliydi belki de.

"Kadınların fiziksel saldırısına maruz kalan erkekler," dedi Elwood. "Toplumumuzun en büyük tabularından biridir. Sığınma evlerinden birini arasan sana seve seve yardım edeceklerdir, Sam. Kate Conlan'ı aramamı ister misin?"

Kovac elindeki kalemi ona fırlatarak, "Canın cehenneme," dedi.

Liska sandalyesine oturup, Kovac'a doğru döndü. Yüzü asıktı. Belki de kendini biraz da olsa suçlu hissediyordu. "Hiç uyuyamadım. Çünkü beynim diğer şeylerin yanında eski kocamın ne kadar aşağılık bir herif olduğu hususunu irdeleyerek uyanık kalmayı tercih etti. Senin burnuna ne oldu? Yoksa Demir Mike oğlunun karmaşık seks ilişkilerim dinlemek istemedi mi?"

"Küçük bir kaza," dedi Kovac. "Ama haber adamı mahvetti. Andy'yle bir ay önce ciddi şekilde tartışmışlar. Büyük bir ihtimalle Andy ona gay olduğunu söylediğinde kıyamet kopmuş olmalı. Bir baba için böylesi bir durumu kaldırmak kolay değildir sanırım. Sen İçiş-leri'nde neler yaptın?"

"Yüzüme zor baktılar. Teğmen Donuk Kaltak bana elinden geldiği kadar ters davranıp, işe yarar tek bir bilgi bile vermedi, içişleri soruşturmaları hakkında bilgi vermeye yetkisi olmadığını iddia etti. Bir meslektaşımızın kariyeri mahvolabilirmiş."

"Ben bunu onların en büyük arzusu sanırdım."

Liska omzunu silkti. "Pazar akşamı saat sekizle dokuz kırk arası Fallon'un evindeymiş. Fallon'un oldukça huzursuz olduğu bir dava üzerinde konuşmuşlar. Çıkarken de adam gayet iyi durumda gözüküyormuş. Ama Teğmen Fallon'un genel bir depresyonda olduğunu da söyledi. Ona psikolojik yardım alması talimatını vermemiş ama bunu ona bir tavsiye olarak sunmuş."

"Fallon'un Teğmen'e açılıp açılmadığını biliyor muyuz?"

"Gizli bilgi."

"Adli tıp raporu elimize ulaşana dek kimse konuşmayacak anlaşılan," dedi Kovac. "Herkes bunun bir intihar olduğu fikrine dört elle sarılmaya can atıyor. Böylece konu kapanmış olacak. Adamın neden canına kastettiğiy-se kimse düşünmüyor bile. Tabii intihar ettiyse."

Liska ucuna üzerinden kanlar damlayan göz şeklinde bir kalem başlığı taktığı büyükçe tükenmezi alıp, oynamaya başladı. Küçük bölmelerindeki garip hazinelerinden biriydi bu kalem. Birbirlerine şaka olsun diye hep aynı kalemi alır dururlardı. Ama içlerinde en güzeli, Kovac'ın kullandığı, ucunda demir testeresiyle kopartılmış gibi duran bir işaret parmağının sallandığı kalemdi. Kalemi sağda solda bırakarak insanları şaşırtmak hoşuna gidiyordu. Bir kadının ona yaşamı boyunca verdiği en garip şeydi. Ve de tuhafı o böyle bir hediye almaktan çok hoşlanmıştı. İki 'normal' kadınla yaptığı başarısız evliliğin ardından kendisine taklit parçalanmış organlar hediye eden bu kadınla gayet iyi anlaşıyordu. Yani başka söylenecek bir şey yoktu.

"Otopsiye gidecek misin?" diye sordu Liska.

"Buna ne gerek var ki? Zaten çocuğun cesedini incelemek yeterince asabımı bozdu. Bir de gidip sebepsiz yere kesilip biçilmesini izlemeye hiç niyetim yok. Kardeşi Andy'nin yaklaşık bir ay önce onu görmeye gittiğini söyledi. Durumunu herkese açıklamaya karar verdiğini söylemiş. Zaten daha önce de Mike'a söylemişti. Ama ardından işler hiç de iyi gitmemiş anlaşılan."

"Yaptığı açıklamanın zamanlamasıyla depresyonda olduğuna ilişkin aldığımız duyumlar sanırım birbirleriyle örtüşüyor."

"Evet. Bir intihar vakası gibi gözüküyor," dedi. "Olay mahallindeki araştırmada da bildiğim kadarıyla en ufak bir şey bulunmamış."

"Hayır, ama ortalıkta dolaşan söylentiler tam tersini ileri sürüyor," dedi Liska. "Tippen bana Patrick'in Barı'nda geçen gecenin en popüler dedikodusunu anlattı. Güya evde yapılan aramada bol miktarda seks oyunca-ğıyla pornografik materyal bulunmuş. Peki, sence bu dedikoduları kim çıkıyor?"

Kovac kaşlarını çattı. "O üç polis bozuntusu elbette. Tippen'i nerede gördün?"

"Kafe Caribou'da. Adam tam bir kahve müptelası. Kahvesini o kadar koyu yaptırıyor ki görsen şaşarsın."

"Polislerin zaten tuvaletlerdeki pis suları içtiği düşünülmez mi hep. Bu bir gelenek sayılır."

"Gelenek Noel'dir," diye düzeltti Liska. "Kötü kah-veyse kaçılması gereken bir şey."

"Beni bu seks sarmalında en çok ne rahatsız ediyor, biliyor musun?" diye sordu Liska. Ardından kendi sorusuna kendi cevap vererek, "Ya Andy Fallon sadist—mazoşist etkinliklere ilgi duyan biriyse," dedi. "Diyelim ki sevgilisiyle birlikte birbirlerini bağlama oyunu oynuyorlardı. Sonra da birden işler ters gitti ve Fallon öldü. Sevgilisi paniğe kapılıp, olay yerinden kaçtı. Bu benim kitabımda suçtur. En azından kayıtsız kalarak dahi büyük bir ahlaksızlık yapmış oluyor."

"Bunu ben de düşünüyordum," dedi Kovac. "Geçen gece Steve Pierce'la konuşmaya gittim. Adam bana sırtında tonlarca yükü olan biri gibi gözüktü."

"Ne anlattı?"

"Pek fazla bir şey anlatmadı aslında. Konuşmanın tam ortasında nişanlısı Bayan Jocelyn Daring geldi. Avukat Jocelyn Daring."

Liska şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Daring-Landis'in ortaklarından mıymış kadın?"

"Ben de bu yorumu yaptım. Kimse bana karşı çıkmadı."

Liska bir ıslık öttürüp, "Bak bu ilginç, işte," dedi. "Parmak izlerinden bir haber var mı?"

"Hayır, ama evde Pierce'ın parmak izlerine rastlanması doğal sayılacak. Neticede yakın arkadaşmışlar."

Liska'nın telefonu çalınca kadın masasına geri döndü.

Kovac da masasına geçip, bilgisayarını açtı. Andy Fallon'la ilgili ön raporu okumaya can atıyordu. Zira adli tıbbın detaylı raporunu okumak için bir haftadan daha uzun bir süre beklemek gerekecekti. Belki morgu arayıp, raporu ekrandan okumalarını isteyerek, basılıp kendilerine gönderilmesi sürecini bir nebze de olsa hızlandırabilirdi ama yine de beş, altı gün beklemek zorundaydı.

Teğmen Leonard birden bölmeye dalarak, "Kovac, derhal ofisime gel," diye bağırdı.

Liska göz kontağından kaçınmaya çalışarak başını öne eğip, telefon görüşmesini sürdürürken, Kovac belli etmemeye çalışarak yüzünü buruşturup ayağa fırladı.

Teğmenin ofisinin bir duvarı boydan boya üzeri renkli çıkartmalarla dolu bir takvimle kaplıydı. Açılan cinayet dosyaları kırmızı, kapanan dosyalarsa siyahla gösterilmişti. Turuncu renk saldırıları, mavi de kapanan saldırı dosyalarını gösteriyordu. Tüm suçlar rengarenk bir şekilde gözler önünde sergileniyordu. Düzenli, derli toplu bir biçimde. Bu heriflere bunları yönetim derslerinde öğretiyorlardı.

Leonard masasının yanında, elleri belinde durup, kaşlarını çattı. Tüvit süveterinin içine kahverengi gömlek giyip, kravatını da sıkıca bağlamıştı ama süveterin kolları fazla uzundu. Bu görünüşü Kovac'ın çocukken çok sevdiği oyuncak maymununu hatırlanmasına neden oldu.

"Bugün adli tıptan Fallon'un ölümüyle ilgili ön raporu alacaksın."

Kovac sanki kulağına su kaçmış gibi başını hafifçe sallayarak, "Ne?" diye sordu. "Bana dört beş günden önce bir rapor hazırlanmasının mümkün olmadığı söylenmişti."

"Biri işleri hızlandırmış anlaşılan. Bunu sırf Mike Fallon için yapıyorlar sanırım," diye açıkladı Leonard. "Adam teşkilatın

kahramanı. Hiç kimse onun bu olay yüzünden daha fazla acı çekmesini istemiyor. İntihar olayıyla ilgili dedikodular sürdükçe..."

Dudaklarını küçük birer solucanmış gibi büzdü. Bu hareketiyle değişik cinsel tercihleri olan birinin, çırılçıplak bir vaziyette intihar etmesinin babasında nasıl bir şok yaratacağını göstermeye çalışıyordu.

"Evet," dedi Kovac. "Bu şekilde yaşamına son vermesi çok acı bir şey. Tabii gerçekten olan buysa. Ayrıca tüm teşkilat açısından da oldukça utanç verici bir durum."

"O da var. Her ne kadar birinci sorun kadar büyük değil ama yine de başımızı ağrıtabilir," dedi Leonard üzüntülü bir ifadeyle. "Zaten medya bizi kötü göstermeye can atıyor."

"Neler yazacaklarını tahmin edebiliyorum. Önce şehir merkezinde striptiz kulüplerine giden polisleri yazmışlardı. Şimdi de bu. Sanki yeni bir *Sodom* ve *Gomore*[6] hikayesi gibi."

"Bu yorumu kendine sakla, Çavuş. Kimsenin bu konuyla ilgili medyaya demeç vermesini istemiyorum. Ben daha sonra resmi bir açıklama yapacağım. 'Çavuş Fallon elim bir kaza sonucu vefat etmiştir. Acımız büyük. Kendisine rahmet, kederli ailesine de sabırlar diliyoruz,' şeklinde bir şeyler söylerim," dedi ezberlediği kelimeleri en etkileyici ses tonunu kullanmaya çalışarak yinelerken.

"Kısa ve öz," diye yorumladı Kovac. "Kulağa da hoş geliyor. Tabii doğruysa."

Leonard başını kaldırıp, gözlerinin içine dik dik bakarak, "Bunun doğru olmayabileceğine inanman için geçerli bir nedenin var mı, Çavuş?" diye sordu.

"Şu an için hayır. Ama yine de kesin bir şeyler söyleyebilmek için birkaç gün bekleyebilsek harika olurdu. Soruşturmaların zaman

aldığını bilirsiniz. Mesela ya bir seks oyunu ters gittiyse? O zaman ortada bir suçlu da olabilir."

"Olay anında yanında başka birinin de olduğuna dair bir kanıtın var mı?"

"Hayır."

"Ama sana adamın depresyonda olduğunu anlattılar. Bölüm psikologuna filan gittiğini söylediler, değil mi?"

"Şey... evet," dedi Kovac bunun gerçeğin sadece bir kısmı olduğunu düşünerek.

"Onun... önemli bir sorunu vardı," dedi Leonard konuşmanın bu noktaya gelmesinden büyük rahatsızlık duyduğunu göstererek.

"Eğer onun gay olduğunu söylemeye çalışıyorsanız, biliyorum."

"O zaman çok fazla eşeleyip durma," diye azarladı Leonard. Aniden önündeki kağıtları karıştırmaya başlayıp, sinirli bir ifadeyle sandalyesine oturdu. Bir dosyayı açıp, "Ne fark eder ki," dedi. "Fallon intihar etmiş ya da kaza sonucu ölmüş. Ne fark eder? Bu dava ne kadar çabuk kapanırsa bizim için o kadar iyi. Üzerinde çalışmamız gereken şeyler var"

"Ah, evet," dedi Kovac ciddi bir ifadeyle. "Yarının cinayetleri."

"Yarının ne?"

"Bir şey demedim efendim."

"Bu konuyu kapat ve en kısa sürede Nixon saldırısıyla ilgilenmeye başla. Eyalet savcısı boğazımı sıkıp duruyor. Çete olayları bizim önceliğimiz."

Evet, diye düşündü Kovac. Ama şu çeteleri toplayıp plaket filan vermeliler. Böylece bir polisin açıklanamayan ölümünün üzerini örtmeleri için bahaneleri olacak.

Kendi kendine aslında sevinmesi gerektiğini düşünüyordu. Zira o da Fallon olayının deşilmesini en az Leonard kadar istemiyordu. Ama istememe sebebi tamamen farklıydı. Demir Mike, Leonard'ın umurunda bile değildi. Hatta büyük bir ihtimalle adamı tanımıyordu bile. Teğmen yalnızca teşkilat için kaygılanıyordu. Kovac'sa adli tıp raporunun bir an önce yazılmasını sağlayan kişiyle paralel düşünerek, işin biran an önce bitmesini Mike'ın daha fazla üzülmemesi için arzuluyordu. Buna rağmen kafasını kurcalayan ve bir sevgilinin dokunuşları kadar tanıdık gelen tedirgin edici şüphenin de etkisinden kurtulamıyordu. Hatta çok uzun zamandan beri bir sevgilisi olmadığı düşünülürse bu kaygıya daha aşina sayılırdı. Liska pardösüsünü uzatarak, "Sigaraya ihtiyacın var, değil mi, Sam?" diye sordu.

"Sağ ol. Ben sigarayı bırakmaya çalışıyorum. Çok yardımcı oluyorsun."

"O zaman çık da biraz temiz hava al. Ciğerlerindeki pislik temizlensin biraz."

Yaklaşıp, gözlerine anlamlı anlamlı bakıp, kapıya doğru yöneldi. Kovac da hemen peşinden dışarı çıktı.

Ofisten dışarı çıktıklarında, Kovac, pardösüsünü giyerken, "Fallon dosyası kapanıyor," dedi.

Liska yüzüne o, haberi aldığında Leonard'a nasıl baktıysa öyle bakıyordu.

"Otopsi raporu hazır."

"Ne?"

"Herkes bunun intihar olduğu konusunda hemfikir. Ama bir kaza olarak açıklamaya meyilliler. Böylesinin Mike için durumu nispeten kolaylaştıracağını düşünüyorlar. Bugün bir rapor hazırlarsan

Leonard'ın gözüne gireriz. Tepedekiler Mike'ı ya da teşkilatı daha da utandıracak detayların deşilmesini istemiyor."

"Buna eminim," dedi Liska birden bembeyaz kesilerek.

Dışarı çıkıncaya kadar da ağzını açıp, tek bir kelime bile etmedi.

Kovac da herhangi bir açıklama istemedi. O kadar uzun zamandan beri birlikte çalışıyorlardı ki, yüzüne bakınca neler düşündüğünü kolaylıkla anlayabiliyordu. İşteki ortaklık tam bir ilişkiye benzerdi. Elbette cinsel anlamda değil ama duygusal ve psikolojik anlamda aralarında sıkı bir bağ vardı. Bu da mesleki başarıyı beraberinde getiriyordu. Birbirlerini daha iyi anlamaları soruşturmalarının kalitesini de yükseltiyordu. Liska için meslek yaşamındaki en iyi ortak diyebilirdi. Birbirlerini kusursuz biçimde anlıyor, duygu ve düşüncelerine saygı gösteriyorlardı.

Liska'yla birlikte bin bir türlü şeyi düşünerek koridorda ilerleyip, binanın kuzey yönündeki küçük kapıdan dışarı çıktılar. Güneş, bulutların arasından kendine bir yer bulmuş, karların üzerinde parıldıyordu. Gök-yüzüyse soluk mavi renge bürünmüştü. Güzel bir gün gibi gözükmesine rağmen aslında bu son derece aldatıcı bir durumdu. Bu dışarı çıkar çıkmaz iliklere işleyen buz gibi rüzgardan hemen anlaşılıyordu. Güneş almayan bu yüzden de iyiden iyiye soğuk olan bu tarafa hiç kimse gelmezdi. Herkes sigaralarını nispeten daha sıcak olan, en azından güneş vuran güney tarafında içmeyi tercih ederdi.

Kovac dışarı çıkar çıkmaz ürperince pardösüsünün yakalarını iyice kaldırdı.

"Leonard sana Fallon olayının üstünü kapatmanı mı söyledi?" diye sordu Liska.

"Raporunu yaz ve unut gitsin manasına gelen şeyler söyledi."

"Otopsinin bu derece çabuk tamamlanmasını kim sağlamış olabilir ki?"

"Besin halkasının en tepesindekilerden biri."

Liska boş caddeye bakarken, iyiden iyiye gerildiğini hissediyordu. Saçlarını dağıtan buz gibi rüzgar gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. Kovac kadının üzerinde çalıştığı şeyleri öğrenince hiç memnun olmayacağını sezmişti.

"Ne var kafanda?" diye sordu beklemekten sıkılarak. "Burası ikinci karımın annesinin ağzından bile soğuk."

"Biraz önce Andy Fallon'un ne üzerinde çalıştığını iddia eden birinden bir telefon aldım."

"Bu birinin adı var mı?"

"Henüz yok. Ama onu dün İçişleri Bürosu'nda görmüştüm. Başka bir memnuniyetsiz müşteri olarak."

İçindeki şüphe etkisini daha da arttırırken, dişlerini gıcırdatarak, "Fallon'un ne üzerinde çalıştığını ileri sürdü?"

Liska ona doğru dönerek, "Cinayet," dedi.

"Cinayet mi?" diye sordu Kovac şaşkınlıkla. "Ne zamandan beri İçişleri cinayet soruşturması yürütüyor.

İmkânı yok. Cinayet soruşturmaları doğrudan bize ulaştırılır, biliyorsun. Ayrıca İçişleri personelinin karanlık bir odada kendi kıçlarını bile tespit edemediklerini dikkate alırsan böylesi bir soruşturmanın onlar tarafından neden yürütülemeyeceğini daha iyi anlarsın. Fallon bir cinayet üzerinde çalışacak da bizim haberimiz olmayacak. Böyle saçmalık olur mu?"

"Dosyanın kapandığını düşünürsek olabilir," dedi Liska. "Eric Curtis'i hatırlıyor musun?"

"Curtis? Şu polis mi? Onu öldüren herif şimdi cezaevinde değil mi? Neydi adı? Vermin?"

"Verma. Renaldo Verma."

"Bir dizi gasp ve saldırı. Kurbanların hepsi gay. Kaç kişiye saldırmıştı? On sekiz ayda üç veya dört kişiye, değil mi?"

"Dört. Kurbanlardan ikisi öldü. Curtis de son kurbandı."

"Diğer kurbanlarla aynı şekilde, bağlanmış, dövülüp, soyulmuştu."

"Evet, ama Eric Curtis bir polisti," diye belirtti Liska.

"Ne olmuş?"

"Olan şu. Adam polisti ve de gaydi. Gizemli dostuma göre ölümünden aylar önce Curtis, İçişleri'ne cinsel tercihi yüzünden işte aşağılandığı yönünde bir şikayet dilekçesi vermiş."

"Ne yani onu bu yüzden başka bir polis mi öldürdü?" diye sordu Kovac. "Saçmalama. Eğer buna inanıyorsan Fallon yerine içişleri'ne girmek için müracaat etsen iyi olur."

"Canın cehenneme, Kojak," diye azarladı Liska. "İçişleri'nden nefret ederim. Tüm yaptıkları beni çileden çıkartıyor. Ama Eric Curtis gay bir polisti ve öldü. Olayı başka bir gay olan Andy Fallon araştırıyordu ve o da öldü," dedi kendi ses tonundan rahatsız olacak kadar yüksek sesle. Ama buna karşın geri adım atmaya, pes etmeye hiç niyetli değildi. O sonuna dek gider, her olayı en ince detaylarına kadar araştırmak isterdi. Sonuçları ne olursa olsun, gerçeği bulmak onun için tek önemli hedefti.

"Ve şimdi de bana Fallon dosyasının kapanması yönünde bir talimat verildi," dedi Kovac caddeye bakarak.

"Bu senin de mideni bulandırdı, Sam, değil mi?" diye sordu Liska fısıltıyla. "Bunu gözlerinden okuyorum sensin. Haklıyım değil mi?"

Liska'ya hemen yanıt vermedi. Olup bitenler birer birer film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiriyordu.

Sonunda, "Evet," dedi. "Benim de midem bulandı."

İkisi de bir süre sessiz kalmayı tercih etti. Dördüncü caddede gelip geçen otomobilleri izlediler. Rüzgar caddenin her iki tarafındaki resmi dairelerin merdivenlerindeki karları savuruyordu.

"Andy Fallon büyük bir ihtimalle intihar etti," dedi Liska. "Olay mahallinde bunun aksini düşünmemizi sağlayacak bir şey bulmadık. Adam az önce beni aradı. Neden Andy Fallon konusuyla bu kadar yakından ilgilensin ki? Belki de Curtis cinayetinin yeniden soruşturulmasını istemesi için bir nedeni var. Böylece bizi tahrik edip, olaya arka kapıdan da olsa dahil olmamızı... Ama ya öyle değilse, Sam? O zaman Andy Fallon'un başına gelenler hepimizin başına gelebilir. Üstelik o Mike'ın oğlu. Bana kimin adına çalışmamız gerektiğini sen öğrettin."

"Kurban adına," diye mırıldandı Kovac midesindeki sancıyı unutmaya çalışarak.

Kurbanlar için çalışıyorlardı. Bunu eğitim seminerleri boyunca sayısız defa tekrarlamışlardı. Gerekli sorulan sormak, mümkün olduğunca araştırmak, gerçeği buluncaya dek her taşın altına bakmak bir dedektifin göreviydi. Ve bu iş bazen çok kolay olabildiği gibi bazen de iğneyle kuyu kazmak kadar çetin bir iş haline gelebiliyordu.

"Birkaç soru sormaktan kim ne zarar görebilir ki?" dedi bu sözlerinin Ünlü Son Sözler kitabına girebileceğini düşünerek.

"Ben morga gideyim," dedi Liska içeri girerken. "Sen de İçişleri'ne git bakalım."

"ORTAĞINIZA GEREKLİ AÇIKLAMALARI yaptım, Çavuş," dedi Teğmen Savard önündeki dosyadan kafasını kaldırıp, Kovac'ın yüzüne bakmaya tenezzül dahi etmeden. "Ve de belki haberiniz yoktur diye söylüyorum. Andy Fallon'un ölümünün kaza sonucu olduğu kararı verildi."

"Rekor bir sürede," dedi Kovac.

Bu kez, içişleri teğmeni başını kaldırıp, kısa bir süre için de olsa Kovac'ı süzdü. Kadının yeşil gözleri gerçekten insanı ürkütüyordu. Kül rengi saçlarından birkaç ton daha koyu kaşlarını çatıp, buz gibi bir ifadeyle bakıyordu. Kaslarıyla saç rengi arasındaki ton farkı kadının ifadesini daha da ciddi bir hale getirmişti. Kovac onun bu bakışla birçok polisin ödünü patlatabileceğini düşündü.

Ama o, korkuyla o kadar uzun süredir birlikteydi ki. Artık o duyguya karşı tümüyle körleşmişti. Ya da koca bir budala olduğu için öyle sanıyordu.

Teğmenin masasının karşısındaki sandalyeye geçip, bacak bacak üstüne attı. Artık yüz yıl kadar eski gelen bir süre önce, bölüm sadece emrindekileri ezip ukalalık taslamaktan başka bir işe yaramayan ukalalarca değil de gerçek polisler tarafından idare edilirken, kısa bir süre için de olsa, İçişleri'nde çalışmıştı. Burada çalıştığı için de kesinlikle utanç duymuyordu. Zira kendi de kötü polislere karşı en ufak bir sempati beslemiyordu. Ama yine de burada çalıştığı o günlerde yaptıklarından çok memnun olmamıştı.

Yine de o günlerde teşkilatta karşısındaki gibi bir tek teğmen bile yoktu.

"O heriflerin kesip biçme işini bu derece çabuk bitirmeleri takdire şayan bir hareket, değil mi?" dedi. "Özellikle yılın bu zamanı ne kadar yoğun oldukları dikkate alınırsa. Cesetler *Yule Log*[7] gibi üst üste yığılıyor, neredeyse.

"Meslektaşlarına olan saygılarından," dedi Savard buz gibi bir sesle.

Kovac kadının dudaklarına yoğunlaştığını fark etti. Kusursuz, rujla daha da etkileyici bir hale bürünmüş dolgun dudaklar.

"Evet, doğru," dedi. "Aynı saygıyı yaşlı Mike'a borçlu olduğumu düşünüyorum. Onu tanır mısınız? Mike Fallon?"

Teğmen yeniden önündeki kağıtlara döndü. "Adını duymuştum. Ayrıca onu bugün arayıp, baş sağlığı diledim."

"Doğru, siz çok gençsiniz. Demir Mike zamanında burada değildiniz elbette. Kaç yaşındasınız? Otuz sekiz? Otuz dokuz?"

Teğmen, ağzı zehirle doluymuş gibi yüzünü buruşturarak Kovac'a baktı. "Bu sizi hiç ilgilendirmez, Çavuş. Ama size bir tavsiyede bulunayım. Eğer bir kadının yaşını tahmin etmeye çalışıyorsanız tahmin çıtasını biraz düşük tutmakta fayda var."

Kovac hafifçe gülümseyerek, "Çok mu fazla söyledim?" dedi.

"Hayır. Çok yaklaştınız. Bu da hiç hoş değil. Neyse, şimdi eğer izin verirseniz..." Elindeki kağıtları Kovac'a doğru sallayarak, gitme zamanının geldiğini işa-ret etti.

"Sadece birkaç sorum var."

"Ne sorulara ne de yanıtlara ihtiyacınız var. Burada Horuşturulacak bir konu yok."

"Ama Mike var," diye hatırlattı Kovac. "Bazı parçaları sırf onun için bir araya getirmeye çalışıyorum. Bir baba için evladını kaybetmek korkunç bir şeydir. Eğer Andy'nin son günleriyle ilgili ona biraz bilgi verebilirsem hiç olmazsa acısını hafifletebilmek için onunla sohbet edebilme imkanım olur. Sanırım çok fazla şey istemiyorum, değil mi?"

"Eğer İçişleri soruşturmalarıyla ilgili gizli bilgileri talep ediyorsanız, çok şey istiyorsunuz," dedi Savard ayağa kalkarken.

Önce soğukkanlı görünmeye çalışmıştı. Şimdiyse onu başından defetmeye çalışıyordu. Kovac onu iyice rahatsız edebilmek için, hiçbir şey söylemeden oturdu. Böylece kolay kolay pes etmeyeceğini de anlamasını istiyordu. Teğmen kapıyı işaret etti. Ama Kovac kadın yanına gelinceye kadar kıpırdamadı. Sonra birden onu şaşırtacak biçimde ayağa fırladı. Teğmen şaşkınlıkla bir adım geriledi. Kaşları çatılmış ve ürkmüştü. Ve bu da hiç hoşuna gitmemişti.

"Curtis olayını biliyorum," diye blöf yaptı Kovac.

"O zaman benimle konuşmamanız gerektiğini de biliyorsunuz demektir, değil mi?"

Kovac alaycı bir gülüşle, "Yaşınız böyle şeyler söylemek için çok küçük, değil mi, Teğmen," diye sordu.

"İnanın işimde oldukça iyiyimdir, Çavuş Kovac."

Sesinde sanki eğleniyormuş gibi bir tonlama vardı ama bu ifadenin gerisinde çok daha kötücül amaçlar da sezilmiyor değildi. İroni belki de. Ancak Kovac henüz bunun nedenini de kadının bu tür şeyi sezmesine izin vermesindeki amacı da anlayamamıştı. Bunu her ne kadar şu an için o kadar önemli olmasa da, ileride gerekebileceği düşüncesiyle, aklının bir köşesine kaydetti.

Teğmen kapıya doğru yürürken, o kollarını göğsünde kavuşturup, kadının masasının köşesine ilişti. Öfke kadının gözlerinden dışarı fırlıyordu neredeyse. Yanakları da bir anda al al olmuştu. İşte, diye düşündü Kovac, televizyon bayan teğmenlerin bu şekilde gözükmesini istiyor. Alımlı, klas, şık ve de gri bir takımın içinde. Sakin, kontrollü ve de bir miktar seksi.

Ama senin için fazla alımlı, diye düşündü Kovac. Bir teğmen. Tanrım. Aklına bile getirmemeliydi.

"Andy Fallon'un gay olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu.

"Onun özel hayatı beni ilgilendirmezdi."

"Ben bunu sormadım."

"Evet, bana gay olduğunu söylemişti."

"Pazar gecesi evine gitmenizden önce mi?"

"Şansınızı zorluyorsunuz, Çavuş," dedi Savard. "Size daha önce de söylediğim gibi sorularınıza yanıt vermeyeceğim. Yoksa bu konuda Teğmeninizle konuşmamı mı istersiniz?"

"Siz bilirsiniz ama Teğmen şu an için bu trajik olayın hepimizi nasıl üzdüğünü anlatacağı konuşmasının üzerinden geçiyor olmalı."

"Bu konuşmayı siz de dinlemeliydiniz."

"Ona eleştirilerimi sundum zaten. Bu konuda konuşmanın erken olduğunu, bu işi bürokratlara bırakıp, biraz geri çekilmesi gerektiğini söyledim."

"Fikirlerinizden çok faydalandığına eminim."

"Hayır, dinlemedi bile," dedi. "Ama sizinkileri dinleyecektir eğer aramak isterseniz tabii. Beni çağırıp işimi onun istediği gibi yapmamı yoksa açığa alınacağımı söyleyecektir. Maaş almadan geçecek otuz gün. Neden? Tek suçum başka bir polis için elimden gelen bir şeyler var mı diye araştırmak. Hayat ne kadar iğrenç, değil mi? Hele bazı günler insan katlanamayacağını hissediyor. Ne yapsam acaba? Kendimi assam mı?"

Savard iyice öfkelenmişti. "Bu hiç de komik değil, Çavuş."

"Komik değil elbette. Bu sözlerimle Andy Fallon'un birden gözünüzün önüne geldiğine eminim. Ama bu yetmezse size olay mahallinde çekilmiş fotoğrafları da gösterebilirim." Elini pardösüsünün iç cebine atıp, iskambil kartlarıyla bir gösteri yapmak

üzere olan bir illüzyonist edasıyla gülümsedi. "Gerçekten çok berbat. Görmek ister misiniz?"

Teğmen bembeyaz olmuş, sanki yüzündeki bütün kan bir anda çekilmişti. Sanki eline geçirdiği bir şeyle Kovac'a vurmaya niyetliymiş gibi bakarak, "Koyun onları cebinize," dedi.

Kovac benzer fotoğrafları yüzlerce kez görmüş birinin soğukkanlı tavırlarıyla zarfı açıp, fotoğrafları birer birer çıkarmaya koyuldu. "Onu tanırdınız. Onunla görüşüyordunuz. Ölümü sizi çok üzdü. Peki ya babasının ne halde olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?"

"Kaldırın şunları," dedi kadın bir kez daha. Sesi bu kez belli belirsiz titremişti. Biraz bekleyip, "Lütfen," diye ekledi.

Kovac fotoğrafları cebine koyarken, "Bir babanın kuşkularının yatışmasına yardım edecek misiniz?" diye sordu.

"Mike Fallon, Andy'nin kaza sonucu ölmemiş olabileceğini mi düşünüyor?" diye sordu.

"Mike'ın Andy'nin gerçekte kim olduğu konusunda kuşkuları var."

Teğmen susup, odanın diğer köşesine doğru yöneldi. Düşünüyor, ne diyeceğini ölçüp, biçmeye çalışıyordu. "Kimse karşısındakini tam olarak tanıyamaz ki. Hatta çoğumuz kendimizi bile doğru dürüst tanımayız."

Teğmenin birden felsefi şeyler söylemeye başlaması Kovac'ın ilgisini çekmişti. Savunmaya çekilmiş birinden ziyade derin düşüncelere dalmış biri gibi konuşuyordu.

"Ben kim olduğumu biliyorum, Teğmen," dedi.

"Peki, siz kimsiniz Çavuş Kovac?"

"Karşınızda gördüğünüz kişiyim," diye yanıt verdi kollarını iki yana açarak. "Düztaban, homoseksüel eğilimleri olmayan, JC Penney'nin ucuz takım elbiselerini tercih eden bir polisim. Bana

yürüyen bir klişe de diyebilirsiniz. Sağlıksız yiyecekler yerim, çok içerim. Ve de her ne kadar bırakmaya çalışsam da ki bu noktada önemli yol kat ettiğime inanıyorum, şimdilik sigara tiryakisi olduğumu da söylemek zorundayım. Ne koşarım ne de sabahları *tai chi* egzersizleri yaparım. Boş zamanlarımda operaya filan da gitmem. Aklıma bir soru takılırsa hemen sorarım, insanlar genelde bundan hoşlanmazlar ama canları cehenneme. Ağzım biraz bozuk olduğu için özür dilerim. Bu da bir türlü kurtulamadığım başka bir kötü alışkanlığım. Unutmadan bir de çok dik başlıyımdır. Bu da doğuştan geliyor sanırım."

Savard kaşlarını kaldırarak, "Durun tahmin edeyim. Eşinizden ayrıldınız siz, değil mi?"

"İki kez boşandım. Ama bu beni yeni limanlara yelken açma arzusundan caydırmadı. Bu ucuz takım elbisenin içindeki yüreğim hâlâ, umutsuz da olsa romantizm ateşini bulmaya çalışıyor."

"Umutsuz olmayan romantizm var mıdır ki?"

Kovac yanıt vermemeyi tercih etti. Bazen susmak en iyi yanıt sayılırdı.

"Neyse, anlaşıldığı üzere bunu Mike için yapıyorum," dedi. "Çocukla ilgili bir şeyler araştırıp, bulmacanın mümkün olan en fazla parçasını bir araya getirmeye çalışacağım. Bu konuda bana yardımcı olacak mısınız?"

Savard bir süre bunu düşündü. Olumlu, olumsuz yanlarını değerlendirdi. Sonra, "Andy Fallon iyi bir müfettişti," dedi. "Her zaman elinden geleni yapardı. Haddinden fazla çalışırdı."

"Haddinden fazla çalışırdı ne demek?"

"İşi onun her şeyiydi. O kadar ciddiye alırdı ki en ufak bir başarısızlıkta adeta yıkılırdı."

"Son zamanlarda da böyle bir şey yaşadı mı? Curtis davasında?"

"Memur Curtis'in katili cezaevinde cezasını çekiyor."

"Renaldo Verma."

"Eğer bunu biliyorsanız o zaman burada Eric Cur-tis'le ilgili bir soruşturma sürdürülmediğini de bilmeniz gerekir."

"Bilemiyorum. Müfettişinizin de öldüğünü düşününce..."

"Dosya Andy'nin ölümünden önce kapanmıştı."

"Curtis taciz suçlamasında bulunmuş muydu?"

Savard hiçbir şey söylemedi.

Kovac artık sabrının tükenmekte olduğunu hissediyordu. "Bakın, gay ve lezbiyen polisler irtibat bürosuna gidebilirim. Curtis mutlaka size gelmeden önce oradakilere bir şeyler anlatmış olmalı. Ama sonra yeniden buraya gelip, size sorular yöneltmem gerekecek. Oysa çoktan benden bıktığınız izlenimini edindim."

"Evet," dedi Teğmen, tam olarak neye cevap verdiği belli olmadan. "Memur Curtis ölümünden önce birkaç kez bu tür şikayetlerle bize gelmişti. Bu yüzden ölümünün ardından içişleri olarak bir dizi soruşturma yürüttük. Ama elde ettiğimiz kanıtlar bizi Verma'ya ulaştırdı. Verma'nın da cinayeti itiraf etmesinin ardından dosya kapanmış oldu."

"Sorgulanan memurların isimleri?"

"Bu gizli bilgidir."

"Ama ben öğrenebilirim."

"O zaman gidip, öğrenin," dedi Savard. "Ama benden öğrenemeyeceksiniz. Dosya kapandı. Ve ben de dosyayı yeniden açmak için ortada bir sebep göremiyorum."

"Katil yakalanıp cezaevine gönderildiyse, neden Fallon mutlu değildi?"

"Bilmiyorum. Son bir aydan beri Andy'nin kafası çok karışıktı. Kim bilir neler düşünüyordu. Bana da açılmadı. Bu yüzden fikir yürütmenin hiçbir yararı olmayacağı kanaatindeyim. Hiç kimse bir başkasının kalbinden geçenleri anlayamaz. Zira arada aşılmaz engeller vardır."

"Hayır, kesinlikle yanılıyorsunuz," dedi Kovac gözlerini kadının koyduğu engelleri yıkmak istercesine onunkilere dikerek. Ancak şansı yaver gitmezse Teğmenin bu noktada haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Zira Teğmenin araya inşa ettiği duvarlar çok kalındı. Ve bir kadın zayıflıklarının ortaya serilmesine kolay kolay izin vermezdi.

"Pislikten bir an önce kurtulmak istemeniz gerek bence," dedi. "Bana gelince. Zamanımın yarısını dizlerime kadar pisliğe bulaşmış vaziyette geçirdiğimden hiç sorun yok. Hatta inanır mısınız, kokuyu fark etmiyorum artık."

Teğmen hiçbir şey söylemedi ama Kovac kadının aslında söylemek istediği çok şey olduğunu sezinliyordu. Kelimeler sanki bendini yıkıp aşmak üzere olan sular gibi kabarıyordu. Kovac, Teğmen'in gerginliğini çok net biçimde algılıyordu. Ama birden Teğmen ondan uzaklaştı.

"Pisliği başka yerde eşeleyin, Çavuş Kovac." Gidip kapıyı ardına kadar açarak ona dışarıyı gösterdi. "Size söyleyebileceklerimin hepsini söyledim."

Kovac ağır hareketlerle kapıya yöneldi. Ama tam Amanda Savard'ın karşısına geldiğinde durup, gözlerinin içine baktı. Kadının savunma duvarını aşmasına ramak kaldığını hissedecek kadar yakındı şimdi. Parfümünü içine çekecek kadar. Boynundaki nabız

atışlarının ne kadar hızlandığını görecek kadar. Kendi bedeninin de garip bir elektriklenmenin etkisine girdiğini hissedecek kadar.

"Bilmiyorum ama nedense söyleyebileceklerinizin hepsinin bu kadar olmadığını sanıyorum," dedi yumuşak bir tonlamayla. "Zamanınızı ayırdığınız için sağ olun.”

10.
BÖLÜM

RENALDO VERMA, ŞİŞKO herifin tekiydi. Hantal vücuduna rağmen serseriliğin verdiği tecrübeyle etrafına haddinden fazla ukala ve nefret dolu bakışlarla meydan okumayı gayet iyi bilirdi. Ancak vücut yapısına bakınca insan onun değil bir polis memurunu sıradan bir kişiyi bile kolay kolay alt edemeyeceği izlenimine kapılırdı. Ama daha uzun zaman önce birini eline geçirdiği beysbol sopasıyla öldüresiye dövdüğünü itiraf etmişti. Sabıka dosyası uyuşturucu satıcılığından, gaspçılığa, hırsızlıktan adam yaralamaya kadar bir dizi eylemle doluydu. Repertuarına son olarak cinayet ve saldırı suçlarını eklemişti ama onlarda da üstün bir başarı elde etmişti. Ancak ardında hep benzer işaretler bırakmış ve böylece ulusal sicil sistemi tarafından dikkatle izlenilenler arasına alınmıştı. Psikologlar aslında suçu ifa ederken bu işaretleri bırakmaktan kaçınmanın son derece kolay olabileceğini yorumluyorlardı. Ama saldırgan yalnızca içsel güdülerini tatmin edebilme arzusuyla bu tür izleri bırakmaktan bir türlü vazgeçemiyordu. Oysa biraz daha dikkat etse yakalanması çok güç bir seri katil haline dönüşmesi işten bile değildi.

Vernıa sorgu odasına kendinden oldukça emin bir havada, kasıla kasıla girdi. Kovac'ın hemen karşısındaki sandalyeye oturur oturmaz da masadaki sigaraya uzandı. Uzun, kemikli, kemirgenlerinkini andıran parmaklarındaki anormal değişiklikler büyük bir ihtimalle AİDS hastası olduğunun emaresiydi.

"Avukatım olmadan sizinle konuşmamam lazım," dedi dumanı burun deliklerinden savururken. İnce, uzun burnunun kemeri neredeyse tamamen yara bere içindeydi. İncecik bıyığıysa ilk başta dudağının üzerine bulaşmış bir kir gibi duruyordu. Bu görünüşüne karşın efemine tavırlarla, elini kolunu abartılı hareketlerle sallayarak konuşuyordu. Sürekli sallanıyor, eğiliyor, bükülüyor, adeta hayalinde canlandırdığı müziğin ritmiyle dans ediyordu.

"Tamam, çağır o zaman avukatını," dedi Kovac ayağa kalkarken. "Ama benim o saçmalığa ayıracak vaktim yok. O buraya gelene kadar ben çoktan gitmiş olurum. Sen de çağırdığın avukatın parasını nasıl ödeyeceğini düşünmeye başlarsın bu arada."

"Avukatın parasını vergi mükellefleri ödüyor," dedi Verma sarsıla sarsıla gülerek. "Beni ilgilendirmez ki!"

"Evet, hiçbir şeyle ilgilenmediğini biliyorum," dedi Kovac. "Ama yine de sorularımı yanıtlayacaksın. Çünkü pazarlık etme şansını kaçırmak istemeyeceksin. Sonra çok geç olacak yoksa. Eyalet savcısıyla yatağa girmek istemezsin, değil mi? Dosyan şu anda St. Cloud'a gönderilmek üzere."

"Hiç de değil," dedi kendinden emin bir ifadeyle. Ben Oak Park Heights'de yatacağım. Lanet olası kuzeyde değil. Orası ilkel bir yer. Ben Heights'e gideceğim. Zaten anlaşma da bu şekilde yapıldı. Heights'de dostlarım var."

Kovac pardösüsünün iç cebinden ikiye katlı bir dosya alıp, sanki kuru temizleyicinin fişini kontrol ediyormuş gibi önemsiz bir ifadeyle şöyle bir göz gezdirdi. Ardından tekrar cebine koyarken de, "Bekle de gör," dedi.

Verna kuşkuyla gözlerini kısarak, "Bu da ne demek şimdi?" diye sordu. "Anlaştım ben. Anlaşma yaptım."

Kovac umursamaz bir tavırla omzunu silkerek, "Bilemem," dedi. "Sadece seninle şu Eric Curtis cinayeti hakkında konuşmak

istiyorum."

"Ben yapmadım."

"Bu cümleyi ne kadar çok serserinin kurduğunu biliyor musun?" diye karşı çıktı Kovac. "Her bir serseri önünde sonunda mutlaka bu cümleyi kurar. Ritz-Carlton'a gönderilmemen için elimden geleni yapacağımı bir kez daha söylememe gerek var mı?"

"Ben onu soydum. Niyetim onu öldürmek değildi."

"Elbette, değildi. Bir insanın başına bu kadar çok vurunca ölebileceğim nereden bilebilirsin ki?"

"Oraya onu öldürmek için gitmedim," diye açıkladı, surat asarak.

"Ah, anlıyorum. Onu soymaya gittiğinde evde olduğu için o suçlu sayılmalı. Tam bir salakmış adam yahu. Onun iğrenç genlerinin yayılmasını engelleyerek topluma hizmet etmiş sayılırsın. Seni ödüllendirmek lazım."

Verma ayağa kalkarak, "Üstüme gelme artık, Kovac," dedi.

"Sen bilirsin. Ama St. Cloud da üstüne gelen çok olacak gibi geliyor bana. Tıpkı bir çöpçatan hattına başvurmuş gibi olacaksın orada, inan bana."

Verma sigarasını ona doğru sallayıp, külleri yere dökerken, "Ben St. Cloud'a gitmiyorum. Avukatımla konuş istersen," dedi.

"Hennepin Eyaleti'nde üç kuruş paraya, davadan davaya koşuşturup duran avukatından mı bahsediyorsun sen? Tamam, bir konuşayım bakayım. Belki adını hatırlar," dedi ayağa kalkarken. Ardından gidip, Verma'nın çıkık kemikli omzuna el atarak, "Oturun, Bay Vermin," dedi.

Verma sandalyeye adeta yığılırcasma otururken, elindeki sigarayı atıp, yeni bir tane yaktı.

"Ben polis katili değilim."

"Tabii tabii. Savcı sırf laf olsun diye seni bununla suçladı, değil mi? İşi gücü olmadığı için ne yapacağını bilemediğinden en iyisi masum birini suçlayayım da biraz iş çıksın, dedi herhalde." Kovac başını iki yana sallayarak sandalyesine geçerken, "Bak, beni iyi dinle," dedi. "Seni neden suçladı biliyor musun? Olay yerinde bulunan tüm deliller senin önceki suçlarda arkanda bıraktıklarınla örtüşüyor da onun için."

"Ne olmuş yani? Sen hiç taklitçi diye bir şey duymadın mı?"

"Bana hiç de taklit edilme arzusu uyandıracak bir model gibi geliniyorsun."

"Yapma be!" diye sırıttı Verma. "O zaman anlaşma yapmayı nasıl başardım? Benim katil olduğumu kanıtlayacak en küçük bir şey bile bulamadılar. Ellerinde ne parmak izi ne de görgü tanığı vardı."

"Yok muydu? Yani sen tam bir gölge adamsın öyle mi? Peki eğer Curtis'i öldüren sen değilsen, onun kol saati evinde ne arıyor?"

"Ben de çok şaşırdım," diye ısrarla inkar etmeyi sürdürdü Verma. "O saati daha önce hiç görmedim. Berbat bir Timex. Neden o derece basit bir saati çalmakla uğraşayım ki?"

"Yine de işe yarar bir saat, sayılır," dedi Kovac. "En azından doğru evde olduğuna emin olmuşsundur. Çünkü Eric Curtis'i tanıyordun, onun taktığı saati de biliyordun," diye devam etti. "İnsanları taciz ettiğin için seni iki kez gözaltına almış, değil mi?"

Verma omzunu silkip, dudak büktü. Ardından gözlerini kırpıştırarak, "Yine de ona karşı kötü hisler beslemiyordum," dedi. "Hatta son defasında ondan isterse para bile almayacağımı söylemiştim. Çok tatlı bir çocuktu. Ama o, belki başka sefere, dedi. Keşke beni red-detmeseydi."

"Yani sırf fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek için evine uğradın, öyle mi? Sonra da işler birden ciddileşti..."

"Hayır," dedi Verma ciddi bir sesle. Elindeki sigarayı kaşlarını çatarak izleyen Kovac'a baktı bir süre. Duman doğrudan Dedektifin burnuna geliyordu. "Bak, Kojak, diğer polisler de beni Curtis cinayetiyle bağlantılı göstermeye çalıştı. Ama başaramadı. Eyalet savcısı da öyle."

Ardından mümkün olduğunca şuh görünmeye çalışarak, öne doğru biraz eğildi. Bu hareketiyle Kovac'ın tüylerini diken diken etmişti. "Biliyorum kabul etmesi senin için çok zor," dedi. "Ama sen de kamışını bana sokamayacaksın."

"Elektrik prizine sokmayı tercih ederim."

Verma arkaya yaslanarak, kahkahayla güldü. "Neler kaçırdığını bilmiyorsun."

"İnan bana, tahmin edebiliyorum."

Verma kıs kıs gülerek, dilini mümkün olduğunca dışarı çıkartarak, dudaklarını yaladı. "Gerçekten seni emerek rahatlatmamı istemez miydin, Kojak? Belki dilimle kıçını da bir güzel yalardım?"

"Tanrım," diye bağırdı Kovac ayağa fırlarken. Sonra sandalyenin arkasına astığı pardösüsünün iç cebinden bir atkı çıkartıp, köşedeki kameranın üzerini örttü.

Verma gözleri dört açılmış bir halde onu izliyor, Dedektifin yaptığına bir anlam vermeye çalışıyordu. Telaş ve endişe karışımı bir sesle, "Hey, dostum. Bunu neden yaptın ki?" diye sordu.

"Eyvah, eyvah, Renaldo!" diye fısıldadı Kovac masaya yaklaşırken. "Artık kameranın çalıştığını sanmıyorum."

Verma ayağa fırlamaya çalıştı ama Kovac hemen atılıp, adamı omuzlarından bastırarak, sertçe yerine oturttu.

"Kafanı patlatırım," dedi sakin bir ifadeyle. "Şimdi zırvalamayı kes Vermin. St. Cloud'da bana borcu olan insanlar yok mu sanıyorsun?"

"Ben oraya gitmiyorum..." Kovac'ın boğazına sarılan ellerinin baskısı artınca susmak zorunda kaldı. Boynunu iyice büzerek, omuzlarını çekerken, zorlukla nefes almaya çalışıyordu.

"Kız kardeşimin oğlu orada gardiyandır," diye yalan söyledi Kovac. "Uzun yıllar çiftliklerde çalışan yeğenimi sırf iri yarı olduğu için gardiyan olarak işe aldılar. Çok zeki değildir ama bana adeta bir köpek kadar sadıktır. Ne istesem yapar."

"Tamam! Tamam!"

Kovac onu bırakıp, sandalyesine döndü.

"Beni elimden geleni yapmaya çalıştığım için suçlama," dedi Verma sigara paketine uzanırken. Ancak bu kez Kovac daha atik davranıp, paketi kaptı. Ve içinden bir sigara alıp yaktıktan sonra paketi cebine attı. Bir yandan da kendi kendini sigara içmeyi sorgulama yöntemi olarak kullandığına ikna etmeye çalışıyordu.

"Çok sert oynuyorsun ha!" dedi Verma neşeli görünmeye çalışarak. "Çok hoş."

"Vermin..."

"Ne?" diye sordu büyük bir hiddetle. "Benden ne istiyorsun Kojak? Curtis olayını üzerime yıkmaya mı? Cehenneme git. Onu ben öldürmedim ve de anlaşma yapıldı. Savcı da ellerinde fazla bir şey olmadığı için üzerime gelemedi zaten. Bu yüzden sabıka kayıtlarıma dayanarak bana uygun bir şeyler ayarladılar. Ben de Franz olayını kabul ettim. Anlaşma yaptık, eyalet de vakit ve para kaybetmeyerek bu işten karlı çıktı. Benim için de sorun yok. Neticede Heights'dekiler de benim bir polisi mıhlamamı fazla sorun etmezler. Ama Curtis'i ben öldürmedim. Onu kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorsan Çavuş Springer'la konuş. O sorunun yanıtını biliyor."

Kovac bir süre dumanın ciğerlerine süzülüşünün keyfini çıkarmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmedi. Hatta karşısındakinin

sözlerini bile doğru dürüst dinlemiyordu. O an için sadece nikotinden böylesine zevk almanın ne kadar yanlış bir şey olduğunu düşünüyor ama yine de sigarayı keyifle tüttürmekten kendini alamıyordu.

"Öyle mi?" dedi sonunda dikkatini yeniden Verma üzerinde yoğunlaştırarak. "O zaman o aşağılık köpeği neden enselemedi, dersin?"

"Bunun nedeni sanırım o aşağılık köpeğin de bir polis olması, belki de."

"Diyorsun."

"Ben değil, İçişleri'nden o parlak çocuk söylüyor."

"Kimmiş o?" dedi Kovac sinirlerinin gerildiğini hissederek.

"Kaslı, Versace mankenleri kadar yakışıklı olan herif var ya, o işte," dedi Verma gözlerini kapatıp, hayallere dalarak. "Çok hoştu doğrusu, dedi."

"Anlıyorum. Bu İçişleri muhbiri gelip seninle konuştu, öyle mi? Curtis'i öldürenin bir polis olduğu bilgisini seninle paylaştı ha! Vay canına!"

Verma alt dudağını gürültüyle emince, Kovac içinde onu yumruklama arzusunun kabardığını hissetti.

"Hiç sanmıyorum ya, peki karşılığında senden ne istedi?"

Verma omzunu silkti. "Ufak tefek şeyler. Cinayetle ilgili, cinayetin ardından olanlarla ilgili ıvır zıvırlar. Sürdürülen sözde soruşturmanın..."

"Peki, sen ne anlattın?"

"Neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü sana soruyorum. Bundan mutlu olmalısın Renaldo. Baksana İçişleri'nden bile üst rütbedesin. Ama ne yazık ki bu da

zırvalarından biri, değil mi?"

"Ona Curtis'i öldürmediğimi ve diğer polislerin benim hakkımda neler düşündüklerine zerre kadar aldırmadığımı söyledim. Ne onun, ne de Springer'ın. Ne de üniformalının."

"Hangi üniformalı?"

"Bunu yapan üniformalı," dedi burnundaki yarayı göstererek. "Ardından da kendisine karşı koyduğum yalanını söyledi."

"Emniyet teşkilatı adına senden özür dilerim," dedi Kovac zerre kadar pişmanlık hissetmeyerek. "Bu üniformalının adı neydi, peki?"

"İri herifin tekiydi," dedi Verma. "Ona yürüyen kütük adını takmıştım. Tabii, bu onun hiç hoşuna gitmedi. Ortağıysa ona B.O. diyordu. O da buna hiç bozulmuyordu," diye sızlandı yüzünü buruşturarak. "Ama bu kı-saltmamn aslında başka manası olduğunu da sezmiştim ben. Beni tekmelemeden önce de yaka kartında ismini okudum. Ogden."

"Ogden," diye tekrarladı Kovac duyar duymaz adamın kim olduğunu hatırlayarak. Andy Fallon'un mutfağında Steve Pierce'ın üzerine atılan insan görünümlü hayvan. Burnundan akan kanları görünce, böğürüp duran yaratık. Ogden.

"SİZİNKİLER AHMAK OLDUĞU için Verma anlaşma koparmayı başardı," dedi Chris Logan masasının üzerindeki evrak yığınını karıştırmaya devam ederken. "İstersen Cal Springer'a buldukları delilleri bir sor. Ardından da mahkemede geçerli bir arama izninin nasıl alındığı sor, bakalım sana ne anlatacak?"

"Getirdiği delillerde sorun mu çıktı?" diye sordu Kovac, beş dakika sonra mahkemeye çıkması gereken, Logan'ın küçük bürosunda, kapının yanında, savcı tarafından her an çiğ çiğ yenmeye hazır halde beklerken.

Logan kendi kendi söylenip, masasının üzerindeki evrak yığınını yeni baştan gözden geçirmeye koyuldu. Uzun boylu, atletik yapılı bir adamdı. Otuzlu yaşların henüz başında, geniş omuzlu, bir hayli yakışıklı biriydi. Hemen parlayıveren, sinirli bir mizacı vardı.

Aynı zamanda iyi bir savcıydı. Ted Sabin'in keskin kılıcı. Sabin ona o kadar güvenirdi ki tüm duruşmalara Logan'ı yollamaktan zerre kadar çekinmezdi.

"Hem de nasıl," diye mırıldandı Logan.

Masasının yanındaki çöp kutusuna eğilip, içindeki çöpleri birer birer dışarı çıkartmaya koyuldu. Şekerleme ambalajları, adliye çevresindeki çeşitli restoranların hazır yemek kutularını teker teker çıkartıp, fırlatıyordu. Sonunda buruşturulup, top haline getirilmiş bir kağıt parçası bulup, doğruldu. Hummalı bir arayışın sonunda aradığını bulmanın sevinciyle, derin bir soluk aldı. Ardından kâğıdı düzeltip, çantasının içine yerleştirip, kapıya yöneldi.

Kovac da onu takip ediyor, bir an için bile peşini bırakmıyordu. Sonunda, savcı dönüp, "Mahkemeye yetişmem lazım," dedi ve savcıların bürolarının yer aldığı geniş koridorun sonundan sola döndü.

"Benim de çok zamanım yok," dedi Kovac. Bir yandan da Savard acaba blöfümü görüp, teğmeni aramış mıdır, diye endişeleniyordu. Kadın öyle kolay kolay ne yapacağı sezilenlerden değildi. Bu sorunun yanıtını ancak Leonard tarafından çağırılıp azarlanmaya başladığında alabilecekti.

Boş asansöre binerlerken, Kovac rozetini arkalarındakilere gösterip, onların içeri girmelerine engel oldu.

"Kusura bakmayın ama bir polis soruşturması var da," dedi KAPAT yazılı düğmeye basarken.

Logan hiç de mutlu görünmüyordu ama adamın yüzünden bu somurtkan ifade zaten hiç eksik olmazdı.

"Oldukça ayrıntılı dokümanlarımız vardı," dedi. "Sabıkaları, bu tür suçları işlemeye yönelik tavrı. Ama hiç kimse Verma'yı olay yerinde veya yakınında görmemişti. Ayrıca parmak izi de tespit edilmedi. Ayrıca ne bir kıl ne de kan bulunabildi. Oysa Verma daha önceki suç mahallerinde arkasında hep bir şeyler bırakmıştı. Ama Curtis cinayetinde ne yazık ki hiçbir şey bulamadık. Bunun nedenini de bilmiyoruz. Belki bir şey onu olay mahallim erken terk etmeye zorladı. Ya da korktu. Kim bilir? Her şey olabilir."

"Peki, saatle ilgili nasıl bir yorum yapıldı?" diye sordu Kovac dedi asansör katta durup, kapısı dışarıda bek-leyenlerce hızla açılırken.

Mahkemenin koridorları kötü şöhretli avukatlar, birbirleriyle tartışanlar, şaşkınlar, davalarını kaybedip bir köşeye yığılmışlarla doluydu. Hepsi Hennepin Eyaletinin adalet çarkları arasında öğütülmenin nasıl bir şey olduğunu burada yaşayıp, görerek öğreniyorlardı.

"Salak bir polis memuru saati Verma'nın çekmecesinde bulduğunu iddia etti. Onun yüzünden de tüm suçlamalarımızı geri çekmek zorunda kaldık," dedi Logan hızlı adımlarla duruşma salonuna doğru yürürken. "Ne yazık ki üzerinde bir tek parmak izi bile yoktu. Bu yüzden de tüm çabalarımıza karşın, herif itiraf etmedi. Ayrıca bölümünüze karşı giderek artan sayıda davayı görünce, Sabin de bu konuda ısrar etmek istemedi."

"Kurban bir polis olsa bile, öyle mi?" diye sordu Kovac yüzünü buruşturarak.

Logan omuz silkip, odanın en ferah bölümündeki savcı masasına doğru ilerlemeye koyuldu. "Davayı kazanamazdık. Eyalet

de yeni bir duruşma istemedi. Daha fazla üstelemenin ne anlamı vardı ki? Neticede Verma, Franz'ı öldürmekten suçlu bulunup cezaevini boyladı."

"Ama diğer cinayetten ceza almamış oldu."

"Önemli olan suçun taammüden işlendiğini kanıtlayabilmek. Bu saldırıda veya hırsızlıkta kolay ama iş cinayet olunca, o kadar zor ki. Mesela Franz'ı adamın beysbol sopasıyla öldürmüş. Bunun taammüden olduğunu nasıl ileri sürebilirdik ki?"

"Peki, Verma'nın gerçekten Curtis'i öldürmediğine inandınız mı? Suçun üstüne yıkıldığı masalına?"

"Curtis'in gay olduğu için başka polislerin tacizine uğradığı yolunda söylentiler vardı. Ama bu tacizlerin elbette cinayete kadar uzanabileceğini düşünmedik. Neticede en güçlü zanlı VERMA olarak kaldı."

Kovac iç çekip, etrafına bakındı. Mübaşir, masa başındaki memurla şakalaşıyordu. Kısa boylu, kıvırcık saçlarını arkada topuz yaparak toplamış, devasa boyutlardaki gözlükleriyle bir hayli komik gözüken savunma avukatı, elindeki büyük evrak çantasını savunmaya ayrılan bankonun üzerine koyup, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle Logan'a doğru yöneldi.

"Anlaşmak için son şansın, Chris."

"Ancak rüyanda görürsün, Phyllis," dedi Logan bir İncil'den daha kalın dosyayı işaret ederek. "Çocuk por-nosu düşkünlerine en ufak bir hoşgörü gösteremem."

"Aynı şeyi katiler için hissetmemeniz ne kadar kötü," dedi Kovac ve adamın yanıtını beklemeden dönüp, çıktı.

"NEDEN VERMA'YA GİTTİN ki?" diye sordu Liska Kovac'ın tabağından bir kızarmış patates kapıp, ağzına atarken. Geç kalmıştı, bu yüzden de Kovac yemek siparişini onu beklemeden vermişti. "Yalancı, düzenbaz herifin teki o," diye de ekledi.

"Onu hiç gördün mü?"

"Hayır," dedi Kovac'ın tabağından aldığı ikinci patates dilimini ketçapa bularken. "Onların hepsi yalancı, düzenbaz heriflerdir. Bunu bir kenara yaz, bu benim en özlü sözlerimden biridir."

"Bir şey istiyor musun?" diye sordu garsona işaret ederken.

"Hayır. Seninkileri yerim ben."

"Yeter ama. Bana doksan iki bin tane kızarmış patates borcun var. Hiç sipariş verdiğini görmedim senin."

"Sen şişmanlamayasın diye."

"Ne? Siparişi ben verince içindeki yağ oranı daha mı az oluyor yani?"

Liska hınzır bir ifadeyle sırıtarak, "Kesinlikle," dedi. "Ayrıca sigarayı bırakmaya çalıştığın için de kilo alacaksın. Ben sana iyilik yapıyorum. Neden Verma'ya gittin?"

Kovac hamburgerini tabağına bırakıp, arkasına yaslandı. Birden iştahı kaçmıştı. Patrick'in Barı'na sırf alışkanlıktan gelmişti ama pişman olmuştu. Restoran bölümü her zamanki gibi polis kaynıyordu. Arka tarafta, köşede bir masayı tercih etmişti. Zaten kendini de böyle bir kenara atılmış gibi hissediyordu. Özellikle Verma'nın anlattıklarıyla Logan'ın üstü kapalı olarak söylediklerini düşününce, Andy Fallon'un yaşamını daha detaylı incelediğinde büyük bir ihtimalle işin içinde daha çok sayıda polis olduğunu tespit edebileceğini tahmin edip, bu işin içine karışan polislerin de hiç birinin iyi amaçları olmadığını öngörünce mutsuzluğu katlanıyordu.

"İçişleri'nin Curtis olayıyla bir bağlantısı olup olmadığını anlayamadım. Bunu Savard'tan öğrenmeme de imkan yok," dedi sesini mümkün olduğunca alçaltarak. "Belki de senin adamın dediği gibi bir cinayet araştır-masındaydılar. Ya da sadece bir soruşturma yönetiyorlardı. Ama gidip, Springer'la konuşmadan önce biraz daha bilgi sahibi olmak istedim."

"Cal Springer'ı sığır otlağında bok bulamayacak kadar beceriksiz herifin tekidir," diye fikrini açıkladı Liska, ardından şişman kadın garsona kola siparişi verdi. "Ama hiç kimsenin onun kişiliği hakkında olumsuz şeyler söylediğini duymadım."

"Herif geri zekalının teki," dedi Kovac. "Kendini beğenmiş bir salak. Davalardan çok sendika işlerine zaman harcıyor. Ayrıca bu Curtis olayındaki her şey de apaçık ortada gibi. Hatta Springer gibi bir salak dahi böylesine net bir davaya zarar veremezmiş gibi duruyor. Ancak Verma hâlâ cinayeti işlemediğini söylüyor."

Liska gözlerini devirerek, "Hayır! Yoksa masum bir adamı cezaevine mi tıkmışlar!" diye bağırdı gülerek.

"Evet, adam sütten çıkmış ak kaşık," dedi Kovac benzer alaycı tonlamayla. "Asıl önemli olan şu. Adam evine Eric Curtis'in saatinin bir polis tarafından konulduğunu iddia ediyor. Polisin adı da Ogden."

Bir anda Liska'nın kaşları çatıldı. "Ogden mi? Dünkü olayın kahramanı?"

"Ta kendisi. Böylesi bir sav bir İçişleri soruşturması açılması için yeter de artar bile. Logan bana bu işin çok pis koktuğunu bu yüzden de Sabin'in dokunmak istemediğini söyledi. Üstelik Ted Sabin'in burnu pis kokulara karşı hiç de duyarlı sayılmaz. Bir de Curtis'in polis olduğunu düşününce Sabin'in çekingenliğini anlamlandırmak giderek güçleşiyor."

"Curtis bir gay polisti," diye hatırlattı Liska. "Gayle-rin hedef alındığı saldırının kurbanlarından biri. Sence Belediye Başkanı ve

yardakçıları bu konuya medyanın ilgisini çekmek isterler mi?"

Kovac kaşlarını çatarak, Liska'nın söylediklerini bir süre düşündü. "Verma ayrıca Curtis'i bir polisin öldürdüğünü iddia etti."

"İyi de neden biz bu iddiayı daha önce duymadık?" diye sordu Liska tüm olup bitenlerin ne kadar da dışında kaldıklarını hissedip, endişeye kapılarak.

"Bak bu güzel bir soru. İçişleri bu konuyla en fazla bir, bir buçuk aydır ilgileniyormuş. Oysa Verma en az iki aydır gözetim altında. Belki de hiç kimse İçişleri'nin olayı soruşturduğunu bilmiyordu. Springer bilse bile kimseye bu konudan bahsedebilecek bir tip değil. Herif ağzını açıp iki kelimeyi bir araya getirinceye kadar aylar geçiyor." Bir anda adamın konuşması aklına gelince gülmemek için kendini zor tuttu. "Bir de bakıyorsun, İçişleri Cal Springer'ı soruşturuyormuş. Ne komik."

Liska hiç de onun kadar neşeli değildi ama Kovac bunun farkına varmadı.

"Belki de Andy Fallon onlara söyleyene dek kimse durumu bilmiyordu," dedi.

"Şu gizemli adamınla bir buluşma ayarlayabilirsen ondan detayları öğrenme şansımız olur."

Liska başını iki yana sallayarak, "Beni o arayacak," dedi. "Numarasını bilmiyorum. Ayrıca sabahki konuşmamızda sesinden çok endişeli olduğu izlenimini edindim."

"İçişleri'nde adı, telefon numarası filan vardır. Orada tanışmıştınız ne de olsa."

"Ama İçişleri bize numarasını vermeyecektir. Hatta soramayız bile. Bu dosya resmi olarak kapatılmış durumda."

"Ben kapattığımda kapanır ancak," dedi Kovac ciddi bir ifadeyle. Neticede bu onun davasıydı. Bu yüzden de kimsenin ona

soruşturmayı nasıl yürüteceğini söylemesini de durma talimatı vermesini de kolay kolay kabullenemezdi. Bir dava o ikna olana dek soruşturulmalıydı ve bu seferkinde de ikna olması için kat edilmesi gereken yol çok uzundu.

"Bu kez o kadar basit değil," dedi Liska. "Bil bakalım Andy Fallon'un adli tıp raporunun beklediğimizden çabuk çıkmasında kimin parmağı varmış?"

Kovac kaşlarını çatarak, "Bundan hiç hoşlanmayacağım, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Derin bir nefes alıp, önündeki tabağı Liska'ya doğru itti. "Lanet olsun. Kimmiş?"

Liska hamburgerin ısırılmış kısmını bıçakla kesti Ardından büyük bir ısırık alıp, ağzının kenarına bulaşan ketçapı peçeteyle temizledi. Sonra Kovac'ın gözlerinin içine bakarak, "Ace Wyatt," dedi.

Kovac adeta inleyerek, "Aşağılık köpek," diyebildi.

"Mike'a iyilik ediyor."

"Vicdanını rahatlatmaya çalışıyor! Ama bu hareketinin bizim işimizi zorlaştırdığını biliyor mudur acaba?"

Birasını yudumlarken, burada Ace Wyatt’ın emeklilik partisinin düzenlendiği geceyi hatırladı. Festival havasında geçen, kalabalık partiyi. Mike Fallon'un yere düşüşü, ardından o anda Ace Wyatt'ın yüzünün aldığı garip hal geldi gözünün önüne.

Yaşamını sana borçlu olan bir adamın sürekli bunu söyleyip durmasının neden olabileceği sıkıntıyı düşündü. Sanki onu sonsuza dek koruyup kollamak zorundaymış gibi. Ace Wyatt hâlâ Mike Fallon'u gözetiyor, ona elinden geldiğince iyilik etmeye çalışıyordu. Wyatt’ın, Andy Fallon'un ölümünün garip bir intihar vakasından ziyade kaza olarak kabul edilmesini sağlamayı da bu

sorumluluğunun bir parçası olarak göreceği apaçıktı. Böylece hem bir babanın acısını bir nebze olsun hafifletmiş hem de onun Andy'nin hayat sigortasından ödeme almasının yolunu açmış olacaktı.

"Raporu aldın mı?" diye sordu. "Stone bitirmiş mi raporu?"

"Otopsiyi Stone değil Upshaw yapmış."

"Upshaw mı? O da kim?"

"Yeni biri. Eğer bütün gün ölüler üzerinde çalışan biri olduğunu aklına getirmezsen hoş biri olduğunu söylemek mümkün. Tabii ben almayayım, teşekkürler," dedi Liska tabağındaki son lokmayı ağzına tıkarken.

"Onun başka özelliği dikkatini çekmedi mi? Beyni var mı filan gibi mesela?"

"En azından salak olmadığını söyleyebilirim. Saçma sapan konuşan biri değil. Ama işini iyi bilip bilmediğini söylemek için henüz çok erken."

"Harika."

"Rapora göre Fallon oksijensizlikten ölmüş. Vücudunda başkaca bir yara izine de herhangi bir boğuşma belirtisine de rastlanmamış."

"Seks yapmış mı?"

"Upshaw herhangi bir sperm izi bulunmadığını söyledi. Yani ölümü bir cinsel fantezi sırasında olduysa bile ya güvenli seks yapma eğilimleri olan bir çifttiler ya da en önemli aktiviteyi sona saklamayı tercih ediyorlardı."

"Doku incelemesi?"

"Henüz hazırlanmış resmi bir doküman yok ama Barkin'i arayıp, konuştum. Bana Fallon'un damarlarında düşük miktarda alkol tespit edildiğini söyledi. Sıfır nokta dört. Ayrıca Zolpidem adlı bir barbituratla Ambien adlı bir uyku ilacı da tespit edilmiş. Bu da her ne

kadar hepsi birbirine karışsa bile öldürecek miktarda olmamasına karşın durumun cinsel bir oyundan ziyade intihara uyduğunun başka bir göstergesi. İnsanların çoğu yaşamlarına son vermeden önce kafayı iyice tütsüler. Eğer cesette Rohypol veya benzeri bir maddeye rastlansaydı o durumda çok daha farklı bir senaryo üretme zorunda kalabilirdik. Zira hiç kimse kendini asmak için çok uzun vadeli hazırlıklar yapmaz. Ya da en azından yalnız mazoşistler hariç hiç kimse yapmaz diyelim."

Kovac gözlerini kısıp, hatırlamaya çalışırken, "Andy Fallon'un ecza dolabını kontrol eden olmuş mu?" diye sordu.

"Bunun için ortada bir gerekçe yoktu ki."

"Kontrol etmemiz gerek."

"Arama izni alamazsın."

"Arama iznine neden ihtiyaç duyayım ki? Bana kim karşı çıkacak?"

Liska omuz silkerek, pipetten iri bir yudum kola çekti. Ardından umursamaz bir ifadeyle arkasına yaslandı. Sonra birden bire heyecanlandı.

"Ne?" diye sordu Kovac durumu fark edip.

"Cal Springer geliyor. Çok fazla kuru fasulye yiyip, bir türlü gaz çıkartamıyormuş gibi bir ifade var yüzünde."

Springer masaların arasından sanki tahta bir kuklaymış gibi sarsak hareketlerle geçiyordu. Kasları sinirinden iyice gerilmiş, yüzüyse öfke veya soğuk veya her ikisi yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Darmadağınık saçlarıyla, kaşlarını çatarak etrafa bakındı. Ardından Kovac'ı görünce, şişman garsonu bir kenara itip, adeta koşar adımlarla Dedektifin masasına yöneldi. Arkasındaki kadın garson onun yüzünden tepsisindeki birayı dökmüş, söyleniyordu. Springer sadece şöyle bir bakıp, yarım ağzı özür diledi.

Kovac başını iki yana sallayarak, "Hey Cal, senin bayanları yere sermekten hoşlandığını duydum. Ama sanırım uygulama noktasında bazı eksikliklerin var."

Springer aynı öfkeli tavrı muhafaza edip, parmağını Kovac'a doğru salladı. "Senin Renaldo Verma'yla ne işin vardı?"

"Dans edip sigara içtik."

"Öğleden sonra avukatı aradı. Hiç kimse ona böyle bir görüşme hakkında bilgi vermemiş. Bana da verilmedi tabii."

"Kimse ona bilgi vermek zorunda değil ki. Vernıa beni görmeyi kabul etti. İsteseydi avukatını çağırabilirdi. Ayrıca ben ne zamandan beri kıçımı silmek için senden izin almak zorundayım?"

"Bu benim davam."

"Ve de kapanmış bir dava. Dolayısıyla senin de işin sona erdi. Neden bu kadar büyütüyorsun?"

Springer önemli bir devlet sırrını açıklamak üzerey-miş gibi tedirgin ifadelerle etrafa bakınıp, "Bitmedi," diye fısıldadı.

"Ah, İçişleri hesabına mı?" diye sordu Kovac yüksek sesle.

Springer öfkesinden çıldıracak gibi gözüküyordu.

"Senin aleyhine açılmış bir soruşturma yok, değil mi?" diye sordu Liska. "Yani saati adamın evine koyan sen değilsindir umarım, Cal?"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bu da senin alışık olduğumuz soruşturma tekniğin işte," dedi Kovac. "Bir soruşturmanın içine nasıl edeceğini gayet iyi bilirsin sen."

Springer nefretle bakarak, "Ben son derece temiz bir soruşturma yürüttüm. Kitaba uygun davrandım. Verma benim hakkımda herhangi bir şikayette bulunmadı. İçişleri de öyle."

"O zaman neden benimle bu konu hakkında konuşarak vaktini harcıyorsun?" diye sordu Kovac.

Springer derin bir nefes alıp, kan dolaşımını yavaşlatmaya çalışan bir adam edasıyla bir süre ekledi. "Bu işten uzak dur Kovac. Konu kapandı. Dosya ve soruşturmayla ilgili her şey kapatıldı."

"Yapma, Cal. Bitmediğini ikimiz de biliyoruz," dedi Kovac merak içinde adamı izlerken. Liska'ının da Sprin-ger'i tepeden tırnağa süzdüğünü görebiliyor, adamın her geçen saniye artan gerginliğinin onun tarafından da çok net biçimde gözlemlendiğini hissediyordu.

"İçişleri Teğmeni bana Curtis cinayetiyle ilgili devam eden herhangi bir soruşturma olmadığını söyledi," dedi Kovac. "Başka bir şey de söylemedi. Zira bugün ölen müfettişlerine yoğunlaşmış durumdalar."

"Biliyorum," diye mırıldandı Springer başını çevirerek. Yüzünün rengi yavaş yavaş normale dönüyordu. "Duydum. İntihar etmiş. Çok kötü."

"Öyle diyorlar."

Springer bir kez daha ona döndü. "Bu da ne demek?"

Kovac omuz silkip, "Hiçbir şey," dedi. "Öylesine konuşuyorum işte."

Springer bir süre ne yapacağına karar vermeye çalışarak bekledi. Sonunda hafifçe eğilerek, "Bak," dedi. "İçişleri'yle uğraşmak istemiyorum. Sendika delegesi olmak üzereyim."

"İçişleri'yle iyi geçinmiyor olman senin şansını artırır."

"Tabii sadece senin gibi adamlar oy verirlerse. Yaşamdan seninkilerden çok daha büyük beklentilerim var, Kovac. O yüzden konumuma dikkat etmek zorundayım. Lütfen işimi berbat etme."

Kovac bir süre, dönüp, giden adamın arkasından baktı. Springer tam çıkmak üzereyken yine aynı garson kadına çarpmıştı. Kovac oturduğu yerden adamın aklının çoktan bambaşka yerlerde olduğunu sezinlemişti.

"Kitaba uygun davranmış," diye söylendi Kovac. "Acaba bu hangi kitap dersin? Aptallar İçin Cinayet Soruşturmaları El Kitabı mı?"

Liska ona yanıt vermedi. Dönmüş, pencereden, Springer'ın gidişini izliyor gibi görünüyordu ama çok başka şeyler düşündüğü belliydi. Belki de geçmişe daldı, diye düşündü. Uzanıp, kadının omzuna dokundu.

"Hey, bu o kadar da kötü sayılmaz," dedi. "En azından doğru yolda sayılırız."

"Onu rahat bırak, Sam," dedi Kovac'a dönerek. "Springer sadece bir piyon. İçişleri tarafından haksız yere sıkıştırılmayı hak etmiyor."

"Bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum."

"Ben hallederim."

Kovac şaşırıp, yüzüne daha bir dikkatle bakınca Liska gözlerini kaçırdı. Sanki on dört yaşındaymış ve omuzlarında taşıyamayacağı ağırlıkta bir sır varmış gibi gözüküyordu. Okul futbol takımı kaptanının bira ve sigara içtiğini öğrenmiş gibi. İsteksiz bir tavırla tabaktaki son patates kızartmasını alıp, tabağın kenarındaki ketçapa bulamaya koyuldu.

"Senin neyin var?" diye sordu Kovac sonunda.

Liska dudak büküp, zorla gülümsemeye çalıştı. "Galiba, hormonlarım," dedi. "Bu konuda bir şey yapmak ister misin?"

"Eğer hormonların Cal Springer yüzünden alarma geçtiyse seni buz gibi suyun altına sokup rahatlatmak isterim doğrusu."

"Lütfen. Daha yeni yemek yedim," dedi yüzünü buruşturarak. "Çok yorucu bir gündü. Üstelik uykusuzluktan ölüyorum. Eve gitmem gerek artık."

"Sanırım İçişleri'yle ilgili hiçbir şeyin içinde olmak istemiyorsun."

"İstemiyorum," dedi Liska kalkarken. "Ama bu benim Springer'ın neler bildiğini öğrenmeme engel olamaz ki. Neticede o da İçişleri'ne bulaşmak istemiyor."

"İstediğini yap," dedi Kovac ama Liska'nın bu gizemli tavrından hiç hoşlanmamıştı.

Ayağa kalkıp, hesabı masaya bıraktı. Ardından askıdan pardösüsünü alıp, düşünceli bir tavırla giymeye koyuldu. "Ben gidip Andy Fallon'un ecza dolabında ne var bakacağım."

"Sam Kovac. Yorulmak nedir bilmeyen dedektif."

"Başka yapacak işim var mı ki?"

"Yok, haklısın. Sen hiç başka şeyler de istemez misin?"

"Hayır," dedi aniden hatırladığı Amanda Savard'ı düşünmemeye çalışarak. Bir fantezi olarak bile çok ap-talcaydı. "Eğer hiçbir beklentin yoksa hayal kırıklığı da yaşamazsın.”

11. BÖLÜM

OTOPARKA LAKE CADDESİ'NDEKİ kanlı pizzacı olayları sırasında görev başında can veren polis memurunun adı verilmişti. Ne zaman bu saatlerde tek başına otoparka girse bunu düşünürdü. Bazen de yorgunluktan bitip, geleceğe umutsuzca baktığı günlerde benzer düşüncelerin etkisine kapılırdı. Bugün de onlardan biriydi işte. Etraf iş çıkış saati sonrası sessizliğe bürünmüştü. Otopark adeta terk edilmiş gibiydi. İç sıkıntısı da had safhadaydı. Kovac, Fallon'un ev anahtarını almak için ofise dönmüştü. Çünkü Liska adamın otomobiline kadar eşlik etme teklifini geri çevirmişti.

Birden ensesindeki tüyler diken diken oldu. Aniden durup, dikkatle etrafa bakındı. Labirenti andıran otoparkın uzak bir köşesinde ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir ses yankılanıyordu. Belki bir kat aşağıda bir kapı çarpmıştı. Ya da diğer uçta yürüyen birinin ayak sesi. Ya da tam arkamda. Otoparklar hırsızlar için de tecavüzcüler için de oldukça sevilen yerlerdi. Alkollü, çoğu akıl hastası serseriler kütüphane gibi kamuya açık yerlerden kovulmalarının ardından buraları barınma ve tuvalet ihtiyaçlarını giderme yerleri olarak kullanırlardı.

Liska nefesini tutarak bekleyip, bir yandan da etrafı kolluyordu. Aynı anda da elini yavaşça beline atıp, tabancasının emniyetini açtı.

Kimseyi görmüyor, en ufak hareket belirtisi bile sezinlemiyordu. Belki de fazla gergin olduğu için bir şeyler duyduğunu sanmıştı.

Neticede bütün gün iki polisin ölümünü aydınlatabilmek için koşuşturup durmuştu. Başı ağrıyor, bitkinliğinin had safhaya çıktığını sezinliyordu. Bir an önce eve, çocuklarına kavuşmak, hiç olmazsa birkaç saatliğine de olsa şu içişleri koşuşturmacasından uzakta kalmak arzusundaydı.

"İyice ürkekleştim ben de," diye mırıldandı elini silahın üzerinden çekip, cebinden otomobilinin anahtarını çıkarmaya koyulurken.

Oysa Cal Springer'la adamı konuşmaya ikna edecek bir konuşmanın planını yapmak zorundaydı. Tanrım, umarım kusmam, diye düşündü. İşte en zoru da bu.

Yine de Springer'ın herhangi bir pis işe karışmış olabileceğini düşünmek oldukça zordu. İnsanlar onu değil işbirlikçisi olarak almayı yemeğe çağırırken bile iki kere düşünürlerdi. Ama diğer taraftan konuşma sırasında adamdan buram buram yükselen korku kokusunu da göz ardı etmek hiç de kolay değildi. Bu korkunun kokusu o nefret ettiği günleri hatırlamasına yol açtı birden. Babasının korkusunu. Ve bir kez daha bu derece pısırık olduğu için ona ne kadar öfkelendiğini düşündü.

"Neden annemi dinlemedim ki?" diye mırıldandı. "Ticareti öğren, Nikki. Mesela kozmetik işine filan gir. Ya da yiyecek işine. Gözün biraz yüksekte olsun. Güzel bir etek giyebileceğin bir işin olsun. Hayallerindeki adamla tanışma fırsatını da ancak böyle bulursun."

Uzun koridorun sonundaki lacivert otomobili karşıdaki duvarın dibinde, çöken karanlık yüzünden neredeyse en loş bölümdeydi. Tedbiri elden bırakmayarak, yan taraftaki acil çıkış kapısının yanından dikkatle geçti. Ardından otomobiline birkaç adım kala uzaktan kumandanın düğmesine dokundu ve o anda içinden küfrü bastı. Hiçbir şey olmamıştı. Ne bir kilit sesi işitmiş ne de ışıklar yanıp sönmüştü. Son günlerde alarm bir garipti. Bazen sanki hiçbir sorunu yokmuş gibi çalışıyor, bazen de ne yaparsa yapsın tık de-miyordu. Ama Liska boş zaman bulamadığından bir türlü tamir ettirememişti.

Neticede bunca şey olup biterken bu çok önemsiz bir sorun gibi kalıyordu. Ta ki bomboş, zifiri karanlık bir otoparkta, tek başına kalıncaya dek.

Sesi bir kez daha duydu ve kanın damarlarında donduğunu hissetti. Diğer katta bir otomobilin çalıştığını duydu. Bu katta da kesinlikle biri olduğuna emindi. Tüm sinirleri bir kez daha tepeden tırnağa gerilirken, bu tür bir durum karşısında çoğu kadının yaptığı gibi kendi kendini boş yere korktuğuna inandırmaya çalışmayacaktı elbette, içgüdüleri böylesi durumlarda toplumsal görgü kurallarını boş vermeyi gerektirirdi. Ayrıca ters giden bir şeyler hissediyorsa büyük bir ihtimalle gerçekten bir şeyler ters gidiyor demekti.

"Hey! Kim var orada?" diye bağırdı yavaşça dönerken. Sert bir kadın tavrıyla. *Gel buraya da seni kıçından mıhlayayım.* Ama kalbi artık dakikada on beş defa daha hızlı çarpıyordu.

Otomobilin yanına doğru iyice sokulup, anahtarı sol eline geçirdi. Sağ elini de beline attı. Eğilip, anahtarı kilide sokarken bir yandan da etrafına bakınmayı sürdürüyordu. Heyecandan kilidi ilk seferde tutturmadı.

Yeniden denerken dönüp, köşede, gölgelerin içinde sinmiş biri olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Karşıdaki kolonun gölgesi sanki olması gerektiğinden biraz daha mı büyüktü?

Liska gözlerini kısarak, daha dikkatle bakmaya çalıştı. Ama çok karanlıktı. Belki de bu bir göz yanılgısıy-dı. Orada hiçbir şey yoktu.

Sonunda kapıyı açmayı başarıp, otomobiline atladı. Anahtarı hemen yerine yerleştirip, kontağı çevirdi. Çalışmadı. Küfrü basıp, bir kez daha denedi. Ve bu kez ödülünü aldı. Motor çalışmıştı. Gözlerini on beş metre ilerideki kolondan ayırmadan bakıyor, hiçbir şey göremese de kendisini gözetleyen birinin varlığını çok net biçimde hissediyordu.

Gitmem gerek, hem de bir an evvel, diye düşündü.

Çantasını yan koltuğa, çalışan bir anne olmanın neden olduğu vakitsizlikten bir türlü toplayamadığı öteberinin üstüne fırlattı. Reklam broşürleri, hamburger kutuları, birkaç dergi, çocuklardan birinin eski spor ayakkabıları, oyuncaklar. Ve de kırık camlar.

Kalbi şimdi dakikada dokuz defa daha hızlanmıştı.

Yolcu tarafındaki camın kırılıp, binlerce parçaya ayrıldığını, kırıkların da hamburger kutuları, dergiler, R. J.'nin eski spor ayakkabıları ve plastik oyuncakların üzerine yağdığını yeni fark etmişti. Büyük bir ihtimalle serserinin birinin işi, diye düşündü Liska. Büyük bir ihtimalle karanlıkta saklanıp, gitmesini bekleyen de oydu. O gidince başka birinin otomobilinin camını kırıp, içeride işe yarar bir şey bulup bulamayacağını araştırmaya koyulacaktı herhalde. Evet, büyük bir ihtimalle durum buydu.

Vitesi taktı. Parktan çıkıp, giriş kapısındaki görevliyi ikaz edebilirdi.

Motorun en kısa zamanda servise gösterilmesi gerektiğini gösteren kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

"Evet. Burada kalırsam asıl beni servise yollayabilirler," diye söylenip yavaşça harekete geçti.

Farlar şimdi kolonu aydınlatmıştı ama hiçbir şey göremedi. Kimse yoktu. Soluğunu bırakırken, sakin olmaya çalıştı ama gerginliği zerre kadar azalmamıştı.

Biraz uzaklaşıp, dikiz aynasından arkayı kontrol ederken birden park ettiği yerin üç otomobil ilerisinde bir hareket görür gibi oldu.

Otoparkta birini görmek hiç de tuhaf değildi elbette. Neticede her aracın bir sahibi vardı. Ama genellikle insanlar kapıyı açar, farları yakarlar. Ama bu her kimse öyle yapmadı. Sonra da yeniden gözden kayboldu. Liska aynadan göremeyince, dönüp omzunun üzerinden

bakarken bir yandan da koltuğun altındaki küçük eline muhteşem oturan, kullanışlı, Sig Sauer'ini bulup, emniyetini açtı.

Nereden çıkmıştı bu herif? Dikkati tamamen bambaşka bir yöndeydi ama yine de ona gözükmeden birinin öbür tarafa geçmesine imkan yoktu.

"Hey!"

Ses boş garajda adeta tabanca sesi gibi yankılandı. Liska bunu duyunca yaklaşan adamı daha iyi görebilmek için iyice dışarı sarktı.

"Hey!" diye bağırdı adam. Yüzü küçük bıçakla oyulmuş gibi yara bere içindeydi. Darmadağınık saçlarıyla, kir içinde bir adam. Sapsarı dişler, toz içindeki sakalına eşlik eden, vahşi siyah gözler. "Beş dolar ateşlesene!"

Liska gaza asıldı. Lastikler asfaltta öterken adam nereden çıktıysa, yarı beline kadar, kırık camdan içeri uzandı. Liska Sigh'i adamın suratına doğrulttu.

"Çabuk uzaklaş buradan. Ben polisim!"

Adamın ağzı şaşkınlıkla açılırken, öfkeyle söylendi. Ama kıpırdamadı.

Liska Sig'i adamın neredeyse dudaklarına dayayarak, "Defol, serseri!" diye bağırdı.

Diğer eliyle direksiyonu sıkıca tutarken gaza asıldı. Araç yan taraftaki kamyonete hafifçe sürtüp, hızlanırken sarhoş da dengesini kaybedip, boylu boyunca yere uzandı.

Liska durup, kapıyı açtı, Sig'i kaldırıp, eski bir Ca-dillac'ın yanında, yerde hareketsiz yatan sarhoşa doğru yürümeye koyuldu. Sarhoş ölmüş gibi, gözleri kapalı, kıpırdamadan yatıyordu. Lanet olsun. Bir bu eksikti. Galiba birini öldürmüştü. Sesleri duyan alt kattaki otopark görevlisi koşar adımlarla yaklaşıyordu. Üzerindeki üniformayı patlatacak derecede şişman, bira göbekli adam Liska'yı

görünce, "İyi misiniz, Bayan!" diye bağırdı. Hava en fazla yirmi derece filandı ama adam adeta bir yarış atı gibi terlemiş, seyrek saçları alnına yapışmıştı. Birden Liska'nın elindeki silahı fark edip, kollarını kaldırdı.

"Ben polisim," dedi Liska. "Onu gözaltına aldım. Güvenlik görevlisi var değil mi?"

"Yemeğe gitti."

"Harika. Etrafı sen kolla o zaman, tamam mı?"

Görevli şaşkın bir ifadeyle, ne yapacağını bilmez tavırlarla boş boş bakarken Liska çömelip, sarhoşta yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Nefes alıyordu. Nabzı da normaldi. Görebildiği kadarıyla bir kanaması da yoktu. Montunun cebinden çıkarttığı kelepçeyi adamın bileğine taktı.

"Cep telefonun var, değil mi?" diye sordu görevliye dönerek.

"Evet, efendim."

"911'i ara. Polise ve ambulansa ihtiyacımız var."

Adam hâlâ boş boş bakıyordu. "Evet, efendim. Ama siz polisim dememiş miydiniz?"

"Dediğimi yap."

Sarhoş güçlükle gözlerini açıp, doğru dürüst görebilmek için kendini zorlarken, bir yandan da, "Bana beş dolar ateşlesene," diye söylendi.

Liska adama dönüp, "Sessiz kalma hakkını kullan bence," dedi.

Ardından kelepçenin diğer ucunu Cadillac'ın kapısına geçirip, kilitledi. Sonra otomobiline dönüp, alet çantasından aydınlatma gücü yüksek fenerini aldı. Geri döndüğünde görevli hâlâ elleri havada bekliyordu.

Liska ona dönüp, "Neden aramıyorsun?" diye sordu.

"Ani hareket yapmak istemedim de."

"Ah, Tanrım."

Feneri bir eline, Sig'i diğer eline alıp, arka tarafa doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı görevli arkasından.

"Orada saklanan biri var mı diye bakacağım. Sen de ara artık, gürbüz çocuk."

İŞİNİ BİTİRİP YOLA koyulurken saat neredeyse on olmuştu. Yorgun, bitkin ve de oldukça stresliydi. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi evinin önünde, garaj kapısına geçmesini engelleyecek biçimde park etmiş Speed'in otomobilini görünce öfkeden deliye döndü. Garaja çöp yığını yüzünden de giremese aynı şekilde sinirlenirdi aslında. Zira otomobilini garaja çekmeyi alışkanlık haline getiriyordu. Otoparkta, karanlıkta gizlenen kişiye ait en ufak bir iz bulamamıştı. Polisler sarhoşu -Edward Gedes- gözaltına almışlar ardından da adamla birlikte, Edward'ın ilk muayenesinin tamamlanmasını beklerken acil servis hemşirelerine asılıp, kahve içerek vakit geçirecekleri hastaneye götürecek ambulanstaki yerlerini almışlardı. Camı kıranın o olduğunu kanıtlayamadıkları müddetçe ki Liska buna hiç ihtimal vermiyordu, adama çok da bir şey yapamayacaklardı. Bir yandan kendi kendine artık kafaya fazla takmaması gerektiğini söylüyordu. Belki de camı kıran da kenara saklanıp, onu gafil avlayarak çantasını da çalmak isteyen Gedes'ti ve karanlığa sinip bekleyen başka biri yoktu. Yine de kendini buna bir türlü ikna edemiyordu.

Arabadan hiçbir şey çalınmamıştı. Zaten çalınabile-cek bir şey de yoktu. Hiç kimse R.J.'nin eski plastik oyuncaklarından birini çalmak için camı kırma zahmetine girmezdi. Torpido gözüne de teybe de dokunulmamıştı. Liska neredeyse teybin çalınmış olmasını istediğini fark etti. Bu durumda camın kırılmasının mantıklı bir açıklaması olabilecekti. Arabada karıştırılan tek şey, çöpe atmak için koltuğun üzerine koyduğu reklam broşürleriydi. Zarfların üzerinde ev adresi yazdığına göre de camı kıran kişi ev adresini öğrenmişti.

Gölgelerin içindeki hayalet.

Neden otoparkta bunca otomobil varken onunkini seçmişti?

Çantasını alıp, evine yöneldi. Kapıyı açıp girdiğini kimse duymadı. Salonda sanki ufak çaplı bir savaş olmuştu. Köşede battaniye ve yastıklarla yapılmış küçük bir çadır gözüne çarptı önce. Yemek sandalyeleri Noel ağacının etrafında barikat oluşturacak biçimde dizilmişti. Yüzleri gözleri boya içindeki çocuklar ellerindeki plastik kılıçları sallayarak koşuşuyorlar, bir yandan da bir ölüyü bile yerinden kaldırabilecek şiddetle bağırıyorlardı. Eski kocası da kanepenin arkasından sürünerek çıkıp, başını uzattı. Elbiselerinin üzerine geçirdiği bornozu, başına taktığı kravatıyla, elindeki siyah samuray kılıcını sallayarak gülümsedi.

"Eve hoş geldin, Anne," diye mırıldandı Liska çantasını yemek masasına koyarken. "Günün nasıldı?" diye sordu. Sonra da, "Pekiyi sayılmaz," diye yanıt verdi kendi sorusuna. "Ama yine de sorduğunuz için sağ olun. Eve, huzurlu, sessiz yuvama kavuştuğum için çok mutluyum. Burada böyle candan karşılanınca sevildiğimi hissediyorum."

Annesini ilk fark eden Kyle oldu. Koşmayı kesip, birden ciddileşerek bir annesine bir de babasına baktı. R.J'den iki yaş büyük olduğundan annesiyle babasının geçimsizliklerini, evliliklerinin son dönemlerindeki şiddete varan tartışmalarını daha iyi hatırlıyordu. Bu yüzden de ebeveynleri arasındaki gerginliğe karşı daha hassastı.

"Merhaba, anne," dedi elindeki oyuncak kılıcı bir kenara koyarken. Sanki böyle eğlenirken yakalandığından utanıyormuş gibi gözüküyordu. Babasının karşısındakinin yüreğini burkan bakışlarını aynen almıştı. Ama ne yazık ki ağırbaşlılık Speed'in genlerinin taşıdığı özelliklerden biri değildi.

"Selam koca adam," dedi Liska oğlunun saçını okşayıp, alnından öperken. Kyle başını eğip, yere bakıyordu.

R. J. tıpkı bir vahşi domuz gibi daireler çizip, koşuşturmayı, elindeki kılıcı sallayarak naralar atmayı sürdürüyordu. Sanki inatla annesinin geldiğini fark etmek istemiyor gibiydi. Liska kocasına dönerken öfkenin damarlarını adeta kavurduğunu hissetti.

"Hey, Speed seni burada görmek ne hoş. Yine. Sanki gerçekten bir babaymış gibi davranmaya başladın. Heather nerede?"

"Onu evine yolladım," dedi Speed kanepeye geçerken. "Bakıcıya gereksiz yere para vermeni istemedim. Bugün işim yoktu."

"Benin mali durumumu düşünmen çok hoş," dedi. Aslında bu sözlerine keşke aynı şeyi nafakayı öderken de yapsan, diye eklemek için içinde dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama sırf çocuklarını düşünerek dilini tutmayı tercih etti.

"Yatma zamanı, çocuklar," dedi kötü adam rolüne bürünerek ve kendisini bir kez daha bu konuma düştüğü için Speed'i suçlayarak. "Gidip, yüzünüzü yıkayıp, dişlerinizi fırçalayın bakalım."

Kyle odadan çıkarken, R.J. koca gözlerini annesine dikip, insanın kanını donduracak bir çığlık daha attı. Ardından zıplayıp, havada dönerek son bir Ninja hamlesi daha yaptı.

Kyle kardeşinin yanına gidip, kolundan tutarak, "Yeter artık Taş kafa," dedi en sert ses tonuyla. Liska bu tavrından ötürü onu hiç kınamadı doğrusu.

"Artık işten kaytarma konusunda uzmanlaştığını görüyorum," dedi çocukların odadan çıkmalarının hemen ardından. "Ama çocukların okuldan kaytaramazlar, değil mi? Bu yüzden de yeterince uyumaları lazım."

"Bir gecelik uykusuzluktan bir şey olmaz, değil mi Nikki?"

"Olmaz."

Ama neden gelmek için bu geceyi seçtin, diye sormak istiyordu. Fakat bu tür bir konuşmaya başladığında gözyaşları içinde kalacağından korkuyordu. Bu gece Speed'le uğraşamayacak kadar yorgundu. Yüzünü ovuşturup, mutfağa yöneldi. Alt çekmeceyi açıp, ne var ne yok diye kontrol ederken, gözünün ucuyla kapı eşiğinde duran Speed'in kendini izlediğini görebiliyordu. Bornozu çıkartınca, kaslarını ve dümdüz karnını daha bir belirgin hale getiren dar Aerosmith tişörtü çıkmıştı ortaya. Kollarını da iyice yukarı sıvamış, böylece şişkin kaslarını gözler önüne sermişti. Yüzünde de sanki az önce çok ciddi bir iş yapıyormuş gibi bir ifade vardı. Başındaki kravatı çıkartıp, kısa saçlarını eliyle düzeltip, iyice dikilmelerini sağladı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Ne zamandan beri seninle sohbet ediyoruz?"

Speed omuz silkerek, "Tamam işte, bu gece başlayabiliriz," dedi.

"Bu gece hiçbir şeye başlamak istemiyorum."

Dolaptan büyükçe bir çöp poşeti çıkartıp, çöp kutusunu içine dökerken, "Olanlardan sonra halim kalmadı."

"Ne oldu ki?"

"Biri otomobilimin camını patlatmış. Bu yüzden de otobanda altmış kilometre boyunca, hem de bu soğukta açık camla seyahat etmek zorunda kaldım."

"Lanet serseriler," diye mırıldandı Speed. "Bir şey çalmışlar mı?"

"Hayır."

"Sadece camı mı kırmışlar?"

"Ön koltuktaki reklam zarflarını almışlar."

"Hepsinin reklam zarfı olduğuna emin misin? Kredi kartı ekstresi? Cep telefonu faturası? Öyle bir şey yok, değil mi?"

"Öyle bir şey yok."

"Teybe dokunmamışlar mı?"

"Neden dokunsunlar ki? Benim arabanın teybini kim ister?"

Speed kaş çatarak, "Hiçbir şey almamaları hiç hoşuma gitmedi," dedi.

"Benim de." Çekmeceyi açıp, poşetin ağzını sıkıca bağladı. "Keşke arabayı çalsalardı. Motor ışığı yanıp duruyor. Belki böylece bu külüstürden kurtulmuş olurdum."

"Birinin nerede yaşadığını bilmesini gerektirecek bir iş üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordu Liska.

Liska, parlak giysili adamı, Cal Springer'ı, İçişleri'ni, Ogden'i ve diğer iki ölü polisi düşündü. Ardından başını sallayarak, "Öyle önemli bir şey yok," dedi.

Çok yakınımda duruyor, diye düşündü Liska. *Bu kadar yakına gelmesini istemiyorum. Özellikle de bu gece.*

"Şu sizin İçişleri'ndeki çocuğun otopsi raporunun hazırlandığını duydum," dedi. "Kazaymış ha?"

Liska omuzlarını silkti. Dolabın kapağını kapatırken de, "Sigorta şirketi ancak o durumda ödeme yapıyor," dedi.

"Sen başka bir görüşte misin?"

"Benim görüşümün bir önemi yok. Leonard konunun kapandığını söylüyor."

"Eğer eşeleyip duracaksan önemi var demektir. Ne düşünüyorsun? Yürüttüğü bir soruşturma yüzünden mi öldürüldü? Ya da yoldan çıkmış bir polis onu ortadan kaldırmak mı istedi? Böyle bir şey biraz saçma değil mi, Nikki? Minneapolis Emniyetinde bir insanı böylesine uçurumun eşiğine getirecek bir şeyin olması mümkün mü?"

"Hiçbir şey düşünemiyorum," dedi öfkeyle. "Ve de İçişleri'nin yaptığı hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Çünkü Teğmen soruşturmadan çekilmemi söyledi."

"Yani dosya kapandı," dedi. "Böylece bu iş de bitmiş oluyor. Rahatlamışsındır."

"Elbette," dedi söylediğine kendi bile inanmadan. Speed'in kendisini izlediğini hissediyor, söylediklerinden ziyade söylemediklerinden anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"Nikki..."

Ses tonundan öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Galiba biraz da özlem dolu. Belki birazdan da öte. Ya da Liska öyle düşünmek istiyordu. Çenesini tutup, gözlerinin içine baktığında Liska nefesini tuttu. Son birkaç yıl içinde ilişkileri bozulmuştu ama fiziksel açıdan birbirlerini hâlâ çekiyorlardı. Speed onu umutsuzca da olsa istemeyi hep sürdürmüştü. Ve belki de bu Liska'nın da hoşuna gidiyordu. Neticede beden kimyası ne kıskançlığa ne iş rekabetine ne de sadakatsizliğe aldırırdı.

"Öpüşecek misiniz?"

"R.J." diye bağırdı Liska, Speed iç çekerek uzaklaşırken. "Böyle şeyler sorma. Çok ayıp."

"Neden ki?"

Yüzündeki boyalan doğru dürüst çıkartamamıştı. Liska eğilip, oğlunun boyalı alnına bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum," dedi. "Yatma zamanı."

"Ama babam..."

"O da şimdi gidiyordu," diye çocuğun cümlesini tamamladı Speed'e anlamlı bir bakış atarak.

R.J. kaş çatıp, "Hep kovuyorsun onu," dedi.

"Hadi Roket," dedi Speed R.J'yi kucaklayarak. Seni yatağına ben götüreyim. Hem bu arda sana koca Popolu Baxter'i nasıl enselediğimi anlatırım."

Liska aslında peşlerinden gitmek için dayanılmaz bir istek duysa da arkalarından bakmayı tercih etti. Gitmek istemesinin nedeni normal bir aile yaşamları varmış izlenimi yaratmaktan ziyade Speed'in çocuklarla birada oluşunu kıskanmasıydı. Bu da elbette hiç de hoşnut olunabilecek bir his değildi. En azından eski kocasının dokunuşlarından duyduğu rahatsızlığa eşit olduğunu söyleyebilirdi.

Çöp poşetini ve paket bandını alıp, dışarı çıktı. Buz gibi hava yüzünden tepeden tırnağa ürpermişti ama bu sarsıcı etkiyle bir anda kendine geldiği için memnun da olmuştu.

"Ne kadar şık oldu," diye mırıldandı kırık camı paket bandıyla kapatırken. Harika. Son modaya uygun.

Sokak sessizdi. Bulutsuz gökyüzünde çok sayıda yıldız vardı. Bu kadar yıldızı ışıklar yüzünden şehir merkezinde asla göremeyeceğini düşündü. Bitişik komşuları United Way'da çalışıyordu. Yolun karşısında da otuz küsur yıldan beri 3M'de çalışan bir çift yaşıyordu. Ve büyük bir ihtimalle tüm yaşamları boyunca bir tek ceset bile görmemişlerdi. Orada öylece durup etrafa bakarken Liska kendini yalnız hissetti. Bunun nedeni de yalnızca normal insanlardan farklı

deneyimler yaşaması değildi. Özellikle bu gece kendisine yönelik şiddet bu duygusunu bir hayli güçlendirmişti.

Tanımadığı, kim olduğu konusunda en ufak bir tahmin bile yürütemediği biri adresini ele geçirmişti.

Bir süre caddeye baktı. Geçen bir otomobil... Karanlıktan kendisini süzen bir çift göz... Yatak odasının pencereleri dışından gelen garip bir ses...

Savunmasız bir konumda olduğunu hissetmeye alışık değildi ve böyle hissettiği için de bir hayli huzursuzdu. Tüm bedeninin sanki hastalanıyormuş gibi tepeden tırnağa ürperdiğini hissediyordu. Bir tür zayıflık duygusu. Güçsüzlük hissi. Terk edilmişliğin korkusu.

Gidip birilerini tekmelemek istiyordu.

"Sonunda yalnızız."

Liska korkuyla sıçradı. Döndüğünde hemen yanı başındaki Speed'le burun buruna gelmişti neredeyse. "Lanet olsun, Speed! Böyle davranmana rağmen nasıl oluyor da hayatta kalabiliyorsun?"

"Bilmem. Beni uzun zaman önce öldürmeni bekliyordum doğrusu." Liska karanlığa rağmen sırıttığını görebiliyordu.

"O gün elimde tabancam olmadığı için şanslıydın," dedi.

"Belki elinde bugün de bir tabanca olmadığı için şanslıyım."

Elini eski ceketinin cebine atıp, bir sigara çıkardı. Ardından diğer cebindeki çakmağıyla yakıp, derin bir nefes aldı.

"Bugün seni vurmazdım," dedi Liska. "Bu gecenin bitmesini istiyorum. Eğer vursam sabaha kadar ifade verme işlemleriyle filan uğraşmak zorunda kalırım. Buna değmez."

"Çok teşekkürler."

"Çok yorgunum, Speed. Artık iyi geceler diyelim mi?"

Sigarasından derin bir nefes daha aldı. Caddeye bakıp, bir süre gelip geçen otomobilleri izledi. Liska da gözünün ucuyla ona bakarken bir hayli üşüdüğünü hissederek yakalarını kaldırdı.

"Yarın camı tamir ettireceksin, değil mi?" diye sordu Speed sigarasının külünü silkerken.

"Sen gider gitmez tamirciyi arayacağım."

"Çünkü bu haliyle hırsızlara davetiye çıkartıyor."

"Güvenliğimi bu kadar düşündüğün için teşekkürler."

"Sen çocuklarımın annesisin."

"Hiç unutmuyorum ki."

"Hey." Sigarayı kaldırma doğru fırlatıp, doğrudan Liska'nın gözlerinin içine bakarak, "Sakın onları doğurduğuna pişman olduğunu söyleme."

Liska da ona doğru döndü. "Değilim elbette. Asla."

"Ama babaları ben olduğum için pişmansın."

"Neden böyle bir konuşma yapıyoruz?" diye sordu bitkin bir halde. "Pişmanlıklardan konuşmak için biraz geç kalmadık mı? Evliliğimiz çok uzun zaman önce öldü."

Speed cebinden anahtarlığını çıkartırken, "Pişmanlık zaman israfıdır. Günü yaşa. Belki de son günündür."

"Ne kadar neşe dolu sözler..." diye söylendi Liska içeri geçerken.

Tam o anda Speed kolunu yakaladı. Onu öpmeyi deneyebileceğini düşünüyordu. Liska bunu adamın gözlerinden, bedenindeki gerginlikten hissetmişti. Ama o bunu kesinlikle istemiyordu ve Speed'in de kendisinin hissettiklerini anlayabileceğini umdu.

"Dikkatli ol, Nikki," dedi alçak sesle. "Çok cesur bir kadınsın sen."

"Mecburum," dedi.

Speed bu sözlerdeki hüzünlü ifadeyi hissederek, kadının kolunu bıraktı. "Evet. İhtiyacın olduğunda hiçbir zaman yanında olamadım."

"Hiçbir zaman diyemem," dedi ama adamın yüzüne bakmamak için başını kaldırmadı.

Uzaklaşana kadar da öylece durdu. Sonra dönüp bir süre arkasından baktı. Hem de otomobilin kırmızı stop lambaları gözden kayboluncaya dek. Sonra, bir kez daha yalnızlığı hissederek, otomobilinin bantla tamir etmeye çalıştığı camına baktı.

Dönüp, içeri girdi. Kapıyı dikkatle kilitleyip, ışığı kapattı. Odasına girip, yatağına uzanırken caddeden koyu renk bir otomobil geçiyordu... ikinci kez.

12.
BÖLÜM

ANDY FALLON'UN EVİ kapkaranlıktı. Yalnızca kapının önüne çekilen sarı polis bandının üzerinde komşu evin sundurmasının ışığı belli belirsiz yansıyordu o kadar.

Kovac mührü söküp, anahtarı kilide soktu. Ne zaman bir suç mahalline girse haneye tecavüz ediyormuş gibi bir hisse kapılırdı. Zira böylesi bir yere ev sahibinin rızası olmadan, belki onlarca insan girer, içeriyi didik didik ederlerdi. Hem de ev sahibinin kişisel eşyalarına, mahremiyetine zerre kadar özen göstermeden. Ardından da bunlara bakarak ev sahibi hakkında karar verilirdi. Ve tüm bunlar o suç mahallinin havasına nüfuz ederdi neredeyse. Ama buna rağmen Kovac, eğer mümkünse, her defasında suç mahalline bir kez daha gider, odalarda dolaşarak kurbanın ölmeden önce nasıl bir yaşam sürdüğünü, nasıl biri olduğunu anlamaya çabalardı.

Bu kez de küçük ışıklar ve çiçeklerle dekore edilmiş Noel Ağacının yerleştirildiği salondan başladı işe. Üzerine çam parfümü sıkılmış, güzel bir ağaçtı. Diz çöküp, paketlerin üzerlerindeki isimleri inceledi. Hediyelerin çoğu Andy Fallon tarafından Kirk Aaron ve Jessica'ya gönderilmek üzere paketlenmişti. Bu isimleri Fallon'un telefon defterindekilerle karşılaştırıp, oradan arkadaş çevresiyle ilgili bir takını bulgulara erişebilirdi. Hatta aynı şeyi sehpanın üzerindeki kutuda bulduğu tebrik kartlarının arkasındaki isimleri araştırarak da deneyecekti.

Ardından televizyon sehpasının kapağını açıp, vide-okasetleri incelemeye koyuldu. *Miracle on 34th Street. Holiday Inn. It's a Wonderful Life* - kendini öldürmek isteyen bir adamın hikayesiyle başlayıp, insanın midesini bulandıracak kadar alışıldık Hollywood tarzı mutlu sonla biten film. Ama filmdeki Clarence adlı melek Andy Fallon'u kurtarmayı başaramamıştı. Zaten Kovac deneyimlerinden ihtiyacınız olduğunda hiçbir meleğin yardımınıza koşmayacağını biliyordu.

Genellikle her evde olduğu gibi fazla kullanılmıyormuş gibi gözüken yemek odasından geçerek üst kata yöneldi.

Merdivenlerin hemen karşısına denk gelen banyo, her erkeğin banyosunda rastlanılacak olağan şeylerle doluydu. Ancak askılıklarda bir tek havlu bile yoktu. Büyük bir ihtimalle evdeki tüm havlular, kan, saç ve diğer vücut sıvıları analizi yapılarak, DNA karşılaştırması yapmak üzere alınmıştı. Eğer Fallon'un ölümünün bir cinayet olduğu düşünülseydi görevliler bununla yetinmeyip, lavabo ve küvet giderlerini de söküp delil aramış olurlardı. Aslında deneyimleri bu tür çabaların doğru dürüst bir sonuç vermediğini göstermişti ama yine de savcı dosya ne kadar kalınsa kendini o kadar rahat hissederdi. Fakat bu dosya resmi olarak kapandığından hiç kimse Andy Fallon'un küvetinde kasık kılı avına çıkmaya kalkmamıştı.

Ecza dolabında kahverengi bir Zoloft şişesiyle bir reçete buldu. Antidepresan. Dr. Seriros. Kovac gerekli bilgileri not ettikten sonra şişeyi yerine koydu. Dolapta küçük bir şişe de Tylenol vardı. Ama Ambien yoktu.

Yatak odasından yayılan ölüm kokusu henüz etkisi kaybetmemişti. Odadaki eşyaların üzerine parmak izlerinin tespit edilebilmesi için özel bir toz serpilmişti. Bu toz hâlâ şifoniyerin, komodinin üzerindeydi. Ama bu toz dışında odanın bir otel odası kadar derli toplu durumda olduğu söylenilebilirdi. Mavi battaniye

özenle yatağın üzerine çekilmişti. Kovac bir köşesini kaldırdı. Temiz çarşaflar. Babasının tam tersine Andy Fallon ne yığınla kirli çamaşırını ne de yarısı boş viski şişelerini etrafta bırakan biri değildi anlaşılan. Dolabı da derli topluydu. İç çamaşırlarını, çoraplarını katlayarak yerleştirmişti.

Başucu komodinin üzerinde Alaska'nın ıssız bir bölgesine, belalı bir yolculuk yapan, genç bir adamın öyküsünü anlatan karton kapaklı bir kitap vardı. Büyük bir ihtimalle kitap ikinci bir Zoloft almayı gerektirecek kadar sinir bozucu bir şeye benziyordu. Çekmecede bir walkman, beş altı meditasyon kaseti, iki ballı - limonlu öksürük pastili vardı. Diğer uçtaki masada özenle yerleştirilmiş üzeri işlemeli metal bir kapla, küçük şamdanlar göze çarpıyordu. Masanın çekmecesindeyse çeşitli restoran ve barlardan alınmış kibrit kutularıyla bir tüp nemlendirici vardı.

Kovac çekmeceyi kapatıp, etrafına bakınıp, Andy Fallon'u düşündü. İyi bir evlat. Titiz. Beladan uzak durup, yükselme arzusunu hiçbir zaman kaybetmeyen bir genç. Sırlarını beynindeki sanal bir çekmecede saklıyordu anlaşılan. Şifoniyerin üzerinde Mike'ın kederle yere fırlattığı fotoğrafın bir kopyası vardı. Andy'nin polis kolejinden mezun olduğu gün çekilen fotoğraf. Çerçeve yere düşmesin diye iyice ortaya konulmuştu. Andy Kallon'un babasıyla arasındaki gerginliğe rağmen hiç aklından çıkarmadığı, her gün tazelediği bir anıyı yansıtıyordu fotoğraf.

Çiselemeye başlayan yağmur gibi, hüzün de yavaş yavaş hızını arttırırken Kovac neredeyse tüm gücünün tükenmekte olduğunu hissetti. Belki de sırf bu yüzden hiçbir zaman yükselme hırsı duymamıştı. Çok fazla bitip, tükenmiş hayat görmüştü. Gerçekleşme ihtimali çok düşük ya da hiç beklenmeyen olaylarla yok olup giden yaşamlara tanık olmuştu. Nedense hiç kimse bir türlü elindekilerle yetinmiyordu. Belki de daha iyisini, ulaşamayacağını umut etmek insanın doğasında vardı.

Derin bir nefes alıp, dışarı yönelmek üzereyken birden durdu. Sönmüş bir sigaranın belli belirsiz kokusu gelmişti burnuna. İlk anda kokunun üzerindeki elbiselerden geldiğini düşündü. Ardından bir kez daha derin bir nefes aldı. Hayır. Orman havası veren oda kokusunun yine de tam olarak örtemediği yanık tütün kokusu. Belki çok belirsizdi ama böyle bir koku olduğu da kesindi.

Etrafta kül tablası göremiyordu. Boş veya yarısı dolu sigara paketi filan da. Evin başka bir yerinde de burada bir sigara tiryakisinin yaşadığına dair bir emare görmemişti. Olay mahalli inceleme ekibine de görev başında sigara içme izni verilmezdi.

Steve Pierce sigara içiyordu. Kovac bir kez daha onunla konuşurken adamın omuzlarındaki yükün ağırlığı altında ezildiğini düşünüşünü hatırladı. Ardından ceylan gözlü Bayan Daring'i düşündü.

Dikkatini yeniden yatağa yöneltti. Özenle yapılmış bir yatak. Temiz çarşaflar. Yatağın üzerine oturulma-mış bile. Bu tuhaf değil miydi? Fallon sadece birkaç adım ileride, sırtı yatağa dönük, asılı bulunmuştu. Kovac ister seks oyunu olsun, ister intihar, insanın boynunu ilmiğe geçirmeden önce düşünmek için yatağına oturmasının çok daha mantıklı olduğunu düşünüyordu.

Fallon'un cesediyle, yatak arasındaki mesafeyi kontrol etti. Bir en fazla iki adımlık bir mesafe. Karşısındaki boy aynasına bakıp, kaşlarını çattı. *Üzgünüm.*

Yazı silinmemişti. Bu kelimeyi yazmak için kullanıldığını tahmin edilen kalemi bulmuşlardı. Siyah, Shar-pie marka keçeli kalem şifoniyerin üzerindeydi. Kovac kalemin üzerindeki parmak izleri konusunda neler yapıldığını bir soruşturayım bakalım, diye düşündü.

Salı günü, mutfakta, evdeki yabancı izlerle karışmaması için Pierce'ın parmak izleri alınmıştı. Standart işlem olarak. Ama bu Pierce’ın hiç hoşuna gitmemişti. Yoksa parmak izlerinin yatak

odasında da bulunacağından mı endişe ediyordu? Ya da çekmecedeki nemlendiricinin üzerinde? Karyola başında? Aynada? Siyah keçeli kalemin üzerinde?

İşin doğrusu şöyle bir senaryo hiç de o kadar imkansız değil gibiydi: Pierce'la Fallon alışılmadık zevkleri olan bir çiftti. Ama seks oyununda bir şeyler ters gitti ve Fallon öldü. Pierce de paniğe kapıldı. Ya da adam o kadar da masum değildi. Belki de Fallon ondan durumu herkese açıklamasını ve nişanlısından ayrılmasını istemişti. Belki de Steve Pierce Daring-Landis çarkında kendine çok daha güzel bir gelecek kurabileceği düşün-cesindeydi. Ve Fallon'u da bu beklentisine büyük bir engel olarak görüyordu. Hatta sah sabahı, her şey olup bittikten sonra son bir kontrol için eve gelmiş, ardından da polisi arayıp, şoka girmiş yakın arkadaş pozlarına bürünmüştü.

Yatak odasında son bir kez daha etrafına bakındı, ardından merdivenlere yöneldi. Aşağıda mutfağa yöne-lip, dolapları tek tek açıp, başka bir ilaç olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Hatta evyenin üzerinde kirli bir bardak dahi yoktu. Bulaşık makinesiyse yarıya kadar doluydu. Üç tabak, birkaç gümüş çatal, bıçak, bardak ve kahve fincanı. İki şarap kadehi. Mutfak kapısının hemen karşısında, koridorun hemen baş tarafındaki müsait köşeye bir çamaşır makinesi yerleştirilmişti. Makinenin içindeyse birkaç havluyla çarşaftan başka bir şey yoktu.

Ya Andy Fallon ölmeden önce evi derleyip toparlamak istemişti ya da bunu daha sonra başka biri yapmıştı. İkinci olasılığı düşünmek Kovac'ın tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu.

Alt katta, merdivenlerin merdivenin hemen yan taralında karşılıklı iki yatak odası daha vardı. Odalardan küçük olanı misafir yatak odası olarak kullanılıyordu ama orada herhangi bir araştırma yapmaya gerek yok gibi duruyordu. Daha genişçe olan odaysa yatak odasından çalışma odasına dönüştürülmüştü. Sade bir çalışına

masası, kitaplık ve cam kapaklı bir dosya dolabı. Kovac masa lambasını yakıp, fazla dağıtmadan çekmeceleri karıştırmaya koyuldu.

Çoğu polisin eski dava dosyalarını sakladığını bilirdi. Kendi bodrumu da neredeyse ağzına kadar bu tür dosyalarla doluydu. Eğer bir Tanrı varsa Andy Fallon da Curtis cinayetiyle ilgili dosyanın bir eşini muhafaza ediyor olmalıydı. Eğer onun da bu tür bir alışkanlığı varsa İçişleri soruşturmasının önemli ayrıntılarına ulaşma şansı olabilecekti.

İlk çekmece daha ziyade ekstreler, faturalar ve vergi makbuzlarıyla doluydu. Ama büyük ödül onu ikinci çekmecede bekliyordu. Oldukça düzenli biçimde istiflenmiş, üzerlerine itinayla dosya numaralarıyla kurbanların soyadlarının yazılı olduğu dosyaları teker teker gözden geçirdi. Ama üzerinde Curtis, Ogden veya Springer yazılı herhangi bir dosya yoktu.

Kovac, Andy Fallon'un sandalyesine geçip, hafif hafif sallanarak düşünmeye koyuldu. Eğer Fallon, Curtis soruşturmasını bir takıntı haline getirdiyse o zaman mutlaka dosyayı da bir yerlerde saklıyor olmalıydı. Dosya dolabı kilitli değildi. Yani biri kolaylıkla dosyayı alıp, yok edebilirdi. Birden aklına Ogden geldi. Ama diğer taraftan böylesi bir işin onun kabiliyetinin çok ötesinde olduğunu da düşünüyordu. Alnıyla beton bir duvarı kırmak belki yetenekleri dahilindeydi ama bir türlü onun el becerileri gelişmiş biri olabileceğine ihtimal veremiyordu. Ancak bu düşünme yönteminin de Fallon'un ölümüyle cesedinin bulunması arasında geçen sürede eve kimin girmiş olabileceği sorusuna bir yanıt bulmaya fayda sağlamadığının bilincindeydi. Ceset bulununcaya kadar çok zaman geçmişti bu yüzden, isteyen rahatlıkla gelip, istediğini almış olabilirdi.

Gözlerini kapatıp, mümkün olduğunca tüm olasılıkları gözden geçirmeye, İçişleri'ndeki orijinal dosyaya ulaşmanın bir yolunu bulup bulamayacağını düşünmeye koyuldu. Ancak aklına bir türlü doğru

dürüst bir şey gelmiyordu. Tüm yollar sevgili Teğmen Savard tarafından tıkanmıştı adeta. Onun izni olmadan bir şey yapabilmesi mümkün değildi. Ve kadının da yardımcı olmaya hiç niyetinin olmadığı apaçıktı.

Gözlerini kapattığında, Hollywood'un o parlak siyah beyaz film döneminin ünlü yıldızı Veronica Lake'i andıran bakışlarla, karşısındakini süzen Teğmen'i neredeyse ete kemiğe bürünmüşçesine net biçimde görebiliyordu. Ve bir şekilde ister yapmacık ister gerçek olsun bu görünüşün ardında gizemli bir kişiliğin saklı olduğunu biliyordu. Bu yüzden de gizli kapıyı aralayıp, kadını neyin bu derece katılaştırdığım öğrenmeye can atıyordu.

Hiç şansın yok ki, Kovac, diye mırıldandı. Az önceki düşüncelerinden dolayı utanmıştı. *Sen ve içişleri teğmeni. Evet, tabii, kesinlikle işin çok kolay.*

Asla sahip olamayacağı kadını düşünerek zaman kaybederken bir an için Andy Fallon'un masasında bir şeylerin eksik olduğu hissine kapıldı. Evet. Bilgisayar. Yazıcı kabloları masanın üzerindeydi. Yana eğilip bakınca da sehpanın üzerindeki yazıcıyı gördü. Kovac çekmeceleri bir kez daha kontrol etti. Bu kez bir kutu boş disket buldu. Çekmecelerdeki dosyaları tekrar karıştırdı ve her bir dosyanın arkasında bir de disket olduğunu tespit etti. Bunun üzerine kitaplığa yürüyüp, raflara bir kez daha baktı. Yazıcı, hoparlör, fax ve IBM marka dizüstü bilgisayarın kullanım kılavuzları yan yanaydı.

"İyi de bilgisayar nerede?" diye sordu Kovac yüksek sesle.

Nerede olabileceğini düşünürken, evin başka bir bölümünden gelen, keskin bir elektronik sesle irkildi. Elektronik sinyal sesine zemindeki gıcırtı eşlik etmişti şimdi de. Hemen lambayı söndürürken, eli otomatik olarak belindeki Glock marka beylik tabancasına gitti. Kapıyı açıp, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledikten sonra, hızla koridora yöneldi.

Alışık olduğu üzere bir odadaki araştırmasını bitirdikten sonra çıkarken ışığı kapatmıştı. Neticede komşuların dikkatini çekmek istememişti. Şimdi evdeki tek ışık, ön kapının üst cam panelinden içeri süzülen sokak lambasınınkiydi. Ama bu yine de içeri giren kişiyi siluet halinde de olsa görmesine olanak tanımıştı.

Kovac, tabancasını doğrultup, bir elini de elektrik düğmesine uzatarak bekledi. Nefesini tutmuş, her an tetiği çekmek zorunda kalabileceği düşüncesiyle kasılmıştı.

Kapının önündeki karaltı elini yüzüne doğru götürdü.

Kovac şimdi daha bir gerilmişti.

"Evet, benim," dedi bir erkek sesi. "Evdeyim. Ben..."

"Kıpırdama! Polis!" diye bağırdı Kovac ışığı açarken.

Adam korku ve panik içinde, çığlık atarak gerilerken, korkuyla büyüyen gözleriyle ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bu sırada bir yandan da elini sanki üzerine kurşun yağıyormuş gibi sallayıp duruyordu. Elindeki cep telefonundan belli belirsiz bir ses yükseldi.

"Hayır, sorun yok Yüzbaşı Wyatt," dedi diğer elini yavaşça indirirken. Cep telefonunuysa hâlâ kulağına yapışık tutuyordu. "Sadece görevini yapmaya çalışan bir polis."

Kovac bir hayli sinirlenmişti ve bunu belli etmek için de silahını indirmeden öce uzun uzun adamı süzdü. Karşısındakinin yüzünü partiden hatırlıyordu. Siyah saçlı, Ace Wyatt'ın kıçının dibinden ayrılmayan Bay Yakışıklı.

"Kapat telefonu," diye emretti Kovac sertçe.

Yakışıklı ona şaşkın bir ifadeyle bakarak, "Ama telefondaki..."

"Kapat şu lanet olası telefonu, Yakışıklı. Burası sadece polise açık bir suç mahalli. Ne işin var burada?"

Wyatt'ın adamı telefonu kapatıp, oldukça pahalı olduğu ilk bakışta anlaşılan, şık paltosunun iç cebine yerleştirdi. 'Yüzbaşı Wyatt onunla burada buluşmamı istedi. Mutlaka bir bildiği olacağını siz de tahmin edersiniz..."

"Peki, ucuz kurtulduğunun farkında mısın, Yakışıklı?" diye sözünü kesti Kovac, elindeki silahı bırakmadan. "Şu şirin kafanı patlatabilirdim. Sen kapı zili diye bir şey duymadın mı?"

"Neden bir ölünün evine girerken kapıyı çalayım ki?"

"Daha önemlisi neden buraya gelesin ki olmalı bence?"

"Yüzbaşı Wyatt, Mike Fallon'la birlikte şu anda yolda. Bay Fallon oğluna cenazede giydirilecek elbiseyi seçmek zorunda çünkü" diye açıkladı saygısız bir ses tonuyla. "Ben Yüzbaşı Wyatt için çalışıyorum. Bu arada bana Yakışıklı diye hitap etmekten sıkıldıysanız diye söyleyeyim adım Gavin Gaines."

Adam sırıtışıyla daha bir ukala gözüküyor, diye düşündü Kovac. Böyle zengin okullarında eğitim görmüş, ukala tavırlı insanlar en çok nefret ettiği gruptakiler arasındaydı.

"Artık kıpırdayabilirim, değil mi?" diye sordu Gaines kollarını indirirken. Dışarıdan bir otomobilin kapanan kapsısının sesi işitildi.

"Ukalalığa gerek yok," dedi Kovac, Glock marka tabancasını kılıfına yerleştirirken. "Aslında çok çaba harcamadan da yeterince ukala gözüküyorsun ya, neyse. Kaptan Amerika'nın yanındaki görevin nedir?"

"Yardımcısı, halkla ilişkiler ve medya danışmanıyım. Yani neye ihtiyacı varsa."

Bunun tercümesi aslında; dalkavuğu, yalakası, çanak yalayıcısı olarak da yapılabilirdi.

"Bay Fallon'u eve getirmek için sana ihtiyaç duyuyor, öyle mi?" diye sordu gidip evin kapısını açarak. "Biraz saçma değil mi?"

Gaines kusursuz dilerini gösterip sırıtarak. "Dediğim gibi. Ne zaman, neye ihtiyacı varsa beni çağırır. Ben de ona hizmet etmekten büyük mutluluk duyarım."

Adeta canlı cenazeye dönmüş haldeki Mike Fallon'u görünce tartışmayı kestiler. Kovac sarhoş olduğu o geceden bile daha kötü halde, diye düşündü. Keder ve çaresizlik adamın tüm gücünü emmişti adeta. Tekerlekli sandalyeyi ağır ağır iten Ace Wyatt, "Sam, az daha sağ kolumu vuruyormuşsun," diye espri yaptı. *Bay Arkadaş Canlısı.*

"Eğer ona sahip olduğu beyin hücreleri için de ödeme yapıyorsan verdiklerinin bir kısmını geri istemelisin," dedi Kovac. "Aklıselim davranma konusunda kesinlikle sınıfta kalır."

"Neden böyle konuşuyorsun ki? Gavin burada birinin olduğunu nereden bilsin? Burası artık suç mahalli sayılmıyor. Asıl senin ne işin var burada?"

"Sıradan bir inceleme," dedi Kovac. "Gözden kaçan bir şeyler var mı diye bakıyordum."

"Andy'nin ölümünün kaza olduğuna karar verildi. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun," dedi Wyatt tekerlekli sandalyesinde iyice bitkin biçimde oturan Mike Fallon'a bakarak. Gaines odanın diğer köşesine doğru gidip, Noel ağacının hemen yanına geçerek, ellerini önünde kavuşturdu. Bulunduğu noktadan tüm odayı gayet iyi görebiliyordu. Yüzünde de Gizli servis ajanlarını canlandıran aktörleri çok iyi gözlemlemiş olduğunu düşündürtecek bir ifade vardı.

"Duydum," dedi Kovac. "Sanırım raporun bu denli çabuk hazırlanması da senin sayende oldu, değil mi Ace?"

Wyatt, Kovac'ın ses tonundaki alaycı ifadeyi sezinleyememişti. "Mike'ı daha fazla üzmenin ne gereği var? Bunun bir intihar olduğunun açıklanmasının kime ne faydası olurdu ki?"

"Sigorta şirketine faydası olurdu. Ama onların da canı cehenneme."

"Mike teşkilata her şeyini verdi," dedi Wyatt. "Bacaklarını. Oğlunu. Şimdi teşkilatta en azından bundan sonraki günlerini huzur içinde geçirmesi için bir şey yapma fırsatı bulmuş oluyor."

"Sen de bu yüzden elinden geleni yaptın."

"Emekliye ayrılmadan önce son bir faydam dokunsun istedim." Artık iyice ünlenmiş o gülümsemeyi yüzünden eksik etmeden konuşuyordu. Ancak yüzünün Hanlığı yetersiz ışıkta bile belirgindi. Gözaltlarındaki çizgiler de iki gece öncekinden daha bir derindi. Makyajsız böyle oluyordu demek ki.

Son *bir fayda. Doğru,* diye düşündü Kovac. Özellikle de Ace Wyatt'ı şimdi bulunduğu konuma getiren olaylar zincirinin Mike Fallon'un vurulmasıyla başladığı düşünülürse.

"Oğlum nerede?" diye bağırdı Mike birden.

Wyatt gözlerini kaçırdı.

Kovac sandalyenin yanında diz çöküp, "Gitti Mikey," dedi. "Hatırlamıyor musun? Sana anlatmıştım."

Fallon boş gözlerle bakıyordu. Ama biliyordu. Oğlunun gittiğini, bunu kabul etmek zorunda olduğunu, tahammül etmeyi, katlanmayı öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Ama yine de hiç olmazsa bir süreliğine olup bitenin farkında değilmiş gibi... Yaşlı bir adamın en azından buna hakkı vardı.

"İsterseniz seçilecek elbise konusunda size yardım edebilirim Yüzbaşı," dedi Gaines yaklaşarak.

"Bunu ister misin Mike?" diye sordu Kovac. "Oğlunun cenazede giyeceği giysiyi bir yabancının seçmesini ister misin?"

"Öbür dünyada çok acı çekecek," diye mırıldandı Fallon acıyla. "Kendi canına kıydı. En büyük günahı işledi."

"Bunu bilemezsin, Mikey. Adli tıbbın söylediği gibi bir kaza da olabilir."

Fallon ona dönüp, birkaç saniye baktı. "Biliyorum. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Ne yaptığını da."

Gözleri dolmuş, titriyordu. "Onu affedemem, Sam," diye fısıldadı Kovac'ın koluna girerek. "Tanrı yardımcım olsun. Onu affedemem. Ondan; tüm yaptıklarından öylesine tiksiniyorum ki!"

"Böyle konuşma, Mike," dedi Wyatt. "Bunları üzüntüden söylüyorsun."

"Bırak istediğini söylesin," dedi Kovac kısaca. "O gerçekte ne demek istediğini gayet iyi bilecek durumda."

"Neden benim sözümü dinlemedi?" diye mırıldandı. Sanki kendi kendine veya inandığı, cennetin kapılarını gaylere ve canlarına kıyanlara sonsuza dek kapatan Tanrısı'yla konuşuyordu. "Neden?"

Kovac yaşlı adamın başını okşadı. Bir polisin diğer polisi sembolik olarak kutsamasıydı belki de bu dokunuş. "Hadi Mikey. Gidip şu işi bitirelim."

Kovac'la Gaines, Mike Fallon'u sandalyeden alıp, kucaklarında üst kata çıkartırlarken Wyatt geride kalıp, onları izlemeyi tercih etti. Yaşlı adamı yatağa, üzeri yazılı aynayı göremeyeceği biçimde oturttular. Ama koku için yapabilecekleri bir şey yoktu. Ve bunun neyin kokusu olduğunu her polis gayet iyi bilirdi.

Mike Fallon başını öne eğip, sessizce ağlarken bir yandan da oğlunu yetiştirirken nerede hata yaptığını düşünüyordu. Gaines pencereye yaklaşıp, dışarıya baktı. Wyatt'sa yatağın ayakucunda durup, kaşlarını çatarak aynaya bakıyordu.

Kovac dolabı açıp, Andy Fallon'un takım elbiselerini bir bir dışarı çıkartırken bir yandan da acaba zamanı geldiğinde benim elbiselerimi kim seçecek, diye düşünmeden edemiyordu.

"Bunlardan birine ne dersin Mike?" diye sordu bir elinde lacivert diğerinde gri bir takım elbise tutarak.

Fallon yanıt vermedi. Şifoniyerin üzerindeki fotoğrafa bakakalmıştı. Andy'nin mezuniyetinde çekilen fotoğrafa. Dondurulmuş, gurur ve mutluluk anı.

"İnsan çocuklarından uzun yaşamamalı," dedi kederle. "Kalbi onlar tarafından kırılmadan bu dünyadan çekip gitmeli.”

13. BÖLÜM

***İNSAN ÇOCUKLARINDAN UZUN** yaşamamalı.*

Kesinlikle yaşamamalı.

Bu günleri görmemeli.

Tüm olanlar sanki aradan yirmi yıldan fazla bir süre geçmemiş gibi net biçimde gözlerinin önünde canlanıyordu. O sessiz gece. Ayakkabılarının gıcırtısı. Kendi nefesinin sesi.

Ev devasa görünüyordu. Bu da adrenalinin hilelerinden biri olsa gerek. Arka kapı aralıktı.

Mutfakta. Beyaz floresan ışığı yüksek voltajlı elektrik telleri gibi vızıldadı. Evin geri kalanı karanlıktı. İçerisi sadece pencerelerden sızan ay ışığıyla aydınlanıyordu, insana sağır olduğunu düşündürtecek sessizlik. Adeta ağır çekimde geçen saniyeler.

Sporculara has çeviklikle harekete geçti. (Yirmi yıldan beri hiçbir şeyle mutlu olmadığını, hiçbir şeyden keyif almadığını bilse de şu an içi kıpır kıpırdı. Tüm bedenindeki gerginliği, bacaklarındaki, kaslarındaki, silahın kabzasına dokunan sol elindeki titreşimle yüreğindeki kıpırtı giderek artıyordu.)

Her şey birden başladı. Tam olarak hatırlayamadığı şeyleri görmek şaşırtıcıydı. Ölüm, göz açıp kapayıncaya kadar çabuk gelen

ölüm. Patlamanın sesi o kadar yüksekti ki. Kendini refleksle geri çekmesine karşın yine de darbenin etkisiyle devrilmişti.

Memur vuruldu.

Kör. Sağır. Boşlukta yüzer gibi.

Olanlara inanamadan. Panik içinde. Sonra pes edip, teslim olma.

Öldüm.

Orada kalmış olmayı yeğlerdi.

Karanlıkta, kendi soluk alış verişini dinleyip aslında ne kadar zayıf, kırılgan olduğunu hissediyordu. İlk kez bir ölümlü olduğunu düşünmüştü. O günden beri kendi kendine belki milyonuncu kez neden geberip gitmedim diye sormuştu. Bunu o kadar çok isterdi ki. Ama bu konuda hiçbir şey yapmamıştı elbette. O cesareti bulamamıştı. Tam aksine yaşamayı sürdürmüş, kendini kederli, içki ve uyuşturucuyla dolu bir hayatın kollarına bırakmıştı. Hiçbir zaman ayılmak istemiyordu. Çünkü iblislerin karşısına çıkma gücünü kendinde bulamıyordu.

Ama şimdi iblis tam karşısındaydı. Uyuşturucunun körleştirdiği algılarına karşın yine de net biçimde seçebiliyor, gelenin ne olduğunun ayırtına varabiliyordu. Gelen gerçeğin ta kendisiydi. Gelen Ölüm Meleği'ydi.

Melek onunla sakin ve sessizce konuştu. Ağzının oynadığını görüyor ama sesi sanki kulaklarıyla değil beyniyle duyuyormuş gibi hissediyordu.

Ölme zamanı, Mike. İnsan çocuklarından uzun yaşamamalı.

Emektar tabancasına baktı. Bedenine saplanan kurşun önce 38 kalibrelik tabancasının kabzasında derin bir oyuk açmıştı. O gece katilini bu tabancayla öldürdüklerini söylemişlerdi. O gece. Kariyerinin son gecesi.

Belli belirsiz de olsa bir korku çığlığı duyuyor, bunun büyük bir ihtimalle kendi bedeninin çığlığı olduğunu düşünüyordu. Sandalyesinin tekerleklerine yapışan elleri adeta kaçmak istercesine çırpınıyordu. Bedeni beyninin kabul ettiğine direnç gösteriyordu. Garip.

Andy de böyle korkunun boğazında düğümlendiğini hissetmiş midir, diye düşündü. Tanrım, tüm bedeni karmakarışık duygularla kıvranıyordu. Utanç, öfke, suçluluk, nefret ve de sevgi.

"Onu severdim," dedi zorlukla. Tükürüğü dudağının kenarından çenesine doğru süzülüyordu. "Onu severdim ama ondan nefret ettim. Bu onun suçu. Tamamen onun."

Bunları söylemek bir bıçağı kendi yüreğine defalarca saplamaya benziyordu. Buna rağmen kendini bir türlü aynı şeyleri yinelemekten, düşünmekten, Andy'den de kendinden de nefret etmekten alıkoyamıyordu. Bir insan öz evladından nasıl nefret edebilir? Bir kez daha çığlık attı. Ama bu kez tıpkı bir siren gibi giderek artan sonra azalan ardından da tekrar artan acının, kederin çı'ğlığı çok daha kahrediciydi. Zira onu yalnızca iblis duyuyordu. Dünyada tek başınaydı. Gecenin ortasında yalnız ve çaresiz. Sadece o ve de iblis vardı. Ölüm Meleği.

insan çocuklarından uzun yaşamamalı. Kalbi onlar tarafından kırılmadan bu dünyadan çekip gitmeli. O senin için her şeyi yaptı ve sen onu öldürdün.

"Hayır. Hayır," dedi gözyaşları içinde. Panik ve ıstırap duygusu adeta tümör gibi boğazına baskı yapıyor, yutkunmasına mani oluyordu. "Beni dinlemedi. Ona anlattım. Onunla konuşmaya çalıştım... Tanrı cezasını verdi işte," diye ağladı. "Lanet olası top."

Acı dolu gözyaşları yanaklarından süzülürken kollarını karşısındaki iblise tıpkı yırtıcı bir hayvanın avına saldırırken yaptığı gibi sallıyordu.

Onu öldürdün.

"Bunu nasıl yapabildim?" diye bağırdı. "Benim güzel oğlum!"

Bundan kurtulmak istemez misin, Mike? Acıya son ver.

Acıya son ver...

Ses cazip ve baştan çıkartıcıydı. Korku sanki boğazından fırlayıp dışarı çıkacakmış gibi çılgınca bir çığlık daha attı.

Acıya son ver.

Bu senin günahın!

Kefaretini de sen ödemelisin.

Hadi Mike. Yap şunu.

Bitir.

Silahın buz gibi namlusu yanağını öpüyordu. Gözyaşları siyah çeliği ıslattı.

Acıya son ver.

Bunca yıldan sonra.

Yap şunu.

Ağlayarak ağzını açtı ve gözlerini kapattı.

Işık kör edici, çıkan sesse kulak zarını patlatacak kadar şiddetliydi.

Yapılması gereken yapılmıştı.

Duman dönerek yükseliyordu.

Zaman geçiyor. Bir saniye. İki. Ölüme hürmeten.

Sonra bir parıltı daha ve motor sesi.

Ölüm Meleği fotoğrafı cebine attı. Ardından da çekip gitti.

14.
BÖLÜM

HUZURSUZ, SÜREKLİ SİNİR bozucu rüyalar gördüğü uykusundan uyandı ve onu gördü. Adam yatağın yanında durmuş, arkasındaki banyonun yarı aralık kapısından gelen ışıkla siluet halinde de olsa gözüküyordu. Devasa bir yüz ve dağ gibi omuzlar.

Panik bir anda tüm benliğini sardı. Sanki göğüs kafesine bir bomba düşmüş, yüreği oradan kaçmaya çalışıyor gibi çarpıyordu. Korkudan soluk alamaz hale gelmişti. Sanki bedenine şarapnel parçaları isabet etmiş gibi, kıpırdayamıyordu. Kol ve bacak kasları yaşadığı şokun etkisiyle adeta felç geçirmişti.

Koş!

Yorganı üzerinden atmaya çalışırken adam elindeki bir şeyi ona doğru fırlattı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi üzerine doğru gelen kalın, kıvrılmış bir yılanı çok net biçimde gördü. Hatta rengini bile seçebilmişti. Yılanın altı bembeyazdık. Sırtıysa kahverengi ve siyah pullarla doluydu.

Kendini korumak için kollarını kaldırıp, öne atıldı. O kısacık saniyede beyni olup biteni tam olarak idrak edemediğinden böyle yapmıştı. Bir anda her taraf zifiri karanlığa büründü. Hiçbir şey göremiyor, hissedemiyordu. Ayakları sanki ona ait değilmiş gibiydi. Ama buna rağmen fırlayıp, koşabildiği kadar hızla koşmaya çalıştı.

O anda sağ yanağına ve gözüne bir şey sertçe çarptı. Adeta bir çekiç kadar güçlü bir şey. Boynu geriye savrulurken acı dolu bir çığlık attı. Ardından tüm hareket sona erdiğinde yanağına vuran şeyin odanın zemini olduğunu fark etti.

Aman Tanrım. Boynum kırıldı.

Adam hâlâ odada.

Hareket edemiyorum.

Bilincin ıslak eliyle tutmaya çalıştığı bir sabun gibi kayıp gittiğini hissediyordu. Tüm gücünü toplayarak, beynini çalışmaya zorlamaya uğraştı.

Eğer bacaklarını oynatabiliyorsa... Evet.

Eğer kollarını oynatabiliyorsa... Evet.

Kollarını iki yana açıp, gücünü toplayarak yavaşça doğrulmaya koyuldu. Başının bir bowling topu kadar ağır, boynununsa kürdan kadar ince olduğunu hissediyordu. Dizleri ve dirseklerinden güç alıyordu ama acı her hareketinde dayanılmaz noktaya çıkıyordu. Bilinci sanki bir açılıyor bir kapanıyor gibiydi. Parlak ışıklar sonra karanlık. Işıklar, karanlık.

Bu gerçek değil.

Böyle bir şey olmuyor.

Ama bu bir rüya da olamazdı. Daha çok halüsinasyo-na benziyordu. Uyanıktı ama bilinci açık değildi. Uzmanların karabasan dedikleri şey bu olmalı. Aslında o da karabasanlar konusunda uzman sayılırdı. Ama yıllar vardı ki...

Şimdi umutsuzluğun aşina olduğu etkisi tüm benliğini sarmaya başlamıştı. Ağlamak istiyor ama bunu bir türlü beceremiyordu. Savunma mekanizmasının neden olduğu uyuşukluk duygusu etkisini

göstermeye başlıyordu. Ama şu an için bu duyguya teslim olmaya hiç niyeti yoktu. Kendini toplayıp, bir kez daha doğrulmaya çalıştı.

Bir eli zonklayan başında, zorlukla da olsa komodinin üzerindeki lambaya ulaşmayı başardı. Odada kimse yoktu. Işık duvarın o rahatlatıcı beyazlığında yansırken yatağa baktı. Boş, az önceki paniğin etkisiyle altüst olmuş yatağa. Hızlı hareketlerle yorganı, çarşafı aşağı atarken kolu komodinin üzerindeki su bardağına çarptı. Beyaz kilim bardaktan dökülen suyla lekelenirken, bardakla birlikte yere düşen çalar saatin üzerinde 4:39 rakamları yanıp sönüyordu.

Ağrıyan başını ovuşturmayı sürdürerek yatağı daha bir dikkatle inceledi. Görünürde yılan filan yoktu. Zaten beyninin mantıklı tarafı hiçbir zaman bir yılan olabileceğine inanmamıştı ama yine de etrafa bakınmaktan kendini alamıyordu. Bir yanıyla silindir biçimindeki bir karaltının birden dolabın altından fırlayacağını düşünüp duruyordu.

Soluk alış verişinin düzene girmesi için yıllardan beri alışık olduğu egzersiz metodunu kullandı. Ancak başı adeta çatlıyordu. Boynuna bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordu. Kusmak üzere olduğunu da fark etti. Şimdi yavaş yavaş tüm bunlara başına aldığı darbenin neden olduğunu fark etmeye başlamıştı. Yani artık nasıl bir darbe aldığıyla ilgilenmenin zamanı gelmişti.

Amanda Savard banyo aynasında yansıyan görüntüsüne uzun uzun baktı. Narin, şık ve kadınsı. Güvenliğini ve sahip olduklarını muhafaza edebilmek için yarattığı imajıydı bu. İmajıyla herkesi etkilemeyi de başarmıştı ama şimdi beş rauntluk bir boks maçından çıkmış gibi gözüküyordu. Sağ gözünün çevresi düşmenin etki-siyle şişmiş, üzerinde kayarken kırmızı kilime sürtülen yunağının da derisi soyulmuştu. Az önce yaşadıklarının etkisiyle bembeyaz olmuş yüzünde sanki kan olan tek yer de orasıydı. İki parmağını yavaşça yanağının üzerinde gezdirip, kırılan bir kemiği olup olmadığını kontrol etmeye çalışırken duyduğu acıyla inledi.

Bunu nasıl izah edecekti? Peki ya nasıl saklayacak-l,ı? Anlattırsa kim inanırdı?

Dolaptan bir parça pamuk alıp, muslukta ıslattı. Ardından acıya tahammül edebilmek için azami gayret gösterip, yaranın etrafını temizlemeye koyuldu. Ardından üç Tylenol alıp, yatak odasına döndü. Tutuk hareketlerle ter içindeki geceliğini çıkartıp, üzerine birkaç beden büyük bir tişört geçirip, taytını giydi.

Ev sessizdi. Yatak odası kapısındaki güvenlik sisteminin paneline göre de her şey normaldi. Yine de her gece yatmadan önce yaptığı gibi, tüm kapıları teker teker kontrol etti. Ama hâlâ tehlikede olduğu hissi yatış-mamıştı. Deneyimlerinden sakinleşebilmenin tek çaresinin kalkıp evde dolaşarak, içeride biri olmadığına kesinlikle kanaat getirmek olduğunu biliyordu.

Komodin çekmecesinden tabancasını alıp, doksan yaşındaki bir kadın gibi ağır ağır hareket ederek koridora yöneldi. Her odanın ışığını teker teker açıp, içeri baktı. Sonra da tüm pencerelerin kapalı olup olmadığına. Ancak ışıkları söndürmemeye karar verdi. Aydınlık iyi bir şeydi. Işık tüm hayaletleri gölgelerine geri yollardı. Aslında bu hayaletlerle o kadar uzun zamandan beri uğraşıyordu ki onlardan hâlâ korkması aslında oldukça şaşırtıcıydı. Neticede onlara ailesi kadar aşinaydı ve onlardan en az aile üyelerinden ettiği kadar nefret ediyordu.

Çalışma odasına geçip, kitaplıktaki müzik setini açtı. Kenny Loggins'in yumuşak, tatilden, evinden bahseden parçası odayı doldurdu. Ama bu şarkı kendini daha bir yalnız, mutsuz, hüzünlü ve de boşluktaymış gibi hissetmesine neden oldu ama yine de müziği kapatmadı.

Evin arkasındaki bu küçük odayı seviyordu. Bu derli toplu, arka bahçeye bakan odada kendini huzurlu hissediyordu. Plymouth'ta Medicine Gölü'yle, orman arasında kalan bir banliyöde yaşıyordu. Burası o kadar sakin bir bölgeydi ki etrafta koşuşup duran bir geyiğe

rastlamak hiç de şaşırtıcı bir şey değildi. Tabii bu gece, evin tüm ışıkları yanarken ortaya çıkacak kadar cesur olamazlardı. Önceki gecelerden birinde üç fotoğraf çekmeyi başarmıştı bile. Şimdi çalışma odasının duvarını bu fotoğraflar süslüyordu. Bunlardan birinde pencere camında adeta bir hayalet gibi yansıyan kendi görüntüsünün arkasında ona şaşkınlıkla bakan bir çift gözü yakalamayı başarmıştı.

Kendini dış dünyaya sergilemek için fazla gergin olduğundan gidip, perdeyi çekti. Şu an sadece güvede olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. İşin yoğun temposu bitince kendini attığı yatak odasını hep bir sığınak gibi görmüştü. Aynı şekilde yaşamındaki gölgelerden kaçmak zorunda olduğu anlarda sığındığı çalışma odası da öyleydi.

Bu geceyse hiçbir şeyden kaçmayacaktı.

Çalışma masasının üzeri derli topluydu. Raflar, çekmeceler oldukça düzenli biçimde yerleştirilmişti. Tüm faturalar, ataçlar, klasörler, kalemler yerli yerlerindey-di. Masanın üzerinde bir tek fotoğraf bile yoktu. Sadece aralarında eski bir rozetin de olduğu geçmişe ait birkaç küçük şey özenle sıralanmıştı. Bu rozet de ona sürekli neden polis olduğunu hatırlatarak önemli bir işlev görmeye devam ediyordu. Aslında her gün durup durup bu rozete baktığı filan yoktu ama şimdi eline alıp, uzun uzun bakıp, düşüncelere daldı. Midesinin yandığını hissediyordu.

Masanın derli toplu konumunu bir tek oraya ait değilmiş gibi duran, çoğu insanın spor sayfalarına geçmek için es geçtiği sayfalarından biri açık *Minneapolis Star Tribune* gazetesi vardı. Onu ilgilendirense bu sayfanın en altında, köşede küçük bir haberdi. KAZA OLDUĞUNA KARAR VERİLDİ. Haberde bir tek fotoğraf bile kullanılmamıştı.

Aslında bu utanç verici bir şey, diye düşündü. Çok yakışıklıydı. Ama akan haberler arasında gazete ona ancak birkaç satır

ayırabilmişti. Şöyle bir bakılıp, geçilecek bir haber olarak. Kısa zamanda da bayatlayacak, dünkü haber haline gelecekti.

"Ben seni unutmayacağım, Andy," diye fısıldadı.

Nasıl unutabilirim ki? Seni ben öldürdüm.

Elindeki rozeti, kenarı parmaklarına batacak kadar sıkıyordu.

AMANDA SAVARD, HÜKÜMET konağına geldiğinde güneş henüz doğmamıştı. Bu yüzden de caddeye bakan kısımdaki ofislerin çoğunun ışıkları açıktı. Bu saatte binada yine de fazla kimse olmazdı. Bu da ona ofisine kimseye gözükmeden girebilme fırsatı verecekti. En azından yüzündeki yara iyileşene kadar mümkün olduğunca göz önünde olmayacaktı.

Bu kadar erken saatte gelmesine rağmen yine de birileriyle karşılaşabileceği ihtimalini de göz ardı etmediğinden yüzündeki hasarı gizleyebilecek, geniş çerçeveli güneş gözlüğünü takmıştı. Boynuna sarıp, dramatik biçimde omuzlarına kadar sarkıttığı siyah, kadife atkısıyla da kamuflajını tamamlamıştı. Tabii dramatik filan gözükmek derdinde değildi. Onun gayesi yaralarının görülmesine engel olmaktı.

Çizmelerinin sesleri boş koridorun eski zemininde yankılanıyordu. 126 Numaralı oda gözüne her zamankinden uzakta gibi geliyor, her an biriyle karşılaşabileceğini düşünerek heyecanlanıyordu. Eldivenlerinin içindeki elleri terliyor, anahtarlarını gereğinden sıkı tutuyordu. Gördüğü rüyanın neden olduğu adrenalin de tam manasıyla etkisini kaybetmemiş, azaltmış ama yerinde müthiş bir gerginlik ve bitkinlik duygusu bırakmıştı. Başı dönüyor,

bacaklarını her zamankinden güçsüz hissediyordu. Üstüne üstlük boynunu sağa çeviremiyor, midesi bulanıyordu.

Anahtarı kilide sokup, oda kapısını açarken birden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Ancak koridor bomboştu. En azından görebildiği kısmı. İçişleri'nin bekleme ofisinden ışıkları yakmadan, hızlı adımlarla geçip, masa lambasını açık bıraktığı ofisine yöneldi.

Güvenli. En az bir iki saat için. Atkı ve montunu kapının arkasındaki askıya asıp, masasına geçti. Gözlüğünü çıkartıp, el çantasındaki aynada yüzünü bir kez daha kontrol etti. Adeta evden buraya gelinceye dek bir mucize olmasını, yüzünün bir anda eski haline dönmesini bekliyor gibiydi.

Sağ gözünün altındaki kızarıklık hâlâ ilk andaki kadar yoğundu ve sürdüğü antibiyotik jel yüzünden de pırıl pırıl parlıyordu. Orayı makyajla kapatmanın da üzerine bir bandaj sarmanın da ihtimali yoktu. Göz çevresi de şişmiş, morla siyah arası bir renge bürünmüştü.

"Feci şişmiş."

Savard sesi duyunca birden irkildi. Arkasını dönmek istedi ama artık çok geç olduğunu anlamıştı. Utançla kızardığını hissediyordu. Gözlüğünü kapıp, hızla taktı.

Kovac içeride Raymond Chandler romanlarından fırlamış bir karakteri andırıyordu. Elleri yakaları kalkık pardösüsünün cebindeydi. Başında da alnına kadar çektiği eski bir fötr şapka vardı.

"Sanırım yüzün gözün şişmesi İçişleri için sıradan olaylardan biri."

"Beni görmek istiyorsanız randevu almanız gerekir, Çavuş," dedi başarabildiği en sert tavrı takınmaya çalışarak.

"Ama sizi gördüm zaten."

Adamın bu sözleri söyleyiş tarzı nedense kendisini daha bir savunmasız hissetmesine neden oldu. Sanki gece olanlardan sonra yüzünde meydana gelen hasardan çok daha derinlerdeki gizli ve önemli şeyleri de görebiliyor gibi gelmişti.

"Doktora gittiniz mi?" diye sordu yaklaşırken. Şapkayı çıkartıp Teğmen'in masasına koyup, eliyle kısa saçlarını düzeltti. Ardından gözlerini kısıp, kadının kendi kendine verdiği zararı daha bir dikkatle inceledi. "Çok kötü gözüküyor."

"Ben iyiyim," dedi aradaki masayı tampon gibi kullanarak. El çantasını çekmeceye koyma bahanesiyle uzaklaştı. Baş dönmesi halen etkisini kaybetmediğinden dengesini sağlamak için bir eliyle sürekli masaya tutunuyordu.

"Doğru. Asıl diğer adamı görmeliyim, değil mi?" dedi Kovac.

"Başka bir adam yok. Düştüm ben."

"Nereden? Üçüncü kattan mı?"

"Sizi ilgilendirmez."

"Eğer bunu size biri yaptıysa ilgilendirir."

Koruyup, kollamak için maaş alıyoruz derdi şu meşhur söz. Yani kişisel bir şey değildi. Yani kadının yardım isteyip istememesinin bir önemi yoktu.

"Size söyledim. Düştüm."

Kovac ona inanmıyordu. Savarda da bunun farkındaydı. Neticede adam bir polisti hem de iyilerinden. Sa-vard biraz zaman harcayıp adam hakkında bilgi toplamıştı. Sam Kovac yıllarca yalanlar dinleyerek bu konuda ustalaşmış biriydi. Aslında Savard tam olarak yalan söylemediğinin de farkındaydı ama diğer taraftan da gerçeği de söylüyor değildi.

Kovac'ın sol eline göz atıp, alyans olup olmadığına baktığını gördü. Ev içi şiddet olayı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ancak parmaklarında bir tek yüzük vardı o da sağ elindeydi. Ailesindeki kadınların yüz yıldan fazla bir süredir bir sonraki nesillere armağan ettikleri zümrüt bir yüzük.

"Bana inanın, Çavuş. Ben bir erkek tarafından bu hale getirilebilecek son kişiyim," dedi.

Kovac bir süre yorum yapıp yapmama arasında bocaladıktan sonra derin bir nefes alıp, susmayı tercih etti.

"Herhalde nasıl olduğuma bakmak için gelmediniz buraya."

"Dün gece tesadüfen Cal Springer'la karşılaştım," dedi Kovac. "Belki onun soruşturmanızla ilgili hâlâ tedirgin olduğunu bilmek hoşunuza gidebilir."

"Cal Springer'la ilgilenmiyorum. Size söyledim, Curtis dosyası kapandı. Tüm soruşturma hatalarla doluydu.

Ve tüm suçlamaların yersiz olduğu ortaya çıktı. En azından mahkemeye sunulabilecek bir delile ulaşılamadı."

"Hata Cal'ın soyadı sayılır. Ama onun böylesi bir soruşturmayı berbat edebilecek büyüklükte bir hata yapmayı becerebileceğini de sanmıyorum doğrusu. Peki ya Ogden? Curtis'in saatini Verma'nın evine onun koyduğuna dair söylentiler var ortalıkta."

"Bunu kanıtlayabilir misin?"

"Kanıtlayamam. Andy Fallon kanıtlayabildi mi? Ortağımla olay mahalline intikal ettiğimizde Ogden de oradaydı."

"Hayır kanıtlayamadı. Biz de dosyayı kapattık," dedi yeniden etkisini arttıran bayılma hissine aldırmama-ya çalışarak. Başı sanki çekiçle vuruluyormuş gibi ağrıyordu. "Artık başka bir olayı araştırmaya başlamıştı."

Ama isteyerek değil. Emirle. Savard'ın emriyle.

"Ogden bunu biliyor muydu?"

"Evet, biliyordu. Orada ne işi varmış? Andy'nin evinde?"

"Gezmeye gelmiş"

"Korkunç."

"Aynı zamanda da aptalca. Ama onun avizedeki en parlak ampul olduğunu söylemek de o kadar kolay değil sanırım."

"Olay mahallinde ne yaptığı konusunda onu sorgula-dınız mı?"

"Benim kimseyi sorgulama yetkim yok, Teğmen," diye hatırlattı Kovac. "Dava kapandı. Trajik bir kaza olduğuna karar verildi. Unuttunuz mu?"

"Unutmam mümkün mü?"

"Ogden'le ortağının telsiz çağrısını duyup, olay mahalline geldiklerini varsayıyorum. Zira aklıma neden orada olduğuna ilişkin hiç mantıklı bir açıklama gelmiyor. Aptalca bir soru ama acaba Fallon'la aralarında bir husumet var mıydı? Ogden onu tehdit etti mi hiç?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Olağan bir nefretten öte bir şey bilmiyorum."

"İnsanların sizden nefret etmesine hepiniz alışıksınızdır herhalde."

"Siz de öyle."

"Benimki farklı."

Teğmen bu sözlere bir yorum yapmadan, kendi tezini açıklamaya girişti. "Üzerimize yöneltilen öfkenin nedeni çalışma alanımız. Yanlış şeyler yapan insanlar işlerin sonunda nerelere vardığını bilmek istemezler. Kötü polis aslında sokaklarda

yakaladığınız herhangi bir suçludan daha tehlikelidir. Zira taşıdıkları rozetin arkasına gizlenebilecekleri kanaatini taşır hepsi de. Ama bu konuda yanıldıklarını fark edince de... Dava dosyasını kontrol edeceğim," dedi derin bir nefes alarak. Sırtından aşağı sıcak terler süzüldüğünü, sırtının yapış yapış hale geldiğini hissediyordu. Oturması gerekliydi ama adama zayıflığını göstermek niyetinde de değildi. Ayrıca masaya oturduğunda, Çavuşa dava dosyalarına hemen şimdi, bilgisayardan bakabileceğini düşündürtmek de istemiyordu. "Ama bir şey bulacağımı sanmıyorum. Ne olursa olsun sizin de benim de yüreğimden, adli tıp raporu hangi yönde olursa olsun, Andy'nin büyük bir ihtimalle intihar ettiği geçiyor."

"Ben işe yüreğimi karıştırmam Teğmen. Hem de hiç"

"Ne demek istediğimi anladığınızı biliyorum, Çavuş. O öldürülmedi."

"Onun öldüğünü biliyorum," dedi Kovac ödün vermeden. "Ve de ölmemesi gerektiğini."

"Dünya trajedilerle dolu, Çavuş Kovac," dedi biraz hızlı soluyarak. "Bizim payımıza da bu düştü. Belki bu-nun bir cinayet olduğunu tespit etmek bize daha an-lamlı gelirdi ama ne yazık ki durum öyle değil. Bu da gerçeği olduğu gibi kabul edip, yaşamaya devam etmemiz anlamına geliyor."

"Siz de bunu mu yapıyorsunuz?" diye sordu kadının yanına kadar yürüyerek. "Gerçeği olduğu gibi kabulleniyor musunuz?"

Savard adamın artık Andy Fallon hakkında konuşmadığı hissine kapılmıştı. Daha ziyade gözlüğün altından görebildiği yaralarına yoğunlaşmış gibiydi. Uzaklaşmak istedi ama sanki ayağı bir türlü yere basamıyor gibiydi. Gözleri kararırken bir kez daha bayılacağını hissetti.

Kovac hemen fırlayıp, koluna girmese belki de boylu boyunca yere uzanacaktı. Savard kendine gelebilmek için derin derin nefes

alıp veriyordu.

"Doktora görünmelisiniz," diye ısrar etti.

"Hayır. İyileşeceğim. Sadece bir iki dakika otursam geçer."

Onu itip, kendini kurtarmaya çalıştı. Ama Kovac'ın kadını bırakmaya hiç niyeti yoktu. Kolunu bırakmadan yavaşça kadını sandalyesine oturttu. Ardından gözlüğünü çıkartıp, morarmış gözü dikkatle inceledi.

"Beni kaç tane görüyorsun?"

"Bir bile yeterince fazla."

"Parmağımı takip et," diye talimat verdi parmağını ileri geri sallayıp, yüzüne yaklaştırıp uzaklaştırırken. Yüz ifadesi bir hayli keyifsizdi. Ama açık kahverengi gözlerinden yine de bir şeyler okumak mümkün değildi. O sırada Savard bu gözlerin yakından çok ilginç olduğunu düşünüyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Kovac sağ gözün altına bakarken. İri eliyle mümkün olduğunca nazik davranmaya çalışarak yanağını, gözünü kontrol etti. Sonra baş-parmağıyla elmacık kemiğine hafifçe bastırdı. "On dolarına bahse girerim bunun izi kalacak."

"Bu ilk kez olmuyor," dedi Savard yumuşak bir ses tonuyla.

Adam öylece kalakalmıştı. Daha başka açıklama bekliyormuş gibi doğrudan gözlerinin içine bakmayı sürdürdü. Savard hemen başını çevirdi.

"Biri sizi muayene etmeli," dedi kadının masasına otururken. "Sarsıntı geçiriyor olabilirsiniz. Tecrübe konuşuyor," dedi kendi sol gözünün üzerindeki klipsi işaret ederek. Onun göz çevresindeki morluk artık yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

"Siz beyin sarsıntısı mı geçirdiniz?" diye sordu Savard. "Bu yaptığınız davranışları açıklar işte."

"Hayır. Benim kafam mermerdendir. Belki sizinle sonunda ortak bir noktamızı bulduk ha?" dedi sanki daha önce bu konuda çok kafa patlatmış gibi.

"Sizin yapacak işleriniz olduğunu sanıyorum, Çavuş," dedi kadın sandalyesini masaya çekerken. Bir yandan da bu hareketinin baş dönmesini arttırıp kusmasına neden olmayacağını umarak. Kovac kıpırdamadı bile. Adamın bu kadar yakında olmasından hiç de memnun değildi. Kolunu kaldırsa saçına ya da az önce olduğu gibi yanağına dokunacak kadar yanındaydı.

Ayrıca masasında oturmasından da hoşnut değildi. Özgürlük alanına müdahale edildiğini hissediyor, savunmasında koca bir yarık açılmış gibi geliyordu. Ve Çavuşun da bunun kesinlikle farkında olduğunu hissetti.

"Andy Fallon hakkında konuşmak istemiyorsunuz," dedi sessizce. "Neden Teğmen?"

Öfkeyle gözlerini kapattı. Sonra kendini toplayıp, yeniden açarken, "Çünkü öldü ve ben kendimi bundan dolayı sorumlu hissediyorum," dedi.

"İşin bu noktaya geleceğini görmeniz gerektiğini düşünüyorsunuz. Ama bazen bunu yapamayız," dedi. "Bazen tamamen bambaşka bir şeye konsantre olduğumuzdan bazen de kendi derdimize düştüğümüzden yaklaşım felaketi bir türlü öngöremeyiz," dedi eliyle gözünün üzerinde bir şiş varmış gibi yaparak.

Savard kaşlarını çatıp,"Büyük bir ihtimalle soruşturmanız gereken gerçek bir cinayet olmalı," dedi telefona uzanarak. "Gitseniz iyi olur."

Kadın mesajlarını dinlemek üzere telefonu tuşlarken öylece durup onu izledi. Çavuşun yüzünde son derece mutsuz bir ifade

vardı. Ama Savard birden onu hiç mutlu görmedim ki, diye düşündü. Belki de adam hiçbir zaman mutlu değil.

Bak bu ortak noktamız olabilir, Çavuş, diye düşündü.

Kovac gönülsüzce de olsa masadan kalkıp, koltuğun üzerinden şapkasını aldı.

"Her zaman cesurluk akıllılık değildir, Amanda," dedi sessizce.

"Bana Teğmen Savard diye hitap edin."

Adam dudak bükerek, "Evet. Biliyorum. Sadece kulağa nasıl geliyor diye merak etmiştim." Bir an için du-raksadı. Sonra, "Pazar gecesi Andy'yle görüştüğünüzde şarap içtiniz mi?" diye sordu.

"Ben içki içmem. Kahve içtik."

"Hmm. Andy'nin kendini öldürmeden önce çarşafları değiştirip, kirlileri yıkadığını biliyor muydunuz?" diye sordu. "Tuhaf, değil mi?"

Savard hiçbir şey söylemedi.

"Cenazede görüşürüz," dedi Kovac sonunda ve dışarı yöneldi.

Savard arkasından, dinlediği mesajların tek bir kelimesini bile duymadan, öylece bakakalmıştı.

15. BÖLÜM

KIRK YILDIR polis memurları kahvaltılarını büyük keyifle Cheap Charlie'nin restoranında yapıyorlardı. Metrodome'un kuzey doğusuna denk düşen, sahipsiz bir arazinin üzerine inşa edilmiş restorandaki her şey adeta ilk yıl alınmış bir daha da elden geçirilmemiş gibiydi. Aslında bölge zaman içinde dar gelirli insanların yaşadığı bir mahalle olmaktan çıkıp, daha ziyade orta sınıfın ikamet ettiği bir yerleşim yeri haline dönüşmüş bu yüzden de tepeden tırnağa değişmişti. Ama Cheap Charlie'nin restoranının değişmeye ihtiyacı yoktu. Restoranın müşterileri sadece polislerdi. Ve yıllar gelip geçse de polisler hiç değişmezdi. Gelenek onlar için sanki her şey demekti.

Mike Fallon daha acemi bir polisken burada yemek yemiş olmalı, diye düşündü Liska otomobilinin camından mavi tabelaya bakarken. Şansı yaver gitmiş, bir devriye arabası tam çıkarken otoparka girdiği için, boş yer bulabilmişti.

O da acemiyken her zaman burada yemek yerdi. Belki de o günlerde de aynı kadın garson çalışıyordu. Cheeks[8] lakaplı bu kadın en güzel olduğu günlerde, yani pornografi öncesi günlerde bile, ağzı tıka basa fındık dolu bir sincabı andırıyordu. Neredeyse çenesinin olmadığını düşündürtecek şiş yanaklar, küçücük düğme gibi bir burun. Ancak yıllar kadının yanaklarını sarkıtmış, böylece o tombul yanakların arasından kocaman bir çene kemiği çıkmıştı. Belki

de artık Jowl[9] lakabı ona daha çok yakışacaktı ama Cheeks adı onun üzerine yapışmıştı bir kere.

Garson kadın bu sabah tezgahın başında, çökmüş gözleri, siyaha boyanmış darmadağınık saçlarıyla fincanlara kahve dolduruyor, bilinen tüm sağlık kurallarına meydan okuyarak ağzındaki sigarayı da tüttürmeye devam ediyordu. Ancak tüm restoranı dolduran polislerden bir teki bile onu böyle yaptığı için paylayacak filan değildi. Üstelik buraya sadece polisler değil, dedektifler de sık sık gelirdi. Kovac da bazı günler yemeğini burada yerdi. Adet işte.

Tezgaha yaklaşıp, Elwood Knutson'un hemen yanındaki boş tabureye ilişti. Ardından içeride kimler var diye bakınırken, "Elwood, senin burada yemek yemeyecek kadar elit biri olduğunu sanırdım," dedi.

"Öyleyim," dedi adam önündeki pastırmalı yumurta tabağını işaret ederek. "Ama protein gücü diyetini denemeye karar verdim. Bu diyet için gereken kahvaltıyı da buradan başka bir yerde kolay kolay bulamam herhalde. Buradaki her şey o kadar eski ki sonunda yeniden moda oluyorlar. Peki ya senin bahanen ne?"

"Uzun zamandır midem kaynamadı da."

"Bak o zaman doğru yerdesin."

"Bingo," dedi Liska, Ogden'i görünce. Adam bir ileri bir geri sallanıyordu. Yüzündeki sıkıntılı ifadeye bakılırsa sanki uzun zamandan beri bağırsaklarını gerektiği kadar boşaltmayı başaramıyordu. Ancak Liska bulunduğu açıdan masasındaki diğer kişiyi göremiyordu.

Elwood, Liska'nın baktığı yöne dönmedi. "Beni ilgilendiren bir şey mi?"

"Öğrenmek isteyebileceğin bir şey. Öldürülen polis memuru Curtis'i hatırlıyor musun?"

"Evet. Bir seri katil gayleri hedef olarak seçmişti."

"Öyle tahmin ediliyor. Teşkilatta dövülen gaylerle ilgili ne biliyorsun?"

Elwood düşünceli bir tavırla tabağın kenarındaki pastırma kırıntısını ağzına attı. Giydiği, siperliğini de garip biçimde yukarı kıvırdığı şapkasını düzeltti.

"İnsanlara cinsel tercihlerinden ötürü ayrımcılık yapılmasından da bu yüzden taciz edilmelerinden de nefret ediyorum," dedi. "Biz kim oluyoruz da başkaları adına seçim yapmaya kalkıyoruz? Aşk yalnızca..."

"Teşekkürler. Harika. Senin e-posta adresini ACLU'ya[10] göndereyim en iyisi," dedi Liska. "Senin hakkında konuşmuyoruz burada, Elwood."

"Kimin hakkında konuşuyoruz?"

İçin için keşke birkaç kişi olsa diye düşünerek, konuşmaya kulak misafiri olmaya çalışan kimse var mı diye kontrol etti. "Resmi polislerden bahsediyorum. Onlar ne düşünüyorlar? Teşkilatın resmi görüşünü bir yana, farklı cinsel tercihleri olan arkadaşlarına nasıl davranıyorlar acaba? Curtis'in İçişleri'ne taciz edildiğine ilişkin şikayette bulunduğunu duydum. Bu şikayetin konusu tam olarak neydi? Hâlâ Taş devri insanları mı var aramızda yoksa? Barbarların hepsinin Rodney King[11] olayından sonra atıldıklarını sanıyordum?"

"Ne yazık ki polislik mesleği o tür tiplere çekici geliyor," diye yorumladı Elwood. "Taşıdıkları rozet tıpkı bir maymunun gözüne tutulan parıltılı bir bozuk para gibi heveslerini kabartıyor."

Liska'nın yanındaki resmi polis dönüp, Elwood'a nefret dolu bir ifadeyle baktı.

"Önceki hayatında orangutan olabilir," diye fısıldadı Liska. Cheeks'in doldurduğu kahvesinden bir yudum alırken, *kendi kendine otomobilin yağını değiştirmeyi unutma,* diye hatırlatıyordu. "Neyse, bildiğim kadarıyla Curtis soruşturmasını yüzlerine gözlerine bulaştırmışlar."

"Soruşturma Springer'ındı. Bu da çok normal elbette."

"Doğru ama bu kez soruşturmanın içine edenin bir resmi polis olduğunu duydum. Şu öküz kadar iri herif var ya. Ogden. Tanıyor musun?"

"Ne yazık ki onunla aynı sandalda değiliz."

"Olsaydınız daha yazık olurdu," dedi Liska ayağa kalkarken.

Verilen selamları bakmadan, sadece başını sallayarak alan Liska, gözlerini Ogden'in üzerinden ayırmadan karşısındakinin kim olduğunu görmek için yavaş yavaş adamın oturduğu yere doğru yürümeye koyuldu. Ogden onu fark etmemişti ve Liska'nın göremediği adamla daha da derinleşmiş sohbetine devam ediyordu.

Liska konuşulanları anlayamasa da aralarındaki gerginliği çok net biçimde hissetmişti. Keşke sokulup, görünmeden neler konuştuklarını dinleyebilsem, diye geçirdi içinden ama görülmeden masaya yaklaşmasına imkan yoktu. Ogden sonunda onu gördü. O kadar şaşırmış, tedirgin olmuştu ki az daha masadaki portakal suyunu deviriyordu.

"Senin yerinde olsam daha farklı ilaçlar alırdım," dedi Liska. "İnsanların koca bir kalas gibi gözükmeden de vücut geliştirebilmesine yardımcı olan şeylerin olduğunu duydum."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Ogden. "Ben ilaç filan almıyorum."

Liska başını kaldırıp, Ogden'in yemek arkadaşının kim olduğunu gördüğünde ağzı açık kaldı. Cal Springer. Adam bir hayat kadınıyla

beraberken basılsa bundan daha suçlu gözükemezdi.

"Hey, Cal. Çok ilginç dostların var. Acaba bu yüzden mi İçişleri'ne kötü biri gibi gözüküyorsun? Senin davanı mahvettiğini düşündükleri biriyle sıkı fıkı olarak yani? Belki de senin hakkında yanılıyorlar. Belki de gerçekten göründüğün kadar aptalsın sen."

"Sen neden kendi işine bakmıyorsun Liska?"

"O zaman iyi bir dedektif olamazdım, değil mi?" diye konuştu Liska. "Bak, Cal, başına bela olmaya niyetim yok. Sadece onunla burada oturmanın hiç de hoş gözükmediğini söylemeye çalışıyorum. Hepsi bu. Eğer siyasette de bir kariyer peşindeysen bunu bir kez daha düşünmelisin."

Adam başını aslında görebilecek hiçbir şeyin olmadığı pencereye doğru çevirdi. Önündeki ağzına kadar dolu kül tablasındaki iyi söndürülmemiş bir izmaritten incecik bir duman yükseliyordu.

"Bu günlerde ortağın nerelerde, Cal?" diye sordu Liska. "Onunla konuşmam gerek."

"Tatilde. İki haftalığına Hawaii'ye gitti."

"Ne şanslıymış."

Springer'sa bu konuşma yerine iki hafta cehennemde kalmayı yeğlermiş gibi bakıyordu.

Liska, Ogden'e dönüp, sert bir ifadeyle, "Ortağınla birlikte Fallon'un evindeymişsiniz. Olay mahallinde ne işiniz vardı?" diye sordu.

Ogden masa örtüsünün kırışıklığını düzeltti. Kısa ama bakımlı saçlarının arasından gözüken kafa derisi balıksırtı gibi bembeyazdı. "Telsizden çağrıyı duydum."

"Ve tesadüf eseri yakınlardaydın."

"Evet, öyle."

"Ne şans be. Zaten sen oldum olası şahslısındır."

Ogden gözlerini iyice kısıp, arkasına yaslandı. "Tavırların hiç hoşuma gitmiyor, Liska."

Liska kahkahayla güldü. "Tavırlarım hoşuna gitmiyor mu? Vay be!" dedi adamın gözlerinin içine bakarak. "Polis evrim ağacında benden birkaç dal aşağıdasın sen. Bu yüzden istersem üstüne bile sıçarım ve hiç kimse senin sızlanmalarına kulak asmaz. Ama asıl ben senin tavırlarından hoşlanmazsam ciddi bir sorun olur. Anladın mı? Oraya neden gittin?" diye bir kez daha sordu.

"Sana söyledim ya telsiz çağrısı aldım."

"Çağrıyı ilk yanıtlayan Burgess'ti. Oraya da ilk o gitti."

"Yardımımız dokunabilir diye düşündük."

"Ölü olduğu ihbarı yapılmıştı. Ne yardımı?"

"Burgess tek başına olay mahallinin güvenliğini sağlamada zorlanabilirdi."

"Yani Rubel'le birlikte hemen koşup geldiniz. Ve ne büyük bir rastlantı ki olayın kurbanının Curtis fiyasko-sundaki İçişleri müfettişi olduğunu gördünüz."

"Doğru."

Liska hayret dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Gidip başını taşlara vurmayı denedin mi hiç. Ne yapmak niyetindeydin? İçişleri'nin yeni bir soruşturma başlatmasını mı istiyorsun yoksa?"

Ogden bu konuşmayı kimsenin dinlemediğinden emin olmak ister gibi, sağına soluna bakındı. "Bir telsiz çağrısını yanıtladık. Ölen kişinin Fallon olduğunu nereden bilebilirdik ki?"

"Ama anlayınca da oradan ayrılmadın. Parmak izlerini evin her tarafına bıraktın..."

"Ne olmuş yani? Herif kendini asmış. Hiç de cinayet gibi durmuyor."

"O sırada bunu bilemezdin. Üstelik halen de net olarak bilemiyoruz. Üstüne üstlük resmi polis olarak kaldığın müddetçe bir olayın cinayet olup olmadığına karar verecek kişi de sen değilsin."

"Adli tıp öyle karar verdi," dedi. "Cinayet değilmiş."

"Ayrıca bir şov da değildi sanırım. Ama yine de kendine mani olamadın, değil mi? Tuvalette senin gibi ho-mofobisi olan insanlara göstermek üzere kaç tane fotoğraf çektin?"

Ogden ayağa fırlayıp, üzerine yürüdü. Liska kıpırdamak istemiyordu ama adamın cüssesi yüzünden bir iki adım gerilemek zorunda kaldı. Adamın alnında, adeta yıldırıma benzer, zikzaklı bir yara izi vardı. Gözleriyse buz gibi ve bir taş kadar anlamsız bir ifadeye sahipti. Liska içgüdüsel olarak tepeden tırnağa korkuyla ürperdiğini hissetti. Ama korku yaptığı işte kesinlikle dikkate almaması gereken bir duyguydu.

"Sana yanıt vermeyeceğim, Liska," dedi sessizce. Yine de ses tonundan bir hayli öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

Liska doğrudan gözlerinin içine bakarken arı kovanına çomak soktuğunu düşünüyordu. Bu çok akıllıca bir hareket olmasa da artık geri dönülmez noktaya gelmişti. "Bir kez daha olay mahallinde göreyim seni de gör bakalım, Ogden. Bakalım rozetini elinden alırlarken de kimseye cevap vermek zorunda olmadığını söyleyebilecek misin?"

Adamın boynundaki damarlar öfkeden patlayacak kadar şişmiş, gözleri adeta bir korku filmi izliyormuş gibi büyümüştü.

"Hey, dostum dans mı ediyorsunuz yoksa?"

Liska bakmadan konuşanın Ogden'in ortağı olduğunu anlamıştı. Rubel ön taraftan masalarına doğru yaklaşıyordu. Liska hâlâ bir adım bile uzaklaşmadan Ogden'in gözlerinin içine dik dik bakmayı sürdürdü. Ne olursa olsun ona arkasını dönmemeye kararlıydı. Aynı şekilde Ogden de geri adım atmaya niyetli değilmiş gibi gözüküyor, büyük bir öfkeyle Liska'yı süzüyordu. Liska adamın bu büyük öfkesini neredeyse ete kemiğe bürünmüş gibi hissedebileceğini düşündü.

O anda birden Curtis'in ölümünden sonra çekilen fotoğraflarda gördüklerini hatırladı. Büyük bir öfke. Öldükten sonra bile acımasızca darbelere maruz kalmış bir kurban. Kafatası adeta bir balkabağı gibi ezilmiş bir insan.

Çevredekilerin tüm dikkatleri üzerlerine çevrilmişti. Cal Springer ayağa kalkıp, hızlı adımlarla ön kapıya doğru yöneldi. O kadar hızlı yürüyordu ki neredeyse Rubel'le çarpışacaktı.

"Hadi B.O. gelsene," diye seslendi Rubel.

Ogden hırsla ona doğru döndü. Liska sonunda derin bir soluk almıştı. Rubel gelip, Liska'yı aynalı güneş gözlüklerinin arkasından uzun uzun süzdü.

Adam kesinlikle Ogden'den çok daha yakışıklıydı. Siyah saçları, düzgün bir çene yapısıyla, Michelange-lo'nun David'inin vücut geliştirme haplarıyla gerçekliğe bürünmüş haliydi adeta. Adam ortağını kapıya doğru sürüklerken, Liska, Rubel büyük bir ihtimalle ikilinin beyni olmalı, diye düşündü. Ogden'i beladan uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu. Tıpkı o gün Fallon'un evinde de yapmaya çalıştığı gibi.

Liska da hemen arkalarından fırladı. İkili hızlı adımlarla caddenin karşısındaki otoparka doğru yürürken, Liska daha da hızlandı.

"Hey, Rubel!" diye bağırdı iyice yaklaştığında. Adam dönüp ona bakınca da, "Seninle de konuşmam gerek. Yalnız. Nöbetin bitince büroya gel," dedi.

Adam yanıt vermedi. Yüz ifadesi de zerre kadar değişmemişti. Birlikte dönüp, otomobillerine doğru yürüdüler.

Eğer Andy Fallon'un ölümünün kaza olduğuna karar verilmemiş olsaydı Ogden büyük bir ihtimalle şüpheliler listesinin en başında olacaktı. Herif olay mahallinde görülmekten çekinmeyecek kadar aptal olabilir miydi? Belki de aptal filan değildi. Bunu aldığı çağrıyı yanıtlıyor gibi davranıp, daha sonraki incelemelerde bulunabilecek parmak izlerine mantıklı bir açıklama getirmek için yapmış olamaz mıydı?

Bir insanı kendisini asması için nasıl zorlamış olabilirdi ki?

Bir kez daha tepeden tırnağa ürperirken Liska bunun nedeninin bir polisin iyice yoldan çıktığından şüphelenmeye başlaması olduğunu tahmin ediyordu.

Cheap Charlie'nin kapısı açılırken tepesindeki küçük zil çınladı.

"Bana detayları anlatsana bir ara," dedi yaklaşan Elwood. "Kapanmış dosyalar üzerinde çalışmadığımızı sanırdım."

Liska, Rubel direksiyona geçip, araçlarını çalıştırana dek gözlerini üzerlerinden ayırmadı. Sonunda dönüp, "Biz kim için çalışıyoruz, Elwood?" diye sordu.

"Teorik olarak mı pratikte mi?"

"Bizim patronumuz kim, Elwood?"

Kovac ikisini de bu konuda yeterince eğitmişti.

"Kurbanlar."

"Benim patronum henüz bu soruşturmayı kapatmam için kesin bir talimat vermedi, diyelim öyleyse," dedi her zamanki nüktedan tavrından bir hayli uzak bir ifadeyle.

Elwood içini çekip, "Mesleğinde başarılı olmaya bu kadar hevesli biri mazide kalmış şeyleri eşmeye bu kadar zaman ayırmaz ama..."

dedi.

"Doğru," dedi Liska montunun cebinden anahtarlarını çıkartırken. "Belki de ben koca bir aptalım.”

<u>16.</u>
BÖLÜM

DÜNYA TRAJEDİLERLE DOLU, Çavuş Kovac.

Mike Fallon'un evine giderken Savard'ın sesi kulağında yankılanıp duruyordu. Zihni bazen ona oyun oynayıp, kadının bu konuşmayı çok seksi bir tarzda yapmış olduğunu kurgulamasına neden oluyordu. Yüzündeki renk, ışığın nispeten az vurduğu yerlerdeki gölgeler, o hoş, yumuşacık yüz hatları, gizem dolu bakışlar...

Bu bakış kısmı kesinlikle gerçekti. Amanda Savard tam bir bulmacayı andırıyordu ve o da tüm yaşamı boyunca bulmacalara ilgi duymuştu. Üstelik onları çözme konusunda da zaman içinde bir hayli ustalaşmıştı. Fakat içgüdüsel olarak bu seferkinin şimdiye kadar üzerinde çalıştıklarından çok daha zor olduğunu biliyordu. Ayrıca bu yolda başarıya ulaşsa bile çok memnun olmayabilirdi de. Kadının onun bu çabalarını takdir etmeyeceğine kesinlikle emindi.

Bana Teğmen Savard diye hitap edin.

"Amanda," dedi sırf inat olsun diye. Ama kadının yanında olduğu kadar yalnızken de ilk adını kullanmasından hoşnut olmayacağını biliyordu. Belki yanında olmasını yeğlerdi. Ama sesini duyamıyorsa ona patronluk taslayıp, kontrolü altına almaya da çalışamazdı, değil mi. Üstelik bu kontrol konusunu kadın adeta takıntı haline getirmiş

gibiydi. Kovac bunun nedenini, onu bu şekilde davranmaya iten sebepleri düşündü. "Peki ya senin trajedin ne, Amanda?"

Parmağında alyans yoktu. Odasında ailesine ait bir fotoğraf filan da görememişti. Diğer taraftan da barlarda sürtüp, daha sonra gözünü morartacak heriflerle sıkı fıkı olacak bir tipe de hiç benzemiyordu.

Ama düşme hikayesine de hiç inanmamıştı. Yaraların yerleri insanı çok şüphelendiriyordu. Düşünce yüz bu hale gelmezdi ki. Düşerken doğal olarak ellerimizi öne uzattığımızdan kadının yüzündeki hasarın çok azı meydana gelir. Ama ellerinde de yara bere yoktu.

Birinin onu dövmüş olabileceğini düşününce kendini çok kötü hissediyordu. Ayrıca onun böyle bir şeye nasıl olup da izin verdiğini de bir türlü kavrayamıyordu.

Otomobilini Mike Fallon'un evinin önüne park ederken bu soruları kısa bir süreliğine de olsa unutmaya karar verdi. Evin önünde de, küçük park alanında otomobil yoktu. Kapıyı da kimse açmadı.

Kovac üstüne numarayı karalayıp, cebine attığı kâğıdı çıkartıp, Mike'ın cep telefonunu aradı. Telefon çalıyor ama kimse yanıt vermiyordu. Bu da Mike’ın uyuyakaldığı, sakinleştiricilerin etkisinde olduğu ya da fazlasıyla içip sızdığı anlamına geliyordu. İyimser bakışla. Zira bunların hepsinde de adamın durumu iyi sayılırdı. Sadece evinde huzur içinde dinlenmek istemiş olmalıydı.

Arka tarafa geçip, garaja baktı. Mike’ın otomobili oradaydı. Bunun üzerine arka kapının paspasının altından anahtarı alıp, içeri girmeye karar verdi.

Ev sessizdi. Uzaktan da olsa ne televizyonun ne radyonun ne de duşun sesi geliyordu. Yaşlı adam büyük bir ihtimalle sızmış

olmalıydı. Oğlunu gömeceği gün hiç olmazsa bir beş on dakika daha uyumayı hak ediyordu.

Kovac mutfağa gidip Mike Fallon'un ecza dolabında-ki şişeleri incelemeye koyuldu. Adam bu ilaçlarla yaşama bir şekilde katlanmayı başarıyordu anlaşılan. Prilo-sec, Darvocet, Ambien.

Ambien ya da Zolpidem. Yani Andy Fallon'un kanında bulunan barbiturat. Kovac kendini garip hissederek şişeyi inceledi. Sonra çocukların erişimini engellemek için konulan plastik kapağı açıp, kutunun içine baktı. Boş. Üzerinde gerektiğinde gecede bir tane yazıyordu. Ve kutunun eczaneden çıkış tarihi de 7 Kasımdı.

Baba oğlun kafayı bulma yöntemi olarak aynı ilacı seçmeleri büyük bir ihtimalle sadece basit bir rastlantıydı. Neticede Ambien uyku sorunlarında en çok tercih edilen sakinleştiricilerden biriydi. Fakat Fallon'un evinde Ambien kutusu bulunmaması ilginçti. Eğer öldüğü gece o ilaçtan aldıysa kutuyu nereye koymuştu? Ne ecza dolabında, ne çöpte ne de komodinin üzerinde bulabilmişlerdi. Mike'ın ilaç kutusu da boştu ama ilaç talimatlarına uyulması, ne kadar hap aldığını bilmek için tümünü kendi kullanmış olmalıydı. Diğer taraftan eğer gerektiğinde lafı haftada bir veya iki anlamına geliyorsa diğer lanet olası haplar neredeydi.

Kovac düşüncelerine ket vurmadan tüm olasılıkları düşünmeye koyuldu. Bu olasılıkların hiç biri de hoş şeyler değildi ama onun işinin doğası da zaten bu tür hoş olmayan şeyleri bulup çıkartmak değil miydi? Güvenmek, iltimas geçmek, insanların çoğunun yaptığı gibi düşüncelerini sansürlemek gibi lüksleri yoktu onun. Ve bunu yaptığı için de kendini zerre kadar kötü hissetmiyordu. Rahatsızlık duymamasının başka bir nedeni de bu tür özgür düşünce egzersizleri yapmayı işinin önemli bir parçası olarak görmesiydi. Zira dünyadaki en temel bilgi son derece normal gözüken birçok insanın çevrelerindeki kişilere hatta öz çocuklarına korkunç şeyler yapabildiği gerçeğiydi.

Buna rağmen Mike Fallon'un oğlunun ölümünde doğrudan rol oynamış olabileceği yönünde bir senaryo ona hiç de akla yatkın gelmiyordu. Bir kere yaşlı adamın fiziksel durumu buna engel olurdu. Bunun üzerine Andy'nin hapları babasının dolabından çalmış olabileceğini düşündü. Ama bu da pek mantıklı gelmiyordu. Peki ya bir arkadaşından almış olabilir miydi? Yeniden çamaşır makinesindeki havlu ve çarşafları ve bulaşık makinesindeki birkaç temiz tabağı düşündü.

"Hey, Mike," diye bağırdı sonunda. "Ben Kovac!"

Yanıt yoktu.

İlacı mutfak tezgahının üzerine koyup, oturma odasına yöneldi. Evde hâlâ çıt çıkmıyordu ve bu durum artık Kovac'ı bir hayli rahatsız etmeye başlamıştı. Belki de Neil gelip Mike'ı bir yerlere götürmüştü. Ama cenazeye de sadece birkaç saat kalmıştı. Belki de Mike'ın bilmedikleri başka akrabaları vardı ve onu bu zor gününde yalnız bırakmamak için gelip, hep birlikte dışarı çıkmışlardı. Ama Kovac buna da pek ihtimal vermiyordu. Zira Mike Fallon'un yalnızlık kelimesinin ete kemiğe bürünmüş hali olduğunu gayet iyi biliyordu. Önceleri sert ve ulaşılmaz tavrından sonra da acı dolu yaşamı yüzünden tam anlamıyla izole edilmiş bir yaşam sürmüştü. Bu yüzden de birilerinin onu sevebileceğini, birbirlerine yakın olan aile üyelerinin yaptığı gibi onu düşüneceklerini varsaymak biraz saçma geliyordu. Aslında Kovac bu konularda bir uzman filan sayılmazdı elbette. Kendi ailesi de adeta dört bir yöne dağılıp gitmişti. Şimdi kimin nerede olduğunu dahi bilmiyordu.

Mike Fallon'un evindeki boş odaları gezerken bir yandan da kendi geleceğime mi bakıyorum acaba, diye düşünmeden edemiyordu.

"Mike? Ben Kovac," diye bağırdı bir kez daha hole dönerken.

İlk önce kokuyu fark etti. Çok yoğun bir koku olmasa da kesinlikle neyin kokusu olduğu apaçıktı. Korkuyla ürperdi. Kalbi kafesinden kaçmak isteyen bir kuş misali çarpmaya başladı.

Lanet okuyarak, kılıfından tabancasını çıkardı. Parmaklarının ucuna basa basa, küçük yatak odasına kadar yürüyüp, kapıyı hızla açtı. Hiç kimse yok. Sadece bembeyaz çarşafların serildiği boş bir ikiz yatak. Ve de yatağın başucuna asılı ucuz metal çerçevesinde İsa portresi.

"Mike?"

Fallon'un yatak odası kapısına ulaştığında aslında durumu anlamıştı bile. O an yalnızca içeride nasıl bir manzarayla karşılaşabileceğini düşünüyordu. Eli kapı kolunda bir süre bekledi. Ardından derin bir nefes alıp, kapıyı açtığı gibi içeri daldı.

Oda en son gördüğü gibi darmadağınıktı. Fallon'un sinir krizi geçirdiği esnada yere fırlattığı fotoğraf çerçeveleri Kovac'ın koyduğu yerdeydi. Yatak da hâlâ düzeltilmemişti. Komodinin üzerindeki viski şişesi de yerli yerindeydi. Hatta kirli çamaşırlar bile odanın ortasındaki yerlerini muhafaza ediyorlardı.

Kovac az önce zihninden geçenleri unutmaya çalışarak boş odada bir süre etrafa baktı. Koku burada çok daha yoğun bir hale bürünmüştü. Kan, dışkı ve de idrar. Bir de barutun acımsı metalik kokusu. Banyo kapısı hemen karşısındaydı. Ve de kapalıydı.

Gidip, kapıyı vurdu. Fallon'a bir kez daha seslendi. Ama bu kez sesi o kadar az çıkmıştı ki kendi sesini bile zorlukla duyabiliyordu. Ardından kapı kolunu tutup çevirdi.

Duş perdesi sanki biri içeride doğum yapmış gibi gözüküyordu. Kanlı, üzeri saçla kaplı deri parçaları hâlâ üzerinden damlamaya devam ediyordu.

Demir Mike Fallon'un üzerinde iç çamaşırları vardı. Tekerlekli sandalyesinde başı arkaya, kolları yana düşmüş bir haldeydi. Cılız, kıllı, işe yaramaz bacakları kıvrılmıştı. Ağzı, gözleri sanki son anda ölüm gerçeğinin tasavvur ettiğinden çok başka olduğunu anlamışcasına açıktı.

"Ah, Mikey," dedi Kovac sessizce.

Çok eskiden beri sahip olduğu alışkanlığıyla banyoyu, her detayı, her ne kadar beyninin bir bölümü bu korkunç olayı kabullenmemeye çalışsa da, dikkatle gözden geçirmeye koyuldu. Mike Fallon. Hayran olduğu adam. İşe belli standartlar kazandıran sonunda da bir efsaneye dönüşen kahraman. Birçok açıdan onu babası gibi görüyordu. Hatta Mike'ın kendi öz evlatlarıyla ilişkisi göze alındığında belki de ona bir oğuldan bile daha yakındı. Yaşlı adamı acılar içinde, öfke dolu ve düşkün bir halde görünce içi bir tuhaf olmuştu. Üzerinde sadece iç çamaşırlarının olduğu cesedine bakmaksa tam anlamıyla bir kabustu.

Fallon'un başının arkası tamamen parçalanmıştı. Kanlı kır saçlarıyla kafa derisinin yerinden kopup, sarkan kısmı adeta birbirine karışmıştı. Beyin sıvısı ve kafatasının un ufak olmuş kemikleri duvara yapışmıştı. Eski, 38'lik beylik tabancası yerde, Fallon'un hemen sağındaydı. Anlaşılan adam can çekişirken tabancası da o yana düşmüştü.

Demir Mike Fallon. Toplumu korumak için taşıdığı tabancayla yaşamına son veren başka bir polis. Her sene kim bilir kaç polis aynı akıbete uğruyordu. Çok fazla. Kariyerlerini kendilerini toplumu korumaya adamış insanlarla bir arada sürdürüyor ama ölüme yalnız gidiyorlardı. Çünkü hiç biri sorunlarla nasıl başa çıkacaklarını bilemiyordu. Ayrıca hissettiklerini başkalarıyla paylaşmaktan da ödleri patlıyordu. Rozetlerim iade etmelerinin de hiçbir önemi yoktu. Çünkü bir polis son nefesini vereceği güne kadar polis olarak kalıyordu.

Mike Fallon için de o gün gelmişti işte. Oğlunun toprağa verileceği gün.

İnsan çocuklarından uzun yaşamamalı, Kojak. Kalbi onlar tarafından kırılmadan bu dünyadan çekip gitmeli.

Kovac iki parmağıyla yaşlı adamın boğazına dokundu. Bir insanın bu hale geldikten sonra hayatta kalmasının olanaksız olduğunu bilmesine rağmen sırf âdet yerini bulsun diye yapmıştı bunu. Ayrıca bu tür yaralara rağmen, bazen kalbin hâlâ attığını da görmemiş değildi. Tabii bu yaşama tutunmaktan ziyade beynin iç organlara hükmeden kısmının faaliyetini sonlandıracak kadar büyük bir hasar almadığı anlamına gelirdi. Kısa süreliğine elbette.

Ama Fallon buz gibiydi. Yüzü, boğazı kaskatıydı. Ancak göğüs bölgesi henüz sertleşmemişti. Bu yüzden de Kovac ölümün beş veya altı saat önce meydana gelmiş olabileceğine karar verdi. Yani sabaha karşı iki veya üç gibi. Gecenin en sessiz, insana kendini en yalnız hissettiren saatleri. Bu saatler yatıp, gecenin karanlığında yaşamının boşluğuna bakan birine nasıl da uzun gelirdi.

Kovac banyodan çıktı. Sonra da evden. Arka sundurmada durup, gözlerini boşluğa dikti. Bir sigara yakıp, içerken parmaklarının donduğunu hissediyordu. Aslında cebinde eldivenleri vardı. Ama takmak istemiyordu. Bazen fiziksel acıyı hissetmek iyi gelirdi. En azından daha derindeki acılara odaklanmayı bir nebze de olsa engelleyebiliyordu.

Yaşlı adamın anısına bir kadeh viski içmeyi o kadar çok isterdi ki. Ama bunun için biraz beklemek zorundaydı. Sigarasını bitirip, telefonunu eline aldı.

"Ben cinayet masasından, Kovac. Bana adli tıp ekibi gönderin. Bir intihar vakası," dedi. "İyi bir ekip yollayın. Ölen bir zamanlar bizden biriydi."

ÖN TARAFTAKİ BASAMAKLARA oturmuş, donmamak için pardösüsüne iyice sarınmıştı. ikinci sigarasını yaktığında Liska geldi.

"Tanrım, Tinks, ne yapmaya çalışıyorsun? Herkesi başımıza mı toplayacaksın," dedi kadın otomobilinden inerken. Kendi, yan camı kırık otomobiliyle gelmişti.

"Arabayı kastediyorsan en fazla tedirgin olup polis çağırırlar," dedi ona doğru yürürken.

"Büyük bir ihtimalle seni vurduktan sonra polis çağırırlar. Önce vur sonra sor. İşte yeniçağın Amerikası."

"Eğer şanslıysam beni değil de benzin deposunu vurur. Tabii biz de yaralanırız ama hiç olmazsa evde dinlenme fırsatım olur. En azından bir haftacık."

"Benim de böyle bir molaya çok ihtiyacım var," dedi Kovac. Liska tekerlekli sandalye için temizlenmiş rampayı değil de karla kaplı basamakları çıkarken, "Ne oldu?" diye sordu.

Liska omzunu silkti. "Manevi çöküş sonucu ölümü seçen bir kurban daha. Kim bilir kaçıncı bu."

"Dünya giderek cehenneme dönüyor."

"Bu sayede maaş alıyoruz ama."

"Bir şey bulabildiler mi?"

"Önemli bir şey yok. Zaten üzerinde adresim yazılı reklam postalarından başka önemli bir şey de almamış ki."

Kovac kaşlarını çatarak, "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi.

"Evet, neyse... Annen sana soğuk taşa oturduğunda hemoroit olacağını söylemedi mi?"

"Hayır," dedi yavaşça doğrulurken. "Bir gün birilerinin kafamı patlatacağını söylerdi."

"Bak bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Ah, bir de içerdeki manzarayı gör de konuş," dedi. Elindeki sigarasını yerde söndürüp, parmağıyla ileri fırlatırken.

İkisi de bir süre konuşmamayı tercih etti.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi sonunda Liska sessizce. "Onun senin için ne kadar değerli biri olduğunu biliyorum."

Kovac iç çekip, "Zaten en sert çocuklar böyle ölümü seçerler, değil mi?"

Liska omzuna bir yumruk atıp, "Hey, bak istersen seni kendi ellerimle vurabilirim."

Kovac gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. O da bakışlarını kaçırıp, Fallon'un yan komşusunun evine bakmaya koyuldu. Evin cam kapısının üzerinde Bebek İsa'yı yakalamaya çalışan develerindeki üç akıllı adam tasvirinin asılıydı.

"Ben o kadar sert değilim, Tinks," diye itiraf etti. Eski bir zırhın zamana yenilip, parça parça olduğunu, kendini her geçen saniye daha savunmasız hissetmesini sağlayarak, işlevini yitirdiğini hissediyordu. Peki, bu çok mu kötüydü? Duygulanmayacak kadar sert olmak, kimsenin erişemeyeceği mesafede durmak çok mu iyiydi? Başkalarının yaşamına girmek, onların da seninkine müdahale etmesine, duygulara ve doğal olarak da darbelere açık olmak, daha iyi olabilir miydi? Bu konuda bir karar vermek için herhalde bundan daha berbat bir gün olamazdı. *Tam bir kırk katır mı kırk satır mı sorusu,* diye düşündü.

"Güzel," dedi Liska elini adamın omzuna koyup, bir süre gözlerinin içine bakarak. Bu Kovac'a çok iyi gelmişti. En azından alev alev yanan yarasına bir parça buz konmuş gibi.

Yüreğini açmak herhalde daha iyi, diye geçirdi aklından az önceki düşüncelerinin etkisiyle. Hatta öylesi canını daha çok yaksa bile. Kolunu ortağının omzuna koyup, hafifçe sıktı. "Sağ ol."

"Önemli değil. Gerçekten," diye takıldı uzaklaşırken. "Zor zamanlarında insanlara destek olma konusunda ünlüyümdür. Bu arada ünden bahsetmişken... Bil bakalım bu gün *Chez Chuck'da* kimi gördüm?"

Kovac hiçbir şey söylemeden bekledi.

"Cal Springer'la Bruce Ogden."

"Vay canına."

"Garip bir çift, değil mi?"

"Seni gördüklerine sevindiler mi?"

"Biri gelip kafanızda bit var dese herhalde daha çok sevinirlerdi. Ama ben bunun planlı bir buluşma olduğunu sanmıyorum. Cal geneleve düşmüş bir kesiş gibi terliyordu. Zaten ilk fırsatta da sıvıştı."

"Yasadışı bir şey yapmadığı kısa süre önce kanıtlanan birine göre fazla sinirli herhalde."

"Bana da öyle geldi. Ve Ogden..." Susup sanki yoldan geçen birini ona benzetebilirmiş gibi bakındı. Ardından da çöp kamyonunun geçmesini bekledi. "Herif tıpkı fün-yesi ateşlenmiş bir varil dolusu patlayıcıya benziyor. Ceket ceplerini karıştırmak için neler vermezdim."

"Savard bana Fallon'un Curtis'le ilgili yürüttüğü soruşturma kayıtlarına bir kez daha bakacağını söyledi. Bakalım adam Ogden hakkında neler yazmış. Onu tehdit filan etmiş mi? Ya da bunun gibi bir şey"

"Ama dosyaları senin görmene izin vermedi, değil mi?"

"Hayır."

"Yeteneğini kaybediyorsun, Sam."

Kovac kahkaha atıp, "Hangi yeteneğimi?" diye sordu. "Kadın beni görmekten o kadar mutsuz oluyor ki defolup gitmem için ne istersem vermeye razı hale geldi. Nefret terapisi."

"Pekala. Bu arada eğer sert kadın pozlarını takın-masaydım bu gün Ogden beni çiğ çiğ yiyecekti," dedi Liska. Orada üzerime üzerime yürürken beysbol sopa-sıyla öldürülesiye dövülen Curtis'i düşünüp durdum."

Kovac kadının söylediklerini bir kez daha düşündükten sonra, "Yani diyorsun ki Curtis'i taciz eden ve de İçişleri'ne şikayette bulunmasının ardından ona karşı büyük bir nefret duymaya başlayan kişi Ogden olabilir, öyle mi?" diye sordu. "Ama bu durumda Ogden, eğer Curtis'le aralarında bu tür bir tartışma yaşanmışsa, soruşturma tutanaklarına erişemezdi ki? Bu tür şeyler sadece filmlerde olur."

"Evet," dedi Liska iç çekerken. "Sen Mel Gibson ben de Jodie Foster olsaydım böyle bir şey olabilirdi."

"Mel Gibson çok kısadır ya..."

"Tamam. Sen... Bruce Willis ol."

"O kısa ve de kel."

"Al Pacino?"

"O da bir kamyonun arkasına bağlanıp, çakılların üzerinde kilometrelerce sürüklenmiş gibi duruyor."

Liska gözlerini devirerek, "Tanrım," dedi. "Harrison Ford?"

"O artık çok yaşlanmadı mı?"

"İyi işte. Sen de yaşlandın," dedi Liska yeniden caddeye bakarken. "Adlı tıp ekibi nerede kaldı?"

Doğrulup, uyuşan ayaklarını açmak için birkaç adım attı. Başında bere olmadığından soğuk kulaklarını pembeleştirmişti.

"Önce gitmeleri gereken başka bir yer varmış," dedi Kovac. "Bak dinle. Dokuz yıllık metresi, adamın içtikten sonra gelip kendisine tecavüz etmesine daha fazla tahammül edemeyince de onu kalbinden, yüzünden bıçaklayıp, kasıklarına da kırık votka şişesi saplamış."

"Vay canına. Kaçınılmaz bir ölüm."

"Kesinlikle. Her neyse, işlerini bitirir bitirmez gelirler."

"Ben de fotoğraf çekeyim o zaman," dedi fotoğraf makinesini almak için otomobiline yönelirken.

Kitap bu tür tüm ölümlerin öncelikle cinayet olabileceğinin düşünülmesini isterdi.

Daha sonra Kovac onunla birlikte içeri girip, notlar almaya koyuldu. Rutin şeyleri yapmanın göreceli de olsa rahatlatıcı bir tarafı vardı. Tabii bu kez kurbanın bir zamanlar ona bildiklerini öğreten, baba gibi sevdiği adam olduğunu düşünmemek şartıyla. Liska genelde böyle olay mahallerinde çalışırken kurduğu kara mizah yüklü cümlelerden kaçmıyordu. Uzun bir süre tüyler ürpertici fotoğrafları çeken makinenin sesinden başka bir şey duyulmadı. Makinenin sesinin de kesildiğini fark eden Kovac başını defterinden kaldırdı.

Liska, Fallon'un hemen karşısında durmuş, sanki sorduğu bir soruya telepatik bir yöntemle yanıt alıyormuş gibi öylece bakıyordu.

"Ne?" diye sordu Kovac.

Liska yanıt vermedi ama dar banyoda bir arkasındaki bir karşısındaki duvara bakıyordu. Sonra kaşlarını çatarak, "Neden arkası dönük?" diye sordu.

"Anlamadım."

"Burası çok dar. Üstelik bir tarafta tuvalet bir tarafta da lavabo var. Neden küvete geri geri girmiş? Garip değil mi? Neden uğraşsın ki?"

Kovac yaşlı adamı ve soruyu bir süre kafasında tarttı. "Eğer düz girseydi kapıyı açan kişi ilk olarak ham-burger gibi yarılmış kafasını görecekti. Belki de o korkunç görüntüyü bir nebze olsun gizlemek istemiştir."

"Madem o kadar düşünceli neden üzerinde iç çamaşırları var? Bu atlet külotla hiç de bana saygı gösterin der gibi durmuyor."

"İntiharlar edenler her zaman mantıklı düşünmezler ki. Otuz sekizliği kafasına dayamış birinin mantıklı davranmasını bekleyebilir misin? Sen de biliyorsun bir sürü insan kendilerini varillerde filan vuruyor. Sence iş bittikten sonra etraf kolay temizlensin diye yapıyor olamazlar mı bunu?"

Liska hiçbir şey söylemedi. Dikkati daha ziyade yirmi yıl önce belki beyaz olan şimdi iyice kararmış yer karolarına kaymıştа. Fallon'un hemen arkasına denk gelen yerdeki karolar sıçrayan kanla karışmış kemik, deri, beyin parçalarıyla doluydu ve hepsi adeta fazla pişmiş makarna gibi duruyordu. Ön taraftaysa hiçbir şey yoktu. Duş perdesi kan içindeydi ama banyo kapısı tam anlamıyla tertemizdi.

İçeri giren kişi -ya da çıkan- çok temiz bir yoldan geçiyordu yani. Kanda parmak izi bırakacağım diye endişelenmeden.

"Eğer o genç, güzel bir karısı olan milyonerlerden biri olsaydı kafanın karışmasını haklı bulabilirdim,

Tinks," dedi Kovac. "Ama o kısa süre önce oğlunu kaybetmiş, tekerlekli sandalyeye mahkum, acılar içinde bir yaşlı adamdı. Yaşama umudunu tamamen yitirmiş biri. Üstelik Andy'ye çok sert davrandığı, onu bir türlü affe-demediği için de kendini suçluyor olmalıydı. Bu yüzden de eve gelip, otomobilini park ettikten sonra banyoya girip işi bitirdi. Ve bunu da içeri girdiğimizde beyin

parçalarına basmayalım diye mümkün olduğunca derli toplu biçimde yapmaya çalışmış."

Liska yerdeki otuz sekizliğe yaklaşıp, son bir poz daha çekti.

"Bu da onun eski beylik tabancası olmalı," dedi Kovac. "Eğer evde bir arama yaparsak giysi dolabında içi boş eski bir ayakkabı kutusu bulacağımıza da eminim. Çünkü eski polisler tabancalarını hep orada saklar," dedi acı dolu bir gülümseyişle. "Eğer gelip almak istersen diye söylüyorum benim ki de aynı yerde. Bizler alışkan-lıları içinde sıkışmış hasta ruhlu kişileriz galiba." Susup Fallon'a baktı. "Tabii bazılarımız diğerlerinden daha kötü durumda."

"Sen de acılar içindeymişsin gibi konuşuyorsun, Kojak," dedi Liska makineden çıkan fotoğrafları ona uzatırken.

Kovac onları pardösüsünün iç cebine koyup, "Burada durup başka türlü düşünmek mümkün mü?" dedi.

Evin dış kapısının açılıp, kapandığını duydular. Kovac sonunda buradan uzaklaşabileceği için sevinerek, dönüp koridora yöneldi.

"Buradayız," diye bağırdı. Ama gelen adli tıp ekibi değil Neil Fallon'du. Adam onu görünce adeta donmuş gibi kalakaldı.

Sağ yanağının altı mosmor, dudağı yarık halde bakıyordu. Şaşkınlıktan neredeyse tüm tüyleri diken diken olmuştu. Boynundaki ucuz kravatı bir hayli gevşek, gömleğinin üst düğmesini de açıktı. Zaten on kişi bir araya gelse bile o düğmeyi kapatamazdı herhalde. Büyük bir ihtimalle o gülmeği birkaç beden zayıfken almış, ama giyecek pek fırsatı olmamıştı.

Yutkunup, kendini toplamaya çalıştı.

"Tanrım, bunu bile bana bırakmıyor," dedi şaşkınlıktan korkuya dönüşen yüz haliyle. "Cenazeye bile benim götürmemi istemiyor. Mutlaka sizlerden biri olacak yanında. Yoksa rahat edemiyor. Aşağılık herif..."

"O öldü, Neil," dedi Kovac ciddi bir ifadeyle. "Anladığımız kadarıyla kendini vurmuş. Üzgünüm."

Fallon bir süre öylece bakakaldı. Sonra başını iki yana sallayarak, "Sen Ölüm Meleği filan mısın?" dedi.

"Sadece haberciyim"

Fallon sanki dönüp sanki çıkıp gidecekmiş gibi arka kapıya kadar yürüdü. Ama orada birden durup, kapı pervazına yaslanıp, öylece kalakaldı.

Kovac bir yandan bekliyor bir yandan da bir sigara daha içsem mi acaba, diye düşünüyordu. Tabii uzun zamandan beri içinde beliren viski içme isteği de cabasıy-dı. Neil'le kardeşi hakkında konuştukları gün ikram ettiği viskiyi, birlikte oturup, donmuş göle yağan karı seyrettikleri o günü hatırladı. Sanki aradan koca bir yol geçmiş gibiydi.

"Mike'la en son ne zaman konuştun?" diye sordu her zaman yaptığı gibi görevine konsantre olarak.

"Dün gece. Telefonda."

"Saat kaçtı?"

Fallon acı dolu bir kahkaha attı. "Sen gerçekten çok cins bir herifsin, Kovac," dedi yemek masasının etrafından dolaşırken. "Kardeşim ve babam bir hafta içinde öldü. Ama sen burada durmuş bana ne saçma sapan sorular soruyorsun. Gerçekten çok tuhaf bir insansın. Babamı son on yılda en fazla beş kez görmüşümdür. Bu yüzden onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun yoksa? Neden böyle bir şeyle uğraşayım ki?"

"Kötü bir maksatla sormadım. Sadece, senin de gayet iyi bildiğin gibi, kayıtlara geçmesi için bu gece yarısından sabah dörde kadar nerede olduğunu bilmem gerek."

"Seni beceriyordum."

"Öyle olsaydı mutlaka hatırlardım. Başka birini beceriyor olmalısın."

"Evde, yatağımdaydım."

"Bunu doğrulayacak bir eşin ya da sevgilin filan var mı?"

"Ben evliyim. Ama ayrı yaşıyoruz."

Fallon etrafına sanki kendisini bu sohbetten kurtarması için yardım ister bir ifadeyle bakındı ama odada kimse yoktu. Masanın etrafında dolaşmayı sürdürüyor, başını da iki yana sallayıp duruyordu. Adamın öfkesi elle tutulacak kadar belirgindi.

Sonunda dönüp, dosdoğru Kovac'ın üzerine yürüdü. İşaret parmağını Dedektifin yüzüne doğru sallayarak, avazı çıktığı kadar bağırdı. "O aşağılık orospu çocuğundan nefret ederdim! Hem de ölesiye."

Şimdi sımsıkı kapattığı gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Ama o babamdı," dedi kendini toparlamaya çalışarak. "Öldü. Beni rahat bırak!"

Sonunda dolaşmaya bir son verip, midesine dayanılmaz bir sancı saplanmış gibi dizleri üzerine çöküp, başını ellerinin arasına aldı. Ardından da inler gibi bir sesle, "Tanrım, kusacağım galiba," dedi.

Kovac adamın banyoya girmesini engellemek için yolu kapatmaya çalışırken o dedektife aldırmadan dosdoğru mutfağa yöneldi. Oradan da bahçe kapısını açıp dışarı çıktı.

Kovac onun peşinden gitmek niyetindeydi ama tam o sırada olay yeri inceleme ekibinin geldiğini gördü. Tam zamanında. Onlara yardımcı olup gitmeleri gereken yeri gösterip arka bahçeye çıktığında Neil'in midesinin gösterisi de sona ermişti. Fallon merdiven demirlerine yaslanmış, elindeki küçük metal kutuyu da başına dikmişti. Kovac'ın geldiğini fark etmeden, kendi kendine

konuşur gibi, hemen karşıdaki meşe ağacını işaret edip, "Bu ağaca tırmanırdık," dedi duygusuz bir ifadeyle. "Andy'yle küçük birer çocukken."

"Kovboyculuk oynardınız ha?"

"Korsancılık da oynardık. Tarzan da olurduk. Aklına ne gelirse. Keşke kendini bu ağaca assaydı. Arka bahçede ağaçta sallanan Andy, içeride beyni parçalanmış Demir Mike. Ben de gelir, arabamı garaja çeker, egzoz dumanıyla intihar ederdim."

"Dün telefonda Mike'ın sesi nasıldı?"

"Aşağılık biri gibi. Yani her zamanki gibi. 'Lanet olası cenazede saat onda olmak istiyorum, diye bağırıp durdu." Babasının taklidini büyük bir başarıyla yapıyordu. "Sonra da, 'Tam zamanında burada ol,' dedi aşağılık herif," diye mırıldandı eldivenli elinin tersiyle burnunu silerken.

"Bu sırada saat kaçtı? Olayın tam olarak ne zaman gerçekleştiğini anlamaya çalışıyorum," diye açıkladı Kovac. "Raporda bunları yazmam gerek."

Fallon gözlerini ağaçtan ayırmadan, omuzlarını sil-kerek, "Bilmem," dedi. "Hiç dikkat etmedim. Belki dokuz civarı diyebilirim."

"Olamaz. Onunla saat dokuz civarında kardeşinin evinde karşılaştım."

Fallon ona dönüp, "Orada ne yapıyordun?" diye sordu.

"Araştırma. Hâlâ cevap alamadığım bazı şeyler var da."

"Ne gibi? Andy kendim astı. Cevap alamadığın ne olabilir ki?"

"Neden böyle bir şey yaptığını anlamam gerek," dedi Kovac. "Belki de gerçekten garip herifin tekiyim. Ama en son neyin üzerinde çalıştığını, özel yaşamının nasıl gittiğini filan öğrenmek istiyorum. Boşlukları doldurup, tüm resmi net görebilmek için. Anladın mı?"

Fallon anlamışsa da kesinlikle hoşlanmamıştı. Dönüp, içkisinden bir yudum daha aldı.

"İnsanların ölmesine alışkınım ben," dedi Kovac. "Uyuşturucu satıcıları birbirlerini para için öldürür. Sokak serserileri de bir parça esrar için. Eşler birbirlerinden nefret ettikleri için cinayet işlerler. İnsanı bu hale getiren bir sebep mutlaka vardır. Senin kardeşin gibi her istediğine sahip, iyi bir işi olan birinin neden bu yolu seçtiğiniyse bilmiyoruz. Ben de olaya mantıklı bir açıklama getirebilmek için çabalıyorum."

"İyi şanslar."

"Senin yüzüne ne oldu?"

Fallon önemli değil, der gibi bir tavırla baş salladı. Elini yanağmdaki morluğun üzerinde sanki dokununca yok olacakmış gibi gezdirdi. "Hiçbir şey. Dün bir müşteriyle kavga ettim."

"Neden?"

"Adam ileri geri konuşuyordu. Ben de karşı çıkıp, cinsel tercihleri hakkında bir şeyler söyledim. O da üzerime saldırdı. Ama şanslıymışım."

"Sana saldırdı mı?" dedi Kovac. "Polis çağırdın mı?"

Fallon sinirli bir ifadeyle güldü. "Çok iyi bir öneri de adam polisti zaten."

"Polis mi? Resmi miydi?"

"Üzerinde üniforması yoktu."

"O zaman polis olduğunu nasıl anladın?"

"Lütfen. Bir kilometre öteden bile anlarım ben."

"Adını veya rozet numarasını aldın mı?"

"Tabii. Beni bir güzel dövdükten sonra ondan yaka numarasını rica etmeliydim, değil mi? Her neyse, zaten şikayet etmek niyetinde değilim. Herif Andy'yi tanıyan biriydi. Beni kızdırdı. Biz de kapıştık. Hepsi bu."

"Nasıl biriydi?"

"Dünyadaki polislerin yarısı gibi," dedi Fallon sinirlenerek, içkisini cebine koydu. Elleri soğuktan veya sinirden tir tir titriyordu. Eldivenini çıkarmadan paketinden bir sigara almaya çalışırken bir hayli uğraşması gerekti. Kendi kendine söylenip, sonunda sigarayı dudaklarının arasına yerleştirmeyi başardı.

"Bak. Keşke sana söylemeseydim. Bu konuda bir şey yapmak niyetinde değilim. Ben de suçluyum. Alkollüyken ağzıma geleni söylerim."

"İri yarı mıydı ufak tefek mi? Beyaz? Zenci? Yaşlı? Genç?"

Fallon kaşlarını çatarken, huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Sanki aniden derisi bedenine dar gelmeye başlamış gibi bir hal almıştı. Kovac'ın gözlerinin içine bakmadan, "Onu bir daha görsem bile tanıyabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Bir önemi yok. Önemli bir şey değildi."

"O kadar önemli ki," dedi Kovac. "Kardeşin İçişleri'nde çalışıyordu. Yani para kazanırken bir yandan da düşman ediniyordu."

"Ama intihar etti," diye ısrar eti Fallon. "Öyle değil mi? Kendini astı. Dosya da kapandı."

"Herkes bunu istiyor."

"Ama sen istemiyorsun, öyle mi?"

"Ben gerçeği istiyorum. Yalnızca gerçeği."

Neil Fallon önce güldü ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ancak uzunca bir süre sonra kendini toplamayı başardı.

Şimdi gözleri dalmış, bir kez daha bu bahçedeki anılara gömülmüş gibiydi. "O zaman yanlış aileyi seçtin Kovac. Fallon’lar hiçbir zaman gerçeğin yanında olmamışlardır. Biz tüm yaşamımız boyunca birbirimize yalanlar söyleyip durduk. Bu konuda da gerçekten çok becerikliydik."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Hiç. Sadece biz tam bir Amerikan ailesiyiz. Hepsi bu. Yani en azından öyleydik. Zira üçte ikimiz bu hafta intihar etti de."

"Senin yanında dünkü adamı hatırlayabilecek biri var mıydı?" diye sordu Kovac. Zira Fallon ailesinin dinamiklerini tartışmaktansa Neil Fallon'un barına giden kişinin Ogden olabileceği şüphesi daha çok ilgisini çekiyordu.

"Yalnız çalışıyordum."

"Diğer müşteriler?"

"Belki. Tanrım," diye mırıldandı Fallon. "Keşke sana kapıya çarptığımı söyleseydim."

"Bugün bunu deneyen ilk kişi olmazdın," dedi Kovac. "Peki, bu olay Mike'la konuştuktan sonra mı önce mi meydana geldi?"

Fallon sigarasının dumanını burnundan üfledi. Bir hayli kızgın olduğu her halinden açıkça belliydi. "Sanırım sonra. Ne fark eder, Tanrı aşkına?"

"Onu gördüğümde çok durgundu. Müsekkin filan almış olmalı. Seninle böyle konuştuğuna göre ilacın etkisi geçmiş demek."

"Sanırım. Zaten konu beni azarlamak olunca hemen heyecanlanırdı," dedi hüzünlü bir ifadeyle. "Hiçbir zaman doğru bir şey yapmazdım onun gözünde. Hiçbir başarım ona kafi gelmezdi. Hiçbir şeyle telafi edemezdim."

"Neyi telafi edemezdin?"

"O olmadığımı. Yani Andy olmadığımı. Andy'nin eşcinsel olduğunu öğrenince onun fikrini değiştirdiğini düşünebilirsin ama... Neyse öldüğüne göre artık ne fark eder ki? Her şey bitti. Nihayet."

Meşeye son bir kez daha bakıp, sigarasını kar yığınına fırlattı. Ardından saatine bakıp, "Cenazeye gitmem gerek. Bu soğumadan diğerini toprağa verip gelirim belki."

Sonra kapıyı açıp, mutfağa girerken Kovac'a dönüp, "Bak bunu kişisel alma ama Kovac, umarım seni bir daha görmem," dedi.

Kovac hiçbir şey söylemeden, doğrulup, bir süre Fallon kardeşlerin tırmandıkları ağaca baktı. Önlerinde taptaze bir yaşam uzanan küçük kardeşlerin burada koşuşturup, güçlerini, zayıflıklarını, öfkelerini tarttıkları o anları gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Çocukluk dönemimizin üzerimizde bıraktığı izler asla yakamızı bırakmaz. Ve de aile bağları asla kopmaz. İyi de olsa kötü de.

Bu düşünceler, altında nasıl bir yiyecek olduğunu görmek için kayayı ters çevirmeye çalışan bir ayının beyhude çabası gibi kafasında dönüp duruyordu. Fallon'ları ve birbirlerine karşı hissettikleri kıskançlıkları, hayal kırıklıklarını düşündü. Sonra Neil Fallon'un dükkanının otoparkında kavga ettiği isimsiz polis memurunun kim olabileceğini kurup durdu.

Ogden oraya gidecek kadar aptal olabilir miydi? Neden? Belki de aptal yanlış bir kelimeydi. Ne elde etmeye çalışıyordu? Belki de sorulması gereken buydu.

Kovac bunları kurarken bir yandan da Neil Fallon'un babasını görmek bile istemediğini düşünüyordu.

Oysa kurbanların aileleri genellikle durumu görmek isterlerdi. Çünkü çoğu cesedi gözleriyle görünceye dek inanmak istemezdi. Ama Neil Fallon böyle bir şey istememişti. Ayrıca midesi

bulandığmda banyoya da yönelmemişti. Dosdoğru arka kapıya koşmuştu.

Belki hava almak istemişti. Belki babasını görmek istememesinin nedeni durumu kavramak için cesedi görmek zorunda olmamasıydı. Ya da adamın böyle bir şeyi kaldıracak durumu yoktu.

Belki de Neil Fallon'un parmaklarında barut kalıntısı var mı, diye bakmalıydılar.

Arka kapı açıldı ve Liska başını içeri uzatıp, "Akbabalar geldi," dedi.

Kovac sıkıntıyla inledi. O merkezi cep telefonundan aramıştı ama büyük bir ihtimalle merkezdeki santral bölgeye en yakın ekibe haber vermek için telsizi kullanmıştı. Bölgedeki her gazetecinin de bir telsiz tarayıcısı olduğuna göre bir ceset bulunduğu bilgisinin akbabaların eline geçmesi sadece birkaç saniye almıştı. Çünkü basın, insanların hiç tanımadıkları kişilerin trajedilerini öğrenmeye hakları olduğunu düşünüyordu.

"Onlarla benim ilgilenmemi ister misin?" diye sordu Liska.

"Hayır. Ben bir açıklama yaparım," dedi Mike Fallon'u, onunla paylaştıklarını, acıyı, derin kaybını, tükenmiş sevgiyi, yitip giden şansları düşünerek. "Bu nasıl? Kahpe felek!"

Liska kaşlarını kaldırıp, alaycı bir ifadeyle, "Harika," dedi. "Tam manşetlik."

Tam içeri yöneliyordu ki, Kovac önünü kesti.

"Hey, Tinks, bu sabah Ogden'i gördüğünde kısa bir süre önce kavga etmiş gibi miydi?"

"Hayır. Neden?"

"Onu bir daha görürsen, dün gece Neil Fallon'un barında ne halt ettiğini sor, olur mu? Bakalım heyecanlanacak mı?"

Liska iyice şaşırmış görünüyordu. "Fallon'un barında mıymış?"

"Belki. Fallon dün bir polisin gelip ileri geri konuştuğunu, karşılık verince de üzerine saldırdığını iddia ediyor."

"Ogden'i mi tarif etti?"

"Hayır. Önce olayı anlattı ama sonra nedense vazgeçip mırın kırın etmeye başladı. Bir şeylerden korkuyor gibiydi. Belki intikamdan filan."

"Neden Ogden oraya gitsin? Bunun bir anlamı yok ki. Özellikle de Andy Fallon veya Curtis cinayetlerine karışmışsa. Oraya gidip, Neil Fallon'la kavga etmek ha? Ogden bile o kadar aptal olamaz."

"Ben de öyle düşünüyorum. Sonra da neden Neil Fallon böyle bir yalan uydursun şeklindeki ikinci soru takılıyor aklıma."

"Babası banyoda kafasının arkası patlamış halde yatan Neil Fallon?"

Neil Fallon, uzun zamandan beri nefret duygusuyla yüreği dağlanan adam. Neil Fallon, çabuk öfkelenen, kardeşine de babasına da ölümlerinden sonra bile içerlemeye devam eden adam.

"Bay Fallon'u biraz araştıralım," dedi Kovac.

"Eğer meşgul değilse, bu işi Elwood'a ver. Ben de gidip, Fallon'un müşterileriyle konuşayım. Bakalım bu hayalet polisi gören olmuş mu?"

"İşe yarayabilir."

Kovac bahçedeki ağaca son bir kez daha baktı. "Adli tıp ekibine dikkatli olmaları söyle. Burada bir cinayet mahallinde bulunuyor olabiliriz.”

17. BÖLÜM

BU; AKŞAM ALTI haberlerinde gösterilen polis cenazelerine hiç benzemiyordu. Kilise eyaletin her tarafından akın akın gelen yüksek rütbelilerle dolu değildi. Mezarlık yolunda da sonu gelmez bir devriye aracı konvoyu oluşmamıştı. Hiç kimse gaydalarıyla 'Amazing Grace' de çalmayacaktı. Andy Fallon görev başında ölmüş biri değildi. Bu yüzden de ölümünde en ufak bir kahramanlık yoktu.

Kovac aracını park edip, mütevazı yapıya doğru yürürken, burasının kiliseye bile benzemediğini düşünüyordu. Neredeyse bütün kiliseler on yedinci yüzyılda inşa edildiğinden hepsi birbirini andırırdı ama bu daha çok belediye binasına filan benziyordu. Tek fark ön kapıdaki, küçük demir bir haçtı. Bir de bahçenin girişindeki küçük tabela.

ST. MICHAEL'S

NOEL YORTUSUNA DOĞRU:

MUCİZE Mİ BEKLİYORSUNUZ?

HAFTA İÇİ AYİNLERİ: 07:00

CUMARTESİ: 17:00

PAZAR: 09:00 VE 11:00

Sanki mucizeler düzenli olarak bu saatlerde meydana gelirmiş gibi. Cenaze arabası yan kapının önündeydi. Andy Fallon için bir

mucize filan olacağı da yoktu. Belki cumartesi saat 17:00'de gelmiş olsaydı...

Rüzgar Kovac'ın pardösüsünü havalandırdı. Başını eğip, uçmasın diye şapkasını sıkıca tutarken soğuğun içine işlediğini hissediyordu. Törene katılacaklar birer birer otomobillerinden iniyordu. Polis. Polis. Yirmili yaşlarında biri kadın üç sivil. Polisler de sivil giyinmişlerdi ve Fallon hiç birini tanımıyordu. Ama o da tıpkı Neil Fallon gibi bir polisi görünce şıp diye tanırdı. Duruşlarından, çevreye bakışlarından, tavırlarından ve de bıyıklarından bunu anlamak hiç de zor değildi.

İçeri yöneldiklerinde orgdan her cenazede çalınan ayin müziği yükseliyordu. Kovac içinden, bir kez daha öldüğünde cenaze töreni istemeyeceği konusundaki düşüncesini geçirdi. Dostları Patrick'in Barı'nda onun için bir iki kadeh içsinler yeterdi. Sonra belki Liska külleriyle bir şeyler yapardı. Mesela küllerini her gün polisler tarafından içilen binlerce sigaranın külüne karışması için belediye binasının merdivenlerine serpebilirdi. Onun gibi biri için harika bir son. İnsanları bu duruma sokmaktan çok daha iyi. Ne konuşacaklarını bilmeden birbirlerine bakıp, iğrenç orgun sesini dinleyip, ciğerlerine glayöl kokusu çekmek zorunda bırakılmaktansa onun planı çok daha insancıldı.

Şapkasını askıya astı ama paltosunu çıkarmadı. Bir kenarda durup, başka bir gruba katılan sivilleri izlemeye koyuldu. Onların yanına daha sonra yaklaşacaktı. Törenden sonra. Dostlarını toprağa verdikleri, acılarının doruğa vardığı andan sonra. Bu gençlerden biri Andy Fallon'la fantezilerini paylaşacak kadar yakın olabilir mi, diye merak ediyordu.

Tabii bunu söylemek mümkün değildi. Deneyimleri en normal gözüken insanların bile farklı taraklarda bezi olduğunu göstermişti. Andy Fallon'un genç dostları iyi giyimleri, özenli saç tıraşlarıyla bir hayli farklı gibiydiler. Kederle solmuş yüzleriyle dışarıdaki soğuk

yüzünden pembeleşmiş kulaklarıysa tam bir tezat oluşturuyordu. Ama ne olursa olsun hangisinin gay olduğunu, hangisinin sado-mazo fantezileri olduğunu anlamak mümkün değildi.

Kapı açıldı ve Steve Pierce kenara çekilip, Jocelyn Daring'e yol verdi. Siyah kaşmir takımlarıyla çok şık bir çift olmuşlardı. Sarı saçları itinayla geriye doğru taranıp, siyah kadife bir kurdeleyle tutturulmuş Jocelyn tıpkı oyuncak bebekler gibiydi. Nişanlısının yakın arkadaşı için fazla üzülmüyor olabilirdi ama nasıl giyineceğini bildiği kesindi. Yüzünde somurtkan bir ifadeyle ilerlerken, Pierce de hızlı adımlarla peşinden geliyordu. Kadının mantosunu çıkartmasına yardım etmedi. Sonra kadın dönüp ona bir şeyler söyledi. O da oldukça sert bir ifadeyle karşılık verdi. Kovac kelimeleri seçemiyordu ama adamın ses tonundan ve kadının tepkisinden aralarında bir sorun olduğunu anlamıştı. İçeri doğru yürümeye devam ederlerken de birbirlerine hiç dokunmadılar.

Pek de mutlu bir çift değil.

Kovac, dönüp toplanan cemaati incelemeyi sürdürdü. Gelip, birer birer siyah plastik sandalyelerdeki yerlerini alıyorlardı. Kilisede üzerinde diz çökerek dua etmek için yer tahtası da, ürpertici Meryem Ana veya gerçek insan saçıyla süslenen herhangi bir Aziz heykeli de yoktu. Burada korku içindeki cemaatine bakan Tanrı'nın bakışlarının azameti başka bir şeyle gölgelenmiyordu. Kovac'ın çocukken gittiği, Lent Zamanı[12], hamburger yediği için cehenneme gideceğini düşünerek, korkuyla gittiği kiliseye benzemiyordu. Sırf bu yüzden gençlik yılları boyunca kiliseye korkuyla karışık saygı duymuştu. Oysa burası en fazla bir seminer dinlemek için gittiğiniz kütüphane kadar korkutucuydu.

Pierce ve Daring ön taraftaki sıralardan birine geçtiler. Sonra Pierce birden kalkıp, arka tarafa doğru yürümeye koyuldu. Kız arkadaşıysa gözünü ayırmadan onu izlemeyi sürdürmüştü. Köşede durup, başını öne eğerek, ceplerini karıştıran adam, sonunda aradığı

çakmağı bulup, avluya doğru yöneldi. Kovac da hemen fırladı. Pierce koridordan geçerken bile onu fark etmemişti. Kapıyı açıp, dışarı çıktı.

Kovac, Pierce'ın bir iki basamak arkasındaydı. Sonunda onu fark eden adam Kovac'a sigara uzattı.

"Sigarayı bırakmaya çalıştığımı söyleyip duruyorum," dedi Kovac başını iki yana sallayarak. Ardından aldığı sigarayı dudaklarına götürüp, Noel'de satılan süslü çakmakla yaktı. Neticede kimse Noel Babanın akciğer kanserini sevdiğini söyleyemezdi, değil mi? "Ama biliyor musun? Bir türlü başaramıyorum. Sigara hoşuma gidiyor. Herkes bu konuda suçlu hissetmem için elinden geleni yapsa da sigara içmeden duramıyorum. Sanki sıkıntı verici olayları yaşadığım için sigarayı hak ettiğimi düşünüyorum. Ben de bundan sonra sigara içip içmediğim sorulduğunda, bırakmaya çalışıyorum ama bir türlü beceremiyorum, demeye karar verdim."

Pierce ona göz ucuyla bakıp, kendi sigarasını büyük bir mermiye benzeyen ince, krom çakmağıyla yaktı. Elleri titriyordu. Sonra caddeye doğru dönüp, derin bir nefes aldı.

"Sanırım bu insanın doğasında var," diye devam etti Kovac şapkasını içerde bıraktığı için hayıflanarak. Tüm beden ısısının tepesinden uçup gittiğini hissediyordu. "Birçok insan benim durumumda olduğu için kendilerini suçlu hissediyor. Sanki böyle hissedince daha iyi bir insan oluyorlarmış gibi. Sanki insanın olduğu gibi görünmesini yasaklayan bir yasa varmış gibi."

"Aslında bu tür çok yasa var," dedi Pierce gözünü yoldan ayırmadan. "Kim olduğuna bağlı olarak."

Kovac bir süre susup, bekledi. Pierce sonunda kapıyı açmıştı. Sadece birazcık. "Şey, eğer bir hayat kadını veya uyuşturucu satıcısıysan öyle elbette. Yoksa sen daha az belirgin bir şeyi mi kastettin?"

Pierce sigarasının dumanını savurdu.

"Gay filansan örneğin?" diye sürdürdü Kovac atağını.

Pierce omuzlarını kaldırıp, yutkundu. Âdemelması bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Bu kime sorduğuna göre değişir."

"Sana soruyorum. Sence böyle biri kendini suçlu hissedip, saklanmalı mı?"

"Kişiye göre değişir. Duruma göre de."

"Patronunun kızıyla nişanlı olması durumuna göre, örneğin," diye çıkıştı Kovac.

Kovac sanki hedefe yolladığı merminin adamın göğsüne çarptığını izliyordu. Pierce şaşkınlıkla bir adım geriledi.

"Sanırım daha önce gay olmadığımı söylemiştim," dedi gergin bir ifadeyle. Bir yandan da konuşmaya kulak misafiri olan kimse var mı diye yan gözle etrafı kolaçan ediyordu.

"Söylemiştin."

"O zaman bana inanmıyorsun demek." Daha da kızdı.

Kovac sigarasından bir nefes daha aldı. Sonsuz zamanı varmış gibi ağır hareket ediyordu.

"Bunu nişanlıma da sormak ister misin? Ya da sevi-şirkenki görüntülerimizi çekmeyi?" Giderek kızgınlığı artıyor. "Arzu ettiğin bir pozisyon var mı?"

Kovac yanıt vermedi.

"Peki ya eski kız arkadaşlarımın listesini görmeye ne dersin?"

Kovac adamın yüzüne bakarak, öfkesinin geçmesini bekledi. Ama Pierce'ın öfkesi dinecek gibi değildi.

"Ben çok uzun zamandır polisim, Steve," dedi sonunda. "Birinin benden bir şey sakladığını hemen anlarım. Kesinlikle senin anlatmadığın şeyler var."

Pierce gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi olmuştu. Çılgına dönmüş bir halde, "Üniversite yıllarımdan beri en yakın dostum olan kişiyi kaybettim ben. Onunla kardeş gibiydik. Sence gay olmayan bir erkek başka bir erkek için acı çekemez mi? Yaşama bakışın bu mu senin, Çavuş? Başkalarının hakkında düşüneceklerinden korkarak mı yaşıyorsun hep?"

"Kimsenin ne düşündüğüne aldırmam ben," diye açıkladı Kovac. "Zaten saklayacak bir şeyim de yok. Sadece bir şeyler gizlemenin sırtta ağır bir yük taşımaya benzediğim biliyorum, hepsi bu. Üstelik bu yükün her *geçen* gün daha da ağırlaştığınm farkındayım. Öyle insanlar gördüm ki bu yüklerinin altında kalıp can verdiler, biliyor musun? Ama sen bu yükün bir kısmından kurtulma şansına sahipsin."

"Böyle bir ihtiyacım yok."

"Bugün toprağa veriyoruz onu. Ama bildiklerin onunla birlikte toprağa girmeyecek, Steve. Öleceğin güne kadar vicdanın sana hatırlatıp duracak."

"Ben bir şey bilmiyorum." Sinirli bir gülümseyişle sigarasının dumanını savurdu. "Hiç bir şey bilmiyorum."

"Eğer o gece oradaydıysan..."

"Andy'nin kimi becerdiğini bilmiyorum, Çavuş," dedi Pierce kilisedeki kalabalığın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. "Ama ben değildim."

Boyun damarları şişmişti. Yüzü de saçları gibi kıpkırmızıydı. Mavi, yaşlı gözlerini kısarak bakıyordu. Sigarasını atıp, pahalı ayakkabısının burnuyla ezdi. "Şimdi, izin verin de gidip, en yakın dostumun tabutunu taşıyayım."

Kovac kenara çekilip, sigarasını bitirdi. Bir yandan da kim bilir kaç kişi bu yaptığımı merhametsizlik olarak görür, diye düşünüyordu.

Ama kendisi o kanaatte değildi. Onun aklında odasında, ipin ucunda sallanır halde buldukları Andy Fallon vardı. Ne yaptıysa kurban için yapardı ve bu seferki kurban da ölmüştü. Ölümden merhametsiz bir şey de yoktu.

Sigarasını yerde ezip, izmariti kapının yanındaki saksının içine attı. Cam kapının ardından tabutun avluya doğru taşındığını görebiliyordu. Bu sırada da tabutu mezara yerleştirecek kişilere cenaze evinde görevli şişmanca adam neler yapılması gerektiğini izah ediyordu.

Neil Fallon da orada, boş gözlerle etrafa bakıyordu. Ace Wyatt gidip, elini cenaze evi yöneticisinin omzuna koyup, kulağına bir şeyler fısıldadı. Her işe koşmaya hevesli yardımcısı da herhangi bir şey getirmek, taşımak, itmek ya da kıç yalamak için hazırda bekliyordu.

"Sen de geliyor musun, Çavuş? Yoksa burada durup uzaktan seyretmek niyetinde misin?"

Kovac cam kapının ardında duran kişinin kim olduğunu anlamak için gözlerini kısarak eğildi. Veronica Lake tavırlı Amanda Savard. Yüzünde iri güneş gözlükleri, boynunda da kocaman bir atkı vardı. Üzerinde takımı yoktu. Kamuflaj için bu giysi daha uygun herhalde, diye düşündü. Bu düşüncesinde de haklıydı.

"Başınız nasıl?" diye sordu.

"Gururum dışında kırılan bir yerim yok."

"Evet. Sizin gibi bir çetin ceviz için zor olmalı."

"Utanç verici," dedi. "Bu işin peşini bırakmayacaksınız herhalde."

Kovac neredeyse gülecekti. "Beni o kadar iyi tanımıyorsunuz ki, Teğmen."

"Sizi hiç tanımıyorum," dedi kadın küçük eliyle kapı kolunu tutarken. "Lütfen öyle de devam etsin."

Kadının başka sinyaller verdiğini de hissetmişti. Acaba bu sinyalleri yanlış mı yorumluyordu? Ya da kadın nasıl bir oyun oynamaya niyetliydi?

Sen ve içişleri Teğmeni. Evet, kesinlikle, Kovac çok kolay bir iş bu senin için.

"İşin peşini bırakmayacağım, kesinlikle," dedi Kovac kadının gözlerinin içine bakarak.

Yüz hatlarını tam olarak görmeye engel olan camın ardındaki kadın hiçbir yorum yapmadan içeri yöneldi. Kovac da peşinden. Belasını bulmaya hevesli bir çocuk gibiydi adeta. Tabut eller üzerindeki yerini almış, ağır ağır avluya doğru götürülüyordu. Orgdan şimdi de başka bir iç karartıcı ölüm şarkısının nameleri dökülmeye başlamıştı.

Savard avluda, boş sıralara rağmen, geçip en arkaya oturdu. Kovac'ın da hemen yanına iliştiğinin pek farkında değil gibiydi. Ne orgdan yükselen hüzünlü parçayı mırıldanıyor ne de dua ediyor gibiydi. Gözlüklerini bir an için bile çıkarmamış, atkısını da bir milim bile gevşetmemişti. Mantosunun düğmelerini de açmaya niyeti yoktu. Adeta kozasının içine çekilmiş, kendini dış dünyanın tüm rahatsız edici algılarına kapatmış gibiydi. Tam manasıyla Andy Fallon hakkındaki düşüncelerine gömülmüştü anlaşılan.

Kovac onu gözlerinin ucuyla izlerken bir yandan da kendi kendi kendine bu acılı anında dahi onu bir türlü rahat bırakmadığı için aşağılık herifin teki olduğunu düşünüyordu. Üstelik kadının bir tek talimatıyla açığa alınması da cabasıydı. Diğer yandan şu an için bir İçişleri personeliyle, etrafın ilgisini üzerine çekmeden ya-kmlaşabileceği daha uygun fırsat da bulamazdı. Neticede kimse onlarla ilgilenecek halde değildi.

Herkes, tıpkı Amanda Savard gibi, kendi iç dünyalarına gömülmüştü. Kimse Andy Fallon'u tanımayan, sadece görevini

yerine getirmek için verilen bilgilerden derlediği bir konuşma yapmaya çalışan rahibi dinlemiyordu. Zaten çoğu cenazede de rahibin neler dediğinin fazla bir önemi yoktu. Cenazeye katılanların kaybettikleri kişiyle ilgili anıları, ona karşı düşünceleri, hisleri çok daha önemliydi.

Kovac çevredekileri izlerken bu insanların Andy Fallon'la ne tür gizli anılar yaşadıklarını, cinsel sapkınlıklarını ya da tutkularını ne dereceye kadar paylaştıklarını düşünmeden edemiyordu. Buradakilerden biri Andy Fallon'un ilmiği boğazına geçirmesine yardım etmiş, sonra da işler ters gidince paniğe kapılıp kaçmış olabilir miydi? Andy Fallon'un kendini öldürdüğü izlenimi uyandıran bulmacanın kayıp parçası acaba buradakilerden birinin elinde miydi?

Ya da içlerinde gerçeği öğrenmek isteyen birileri var mıydı? Neticede dava kapanmıştı. Rahip intihar kelimesini kesinlikle Andy Fallon'la aynı cümlede kullanmamaya çalışıyordu. Bir saat içinde de Andy Fallon toprağa verilmiş, anılarda solmaya terk edilmiş biri halini alacaktı.

Ölenin arkasından konuşma zamanı geldi. Neil Fallon sandalyesinde kıpırdanıp, kaçamak bakışlarla etrafı süzüyor, kardeşinin cenazesinde kalkıp konuşmadığı için onu ayıplayan kimse olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Steve Pierce ise sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi başını öne eğmiş, kıpırdamadan oturuyordu. Kovac konuşacak kişi beklenirken aynı baskıyı omuzlarında hissettiğini fark etti. Aslında psikologlar cenazede bu tür konuşmaların insanları rahatlattığını, acıları bir nebze olsun hafifletip, kendileriyle hesaplaşma imkanı yarattığı dolayısıyla da son derece faydalı bir eylem olduğunu söyler dururlardı. Ama Minnesota insanların duygularını kolaylıkla açabildikleri bir yer değildi. Onlar için böyle anlarda konuşmak çok zordu.

Sonunda güneş gözlükleriyle atkısına dokunmasa da mantosunu çıkartan Savard doğrulup, bir kraliçe edasıyla ağır ağır yürümeye

koyuldu. Rahip de ona kürsüye kadar eşlik etmek için hemen yanına yönelmişti.

"Ben Teğmen Amanda Savard," dedi sakin ama etkileyici bir tonla. "Andy benim elemanımdı. Kendini işine adamış, iyi bir memur, yetenekli bir müfettiş ve hepsinden de önemlisi harika bir insandı. Onu tanıyarak neler kazandığımız bildiğimiz için de bu zamansız ölümüyle neler kaybettiğimizi çok daha iyi anlıyoruz. Teşekkür ederim."

Basit. Dokunaklı. Başı önde yerine yöneldi. Gizemli. Kovac kadının geçebilmesi için kenara çekilirken herkesin izlediğinin farkındaydı. Büyük bir ihtimalle Savard'ı izliyorlardı. Yine büyük bir ihtimalle onun gibi bir kadının nasıl olup da böyle bir adamın yanında olduğunu düşünüyorlardı.

Kovac da dönüp, adeta meydan okuyan bir tavırla onlara baktı. Bir an için gözleri Steve Pierce'la buluştu ama adam hemen bakışlarını kaçırdı. Ace Wyatt doğrulup, ceketini düzelttikten sonra kürsüye yöneldi,

"Tanrım," diye inledi Kovac. Sonra da hemen yan tarafındaki kadının ayıplayıcı bakışlarını görünce başını öne eğip, haç çıkardı. Sonra fısıldayarak, "Buna inanamıyorum. Fotoğraflanma fırsatını bir kerede kaçır be adam."

Savard yan gözle Kovac'a baktı.

"Eğer basında yer alacağını bilse çıplak kıçını onuncu kattan çıkartıp, osurarak milli marşı bile çalar bu herif."

Savard'ın kusursuz dudakları alaycı bir ifadeyle büzülürken, "Yüzbaşı Wyatt'ı uzun zamandır tanırım," dedi.

Kovac göz kırptı. "O Zaman bana hak veriyor olmalısınız, değil mi?"

"Hem de nasıl."

"Ben hep olayın bu tarafına bakarım ne yazık ki."

"Andy Fallon'un bebekliğini bilirim," diye başladı Wyatt bir tiyatro sanatçısına has dokunaklı ses tonuyla. Zaten bu ses tonu, bu yeteneği sayesinde bir televizyon yıldızı olmamış mıydı? "Andy Fallon'u büyüdüğün-de/şahsen tanımasam da onun nasıl bir aileden geldiğini çok ama çok iyi biliyorum. Cesaret, dürüstlük ve kendini görevine adama. Tüm bu vasıfların Andyde fazlasıyla olduğunu biliyorum. Çünkü babasını, Demir Mike Fallon'u çok iyi tanırım. Hepimiz Demir Mike'ı tanırız. Hepimiz ona saygı gösterir, eğer yanlış bir şey yaparsak nasıl kızacağım düşünerek korkuyla titrerdik. O benim tanıdığım en iyi polisti. Ne yazık ki sizlere onun da dün gece vefat ettiğini söylemek zorundayım."

Kalabalıktan küçük bir şaşkınlık nidası yükseldi. Savard sanki birden sıcak bir demirle dağlanmış gibi sarsıldı. Kadının soluk teni birden daha da soluklaş-mıştı. Şimdi hızla soluk alıp veriyordu.

Wyatt devam etti. "Oğlunun ölümünün neden olduğu büyük keder..."

Kovac eğilip, "İyi misiniz, Teğmen?" diye sordu.

"Anlamadım?" dedi Savard adeta azarlayarak. Sonra birden doğruldu.

Kovac ona yol verebilmek için ayağa kalkarken, yanından kendisine hızla çarparak geçen Savard yüzünden yere düşecek gibi oldu. Kadın avludan kiliseye dönüp, oradan da kendini koşar adım dışarı atmak ister gibiydi ama bir türlü istediği kadar hızlı hareket edemiyordu. Cenazedekiler sadece bir an için ona bakıp, dikkatlerini yeniden kürsüdeki Wyatt'a yönelttiler. Kimse onun iyice artan kalp atışlarını da hızlanan kan dolaşımını da fark etmemişti.

Cam kapıyı açıp, kiliseye girdi ve koşar adım bayanlar tuvaletinin nerede olduğunu aramaya koyuldu. İçerisi bir hayli loştu ve ucuz oda spreyi kokuyordu. Ace Wyatt'ın sesi de hâlâ kulaklarında çınlamayı

sürdürüyor, bu da panik duygusunun daha da artmasına neden oluyordu. Sonra sesin kulaklarında çınlamadığını, duvardaki büyük kolondan geldiğim görüp, biraz olsun rahatladı.

Atkısını, güneş gözlüğünü çıkardı. Atkının yarasına yapıştığını fark etmeden hızla çekmişti. Acıyla çığlık atmamak için kendim zor tuttu. Gözyaşlarının baskısına direnerek musluğu açtı. Biraz fazla açmış olacak ki tazyikli su üstünü başını sırılsıklam yapmıştı. Ama buna aldıracak halde değildi. Ellerini yıkayıp, yavaşça yüzüne sürdü.

Baş dönmesi de dizlerinin titremesi de geçecek gibi değildi. Lavaboya yaslanırken bir eliyle de duvara tutundu. Mide bulantısını bastırmaya çalışıyor, çok uzun zamandan beri terk ettiği güçlü bir varlığa sığınma inancına karşın, Tanrı'dan yardım istiyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye mırıldanıyordu. Neredeyse başı lavabonun içine girmişti. Gözlerini kapattığında onu suçlayıcı bakışlarla süzen Andy Fallon'u görüyordu. Ölmüştü. Şimdi de Mike Fallon ölmüştü.

Oğlunun ölümünün neden olduğu büyük keder...

"Teğmen?" Kovac tuvalet kapısının hemen dışından sesleniyordu. "Amanda? Orada mısın? İyi misin?"

Savard doğrulmaya, derin derin nefes alıp, sesindeki zayıflığı saklamaya çalıştı. Ama istediği hiçbir şeyi yapacak durumda değildi.

"E-evet," dedi kendi ses tonundan korkarak. "İyiyim, teşekkürler."

Kapı hızla açıldı ve Kovac bayanlar tuvaletinde başka birinin olabileceğini bir an için bile düşünmeden kendini içeri attı. Çok endişeli gözüküyordu.

"Ben iyiyim, Çavuş Kovac."

"Evet, görebiliyorum," dedi Kovac ona doğru ilerlerken. "Hatta bu sabah sizi bayılmamak için masanıza yaslanırken bulduğumdan bile iyisiniz. Üzerinizde giysiler varken bu duş alma ihtiyacını çok sık

hisseder misiniz?" diye sordu saçından, elbiselerinden süzülen suya bakarak.

"Birden başım döndü," dedi alnını ovuşturarak. Derin bir nefes alıp, bir an için gözlerini kapattı.

Kovac bir elini omzuna koyunca kasıldı. Bir ona anlatması gerektiğini bir bunu kesinlikle yapmaması gerektiğini düşünüyordu. Kovac'ın aynadaki yüzüne bakınca, adamın gözlerindeki endişeyi çok net biçimde gördü. Bir de kendi yüzünü. Soluk, bitkin, çaresiz, savunmasız halini.

"Hadi, T," dedi sessizce kadının unvanını kısaltarak. "Sizi doktora götürmeme izin verin."

"Hayır."

Elini üzerinden çekmesini söylemeliydi. Ama adamın ağırlığı, desteği öylesine rahatlatıcıydı ki, kabul etmek istemese de, o an için ona ihtiyaç duyduğunu hissediyordu. Bir kez daha baştan aşağı titredi. Hiçbir şeye ihtiyacı olmamalı, hiçbir yardım istememeliydi. Özellikle de bu adamdan.

Aynadan omzundaki ele baktı. Büyük, geniş bir el. Küt kesilmiş tırnaklar. Çalışan bir erkeğin eli, diye düşündü Kovac'ın aslında ellerinden ziyade beyniyle çalıştığı şeklindeki düşüncesine aldırmadan. Kovac parmaklarını hafifçe sıktı.

"Pekala, en azından buradan çıkalım," dedi. "Buranın havası beni de çarptı."

"Ben başımın çaresine bakabilirim," dedi Savard. "Gerçekten. Yine de teşekkürler."

"Hadi," dedi Kovac ikna etmeye çalışarak. Dönüp, ona nazikçe eşlik ederek, kapıyı açtı. Yıllarca sarhoşlarla, kurbanlarla uğraştığı için şu anda yaptığı işe çok alışkındı. "İçeriden mantonuzu alayım."

Kadın o uzaklaşır uzaklaşmaz yeniden içeri dönüp, gözlükleriyle atkısını aldı. Atkı sırılsıklam olmuştu ama Savard yine de onu boynuna doladı. Kovac da bu sırada gelip izlemeye koyuldu.

"Ben Mike Fallon'un sadece ününü duyduğunuzu sanırdım," dedi.

"Doğru. Onunla konuşmuşluğum da vardı elbette. Andy hakkında."

"Ama ölümüne çok fazla üzüldün."

"Söyledim ya biraz başım döndü," dedi. "Mike Fallon'un ölümünü öğrenmemin bunda çok fazla bir etkisi yok. Elbette korkunç bir trajedi ama..."

"Dünya zaten trajedi dolu, değil mi?"

"Evet."

Atkıyı istediği gibi bağladığına kanaat getirince Kovac'ın yanından geçip, güçsüz olduğunu belli etmemeye çalışarak yürümeye koyuldu. Ama bunun için çok da geç kalmıştı elbette.

Kovac mantosunu kilise broşürlerinin sergilendiği küçük masanın üzerine bırakmıştı. Alıp, giyerken boynundaki acı birden dayanılmaz boyuta ulaştı. Ancak bir kolunu giymişti ki öylece kalakaldı. Kovac hemen gelip, iyice sokularak yardım etmeye koyuldu.

"Biliyorum," dedi bir yandan da. "İyisin. Bunu kendin de yapabilirdin."

Savard önünü ilikleyip, hızlı adımlarla çıkışa yöneldi. Org yeniden çalmaya koyulmuş, tütsü kokusu daha da yoğunlaşmıştı sanki.

"Otomobil kullanmanıza izin vermeyeceğim, Teğmen," dedi Kovac hemen yanında yürümeye gayret ederek. "Eğer başınız dönüyorsa direksiyona geçmeniz hiç de güvenli değil."

"İyiyim. Baş dönmem geçti."

"Sizi merkeze bırakayım. Oradan emniyete geçeceğim zaten.

"Ben eve gidiyorum."

"O zaman evinize bırakayım."

"Sizin yolunuzun üzerinde değildi."

Kapıyı geçmesi için çarken, "Önemli değil. Bu zahmetime karşılık siz de birkaç soruma yanıt verirsiniz belki."

"Tanrım, siz hiç vazgeçmez misiniz?" dedi dişlerinin arasından.

"Hayır. Asla. Size söyledim. Bu işin peşini istediğimi elde edene kadar bırakmayacağım."

Uzanıp Savard'ın elini tuttu. Kadın hızlanan kalp atışlarına karşın geriye doğru adeta sıçrarken, gözlüklerinin sakladığı gözleri dört açılmıştı. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Adam yüzüne bakıp, bu yüzde Tanrı bilir neler oku yarak, bir süre öylece durdu. Atkıya, gözlüklere rağmen kendini onun karşısında çıplak hissediyordu.

"Anahtarlar."

Bu kelime adamın ağzından çıkar çıkmaz Savard birden rahatladığını, gerilen kaslarının gevşediğini hissetti. Bu sırada Kovac elindeki anahtarlığı almıştı bile. Büyük bir taktiksel hata. Kovac'ın kendisini eve bırakmasını istemiyordu. Onu evinde istemiyordu. Onun ilgisini istemiyordu. O güçlü olmaya ya da en azından öyle gözükmeye alışmıştı. Ama onun amiri pozisyonunda olmasına karşın Kovac çok daha tecrübeliydi ve bu tecrübesiyle de adeta elini kolunu bağlıyordu. Onun buyruğu altına girdiğini hissetmek de kendini güçlüymüş gibi yapmaya çalışan küçük bir kız gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Ne soracaksan sor," dedi kollarıyla kendini sararak. Rüzgar iyiden iyiye etkisini artırmıştı. Isı sanki kilisede oldukları sürede biraz daha düşmüş gibiydi. Güneş yavaş yavaş bulutların ardında yitip gidiyordu. "Sonra da anahtarlarımı geri ver, Çavuş."

"Andy Fallon hiç ağabeyi hakkında konuştu mu?"

"Hayır."

"Biriyle çıktığından ya da ne bileyim özel yaşamında bir takım sorunları olduğundan bahsetti mi?"

"Size söyledim ya özel yaşamı beni hiç ilgilendirmezdi. Neden ısrar edip duruyorsunuz Çavuş?"

Kovac masum görünmeye çalışıyordu ama tıpkı bir bebek gibi görünmeyi başarsa bile Savard'ın inanmayacağından emindi. Neticede yüzünde aynı şeyleri binlerce kez yapmanın neden olduğu, bir türlü de silip atamayacağı bıkkınlığın çökmesine neden olamıyordu. "Araştırmak için maaş alıyorum," dedi.

"Suçu araştırmak için. Ama bildiğim kadarıyla bu işin içinde bir suç unsuru yok."

"Mike Fallon'un kafasında koca bir delik var," dedi Kovac.. "Bunu kendisinin yaptığına emin oluncaya ka-dar da araştıracağım."

Savard koyu renkli gözlük camlarının arkasından ona dik dik bakarak, "Neden birinin Mike Fallon'u öldürmüş olabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu. "Yüzbaşı Wyatt onun intihar ettiğini söyledi."

"Yüzbaşı Wyatt öylesine konuşuyor işte. Henüz soruşturma tamamlanmadı. Hatta ben buraya gelmek için olay mahallinden ayrılırken ceset henüz kaldırılmamıştı bile."

"Ama Mike Fallon'u neden öldürsünler ki? Bunun ne mantığı var?" diye karşı çıktı Savard.

"Böyle şeylerde mantık aramak gerektiğini kim söylüyor?" diye yanıt verdi Kovac. "Birden sinirlenir, çile-den çıkar, doğru dürüst düşünemezsin. Sonra da bum. Katilsindir. Bazen kinini çok fazla içine atarsın, giderek lıüyür. Zapt edilemez hale gelir. Bang. Biri daha gitti. Ben böyle şeyleri her gün görüyorum, Teğmen."

"Bay Fallon'un sağlığı bozuktu. Oğlunu da kısa bir süre önce kaybetmişti. Bunlar da sanırım intihara neden olacak şeylerdir. Size de yaşlı adamın acılarına son vermek için tetiği çekmesi başka birinin gelip onu öldürmesinden daha mantıklı gelmiyor mu?"

"Elbette. Ama akıllı bir katil de aynı şeyi düşünür," diye açıkladı Kovac.

"Anlaşılan bu günlerde cinayet masasında işler kesat," diye fikrini açıkladı Savard. "Baksana en iyi dedektiflerinin zamanlarını boş işlerde harcıyorlar."

"Andy ve Mike Fallon'un yaşamındaki insanları araştırdıkça onların ölümlerini araştırmanın boş iş olmadığı konusundaki görüşüm güçleniyor. Siz Andy"yi tanırdınız. Onun için endişelendiğinizi de söylediniz. Sizce ilmiği boynuna onun geçirmediğine dair kuşkularıma rağmen araştırmama son vermeli miyim? Otuz sekizliğin Mike'ın ağzına başka birinin yardımıyla dayanmış olabileceğimi düşünmeme rağmen başımı çevirip, kendi işime mi bakmalıyım? Bunu yaparsam sizce iyi bir polis sayılabilir miyim?"

Arkalarındaki kiliseden çıkanlar, buz gibi havada ürpererek, otoparka doğru yöneliyorlardı. Kovac, Steve Pierce'la Jocelyn Daring'i gördü. Daring kolunu nişanlısının omzuna atmaya çalıştı ama Pierce kadının kolunu itti. Hemen arkalarında da Ace Wyatt'la baş yardakçısı belirmişti. Wyatt soğuğa zerre kadar aldırmıyormuş gibiydi. Adeta bahar yürüyüşüne çıkmış gibi rahat hareketlerle yürürken birden hedefe kilitlenmiş bir füze gibi, bakışlarını Kovac'ın üzerinde sabitledi.

"Sam," dedi televizyondaki ciddi ses tonuyla. "Mike'ı sen bulmuşsun sanırım. Tanrım, ne korkunç bir trajedi."

"Ölümü mü onu benim bulmam mı?"

"Sanırım ikisi de. Zavallı Mike. Acıya tahammül edemedi. Sanırım kendini Andy'nin ölümünden dolayı çok suçlu hissediyordu. Aralarındaki gerginliği düşününce... Çok... Çok kötü."

Sonra Savard'a dönüp, başını salladı. "Amanda, böyle bir durumda da olsa seni görmek çok hoş."

"Yüzbaşı," diye karşılık verdi Savard. Ama Kovac kadının gözlüklere rağmen Wyatt'ın yüzüne bakmadığını fark ediyordu. "Mike Fallon'un ölümü korkunç bir şey," dedi. "Çok üzüldüm. Sizin onunla çok yakın olduğunuzu da biliyorum."

"Zavallı Mike," dedi Ace kısık bir sesle gözlerini kayırarak. Bir süre, sanki saygısını göstermek istermiş gibi, susup bekledi. Sonra derin bir soluk alıp, "Yarın görüşürüz, Sam," dedi.

"Ben de gidip biraz dinlenmeliyim," dedi Savard anahtarlarını Kovac'ın elinden alırken. "Şimdi eğer izin verirseniz beyler..."

"Ben de Teğmene yaşlı Mike'ın Andy'nin en büyük günahı işlediğini, canına kıydığını öğrenmesinin ardından, depresyona girerek, tabancasını ağzına dayayıp, ateşlemesinin beni nasıl sarstığını anlatıyordum," dedi Kovac, Savard'ın gitmesine mani olmaya çalışarak. "Sizce bu mantıklı mı?"

"Mantıklı olması gerektiğini kim söylüyor ki?" dedi Savard alaycı bir ifadeyle.

"Amanda haklı," dedi Wyatt. "Mike'ın aklı başında değildi sanırım."

"Onu son gördüğümde kendinde bile sayılmazdı," dedi Kovac. "Peki ya sence Ace? Onu eve sen bıraktın. Yanından ayrılırken durumu nasıldı?"

Gaines saatim işaret etti. "Yüzbaşı..."

Wyatt yüzünü ekşiterek, "Biliyorum Gavin," diye karşılık verdi. "Halkla ilişkilerden birileriyle toplantım var."

"Definde bulunmayacak mısın?" diye sordu Kovac. *Ama orada da fotoğraflarıma fırsatı olacak.* Ama bir şekilde bu düşüncesini yüksek sesle dile getirmemeyi başardı.

"Defin ertelendi," diye açıkladı Gaines. "Sanırım teknik bir sorun varmış."

"Ah. Teknik bir sorun ha," dedi Kovac. "Ben biliyorum aslında ne olduğunu. Çukur kazamayacak kadar soğuk, lanet bir hava, değil mi? Sözlerim için özür dilerim, Teğmen," dedi gülümseyerek.

"Alıştık artık, Çavuş Kovac," dedi kadın ciddi bir ifadeyle. "Artık bu kadar yeter. Gitmek zorundayım."

Elini kaldırıp, hoşça kalın diyerek, karla kaplı otoparka yöneldi. Kovac gidişini izlerken, onu bunca görgü tanığının önünde durdurmaya kalkmanın, çok fazla yaklaştığı sınırı aşmak anlamına geleceğinin farkındaydı. Şu an için onun arkasından bakmaktan başka çaresi yoktu.

"Sam, Mike'ın öldürüldüğünü gerçekten düşünüyor olamazsın," dedi Wyatt.

"Ben bir cinayet masası dedektifiyim," dedi Kovac şapkasını düzeltirken. "Ben herkesin öldürüldüğünü düşünürüm. Bu benim olaylara bakış açım oldu artık. Sen Mike'ın yanından ayrılırken saat kaçtı?"

Gaines bir kez daha söze karıştı. "Yüzbaşı, eğer toplantıya katılmak istiyorsanız bundan sonrasına ben devam edebilirim."

"Onun yerine yemek yiyip, kıçını da siliyor musun?" diye sordu adamın nefretini üzerine çekerek.

"Yüzbaşıyı çok önemli bir toplantıdan alıkoyuyorsunuz, Çavuş Kovac," dedi Gaines kısaca. "Geçen gece ben de Bay Fallon'un yanındaydım. Bu yüzden sorularınıza Yüzbaşı Wyatt kadar ben de yanıt verebilirim."

"Buna gerek yok, Gavin," dedi Wyatt. "Sen arabayı getirene kadar Sam'le işimiz biter."

Kovac bir hayli hoşnut bir ifadeyle, "Evet, Yakışıklı, sen git de arabayı getir. Seninle daha sonra oturur ayrıntılı konuşuruz. Ama bunun için biraz daha sabretmen gerek."

Gaines bu şekilde alt edilmekten de, baştan savılmaktan da hiç hoşnut olmamıştı. Buz gibi gözlerini, Kovac'ınkilere dikip, iyice somurttu. Ama sonunda Wyatt'ın emirlerine itaat etmeye karar verip, hızla dönerek siyah Lincoln'ü getirmek üzere otoparka yöneldi.

"Kendine çok şık bir bekçi köpeği bulmuşsun, Ace," dedi Kovac.

"Gavin benim sağ kolumdur. Hırslı, samimi ve de sonuna dek sadık. Şu an olduğum yere onsuz ulaşamazdım. Onu da çok parlak bir gelecek bekliyor. Bazen aşırı heyecanlı olabiliyor ama aynı şeyi senin için de söylemek mümkün, Sam. Mesela ancak öyle biri Mike'ın ölümünün cinayet olabileceğini düşünür."

Kovac ellerini pardösüsünün ceplerine sokarak, iç çekti. "O bizden biriydi Ace. Çok özel biriydi. Doğru belki de efsanesi özelliklerini aşmıştı ama yine de... İşi ciddiye almayı ona borçlu olduğumu düşünüyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Onunla geçmişini düşününce sen de buna bir yerde mecbur sayılırsın."

"İnsanın yaşamının bir bölümünü kapatıp, hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etmesi çok zor. Onun öldüğüne inanamıyorum," dedi Wyatt dedi sessizce. Sonra dönüp, yaklaşan otomobilinin göğe yükselen egzoz dumanını hüzünlü gözlerle izlemeye koyuldu.

Aslında bu çok da büyük bir rahatlık oldu onun için, diye geçirdi içinden Kovac. Neticede Thorne cinayetinin meydana geldiği o gece Ace Wyatt'la Mike Fallon'un yaşamları kesişmişti. O geceden sonra da bir daha asla eskisi gibi olamamışlardı. O Mike Fallon'u bir düşkün Ace Wyatt'ıysa bir kahraman haline getiren olay hiçbir zaman akıllardan çıkmamıştı. Şimdi Mike’ın gidişiyle adamın omuzlarındaki yük kalkmış, yerini ferahlıkla karışık şaşkınlık duygusu da almış olmalıydı. Neticede Mike Fallon gibi biri olmasaydı o da şu anki pozisyonuna kolay kolay çıkamazdı herhalde.

"Mike’ın evinden ayrıldığımda saat on buçuğa geliyordu," dedi Wyatt. "Çok sessizdi. Acısını yaşıyordu. Ama onun böyle bir şeyi düşündüğü aklımın ucundan bile geçmediği için ona engel olabilecek hiçbir şey yapamadım." Sonra başını iki yana sallarken, yaklaşan otomobiline yönelerek, "Belki de sonunda huzura kavuştu," dedi. "Uzun yıllar acılar içindeydi. Ama artık hepsi sona erdi. Bırak da rahat uyusun Sam. Artık huzura kavuştu."

Gaines otomobilden inip, hızlı adımlarla gelip, kapıyı açtı. Wyatt da başka bir şey söylemeden otomobiline atlayıp, arkasında egzozdan bir duman bulutu bırakarak gözden kayboldu. Bir Lone Rangerle Tonto da batan güneşe doğru yola koyulmuştu.

Kovac kaldırımda durup, bir süre otoparktan çıkan araçları izledi. Andy Fallon'un cenazesi için gelenlerden bir tek o kalmıştı. Hatta rahip bile ortalarda yoktu.

"Lone Ranger," diye mırıldandı sonunda ve elleri ceplerinde, soğuktan korunmak için pardösüsüne iyice gömülerek, otoparka doğru yöneldi.

18. BÖLÜM

"NEIL FALLON'UN SABIKASI var."

Kovac şaşırarak, "Bu bilgiye çok çabuk ulaştın," dedi.

"Biraz gülümsemenin faydası işte," dedi Elwood başını bölmelerine doğru uzatarak.

Liska her zamanki yaramaz çocuk ifadesiyle gülümseyip, sandalyesine geçerken, gerçekten de bir olay kokusu alırsam benden korkulur, diye düşünüyordu. Bu onun için adeta bir bağımlılık gibi bir şeydi. Doğru yolda olduğunu hissettiğinde o derece heyecanlanıyordu ki seks bu heyecandan ancak bir derece daha kuvvetli olabilirdi. Oysa Kovac, yaşamındaki en büyük aşkı işi olmasına rağmen, hiçbir zaman bu kadar çok heyecanlan-mazdı. Belki de onun hormon tedavisine filan ihtiyacı vardı.

"Gizli tutulan mahkeme kayıtlarını tespit ettim ve de şöyle bir bakabilmeyi başardım," dedi Liska. "Yedi yılını orduda geçirmiş. Sicil belgelerine de ulaştım. Ordudan ayrıldığı yıl bir saldırı olayına karışmış. Üç ila beş yıl arası bir ceza alması olasıymış. Sonunda on sekiz ayla kurtulmuş."

"Ne yapmış?"

"Barda bir kavgaya karışmış. Ama kavga ettiği adamı bir hafta komada kalacak derecede benzetmiş."

"Öfke, öfke ve Neil."

Kovac pardösüsünü çıkartıp, askıya asarken bir yandan da düşünüyordu. Büro her zamanki arı kovanı görünümüne bürünmüştü. Telefonlar çalıyor, insanlar telaşla sağa sola koşuşuyor, gülerek birbirlerine hararetli hararetli bir şeyler anlatıyordu. Neredeyse yüzükten kulakları gözükmeyen yirmili yaşlarında, dik saçlı bir serseri, kelepçeli elleriyle üzerinden düşecek gibi duran pantolonunu tutmaya çalışarak önlerinden geçirilip, hızla ifade odasına alındı. Mike Fallon'un zamanında insan sırf bu serseri gibi giyindiği için öldürülebilirdi.

"Madem böyle bir sabıkası var alkol satma ruhsatını nasıl almış?" diye sordu Kovac sandalyesine geçerken.

"Almamış," diye karşılık verdi Elwood.

"Buraya gelip konuşsana diye söylendi Kovac. "Sana cevap yetiştireceğim diye boynum kopacak."

Liska sandalyesini botunun ucuyla itip, sırıtarak, "En azından bir şeyleri hissedeceğin için sevinmelisin," dedi.

"Çok komik."

Elwood elinde faks mesajını sallayarak, bölmelerine geldi. "Belediye kayıtlarında lisansın birkaç ay sonra Cheryl Fallon adını alan Cheryl Brewster adına olduğu gözüküyor."

"Ayrı yaşayan karı koca," diye söylendi Kovac.

"Yakında eski karısı olacak ama" diye düzeltti Liska. "Onu aradım. Kadın hemşireymiş. Fairview Ridgedale de akşam vardiyasında çalışıyormuş. Bana ondan boşanmak üzere olduğunu söyledi. Kocasına ait sevgisini, sarhoş, cimri, orospu çocuğu, biçiminde ifade edip durdu."

"Vay be. Demek başı belada ha," dedi Kovac. "Alkol satma ruhsatı karısının üzerine. Peki ya kadın onu başından attığında ne

olacak?"

"Olacağı şu; Neil boğazına kadar boka batacak," dedi Liska. "Ruhsat olmayınca bar bir işe yaramaz. Neil'in tek çaresi kendisine ruhsatı kullandıracak başka birini bulması gibi gözüküyor. Ancak henüz böyle bir girişimde bulunmamış. Cheryl onun dükkanın tüm hisselerini satın almaya çalıştığını ama ruhsat konusunu göz ardı ettiğini söyledi. Gerçi dükkanın tamamını üstüne almak için gereken parayı da denkleştirememiş. Kadının söylediğine göre parayı bulsa bile içki ruhsatı olmadan o dükkanın iş yapması imkansızmış. Ben de ona Bay Fallon'un ailesinden yardım isteyip istemediğini sordum. Kadın kahkahalarla gülüp, Mike'ın Neil'e değil dükkanı üzerine alması için yardım etmeyi, on sent bile vermeyeceğine emin olduğunu söyledi. Üstelik Cheryl, Mike'ın çok parası olduğundan da emin olduğunu ekledi."

"Bak işte bu tam dedektiflerin ilgi alanına giren bir durum," dedi Elwood.

"Acaba bu konuyu Andy'ye de açmış mıdır?" diye mırıldandı Kovac.

"Cheryl'e kendisine yardım edip etmeyeceğini öğrenmek için Andy'yle konuşacağını söylemiş ama kadın ağabeyinin nasıl bir yanıt verdiğini bilmiyor," dedi Liska. "Pierce'a sorabiliriz. Arkadaşına Andy'den borç istemesini salık veren o olabilir."

"Ama Pierce, Andy'nin kardeşinin ölümle bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsa neden bunu bize söylemedi?" diye sordu Elwood.

Kovac başını sallayarak, "Neden hedef göstermek yerine omuzlarındaki büyük yükün altında eziliyormuş gibi yapsın ki?" diye sordu.

"Fallon'un komşularıyla yapılan görüşmeleri bir daha inceleyelim. Bakalım gözümüzden kaçan bir detay bulabilecek miyiz? Hatta gerekiyorsa gidip bazılarıyla bir kez daha görüşelim. Bakarsınız

içlerinden biri bir şeyler hatırlar. Ya da onun son günlerde kimler tarafından ziyaret edildiğine ilişkin işimize yarayabilecek bir şeyler söyler. Elwood, Fallon'un telefon defterini inceleyip, dostlarıyla bir kez daha görüşecek zamanın var mı?"

"Var."

"Aslında ne olursa olsun şu komşularla bir kez daha görüşsek iyi olur," dedi Liska.

"Neden?"

"Geçen sefer yanımızda şu küçük serseriler de vardı biliyorsunuz. Ogden'le Rubel."

Kovac iç çekerek, "Harika," dedi. "Ne kadar doğru bir seçim yapılmış. Düşünsene Ogden insanlara gidip bir şeyler görüp görmediğini soruyor, ne kadar güzel."

"Eğer bir görgü tanığı, ondan, Rubel'den başka birilerini, örneğin Neil Fallon veya Pierce'ı görmüşse, Ogden bile dikkatleri üzerlerine yöneltmek için bunun bizim tarafımızdan bilinmesi gerektiğini düşünmüş olurdu," dedi Liska.

"Şimdilik resmi polisin bu görgü tanığını gözden kaçırdığını ümit etmekten başka bir çaremiz yok."

"Kim kimi gözden kaçırmış?" dedi Leonard hızla bölmeye dalarken.

Kovac hemen mamasının üzerindeki, Andy Fallon'un ölümüyle ilgili dosyaları karıştırıyormuş gibi yapmaya kovuldu.

"Nixon'u döven herif," dedi Kovac. "Deene Combs'un çetesi. Onun adamlarının bu konuda bir şeyler bilenlerden en azından birini tehdit etmeyi gözden kaçırdıklarını ümit etmekten başka çaremiz yok."

"O kadınla yeniden konuştunuz mu? Taksi şoförünün saldırgan kaçarken binaya girdiğini söylediği şu kadınla."

"Beş kere."

"Onunla bir kez daha konuşun. O kadın olayın anah-tarı.Onun bir şeyler bildiğini biliyoruz."

"Çıkmaz sokak," dedi Kovac. "Bildiklerini mezara kadar kendinde saklayacak."

"Nixon kendisine saldıranın adını vermiyorsa, Charmiqua Jones bunu neden yapsın ki?" diye sordu Liska.

Leonard ona doğru dönüp, kaşlarını çattı. "Onunla bir kez daha konuşun. İş yerine gidin. Bugün. O serserilerin bu işten bu kadar kolay paçayı yırtıklarını düşünmelerini istemiyorum."

Kovac, başını yere eğip, yan yan kendisine bakan Liska'ya kaçamak bir bakış fırlattı. Aslında sağlıklı düşünülünce, Nixon saldırısının nasıl olduğu tahmin edilebiliyordu. Büyük ihtimalle Wyan Nixon patronu De-ene Combs'u bir uyuşturucu işinde kazıklamaya kalkmış, patronu da durumu fark edip cezasını vermişti. Ama Nixon dahil kimse neler olup bittiğini anlatmaya yanaşmıyordu. Uyuşturucu satıcılarına karşı çok sert bir tutum aldığının kamuoyu tarafından iyice görülmesini arzu eden Bölge Savcısıysa Nixon konuşmasa da olayın üzerine gidilmesini istiyordu. Ama görgü tanığı olmadan, taksi şoförü de saldırganı detaylı bir tanımını verecek kadar görmemişti, bir dava açılması mümkün gözükmüyordu.

"Bu bir kara delik," dedi Kovac. "Kimse bir şey anlatmayacak. Üstelemenin ne manası var?"

Leonard maymun gibi görünmesine neden olan biçimde, yüzünü ekşiterek, "Manası şu," dedi. "Bu senin işin, Kovac."

"Ben işimin ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Bana görevinin sınırlarını yeniden belirli-yormuşsun gibi geliyor."

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Fallon işi bitti. Daha fazla üstelemene gerek yok."

"Mike'ı duydunuz mu?" diye sordu Kovac. Dikkatle konuyu değiştirmeye çalışarak. Bir yandan da kendisini kimin gammazlamış olabileceğini düşünüyordu. Paramı Savard'a yatırırım, diye geçirdi aklından. Neticede kadın ortalıkta dolaşmasından, yanına haddinden fazla sokulmasından, diktiği güvenlik duvarının sınırlarında gezip durmasından ziyadesiyle rahatsızdı. Wyatt'ın, onun küçük dünyasında neler olup bittiğiyle zerre kadar alakadar olacağını sanmıyordu. Onun tek derdi bir sonraki halka ilişkiler toplantısıydı.

Leonard şaşırarak, "Kendini öldürdüğünü mü?" diye sordu.

"Bundan pek emin değilim."

"Silahı ağzına sokup, tetiği çekmiş."

"Öyle gözüküyor."

"Kafamızı kurcalayan bazı şeyler var, Teğmen," dedi Liska. "Mesela cesedin konumu."

"Birinin intihar olduğunu düşünmemizi sağlamaya çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Emin değiliz. Bu arada bir intihar notu filan da bulamadık."

"O önemli değil ki. Her intiharda bir not olması şart değil."

"Büyük oğlunun bazı sorunları var. Bir de sabıkası."

"Biraz daha incelemek istiyorum," dedi Kovac. "Büyük bir ihtimalle Mike intihar etmiş. Ama ya böyle değilse? Ona en azından biraz daha dikkatli bir soruşturma yapmayı borçlu değil miyiz?"

"Bakalım adli tıp ne diyecek," diye söylendi Leonard mutsuz bir tavırla. Azarlamak için başlattığı konuşmanın, Wyatt ve diğer kodamanlarca da yakından izlenen bir olayın daha ayrıntılı soruşturulması gerektiği biçimindeki bir sonuca ulaşmasından çok rahatsız olmuştu. "Bu arada gidip Chamiqua Jones'u görün. Bugün. Savcının Nixon olayı yüzünden beni sıkıştırmasından bıktım artık."

"NOEL ZAMANI ALIŞVERİŞ merkezlerine gitmektense tüm bedenime iğneler saplamayı tercih ederim."

Kovac 494. caddedeki Caprice'e doğru ilerlemeye çalışan yoğun trafikte bir an için dönüp Liska'ya baktı. "Tüketici ruhun nerede senin?"

"Banka hesabımın yetersiz oksijeniyle ölmek üzere. Bu günlerde çocukların Noel hediyesi olarak neler istediğinden haberin var mı senin?"

"Yarı otomatik tüfek?"

"R.J. bana Toys 'R' Us'ın envanteri gibi duran bir liste verdi."

"İyi tarafından baksana Tinks. Sana bu listeyi bir ıslahevinden de gönderebilirdi."

"Bir çocuğun üniversite yıllarına kadar ailesine maliyetinin bir milyon dolar olduğunu söyleyen kimse büyük bir ihtimalle Noel'i hesaba katmamış olmalı."

Kovac şerit değiştirmeye çalışırken az daha kendisine yol vermemekte direnen, kel bir sürücünün yönetimindeki, Iowa plakalı, kamyonete çarpıyordu.

"Hay senin gibi şoförün," diye söylendi. "Bunlar bir taraflarında tarla yoksa nasıl süreceklerini bilemiyorlar."

Sonunda zorlukla da olsa, istediği çıkışa doğru yaklaşıp, otobandan ayrılmayı başardı. Genellikle otomobil kullanırken Liska tarafından eleştirilirdi. Ama yaklaşan tatille ilgili düşüncelerine bir hayli gömüldüğü anlaşılan Liska bu kez bir şey söylemedi.

Kovac ilk eşinin gidişinin ardından geçirdiği ilk Noel'i hatırladı. Kızına hediyeler yollamıştı. Oyuncak hayvanlar. Bir de bez bir bebek. Yani bu tür ıvır zıvır. Küçük bir kızın seveceğini umduğu şeyler yani. Ama gönderdiği hediyeler kutuları dahi açılmadan geri gönderilmişti. O da oyuncakları ihtiyaç sahiplerine verilmek üzere oyuncakçının köşesinde kurulan konteynıra atıp, kendinden geçene kadar içmişti. Ardından da bir Selamet Ordusu mensubuyla hem de hükümet konağının kapısında yumruk yumruğa kavga etmiş bunun sonucunda da bir aylığına açığa alınmıştı.

"O senin çocuğun," dedi. "Ona en çok istediği şeyi al ve söylenmeyi de kes. Para dediğin nedir ki."

Liska hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.

"En çok ne ister?" diye sordu Kovac bu bakışlardan rahatsız olarak.

"Speed'le yeniden bir araya gelmemizi."

"Bunda ne sorun var ki?

Liska alışveriş merkezinin otoparkına girerlerken susup, camdan dışarıyı izlemeyi tercih etti. Kovac yeniden ona bakıyordu.

"Cehennem donmuş mu?" diye sordu Liska kendini savunmaya çalışarak. "Yoksa bu haberi atlamış mıyım?"

"O aşağılık herifin teki."

"Bunu hatırlatmana gerek yok."

"Sadece fikrimi belirtmek istedim."

Kovac park edip, yerlerinin numarasını ezberledi. 12.750 park yerinden biri. Yani park yeri numarasını unutacak son yer.

Alışveriş merkezi bir mağazadan diğerine koşuşturup duran insanlarla dolu, devasa ve son derece şık bir yerdi. The Mail of America beş yüz mağazası, iki buçuk milyon metrekarelik alanıyla Birleşik devletlerin en büyük alışveriş merkeziydi. Ancak Noel'e iki gün kala en uygun hediyeyi bulup almaya çalışanlara bu kadar bir alan bile yetmiyordu anlaşılan. İnsan doğası işte.

Canip Snoopy eğlence merkezinden yükselen sesler hiçbir zaman kesilmiyordu. Çılgın trendekilerin çığlıkları su oyunlarında sırılsıklam olmuş bir halde eğlenenlerinkine karışıyordu. Bir grup lise öğrencisi koridorlarda o mağazadan bu mağazaya koşuşturuyor, mağaza çalışanlarının ikazlarına da pek aldırış etmeden her gördükleri şeyi incelemeye kalkıp, dükkanları altüst ediyorlardı.

138.240 Legodan yapılmış Lego keşif balonunun, Lego uzay istasyonunun, devasa bir Lego dinozorun, yirmi beş metre yüksekliğindeki Lego saat kulesinin sergilendiği Lego Hayal Merkezi'nin üç katlı mağazasının önünden geçtiler.

Kovac Old Navy mağazasının vitrini önünde durup, tişörtlere, pantolonlara bakarak yüzünü buruşturdu.

"Şu saçmalıklara bak."

"Yetmişlerin stili," dedi Liska. "Gömlekler tam benim zamanımınki. Yıkanmaktan solardı ama ben yine de giymek isterdim."

"Ben o zamanlar da bu tür şeyleri çirkin bulurdum. Şimdi bakınca birden lise yıllarımın kötü anıları canlandı gözümün önünde."

Kovac rozetini dudağı halkalı, kedigözü gözlüklü, kestane rengi saçları beş yaşındaki biri tarafından bahçe makasıyla kesilmiş gibi

duran tezgahtara göstererek, "Müdürünüz burada mı?" diye sordu.

"Müdür benim. Bu çöplükte saklanıp şeyini kadınlara gösteren adamla mı ilgili?"

"Hayır."

"Onun için de bir şeyler yapmalısınız ama."

"Listeme ekleyeceğim. Chamiqua Jones bugün çalışıyor mu?"

"Evet." Kızın gözlüklerin arkasında bir hayli büyük gözüken gözlerini daha da açmıştı. "Ne yaptı ki? Onun kimseye gösterecek penisi de yok."

"Sadece birkaç soru soracağız," dedi Liska. "Daha ziyade bilgisine başvuracağız."

Kedigözlü şüphe dolu bakışlar fırlatsa da bir yorum yapmadan onları arka tarafa doğru götürdü.

Chamiqua Jones yirmi küsur yaşlarında olmasına karşın kırklarındaymış gibi görünen, iyice kabarttığı saçlarıyla olduğundan bile şişman gözüken bir kadındı. Soyunma kabinlerinin hemen karşısında, muhtemel müşterileri izleyip, hırsızlık olaylarına engel olmak amacıyla, etrafı gözetliyordu.

"Şurası boş, tatlım," diye bir müşteriye köşedeki kabini işaret edip, müşteri o tarafa yönelirken başını eğerek," Sanki o koca kıçın elindeki pantolona sığacak," diye mırıldandı.

Kovac'la Liska'ya şöyle bir bakıp, köşede denendikten sonra öylece bırakılan kotları katlamaya koyuldu.

"Yine mi siz?"

"Selam, Chamiqua."

"İş yerimde rahat bırakın hiç olmazsa."

"Seni özlediğimiz için geldik buraya. Sense bizi nasıl karşılıyorsun. Oysa ben seninle eski dost olduğumuzu düşünüyorum."

Jones gülümsemedi. "Sonunda öldürülmeme neden olacaksınız."

"Hâlâ Nixon konusunda söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Liska.

"Başkan hakkında mı? Hayır. Yok. Onun zamanında ben daha doğmamıştım. Onun bir sahtekar olduğunu duydum, aslında hepsi öyle değil mi?"

"Seni saldırının gerçekleştiği yerde görenler var, Chamiqua."

"Şu koca kafalı taksi şoförü mü?" diye sordu kotları tezgaha taşırken. "Yalan söylüyor. Ben hiçbir şey görmedim. Bunu daha önce de söylemiştim zaten."

"Birinin Wyan Nixon'un üzerine atılıp onu levyeyle dövdüğünü görmedin."

"Hayır, efendim. Wyan Nixon hakkında tek bildiğim herifin insanların başını ağrıtan biri olduğundan öteye gitmiyor. Özellikle de benim."

Kotları çabuk, alışıldık hareketlerle katlamaya koyuldu. Şişman elleri, kısacık parmakları vardı. Bu da Kovac'ın içi su dolu balonları hatırlamasına neden oldu. Kadın ikide bir yirmi metre kadar ilerideki şişmanca, başının zerindeki komik şapkayla etrafı süzen bir adama bakıp duruyordu. Kovac onu daha önce hiç görmemişti ama kim olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Çete elemanlarından biri. Yüz kiloluk bir sosyapat. En fazla on altı veya on yedisindeydi ama kesinlikle çocuk olduğu söylenemezdi. Yün kazakların sergilendiği reyonun önünde durmuş, kazakları hiç bakmadan elinde evirip çevirirken, bakışlarını Chamiqua Jones üzerinde sabitlemişti.

"Çok meşgulüm," dedi kadın bileğindeki halkadan çıkarttığı anahtarla bir soyunma odasının kilidini açarken.

Kovac adama arkasını döndü. "Sana koruma önerebiliriz, Chamiqua. Savcı, Deene Combs'u demir parmaklıkların arkasına tıkmayı çok istiyor."

"Koruma," diye tersledi kadın. "Ne? Beni otobüse bindirip, Indiana, Gary'deki pire kaynayan bir otele mi yollayacaksınız? Böylece de saklanmış olacağım ha?" Başını iki yana sallayıp, üzerinde giysilerin yığıldığı diğer masaya yöneldi. "Bakın ben iki işte birden çalışan dürüst bir insanım. Üç tatlı çocuğumu büyütmeye çabalıyorum. Onları okula gönderdiğim günü de görmek istiyorum. Bu yüzden çok teşekkür ederim ama Wyan Nixon kara kıçının çaresine kendi baksın. Ben de kendiminkinin."

"Eğer sinirlenirse savcı başını ağrıtabilir," dedi Liska üsteleyerek. "Adaletin yerini bulmasına engel olma, işbirliğine yanaşmama..."

Jones komik şapkalıya bir kez daha bakıp, ellerini uzattı. "O zaman kelepçeleyip götürün beni. Wyan Nixon veya Deene Combs hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok. Hiçbir şey görmedim."

Kovac başını iki yana salladı. "Bugün değil. Sonra yine görüşürüz, Chamiqua."

"Umarım görüşmeyiz."

"Bugünlerde beni kimse sevmiyor," diye sızlandı Kovac.

Liska kartını çıkartıp, katlı kotların üzerine bırakırken, "Fikrini değiştirirsen ara," dedi.

Jones daha arkalarını dönmeden kartı yırtıp paramparça etmişti bile.

"Onu kim suçlayabilir ki?" diye mırıldandı Kovac komik şapkalının yanından geçerlerken.

"Çocuklarını düşünüyor," dedi Liska. "Ben de aynı şeyi yapardım. Üstelik konuşsa bile Deene Combs'a bir şey olmayacak ki. Neticede Nixon'u kendi dövmemiştir. Üstelik kadın ağzından küçücük bir şey kaçırsa, mesela onu izleyen adamı bize işaret etse bile öldürülebilir. Neticede adam öldürmek onun gibiler için hiç de zor değil."

"Doğru. Unutalım gitsin. Bir serseri diğerini pataklamış işte. En azından bir süreliğine sokaklarda bir ser-seri eksik olacak. Kimin umurunda? Hiç kimsenin."

"Birinin umurunda olmalı," diye düzeltti Liska. "Bizim umurumuzda olmalı."

Kovac ona dönerek, "Çünkü toplumun anarşinin eline düşmekten korumak baş sorumluluğumuz, değil mi?" diye sordu.

Liska yüzünü ekşiterek, "Lütfen," dedi. "Her şeyden önce hakkımızda doldurulan sicil raporları terfiimizi yakından etkiliyor. Bırak toplumu bir kenara. Ben de çocuklarımı üniversiteye yollama planları yapıyorum."

Kovac kahkahayla gülerek, "Tinks, hiçbir zaman olaylara doğru açıdan bakamayacak mısın?" diye sordu.

"Birinin somurtmana mani olması gerekir."

"Ben hiçbir zaman somurtmam."

"Hem de her zaman."

"Somurtmam ben, sadece hüzünlenirim," diye karşı çıktı Rainforest[13] Kafe'nin önünden geçerlerken. Kafe-nin hoparlörlerinden yağmur ve şimşek sesleri yükselirken vitrindeki canlı bir papağan insanın tüylerini ürpertecek kadar tiz bir sesle çığlık attı. İnsanlar bu kafeye girebilmek için birbirlerini eziyorlardı adeta.

"Aralarında fark var," dedi. "Somurtmak pasiftir. Hüzünlenmekse aktif. Hüzünlenmek benim için bir hobi gibi bir şey."

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı var," diye onayladı Liska. "Ben de kolay para kazanmanın yollarını araştırmayı hobi edindim."

Sam Goody'nin kapısında, neredeyse tam bire bir yapılmış, kolları iki yana açık Ace Wyatt'ın kartonunun önünde durakladılar. Kartonun hemen arkasındaki raf ağzına kadar, Bir Polisin Kurban Olmanızı Engelleyecek Profesyonel İpuçları, videokasetleriyle doluydu. Gözlüklerini çıkartan Liska kolunu karton Ace'nin omzuna attı.

"Ne düşünüyorsun? Birbirimize yakışmıyor muyuz?' diye sordu sırıtarak. Sence izleyici kitlesini genişletmek için genç bir bayan ortağa ihtiyacı yok mu? Hatta gerekirse bikini de giyerim."

Kovac kaşlarını çatarak, "Neden üçüncü kata çıkıp, Hooters'a iş başvurusu yapmıyorsun? Ya da istersen Hennepin Meydanında biraz dolaş."

"Ben girişimciyim, hayat kadını değil. Aralarında fark var."

"Hayır, yok."

"Evet var. Girişimci vajinasını kullanmaz."

"Tanrım," dedi Kovac yüzünün kızardığını hissederek. "Sen utanmak nedir bilmez misin?"

Liska gülerek, "Neden utanayım?" dedi. "Ağzımdan çıkanlardan mı yoksa görünüşte ar nedir bilmeyen yükselme arzumdan mı?"

"Ben şey... Şey işte. Onun hakkında konuşabilecek biçimde yetiştirilmedim." Bu sözler Kovac'ın ağzından çıkarken yüzü daha da kızarmıştı.

"Vajina mı?"

Kovac yanlarından geçenler şaşkınlıkla dönüp Liska'ya bakarken, sinirlenerek bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

"Bak bu neden elinin altında bir tane olmadığını açıklamamıza yardımcı olabilir belki," diye üsteledi Liska. "Açık olmalısın Sam. Kadınsı tarafını da dinlemelisin."

"Eğer kadınsı tarafımı dinleyebilseydim bu durumda... Onlardan birinin elimin altında olmasına ihtiyacım olmazdı."

"Güzel bir noktaya temas ettin. Üstelik o zaman kendi TV şovunu da yapardın. Çift Cinsiyetli Cinayet Masası Dedektifi. Düşünsene bunu bir. Böylece Ace Wyatt'ı kıskanmaktan da kurtulmuş olurdun."

"Ben Ace Wyatt'ı kıskanmıyorum."

"Evet, doğru. Ben de Heather Locklear'ım."

"Bence sen onun yardımcısına abayı yaktın. Onun peşindesin," dedi Kovac.

Liska gözlerini devirerek, "Gaines mi? Lütfen. O gay."

"Gay mi, seninle ilgilenmiyor mu?"

"Aynı şey."

Kovac gülerek, "Tinks, sen onun için her iki durumda da fazlasın. Herif iğrenç biri. Wyatt da öyle. Bu durumda da birbirlerini bulmuşlar demekten başka bir çaremiz yok."

"Evet. Toplum servisi, insanlara yardım, kurbanlara destek... Lafta tabii."

Kovac başını iki yana sallayarak, "Tüm bu reklam faaliyetleri, tanıtım harcamaları hepsi Hollywood'dan gelen parayla oluyor. Ace Wyatt aslında Ace Wyatt’ın çıkarına olmayacak hiçbir şey yapmaz."

"Ama Mike Fallon'un hayatını kurtarmış."

"Ve bir efsane oldu."

"Bunu da mı planlamıştı yani."

Kovac yüzünü ekşiterek, "Pekala, kabul, Yaşamı boyunca bir tek dürüst, özverili bir hareket yapmış," dedi kapıyı itip, egzoz kokulu, buz gibi otoparka yürürlerken. "Ama bu onun aşağılık biri olmadığı anlamına gelmez."

"İnsanlar karmaşıktır."

"Evet," diye onayladı Kovac. "İşte ben de bu yüzden onlardan nefret ediyorum. Bir psikopatla en azından nasıl baş edeceğini bilirsin.”

19.
BÖLÜM

OFİSE DÖNDÜKLERİNDE VARDİYA değişmiş, Leonard da gitmişti. Böylece en azından bu akşamlık Chamiqua'yla yaptıkları görüşmenin başarısızlığa uğradığı raporunu vermekten kurtulmuşlardı.

Liska bir an için telefon görüşmelerini masasından yapmayı düşündü ama hemen vazgeçti. Sağa sola polislerle ilgili sorular yöneltmesi gerekiyordu fakat bunca insan izleyip, kulak misafiri olurken bu hiç de kolay değildi elbette.

Kendini daima sert, olaylardan fazla etkilenmeyen biri olarak görmüştü ama çocuk katilleriyle uğraşmak hariç, her olayı şu anda soruşturmaya çalıştığına tercih ederdi doğrusu. Ama elbette bir çocuk cinayeti üzerinde çalışmak kadar da kötü değildi. Çantasını toplayıp, ofisten ayrılırken bir yandan da ya araştırmalarım beni İçişleri'ne kadar götürürse, diye düşünüyordu. İşte o zaman ne yapacaktı?

Dışarı çıkar çıkmaz soğuktan yanaklarıyla kulaklarının donduğunu hissetti. Ama otomobilinin içi de hiç farklı sayılmazdı. Bir türlü oto camcısına uğramaya fırsat bulamamıştı. Üstelik kırık bir cam otomobilinin çalınma şansını bile azaltıyordu. Hiç olmazsa çalınsa, sigortadan belli bir miktar para alma şansı olurdu.

Otoparkta yine aynı şişman güvenlik görevlisi vardı. Liska'yı görür görmez başını eğerek, onu görmezden gelmeye çalıştı. Liska etrafa bakarken, bir an için belindeki copuna dokunmuştu. Aslında otomobili başka yere park edebilirdi ama önünde sonunda bu otoparkı kullanmak zorunda kalacaktı. Hep kaçamayacağına göre korkusunun üstüne üstüne gitmesi şarttı. Hem belki şansı yaver gider, pek umudu olmasa da, o günkü gizemli adam bir kez daha aynı yerlerde dolaşmaya kalkabilirdi. Tabii onu özel bir hedef olarak seçmediyse.

Otomobilinden hiçbir şey çalınmamıştı. Sadece reklam zarfları açılmış...

Bu gün otoparkta polis ekibi de dolaşıyordu. Telsizden yükselen sesler, otoparkta bir aşağı bir yukarı gezen bir polis arabası, Gateway Belediye otoparkına sığınmak için gelen, gelmişken de otomobillerin kapılarını yoklayıp, işe yarar bir şeyler bulmaya çalışan evsizleri bir hayli huzursuz da etmiş olabilirdi elbette.

Otomobilini neredeyse tamamen boş denebilecek üçüncü katta kolaylıkla görülebilecek bir yere park etmişti. Kırık cama idareten taktığı plastik muhafaza yerli yerindeydi. Diğer camlara da dokunulmamıştı. Liska şöyle bir dolaşıp, etrafı kolaçan etti. Sessiz, adeta terk edilmiş gibi görünen otoparkta şüphesini çekecek hiçbir şey göremeyince de, otomobiline döndü. Tüm kapıları kilitleyip, motoru çalıştırırken, kaloriferi de açtı. Ardından çantasından cep telefonunu çıkartıp, Gay ve Lezbiyen Polis Memurları Birliğinin numarasını tuşladı. Karşı tarafın yanıt vermesini beklerken de konsolda beliren **MOTORU KONTROL EDİN** uyananın kırmızı ışığına başını iki yana sallayarak baktı.

Külüstür. Artık elden çıkartmanın zamanı geldi de geçiyor, diye düşündü. Belki ocak sonunda, Noel fırtınasından kurtarabildiklerini denkleştirip, bir şeyler yapabilirdi. Hatta biraz borca girmeyi göze alıp, bir cip bile alabilirdi. Neticede çocuklara, onların arkadaşlarına,

hokey takımlarına her geçen gün daha fazla yer gerekiyordu. Eğer Speed'i biraz sıkıştırmayı başarıp alacaklarını tahsil edebilirse...

"Buyurun?"

"David Dungen'le mi görüşüyorum?"

"Evet, buyurun?"

"David, ben cinayet masasından Çavuş Liska. Eğer müsaitseniz size işimize yarayabileceğini düşündüğüm birkaç şey sormak istiyorum."

Tedirgin bir duraksama. "Neyle ilgili?"

"Eric Curtis'le."

"Cinayetle mi? O dosya kapandı."

"Biliyorum. Sadece onunla bağlantılı başka bir olayı araştırıyorum."

"İçişleri'yle görüştünüz mü?"

"Onların nasıl olduğunu siz de bilirsiniz. Onlarla bir şey anlatmaya çalışmak deveye hendek atlatmaktan zor."

"Ama böyle davranmalarının bir mantığı var," dedi Dungen. "Bunlar son derece önemli davalar. Böyle her isteyene istediği bilgi verilemez ki."

"Ben herhangi biri değilim. Cinayet masası dedektifiyim ben. Kişisel merakımı tatmin etmek için sormuyorum ki bunları."

"Başka bir cinayetle mi ilgisi var?"

"Bak, sana karşı dürüst olacağım, David." Daima ilk adını kullan. Sen benim dostumsun, imajı uyandır. Bana her şeyi anlatabilirsin. "Çok önemli bir soruşturma yürütüyorum. Eğer teğmenime bildirebileceğim bir şey yakalarsam..."

Dungen bir süre duraksayıp, sonunda, "Sizin yaka numaranızı öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Gayet tabii ama bu konunun evraklara geçmesini istemiyorum. Anlatabiliyor muyum?"

Bir kez da tedirgin bir bekleyiş. "Neden?"

"Çünkü uyuyan yılanın kuyruğuna basılmasını istemeyen çok kişi var, anlatabiliyor muyum? Curtis'le ilgili bir şeyler araştırmaya çalışıyorum çünkü biri bunu benden bizzat istedi. Ne bulabilirim bilmiyorum. Ama patronuma boş elle gitmemek için elimden geleni yapacağım. Elle tutulur, doğru dürüst bir takım bilgilere ihtiyacım var."

Adam bu kez Liska'ya bağlantının kesildiğini düşündürtecek kadar uzun bir süre sessiz kaldı.

"Numaranız nedir?" diye sordu adam sonunda.

Liska karşı tarafa belli etmemeye çalışarak derin bir soluk aldı. Egzoz kokusu bir hayli yoğundu. Camı hafifçe araladı ama motoru yine kapatmadı. Hava kalorifersiz oturulamayacak derecede soğuktu. Dungen'e yaka numarasıyla telefon numarasını verirken bir yandan da adamın kontrol etmek için Leonard'ı aramaması için dua ediyordu.

"Pekala," dedi adam ikna olmuş bir ifadeyle. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Curtis'in İçişleri'ne iş yerinde taciz edildiğine ilişkin bir şikayette bulunduğunu biliyorum. Kimi şikayet etmişti?"

"Onun hakaret dolu mektuplar aldığını biliyorum. Şu dergilerden kesilen harflerle yazılan mektuplardan. 'Tüm toplar ölmeli. Tanrı AİDS'i bu yüzden yarattı' Sanırım bunun gibi şeyler. Kötü bir dilbilgisiyle yazılmış, hakaret dolu sözler işte."

"Kesinlikle bir polis olmalı," diye mırıldandı Liska.

"Elbette polisti. Bunu biliyoruz zaten. Bu mektuplardan ikisini dolabında birini de nöbeti bittikten sonra otomobilinde buldu. Adam mektubu atabilmek için otomobilinin camını patlatmış."

Liska kendi otomobilinin kırık camına bakarken, tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. "Bunu kimin yaptığı konusunda bir fikri var mıydı?"

"Olmadığını söyledi. Son ilişkisini birkaç ay önce bitirdiğini de. Ama bunları yapanın eski sevgilisi olmayacağına da emindi."

"Sevgilisi de polis miydi?"

"Evet, ama hiç ortaya çıkmadı. Zaten o yüzden ayrılmışlar. Curtis ondan tercihlerinden utanmamasını şart koşmuş."

"Çünkü Curtis utanmıyordu."

"Evet, ama yine de bu konuda pek konuşmamayı tercih ederdi Yani durumunu belli etmek için ekstra bir çaba içinde filan değildi. Sadece insanlara yalan söylemekten bıkıp usanmıştı. Gerçek kimliğini gizlemek zorunda kalmadan, huzur içinde yaşayacağı bir dünya özlemi içerisindeydi. Bir gay tarafından öldürülmesi gerçekten çok ironik oldu."

"Eski sevgilisinin kim olduğunu siz biliyor musunuz?"

"Hayır. Curtis'in devriye arkadaşlarını birkaç kere değiştirdiğini biliyorum ama bunun mutlaka o konuyla ilgisi olması da gerekmiyor. Zaten hiç birinden de şüphelenmiyordu. Ayrıca da ne olursa olsun bu benim üzerime vazife değildi. Ben bir müfettiş filan değilim. Benim işim ona şikayetlerini İçişleri'ne nasıl bildireceği konusunda yardımcı olmakla sınırlıydı neticede."

"Devriye arkadaşlarını hatırlıyor musunuz?" "Bir süre Ben Engle adlı biriyle birlikte çalıştılar. Di-ğerlerini şu an için hatırlayamıyorum. Engle için de herhangi bir şikayeti yoktu. Gayet iyi anlaşıyor gibi gözüküyorlardı."

"Öldürüldüğünü öğrendiğinizde cinayeti ona mek-tupları gönden kişinin mi işlediğini düşündünüz?"

"Aslına bakarsanız evet. İlk aklıma gelen bu oldu. Korkunç bir şey. Bakın, bizler, yani gay polis memurları aslında önyargılara da taciz olaylarına da bir yere kadar alışığız. Neticede çağ dışı kalmış, kafası pek çalışmayan o kadar çok polis memuru var ki aramızda. Olay sadece tacizle sınırlı olsa bu tür şeyleri yapabilecek o kadar çok insan sayabilirim ki size. Ama cinayet çok farklı bir şey. Bunu düşünmek bile korkutucu. O zaman yaşamın hiçbir anında can güvenliğimizin olmadığını düşünmeye başlıyorsunuz. Ama Tanrı'ya şükür ki katil içimizden biri değilmiş." "Curtis'in Renaldo Verma tarafından öldürüldüğüne inanıyorsunuz yani?"

"Evet. Siz inanmıyor musunuz?"

"Bazıları buna pek ikna olmamış gibi."

"Ah..." dedi adam sanki birden başının üzerinde bir ampul yanmış, o da birden birçok şeyi hatırlamış gibi. "Siz anlaşılan Ken Ibsen'le konuşmuşsunuz."

İsim ona hiçbir şey ifade etmese de Liska nedense bu ismi yeşil parkalı adamla eşleştirmişti. Dungen kadının sessizliğini onaylama olarak algıladı.

"Oliver Stone'unkilerden bile büyük bir komplo teorisi bu elbette," dedi.

"Onun sahtekar olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Onun tam bir sahne yıldızı olduğunu düşünüyorum. Ama çalıştığı gece kulüplerinde kurtlarını yeterince dökemiyor anlaşılan. Cinsel ayrımcılık, taciz gibi suçlamalarla o kadar çok dava açmıştır ki. Eric Curtis'i tanıyordu. Ya da tanıdığını iddia ediyordu. Bu da ona bir dava daha açma fırsatı verdi. Ve şimdi de size geldi, değil mi? Çünkü İçişleri onun teorilerini dinlemekten iyice usanmış olmalı."

"Aslında, bana Curtis'in şikayetlerini bildirdiği İçişleri müfettişinin ölü bulunması nedeniyle geldi."

"Andy Fallon. Evet. Gerçekten çok kötü."

"Fallon'u tanır mıydınız?"

"Onunla soruşturma kapsamında bir kere görüşmüştüm. Hepsi bu."

"O da bir gaydi."

"Burası bir kulüp değil, Çavuş. Hepimiz birbirimizi tanıyacağız diye bir kural yok," dedi Dungen. "Anladığım kadarıyla Bay Ibsen Fallon'un ölümünü son teorisini güçlendirmek için kullanmaya çalışıyor. Tabii tüm bunlar onun tüm emniyet teşkilatının AİDS tehlikesi altında bulunduğu için ne yapacağını şaşırdığı şeklindeki en büyük komplo teorisinin kolları."

"Curtis'te AİDS mi vardı?"

"HIV pozitifti. Bunu bilmiyor musunuz?"

"Ben oyuna daha yeni girdim. Anlaşılan öğrenmem gereken çok şey var," dedi Liska bir yandan da bu yeni öğrendiği bilginin soruşturmayı nasıl etkileyebileceğini düşünerek. "HIV pozitifti ve buna rağmen sokaklarda görev yapmaya devam mı ediyordu?"

"Bunu amirine söylememişti. İlk önce bana geldi. İşini kaybetmekten korkuyordu. Ben de ona böyle bir şey olmayacağını söyledim. Teşkilat sağlık durumu nedeniyle memurlar arasında ayırım yapamaz, dedim. Yani en azından Amerikan Maluller Derneği böyle söylüyor. Curtis en fazla devriye görevinden alınıp, başka bir bölüme sevk edilebilirdi. Elbette ortada çok fazla risk vardı.Bunlardan en önemlisi de elbette, HIV pozitif bir memuru sokaklarda görevlendirdiği, kazalarda, yaralanmalarda ilk müdahale edecek konumda olduğu ya da herhangi bir durumda vurulup,

çevresindekilere hastalığı kolaylıkla bulaştırma tehlikesi bulunduğu gerekçesiyle teşkilat aleyhine açılabilecek davalardı elbette."

"Tacize uğradığı dönemde Curtis'in HIV pozitif olduğunu başka kim biliyordu? Bilen başka memur var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla kimseye söylememişti. Ona yakın temasta olduğu kişilere bunu söylemesinin bir zorunluluk olduğunu söyledim. Ama beni dinleyip dinlemediğini bilemiyorum," dedi Dungen. "Katil bunu biliyor olamaz. Kim HIV pozitif birini beysbol sopasıyla döve döve öldürecek kadar aptal olabilir ki?"

Liska olay mahallini gözlerinde canlandırabiliyordu. Kan. Duvarlarda, tavanda, lambaların üzerinde. Katilin darbeleriyle Eric Curtis'in kanı her yana saçılmıştı.

Kim adamın kanının hastalık taşıdığını bilerek kendini böyle bir tehlikeye atardı ki?

Hastalığı umursamayan ya a bu konuda bilgisi olmayan biri. Ya da kendi ölümsüzlüğüne inanacak kadar kibirli biri. Ya da hastalığa kendi de yakalanmış biri.

"Fallon sizinle ne zaman konuştu?" diye sordu baş ağrısını bir nebze olsun hafifletebilmek için alnını ovuşturarak. Camı bir miktar daha oksijen girmesi için iyice aralayarak, "Yakın bir zamanda mı konuştunuz?" dedi.

"Hayır. Dava kapanmıştı. Adam anlaşma da yapmıştı. Bunları neden soruyorsun ki Çavuş?" diye sordu adam birden şüphelenerek. "Ben Andy Fallon'un intihar ettiğini sanıyordum."

"Evet" dedi Liska. "Sadece bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyoruz. Hepsi bu. Zamanını ayırdığın için teşekkür ederim, David."

İnsanlarla görüşürken bilinmesi gereken en önemli şeylerden biri bu görüşmeyi ne zaman bitireceğindi. Liska telefonu kapatırken

bunun bir şekilde Leonard'ın kulağına gidip gitmeyeceğini düşünüyordu. Bu düşüncenin midesini bulandırdığını hissetti. Belki de karbon monoksit yüzünden diye düşündü. Başı da dönmeye başlamıştı.

Motoru kapatıp, dışarı çıktı. Otomobiline yaslanıp, derin derin soluk aldı.

"Çavuş Liska."

Ses bir an için kalbine bıçak saplanmış gibi irkilmesine neden oldu. Şaşkın bir tavırla döndüğünde Ru-bel'in hemen karşısında olduğunu gördü. Asansörün geldiğini de adamın ayak seslerini de duymamıştı. Bir an için adamın kasıtlı olarak sessiz olmaya çalıştığını düşündü.

"Size ofisinizden ulaşmaya çalıştım," dedi. "Ama çıkmışsınız."

"Nöbetin biteli çok olmadı mı?"

Adam yavaş adımlarla yaklaşırken sanki her adımda daha da irileşiyor gibiydi. Gözünde gözlükleri olmamasına karşın yüzünde hiçbir belirgin ifade yoktu. "Evrak işleri."

"Sonra beni burada buldun... Burada olduğumu nereden bildin?"

Liska'nın otomobilinin hemen karşısındaki Ford kamyoneti işaret ederek ellerini iki yana açtı. "Tesadüf."

Hadi oradan, diye geçirdi içinden Liska. Minneapolis'teki bu kadar otopark içinde...

"Dünya küçük," dedi ciddi bir ifadeyle. Dizlerinin titrediğini hissettiği için otomobiline yaslanırken bir yandan da belli etmeden bir elini montunun altından copuna götürdü.

"Benimle ne konuşmak istiyordunuz?" diye sordu Rubel.Çok fazla yakında duruyordu. Liska'yı rahatsız edecek kadar. Büyük bir ihtimalle de bunun farkındaydı.

"Sanki adamın B.O. sana hiçbir şey anlatmamış gibi. Yapma lütfen."

Rubel hiçbir şey söylemedi.

"İçişleri'nin Ogden'i Curtis soruşturmasını berbat etliği gerekçesiyle sorguladığını biliyorsun."

"O konu kapandı."

"Ama siz yine de ihbar alınca hemen müfettişin evine koştunuz. Bu kimin parlak fikriydi böyle?"

"Telsizden bir çağrı duyduk. Zaten yakınlardaydık."

"Tesadüfleri mıknatıs gibi çekiyorsun yani."

"Ölenin Fallon olduğunu bilmemizin imkanı yoktu ki."

"Ama oraya ulaşır ulaşmaz öğrendiniz. Ogden'i hemen oradan uzaklaştırman gerekirdi. Çünkü onun kıçını kurtarmak gibi bir görev yüklendiğini görüyorum. Neden Fallon'un evine gittiğinizde de aynı şeyi yapmadın?"

Rubel bir süre hiçbir şey söylemeden, bir hayli sinir bozucu bir ifadeyle onu süzerken Liska da hızlanan nabızları yüzünden baş dönmesinin de mide bulantısının da arttığını hissediyordu.

"Eğer bizden herhangi bir şekilde şüphelendiysen," diye başladı sonunda. "Neden gidip İçişleri'yle konuşmadın?"

"Bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Yapmadın, çünkü dosya kapandı. Fallon kendini öldürdü."

"Bu konunu kapandığı anlamına gelmez ki. Yani en azından gidip teğmeninle bir konuşmama neden mani olsun ki, değil mi? Ayrıca..."

"Durduğun kabahat."

"Ne zamandan beri Ogden'le ortaksın?" diye sordu Liska.

"Üç aydır."

"Senden önce kiminle beraber çalışıyormuş?"

"Larry Porter. Üç ay önce Plymouth emniyetine tayini çıktı onun. Bu bilgileri amirimizden de alabilirsin. Tabii onunla konuşmak istersen."

Adamın ses tonunda müthiş bir ukalalık gizliydi. Sanki konunun Leonard'ın kulağına gideceğinden korktuğunu biliyormuş gibi davranıyordu.

"Aslında sana yardımcı olmaya çalışıyorum, Rubel," dedi sakin olmaya çalışarak. "Ben resmi polislerle hep iyi geçinmek isterim. Neticede bizim sizlere ihtiyacımız var. Ama diğer taraftan sizler de işlerimize burnunuzu sokmamaksınız. Olay yerinde yapacağınız bir yanlışlık yüzünden tüm dava mahvolabilir. Ya Andy Fallon öldürülmüş olsaydı? Sence bölge savcısı, Ogden'in yaptıklarını duyunca dünyayı başına yıkmaz mıydı?"

"Ne demek istediğini anladım," dedi Rubel soğukkanlılıkla. "Bir daha böyle bir şey olmayacak."

Dönüp, kamyonetine doğru yürümeye koyuldu.

"Ortağın üzerine şüphe çekmekte birebir," diye seslendi Liska arkasından. "Eğer çamura batmışsa ki ben bundan neredeyse eminim, sen kendini pislikten uzak tutmaya çalışsan iyi olur."

Rubel omzunun üzerinden bakıp, "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, Çavuş," dedi. "Bu camı tak-tırsanız iyi olur. Yoksa sizi bunun yüzünden çevirebilirim."

Liska kamyonetine bininceye kadar arkasından baktı. Adam motoru çalıştırıp, ortalığı egzoza boğarken tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Rubel, dönüp yola çıkarken Liska da otoparkta yeniden yalnız kalmıştı.

Kimin daha korkutucu bir tip olduğuna karar veremiyordu. Ogden'in o kas geliştiricilerle şişmiş bedeniy-le üzerine yürüdüğünde gözlerinde gördüğü o delice öfke mi yoksa Rubel'in bu tuhaf sakinliği mi? Ne harika bir çift olmuşlar ama.

Rubel tarafından ödü patlatıldığından beri neredeyse ilk kez derin bir nefes alıyordu. Otomobilinden uzaklaşıp, bu garip baş dönmesinden kurtulabilmek umuduyla birkaç adım attı. Bacaklarını sallayarak uyuşukluktan kurtulmaya çalışıyordu. Sonra durup, otomobilinin kırık camına baktı. Acaba Rubel'in camı tamir ettirmesi yönündeki sözlerinden de şüphelenerek paranoyakça mı davranıyordu? Adresini öğrenmek için otomobilinin camını kırıp, reklam zarflarını karıştıran o olamazdı. Neticede polislerin istedikleri birinin adresini öğrenmek için bundan çok daha kolay yöntemleri vardı.

Ama cam bambaşka bir nedenle de kırılmış olabilirdi. Mesela ani bir öfke patlaması durumunda. Ya da onu korkutmak için. Ya da ileride yapacağı muhtemel bir saldırıya kılıf hazırlamak, zaten sarhoş bir serseri tarafından da benzer bir olaya maruz kalmış, diye düşünülmesini sağlamak için planlanmış olabilirdi. Bu olasılıkların hiç biri de kulağa hoş gelmiyordu doğrusu.

Pencereden dışarı bakarken, yavaş yavaş otomobilin arkasında küçük bir karaltı sezer gibi oldu. Herhalde bir buz parçası, diye düşündü. Kıştan nefret etmek için başka bir neden daha. Eğer dikkat etmeden çıksa, keskin buz parçaları lastiğe bile zarar verebilirdi.

Ama Liska inip, temizlemek için yaklaşırken gördüğü şeyin tahmin ettiğiyle alakası olmadığını fark etti. Lastiğin arkasında birikmiş buz parçası filan yoktu. Egzoza bir şey takılıydı.

Eğilip ne olduğuna bakmaya çalışırken midesi bir kez daha ağzına geldi. Baş ağrısı da giderek şiddetleniyordu. Tutunarak dikkatle çömeldi.

Egzoza beyaz bir bez parçası sıkıştırılmıştı.

Sırtından buz gibi terler süzülüyordu.

Biri az önce onu öldürmeye çalışmıştı.

O anda cebindeki telefon çalmaya başlayınca korkuyla sıçradı. Egzoza sıkıştırılmış çaputu dışarı çekip, doğrulurken telefona yanıt verdi.

"Cinayet masasından, Liska."

"Çavuş Liska, sizinle buluşmamız gerek."

Ses tanıdıktı. Liska bu kez bu sese bir de isim verebiliyordu. Ken Ibsen.

"Ne zaman ve nerede?”

20.
BÖLÜM

"RED, SELAM. SANA otoerotik boğulmayla ilgili birkaç şey soracağım?"

Kate Conlan Kovac'a dönünce. Rene Russo da gençliğinde en fazla bu kadar güzeldir, diye düşündü. Kadın topuz yaptığı saçlarıyla daha bir ön plana çıkan seksi ağzını açmadan hafifçe gülümsedi.

"Beni tercih ettiğin için gururlandım doğrusu, Sam. Gel içeri," dedi geri dönerken. "Ben de John'la az önce değişik seks oyunları üzerinde konuşuyorduk."

"Bu beni ilgilendirmez."

"Ama kapıyı çalan sensin. Dur pardösünü alayım."

Kovac ayakkabılarını paspasa silip, içeri geçerken, "Ev harika görünüyor," dedi.

"Teşekkürler. Burada, banliyöde yaşamak hoşuma gidiyor," dedi Kate. "Üstelik başka bir avantajı da var. Burada birinin beni öldürme olasılığı da bodrumda bir ceset bulma ihtimalim de bir hayli düşük."

Bunu sanki halıda karınca olmaması ne kadar güzel değil mi, şeklinde bir tonlamayla söylüyordu. *Ah şu baş belası, seri katiller.* Aslında kadın, bir müşterisi yüzünden ölmekten kıl payı kurtulmuştu. O gün olay mahalline John Quinn'le birlikte gelenlerden biri de Kovac'tı. Sonra Kovac sigaraya, Quinn de kızla çıkmaya başlamıştı.

Hayatımın hikayesi.

"Çok komiksin, Red."

"Sığınağa gelsene," dedi dönüp, cilalı parkenin üzerindeki antika kilimlerin süslediği koridordan geçip, içeri yönelirken. İçeride oldukça iri, tüylü bir kedi masanın üzerine kurulmuş öylece etrafa bakıyordu. Kovac geçerken yerinden fırlayıp, ona pençelerini savurdu.

"Merhaba, Thor."

Kedi adeta sıkıldığında komik sesler çıkartan bir oyuncak gibi inleyerek, yere atlayıp, koca kuyruğunu sallayarak gözden kayboldu.

Koyu yeşil duvardaki tahta panellerin arkasına monte edilmiş çok sayıda ampullün aydınlattığı çalışma odasına geçtiler. Dışarıda, cam kapının hemen yanında ışıl ışıl parlayan bir Noel ağacı göze çarpıyordu. Şömineyse tatlı tatlı yanmayı sürdürüyordu. Büyük bir labrador hemen ateşin karşısındaki yastığa kurulmuş, horluyordu. Thor arkalarından odaya dalıp, labradorun yanına geçti ve Kovac'ı şüphe dolu bakışlarla süzmeye başladı.

Odanın diğer ucunda, bir tarafına tam donanımlı bir bilgisayarın yerleştirildiği duvardan duvara uzanan siyah bir çalışma masası vardı. Faks makinesi ve diğer kırtasiye malzemeleri de neredeyse üst üste yığılmış gibiydi. John Quinn bilgisayarın başında, gözleri ekrana sabitlenmiş bir haldeydi.

"Bak kedi ne bulmuş," dedi Kate.

Quinn başını kaldırdı ve gülümseyerek, okuma gözlüklerini çıkartırken," Sam. Seni gördüğüme çok sevindim," diye bağırdı.

"Çok memnun olma," dedi Kate ciddi bir ifadeyle. "Seks hayatı hakkında konuşmak istiyor. Otoerotik maceralarla ilgili."

Kovac kızardı. "O kadar da hevesli değilim."

Quinn kalkıp, elini sıktı. Güçlü, kuvvetli ve de son derece atletik görünüyordu. Tanıştıkları, krematoryum olayında yani bir yıl kadar öncesine göre çok daha genç duruyordu. Quinn'in hareketlerinde o zaman olmayan bir rahatlık vardı, gözlerindeki karamsar ifade de silinip gitmişti. Bu kesinlikle aşkın neden olduğu değişim olmalıydı.

Krematoryum olayından sonra FBI'ın en başarılı psikologlarından biri sayılan Quinn işten ayrılmıştı. Çok fazla olay, çok fazla ceset ve de çok fazla stres. Gerçi Büro öyle kolay kolay en iyi adamalarından birinin çekip gitmesine izin vermezdi. Tabii işini seven Quinn'in de rızasıyla, araya aracılar da koyup, uzun bir süre onu işte tutmayı başarmışlardı. Ama Kate'in bir katilin ellerinde can vermekten kıl payı kurtulması onun için bardağı taşıran son damla olmuştu. Quinn Bürodan ayrılıp, özel muayenesinde çalışmaya dönmüş, kendini Kate'le mutlu bir yaşam sürmeye adamıştı. Etrafta olup bitenlere bakınca da çok haklı olduğu apaçık ortadaydı.

"Otursana," dedi ateşin karşısındaki rahat koltuklardan birini işaret ederek. "Ne üzerinde çalışıyorsun Sam?"

"Kaza olduğuna karar verilen ve görünüşte intihar gibi duran ama işin içinde başka şeyler olabileceğinden de kuşkulandığım bir olay üzerinde."

"Şu İçişleri'ndeki çocuk mu?" diye sordu Kate, Kovac'a viski kadehini uzatırken. Ardından kanepeye geçen Quinn'in bir hayli yanına sokulup, çoraplı ayaklarını önlerindeki sehpaya uzattı.

"Evet, olay o."

"Asılmış halde bulundu, değil mi?" diye sordu Quinn. "Çıplak mıydı?"

"Evet."

"Mastürbasyon yaptığına dair bir bulguya rastlandı mı?"

"Hayır."

"İşkence, değişik bir takım fantezi araçları, giysiler filan?"

"Hayır, ama hemen karşısında kendini çok rahat görebileceği bir boy aynası vardı," dedi Kovac. "Aynanın üzerine de biri siyah keçeli kalemle, *üzgünüm,* yazmış."

Quinn'in kaşları çatıldı.

"Boğazıyla ip arasında koruyucu herhangi bir şey var mıydı? Sünger veya bez gibi?" diye sordu Kate. O da bir süre FBI da Davranış Bilimleri bölümünde çalışmıştı. Kendi deyişiyle önceki hayatında.

"Hayır."

Kate kaşlarını çattı. Quinn'se ayağa kalkıp, masanın arkasındaki kitaplığa yöneldi.

"Otoerotik eylemleri yapanların çoğu bu işin nasıl yapılacağını bilen deneyimli insanlardır. İple boğazlan arasına bir şey koymadıklarında meydana gelecek iz başlarına iş açabilir," dedi Kate. "Düşünsene bunu iş arkadaşlarına, aile üyelerine, dostlarına filan nasıl açıklayabilirler?"

Kovac ceketinin iç cebine uzanarak, "Birkaç fotoğraf getirdim yaınmda," dedi.

Fotoğrafları sehpanın üzerine yerleştirdi. Kate hiç tepki vermeden, zaman zaman da cin toniğini yudumlamaya devam ederek dikkatle baktı.

"Bu tür konularla ilgili bir videokaset buldunuz mu?" diye sordu Quinn elinde birkaç kitap ve videoka-setle geri dönerken.

"Holiday Inn," dedi Kovac. "Ama o filmin homoseksüel bir arka planı olduğu konusunda herkesin aynı fikirde olmayabileceğini düşünüyorum."

"O benim düşündüğüm tarz bir film değil," dedi Quinn televizyonu açıp, kaseti videoya yerleştirirken.

"Evde gay veya normal herhangi bir porno yoktu. Bu arada durumu değiştirebilir diye söyleyeyim, kurban gaydi."

"Bir şey değişmez. Bu hobinin gaylerde daha yaygın olduğuna dair bir bulgu yok elimizde," dedi Quinn. "Benim videokaset sormamın nedeni şu. Bu tür fantezileri olanlar belki sonra da izleyip eğlenceye devam etmek için genellikle kendilerini kaydederler."

Yeniden kanepeye dönüp, Kate'in yanma oturdu. Ardından uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Kovac da kocasının karnı üzerinde gezen Kate'in eline bakmamak için öne eğilerek tüm dikkatini ekrana yöneltti.

Ekrana yansıyan görüntü utanç verici olduğu kadar acıklıydı. Bir adamın kazayla ölümünü gösteren amatör bir çekim. Tıknaz, saçları dökülmeye yüz tutmuş, aşırı kıllı bir adam üzerinde sado-mazo aktivitelerde tercih edilen siyah deri giysilerle kameranın karşısındaydı. Önce sahneyi güzelce kontrol etti. Garaj ya da deponun kirişine geçirilmiş gibi duran halatın sağlamlığını, konumunu dikkatle gözden geçirdi. Arka planın gözükmemesi için kameranın görüş alanının tamamını beyaz çarşaflarla çevrelemişti. Köşelere de üzerilerine deri giysiler geçirdiği, kadın mankenler yerleştirmişti. Arka planda 'Need You Tonight' adlı parça duyuluyordu.

Sahnenin hazır olduğuna kanaat getirince boy aynasının karşısına geçip, rolüne başladı. Kendi kendine konuşuyor, kendini cezaya mahkum ediyordu. Başına siyah bir maske geçirip, boynuna da siyah bir ipek atkıyı birkaç kez doladı. Ardından bir süre kendi yaptığı darağacının altında dans etti. Sonra tabureye çıkıp, ipi boynuna geçirdi. Bir eliyle erkekliğini okşarken ayağının tekini kaldırdı, Sonra da diğerini.

Parmakları yerden belki bir iki santim yukarıdaydı. Ama bu pozisyonda fazla kalamayacağı da kesin gibiydi. Halat iyice gerildi. Hâlâ başının belada olduğunun farkına varmamıştı. Yavaş yavaş sallanırken birden tabureye çarptı. Tabure arkaya devrilirken, o da reflekse geriye atılınca boynundaki halat daha da gerildi. Şimdi o da tehlikenin farkına varmış, penisini bırakıp, can havliyle halatı tutmaya, diğer taraftan da tabureye uzanmaya çalışıyordu.

Ama artık çok geçti. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Saniyeler içinde dansı korku filmlerindeki bir sahneye dönüştü.

"Ne kadar çabuk olup bittiğini gördün mü?" dedi Qu-inn. "Küçük bir yanlış hesaplama sonucu birkaç saniye içinde her şey olup bitiyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Kovac. "Bunu sakın videocuya geri verme."

Tabii şaka yapıyordu. Zira bunun Quinn'in kişisel kütüphanesine ait olduğunu gayet iyi biliyordu. Neticede seks cinayetleri adamın uzmanlık alanıydı.

Oturmuş, komşularının tatil görüntülerini izliyormuş gibi, bir adamın can çekişmesini seyretmişlerdi. Adamın hareketleri kesilip, tekmesini son bir kez savuranca Quinn televizyonu kapattı. Başından sonuna tamamı dört dakikadan az sürmüştü.

"Her zaman bu kadar seremoni de olmaz," dedi Qu-inn. "Bu tür bir fanteziye nadir rastlansa da, kendilerini böyle tatmin edenlerin başına benzer şeyler çok sık gelir. Ama genellikle yıl içerisinde aldığınız ihbarlarda-ki bu tür ölümlerin büyük çoğunluğu intihar olarak değerlendirilir."

"Oysa çoğu olası sonuçları hesaplayamayan ve daha sonra da tamamen kendi kurduğu tuzağa düşerek can veren insanlardır," dedi Kate. "Kim bilir çevremizde bu tür şeyleri ellerine yüzlerine bulaştırmadan yapan ne kadar çok insan vardır. Ama onları hiç fark

etmeyiz. Sen hiç böyle fantezileri olduğunu söyleyen birini gördün mü mesela?"

"Kardeşi küçükken adam asmaca oynadıklarını söyledi. Bilirsiniz, hani kovboyculuk, savaş oyunları filan. Öyle karmaşık şeyler değil yani. Peki ya buna ne dersiniz? Böyle bir fanteziyi paylaşan kardeşler olabilir mi?"

"Pek görmedim, Sam," dedi Quinn. "Ama görmemiş olmam olmadığı anlamına gelmez elbette. Asla asla demem ben. Çünkü ne zaman artık bunu da gördüm ya beni hiçbir şey şaşırtamaz desem, karşıma hayal bile edemeyeceğim korkunç bir şey çıkmıştır. Kardeşiyle ilgili senin görüşün ne?"

"Kaba saba bir adam. Onun bu tür karmaşık şeylerden anlayabileceğini hiç sanmam. Ama yanılıyor olabilirim elbette. Adam tepeden tırnağa kinle dolu."

"Peki ya dostları?" diye sordu Kate.

"En yakın arkadaşı, hayır, Fallon'un o taraklarda bezi yoktu, diyor ama onun bir şeyler sakladığına eminim."

"Bu en yakın arkadaşı erkek mi kadın mı?" diye sordu Kate.

"Erkek, görünüşte gay değil, bir hayli zengin biriyle de nişanlı. Kurbansa daha önce dediğim gibi gaydi. Üstelik bunu da çok kısa bir süre önce ailesine açıklamış."

"Onların sevgili olabileceklerini düşünüyorsun," dedi Quinn.

"Olabileceklerini düşünüyorum. Bu da aynadaki yazının bir açıklaması olabilir. İşler ters gidince paniğe kapılan arkadaş..."

Kate fotoğraflara bakarak başını iki yana salladı. "Ben burada bir seks oyunu sahnesi görmüyorum. Yine aynı şeyi söyleyeceğim. Öyle olsaydı boynu için mutlaka bir önlem alırdı. Bu daha ziyade intihar gibi duruyor."

"O zaman aynadaki yazıya ne demeli?" diye karşı çıktı Quinn.

"Kendini aşağılama."

Detayları defalarca gözden geçirerek tartışırken Kovac da Quinn'in getirdiği kitaplara gömüldü. *Anormal Psikolojik Yapı ve Modern Yaşam, Suç Aletleriyle Gerçekleştirilen Cinsel Aktiviteler El Kitabı, Otoerotik Ölümler.* Bu kitaplardan bir hayli bilgi sahibi olunabilirdi. Daha önce, *Uygulamalı Cinayet Soruşturması* adlı kitapta, daha şiddetli ve güzel orgazmlara ulaşmak için makaralar, halatlar, elektrik süpürgeleri hortumları, plastik çöp poşetleri kullanan ahmakların cesetlerinin fotoğraflarını görmüştü. Bu akıl dışı, ahmakça uygulamaların nedeni belki de gen havuzlarımızın dibinde yüzüyordu. Tuhaf seks oyuncaklarıyla, iğrenç pornografiyle kuşatılan insanların dipte kalan bu genleri de zaman içinde ağır ağır yüzeye çıkıyordu. Pencereleri bile olmayan evlerde yaşayan, umutsuz insanlar mutluluğu, zevki böylesi şeylerde bulmaya çalışıyordu.

"Bu fotoğraflardakilere hiç benzemiyor," dedi Kovac.

"Bu kitaplarda Rockefeller veya Kennedy gibi insanlar göremezsin elbette," dedi Kate. "Ama bu öyle insanların da tuhaf, hastalıklı şeyler yapmadığı anlamına gelmez. Sadece zengin oldukları için gizlenmeyi bildikleri anlamına gelir."

Quinn onaylayarak, "Bu çalışma davranışların ardındaki tüm sosyo-ekonomik arka planı gözler önüne seriyor," dedi. "Ama sen de haklısın Sam. Bu görüntüler bende de adli tıbbın yanıldığı izlenimi uyandırdı. Her şey haddinden fazla düzenli gözüküyor. Ayrıca seksüel materyallerin de olmayışı... Yani kısacası bu olay mahalli benim daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Bunun intihar olmadığına inanman için bir neden var mı?"

"Şüphe çekici şeyler var."

"Asarak öldürmek çok nadirdir," dedi Quinn. "Ayrıca bunu geride iz bırakmadan yapmak da çok zordur. Kendini savunduğuna ilişkin

herhangi bir iz bulabildiniz mi?"

"Hayır."

"Kafada bir darbe filan?"

"Hayır. Otopsi raporunu görmedim ama onu kesen Doktor, Liska'ya baştaki yaralarla ilgili hiçbir şey söylememiş," dedi Kovac. "Kan raporu da geldi. Alkol ve uyku ilacı almış. Ama aşırı dozda değil. Sadece birkaç tablet."

"İntihar gibi."

"Ama ilaç kutusunu bulamadım. Ayrıca hiçbir yerde reçete filan da yoktu."

"Psikiyatri tedavisi görüyor muymuş?"

"Evet. Ama basit depresyon tanısı konmuş. Ecza dolabında bir kutu Zoloft vardı. Ben de bugün doktoruyla görüştüm."

"Doktor onun intihara meyilli olduğu kanaatine varmış mı?" diye sordu Kate.

"Hayır, ama çok da şaşırmadı."

"Yani sen kesinlikle bir soruşturma yürütmek niyetindesin," dedi Quinn.

"Ne yazık ki benden başka kimse bunu istemiyor gibi. Dava kapandı. Herkesin bir an evvel unutulup git mesini istediği bir olaya burnumu sokup, beyhude çaba harcıyormuşum gibi gözüküyor. Eğer hava bu kadar soğuk olmasa zaten cenaze de şimdiye kadar çoktan toprağa verilmiş olacaktı."

Fotoğrafları alıp, cebine yerleştirirken, karşısındaki çifte bakıp, hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Ne yapayım yani. Benim yapacak başka işim yok ki."

"Seni anlayacak birini bulmanı öneririm," dedi Quinn Kate'e göz kırparak. O da sımsıcak, sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kovac ayağa kalkarken, "Pekala," dedi. "Siz birbirinizi utandıracak şeyler yapmadan gitsem iyi olacak."

"Bence utanan sensin, Sam," dedi Kate doğrulurken.

"O da var tabii."

Quinn'le Kate onu birlikte uğurladılar. Sonra kapı kapanmış, birbirlerini delicesine seven bu çift, elleri bellerinde, sevgi dolu yuvalarının huzuruna dönmüşlerdi. Otomobiline yönelirken, ne kadar hüzünlü, diye düşündü.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Keşke kendimi kandırabilsem, diye düşündü. Ama olmuyordu. Yaklaşık beş yıl boyunca Kate Conlan'a karşı platonik bir aşk yaşamıştı. Ama kadını elde etmek için en ufak bir şey yapmamıştı. Çünkü kendine bunun için izin vermemişti. Çünkü hiçbir şeyi riske etmezsen hiçbir şey kaybetmezsin felsefesine bağlılığını sürdürmek istemişti. Neticede onun gibi bir kadın kendi gibi bir erkekte ne bulabilirdi ki?

Tabii bunu artık öğrenmesinin imkanı yoktu. Bunu bir kez daha fark etmek, yüreğinin hüzünle titremesine neden oldu. Ama yapacağı hiçbir şey olmadığının da farkındaydı. Daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmediğini düşünüyordu.

Birden Amanda Savard'ı düşünmeye başladı. Güzel, ne olduğunu tahmin bile edemediği bir şeyler saklayan kadın. Aslında kadının bizzat kendisiyle değil, sadece hu gizledikleriyle ilgilendiğini söylemek istiyordu ama bu gece doğruların gecesiydi. Ve gerçek ortadaydı. Yüzeyin sadece biraz altında. O; kadını istiyordu.

Gece, burayı kenttekinden daha sıkı sarmıştı. Kate'le Quinn kağıt üzerinde Plymouth'da oturuyor olabilirdi ama burası daha ziyade tam bir kırsal alandı. Bir kere buraya ulaşabilmek için küçük,

toprak bir yolu izlemek gerekiyordu. Arkada küçücük bir göl, uzaklarda belli belirsiz görünen birkaç evin ışığı. Trafikten uzak sessiz, doğayla iç içe bir ortam. Yani Kovac'ın kendisini daha bir yalnız hissetmesine neden olan bu geceki duygularını rahatsız edip, onun başka şeyler düşünmesine neden olacak hiçbir şey yoktu.

Belki de evini Vegas'taki bir otel gibi ışıklandıran bir komşuya sahip olmanın da kendine göre avantajları vardı.

21.
BÖLÜM

KEN IBSEN BİR türlü biri tarafından izlenildiği hissinden kurtulamıyordu. Ama diğer taraftan bu onun için yeni bir his de değildi doğrusu. Her şeyin başladığı ilk anlardan beri kendini gözetleyen, yaptığı her hareketi ölçüp biçen kötü niyetli bir gözün varlığını hisseder olmuştu. Üstelik olayların bu hale gelmesinde zerre kadar suçu olmadığını bilmek rahatsızlığını daha da arttırıyordu. O iyi bir yurttaş ve iyi bir dost olarak elinden geleni yapmış ama bunun karşılığında hakaretlere maruz kalmış, küçük görülmüş, alaya alınmıştı. Eric ölmüştü. Onun katili olarak yanlış adam yakalanıp içeri atılmıştı. Ama hiç kimse, hatta hükümlünün kendi bile gerçeğin ortaya çıkmasını istemiyor gibi davranmıştı. Dünya tam anlamıyla zıvanadan çıkmış olmalı.

Andy Fallon, Eric'in başına gelenlerin ardındaki gerçeği anlamaya çalışan tek kişiydi. Ama o da ölmüştü. Belki de Ken kendini hayatta olduğu için şanslı saymalıydı. Belki de insanların onun için etrafta dolaşıp aptalca komplo teoriler üreten bir deli olduğunu düşünmeleri o kadar da kötü bir şey değildi.

Ama Liska da gerçeğin peşinde gibiydi.

İyi de şimdi hangi cehennemdeydi?

Onunla saat 22.30'da buluşmayı kararlaştırmışlardı. Yani ilk gösterisinden sonra. Saat 23.30'da yeniden sahneye dönmesi

gerekiyordu. Şık saatini bir kez daha kontrol edip, beyaz, deri eldivenlerim giymeye koyuldu. Ardından sigarasından derin bir nefes daha aldı. 22.55. Bu kafeye gelebilmek için beş dakika yürümek zorunda kalmış ve de donmuştu. Titriyordu. Ayrıca dönüp, rujunu tazelemesi de gerekiyordu.

Keşke ona kuliste randevu verseydim, diye düşündü. Ama birilerinin konuşmaya kulak misafiri olabileceklerinden de ziyadesiyle çekiniyordu. Ayrıca *Boys Will Be Girls* adlı kulübün arka tarafındaki otopark da bu soğuk havaya rağmen, buluşup, gizli gizli iş pişirenlerle dolu olurdu. Liska'ya Minneapolis Emniye-ti'ndeki gaylere karşı giderek artan organize nefretin boyutlarını izah etmeye çalışırken, kadının yandaki arabadan gelen oral seks seslerini duymasını istememişti. Neticede inanılırlık en önemli şeydi. Zaten üzerinde bu kostümle onunla görüşmek zorunda kalması yeterince kötüydü.

Kadının makyajını, kirpiklerindeki maskarayı görmezden geleceğini umuyordu. Ama insanlarla yaşadığı temel sorun da bu değil miydi? Önyargılar da zaten yüzündeki bu makyajdan doğuyor, kendisi hakkında karara sırf makyajını değerlendirerek varıyorlardı. Barda, kadın gibi giyinip, makyaj yaptığını gören müşterilerin çoğu onun transseksüel olduğuna karar veriyorlardı. Yani ortalama heteroseksüel kelimesinin tam tersi olarak. Ama o aslında ne bir transseksüeldi ne de heteroseksüel. Yürüyüşü, konuşması, hoşlandığı, sevmediği şeyler, yetenekleri hep bu çerçevede yani cinsel tercihi baz alınarak değerlendiriliyordu. Belki bu fikirlerden bazıları doğruydu ama çoğu da saçma sapandı.

O; sıra dışı bir ses ve taklit yeteneği olan bir gaydi, hepsi bu. İyi para verdikleri için bu aptal işte çalışmak zorunda kalan, ciddi bir aktördü. Bilardo oynamayı, kot giymeyi severdi. Hiçbir zaman kostüm giydirmeye kalkmadığı, Weimaraner köpeği vardı. Kişte pişmiş biftek sever Bette Midler'e de tahammül edemezdi.

Hatta bazı insanlar önyargılarıyla onu küçük görmekle ve eleştirmekle yetinmezlerdi.

Kahvesinden bir yudum alırken, karşıdan kendisini süzen yaşlıca adama döndü. Sadece yaramazlık olsun diye, dudaklarını büzüp, yaşlı moruğa bir öpücük gönderdi.

Marilyn Monroe kıyafetinde kendini değil göz önünde hissetmek, tam tersi biçimde, bu yoğun sahne makyajının da etkisiyle, koruyucu gizli bir maskenin arkasında gibi hissediyordu. Başka müşterilerin dikkatini çekmemek için biraz daha arka kısma doğru geçti. Zaten içerisi de pek kalabalık sayılmazdı. Hava hafta içi dışarı çıkmayı göze aldırmayacak derecede soğuktu. Bu da Ken'in kamuya açık ama çok da kalabalık olmayan bir yerde buluşalım biçimindeki planına uyuyordu.

Şimdi tek eksik Liska'dı.

Kahvesini yudumlayıp, gözleri kapıda beklemeye koyuldu.

LISKA BİR BAŞKA kırmızı ışığa daha yakalanınca küfrü bastı. Geç kalmış, bu yüzden de öfkesinden deliye dönmüş bir haldeydi. Gece kalmayı kabul eden bir bakıcı bulmayı başaramamıştı. Telefonun başında bir buçuk saat boyunca, tanıdığı herkesi aramış, diğer taraftan da söylenip duran Kyle'ı matematik ödevine yardım edeceği konusunda ikna etmeye çalışmıştı. Bu arada da R.J.'nin somurtkan bir ifadeyle oyuncaklarını sağa sola fırlatmasını yani hoşnutsuzluğunu bu şekilde göstermesini izlemişti.

Sonunda Speed'i aramıştı. İstemeye istemeye. Bunu yaptığı için kendine kızarak. Onun için Speed'e muhtaç olmaktan, onun yardımını istemekten daha kötü bir şey yoktu. Özellikle de konu

çocuklar olunca. Kendi kendine yetmesi gerekiyordu. Buna mecburdu da. Aslında bir zamanlar tüm sorunlarıyla başa çıkmayı da kolaylıkla başarıyordu. Ama bu gece Speed'i aradığı için kendini çaresiz, başarısız kötü bir anne olarak hissetmekten bir türlü kurtulamıyordu. Tam tersi olsa, Speed onun yardımına muhtaç olsa, adamın bir an için bile benzeri duyguların etkisine kapılmayacağını bilmek onu daha da öfkelendiriyordu. Hatta adam bakıcılara telefonlar yağdırmakla filan da uğraşmaz doğrudan onu arar ve bunu yaptığı için de zerre kadar huzursuz olmazdı.

Öfkeden boğazının düğümlendiğini, gözlerinin yaşardığını hissediyordu. Speed'e cep telefonundan ulaşmayı başarmıştı. O sırada kendi gibi kaba saba arkadaşlarıyla birlikte bir spor salonunda egzersizlerini sürdüren Speed çalışması yarıda kalacağı için söylenmişti. Liska adamın antrenmanını kesip, hemen duşa yöneldiğini de pek sanmıyordu. Eve gelmesi o kadar uzun sürmüştü ki. Aşağılık herif. Ve işte şimdi de geç kalmıştı.

Işık değişir değişmez, önündeki Cadillac'ı sollayarak fırladı. Ibsen'in onu ne kadar bekleyeceğini bilmiyordu. Adam belki bir şeyler anlatmaya niyetliydi ama aynı şekilde kararsız olduğu da apaçık ortadaydı. Telefonda bir şey anlatmayı reddedip, yüz yüze görüşme konusunda ısrar etmişti. Liska adamın anlatacaklarının önemli şeyler olduğuna inanmak istiyordu. Ama şu an içinde bulunduğu ruh halinin de etkisiyse adamın belki de Dungen'in söylediği gibi yalanlar söyleyip, komplo teorileri uyduran biri olabileceğine her geçen saniye daha fazla inanmaya başlıyordu. Böylece o da bu gece bu kadar çaba harcadığı, mesleki kariyerini tehlikeye attığı için tam bir geri zekalı konumuna düşmüş olacaktı.

Ama bir yandan da için için kapanıp gitmiş bir olaydan ziyade tam bir arı kovanına çomak soktuğunu da hissetmiyor değildi. Ve de bu kovanın içinde bir şarlatan olsun olmasın Ken Ibsen'in de bir şekilde bulunduğunu biliyordu. Eğer beş dakika daha beklerse Liska

adamın bu dramdaki rolünü net biçimde öğrenebilme fırsatını yakalamış olacaktı.

LISKA'NIN GELECEĞİ YOKTU. İçinden son kez yirmiye kadar sayıp sonra kalkmaya karar verdi. Tam o sırada karşı masada önündeki kağıt peçeteye karikatürünü çizen bir genç dikkatini dağıttı.

Belki de Liska ona inanmamıştı. Belki David Dungen'le konuşmuş ve adam da onu aleyhine doldurmuştu. Hain. Teşkilatın kodamanlarının kuklası. O; birlik sayesinde küpünü doldurmaya çalışan, aşağılık gayden başka bir şey değildi. Onun da etkisiyle Minneapolis Emniyet Teşkilatı artık gay memurların hiçbir şikayetini dikkate almamaya başlamıştı.

Elbette Ken tüm bunları bizzat yaşadığı deneyimlerine dayanarak düşünmüyordu. Ama yine de gerçeğin tam olarak böyle olduğundan adı gibi emindi. Eric buna benzer çok şey ima etmişti. Zaman içinde teşkilat gay-lerle ilgili konulara sırtını dönmüştü. Bu yüzden de Eric'in taciz suçlamalarını ciddiye almamışlardı. Hatta giderek artan sonunda da Eric'in öldürülmesiyle sonuçlanan nefret dalgasının yatıştırılması için bile en ufak bir çaba harcanmamıştı. Bu yüzden, diye yazdı önünde ki peçeye altını çizerek, bu cinayette teşkilatın da azım-sanmayacak miktarda sorumluluğu vardı.

Keşke mahkeme dava açma hakkı olduğu kanaatinde olsaydı. Ama Eric Curtis'le aralarında bir akrabalık bağı yoktu. Evli de değillerdi - zaten aynı cinslerin evliliği (bu durumda gizli biçimde gerçekleşmiş olurdu) de yasadışıydı. Tüm bu nedenlerden dolayı da mahkeme onun dinlenmesine mahal olmadığı yönünde karar verdi.

Elbette bu vahşi, cahil, şiddet yanlısı insanların diledikleri gibi davranmaları konusunda cesaretlenmelerine, âşıkların duygularını

istedikleri biçimde yaşamalarına mani olan bir karardı... Aslında Eric'le birbirlerine âşık filan değillerdi. Sadece dosttular. Tamam... dost olma potansiyeli bulunan tanıdıktılar, diyelim. İleride neler olacağını kim bilebilirdi ki.

Kafenin kapısının üzerine asılı zil bir kez daha çınlayınca Ken umutla başını kaldırıp, o yana döndü ama bir kez daha hayal kırıklığına kapıldı. Gelen pejmürde görünüşlü, eski püskü ceketli bir müşteriydi.

Hâlâ gelmemişti.

Saat yirmi üç on sekizi gösteriyordu.

Üzerindeki simlerle pırıl pırıl parıldayan ceketini giyip, deminden beri üzerini karaladığı peçeteyi leopar desenli mantosunun cebine tıkıştırdı ve dışarı yöneldi.

Bu daracık geçitlere dalmaktan nefret ediyordu. Sarhoşlar, uyuşturucu müptelaları, evsizler, polisten saklanan hırsızlar için sığınak halini alan bu tür yerler kendisi için de tehlike doluydu. Ama diğer taraftan o da buradan geçmeyi polisten gizlenmek için tercih ediyordu.

Daha önce defalarca sokakta bu kostümle dolaştığı için polislerin tacizine uğramıştı. Sanki onun yaptığı işi herhangi bir sokak fahişesi yapabilirmiş gibi. Salaklar. Ve sarı peruklu, kadın giysileri içindeki birini de görür görmez bir fahişe olarak niteliyorlardı. Ayrıca Eric'in ölümü ardından yaptığı açıklamalarla şimşekleri üzerine çektiğinden polislerin ona karşı tavrının çok daha sert olacağı su götürmez bir gerçekti.

Geçit zifiri karanlık ve tüyler ürpertecek biçimde sessizdi. Betonarme binaların altında uzanan bu geçit irili ufaklı yan yollarıyla bir labirenti andırıyordu. Şüphe uyandıran işlerin döndüğü kapıların ardından süzülen belli belirsiz ışıktan başka etrafı görebilmeyi sağlayacak herhangi bir şey yoktu. Her bir çöp konteynırı, her boş

kutu bir saldırganın ya da çöpleri karıştırarak geçimini sağlayan birinin potansiyel ini işlevi görebilirdi.

Tam bunları düşünmemeye çalışıp, adımlarını hızlandırırken yaklaşık otuz metre kadar önünde, çöp yığınlarının arasından biri doğruldu. Karanlıkta ağzındaki sigara adeta şeytanın gözü gibi parıldayan adam bir süre öylece durdu.

Ken birden ürkerek duraksayınca yerdeki buzun da etkisiyle dengesini kaybetti. Düşmemek için duvara uzanırken de parmaklarındaki takma tırnaklardan birinin kırıldığını fark edip, içinden küfrü bastı. Şimdi bir sonraki sahnede eldivenleriyle oynamak zorunda kalacaktı. Yeni bir tırnak takacak zaman yoktu. Lanet olası Liska.

Çöplerin arasından beliren adam öylece duruyordu. Adamın hemen arkasındaki dükkanın bir dövmeci olduğunu seçebildi. Yani müşterilerin kirli iğneler yüzünden AİDS ve hepatit virüsü kaptıkları yerlerden biri.

Ken biber spreyini bulmak için elini cebine atıp, mümkün olduğunca öbür duvara yaklaşarak, yürümeye devam etti. Zaten kulüp de sadece iki blok ilerideydi.

Heyecandan nefesi kesilmişti. Aslında formda kalabilmek için her gün koşardı ve birçok kadının aksine topuklu ayakkabılar hareketlerini fazlaca yavaşlatmazdı. Ama koşmaya kalkmayacaktı şimdi.

Adamın gözlerini üzerinden ayırmadığını hissediyordu. Bir an için bu gözlerin bir kuradamınki gibi kırmızıya dönüşmesini bekledi.

Eli spreyinde yan gözle adama bakarak, dövmecinin önünden geçti. Kalbi artık yerinden çıkacak kadar hızlanmıştı.

Tanrım, bu çöplükte ölmek istemiyordu. Bir an için burada öldürülmesinin ardından çekilecek fotoğraflar bile belirmişti gözleri

önünde. Cesedine bakıp, alay edecek polislerin sözlerini bile duyuyordu. Belki de bu gece öldürülmezse, o da kendine bir dövme yaptırırdı: Ben Bir Transseksüel Değilim.

Adam sigarasını bir kenara fırlatıp, Ken'e doğru yürümeye başladı. Ken de iyice hızlandı. Arkasındaki adam tüyler ürpertici kahkahalar savururken kayarak, sendeleyerek ilerlemeye çalıştı. Ama birden sağ ayağı kaydı ve dengesini kaybedip boylu boyunca yere kapaklandı. Yere o kadar hızlı çarpmıştı ki iki dizinden, dirseğinden, kalçasından ve çenesinden aynı anda feci bir acı yükseldi. Bu kalın duvarların arasında aslında hiçbir işe yaramayan, zayıf, belli belirsiz bir çığlık yükseldi dudaklarından.

Tutunabileceği herhangi bir şey bulmaya, doğrulmaya çalışıyordu. Sonunda konteynırın koluna tutunmayı başarıp, kendini çekmeye, kayan ayaklarına hükmetmeye çalıştı. Çorapları kaçmış, soğuğu ve ıslaklığı doğrudan çıplak bacaklarıyla hisseder olmuştu. Bacaklarını doğrultmaya çalışırken elbisesinin çeşitli yerlerinden gelen sökülme seslerini duyuyordu.

Dönüp arkasındaki adama baktı. Hâlâ gülen adam, son bir kez daha sinir bozucu bir kahkaha atıp, dövmeciye girerek, gözden kayboldu. Aşağılık köpek.

Ken sırtını konteynıra verip, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu ama bir taraftan da soğuk havanın boğazına adeta keskin bir buz parçası gibi battığını hissediyordu.

Lanet olası Liska. Kuru temizleyicinin faturasını ona yollamalıyım diye düşündü bir an için.

Kalkıp, etrafına bakındı. Bir ayakkabısı fırlayıp, kaybolmuş, ayak bileklerinden biri feci incinmişti. Elini ağzının, çenesinin üzerinde dolaştırdı. Beyaz eldiveni kandan bir anda kıpkırmızı kesilmişti. Lanet olsun. Eğer buraya dikiş attırmak zorunda kalırsa patronundan da iyi bir azar işitirdi. Şimdi iki blok ilerisi eskisi kadar yakın

gözükmüyordu. Üstelik bu halde sahneye çıkmayacağına göre gösterisinin bundan sonraki bölümünü gerçekleştirebilmesi imkansızdı.

Ağır ağır yürümeye koyuldu. Artık geçidin çıkışına çok az kalmıştı. Yan sokakta gelip geçen bir tek otomobil bile yoktu. Sadece yakındaki kaldırıma park etmiş bir araç göze çarpıyordu. Siyah bir otomobil, hepsi bu. Geçidin sonunda, gölgelerin içinden iri yarı bir adam belirinceye dek başka bir şey düşünmeye fırsat bulamadı. Sonra da yeniden korkuyla tepeden tırnağa ürperdi.

Bu gece öleceğim.

Otomobilin bagajı açılırken arkadan vuran ışık, öndeki adamın yüzünde bir kayak maskesi olduğunu görmesini sağlamıştı. Adam bagaja dönüp eline levyeyi aldı.

Ken Ibsen, gerçekle gerçeküstü karışımı gibi gözüken bu anda ne yapması gerektiğini bilemeden öylece duruyordu. Sonra dönüp arkaya baktı. Acaba geldiğim yoldan geri dönebilir miyim, diye düşündü. O yönde daha şanslı olabilirdi. En azından o yön daha az tehlikeli gibi gözüküyordu. Ama geri dönmek mümkün değildi. Ayrıca o yön daha az tehlikeli filan da değildi. Zira hemen arkasında elinde uzun, ince bir şey taşıyan ikinci bir iri yarı adam belirdi.

İkisi de zıt yönlerden üzerine doğru yürürken adeta bedenlerinden yayılan şeytani enerjiyi tüm benliğiyle hissediyordu. Korkudan kıpırdayamıyordu bile ama kendini toplamayı başararak, çığlık atıp, cebindeki spreyi çıkardı ve düğmesine bastı. Fakat levyeli saldırgan çok daha çabuk davranıp, demir çubukla Ken'in koluna sert bir darbe savurdu. Bu darbeyle Ken'in kolu kırılmış, artık beyninin emirlerine uyamayacak hale gelmişti. Sprey yuvarlanıp, çöplerin arasında yitip gitti.

Levye dizine çarpıp, kemiklerini parçalamadan bir an kadar önce cesaretini toplayıp, koşarak kaçmanın tek çıkış yolu olacağını

düşünmüştü.

Şimdi çenesi titrer, dişleri aldığı darbelerle bir bir dökülürken son bir kez bağırıp, yardım çağrısında bulunmayı geçirdi aklından.

Burada, bu mezbelede ölmek istemiyorum düşünce-siyse, her yan karanlığa bürünmeden aklından geçirdiği son şeydi.

LISKA OTOMOBİLİNİ IBSENİN buluşmak için seçtiği kafenin önündeki park yapılmaz alana bırakıp, koşar adım içeri yöneldi. Çok geç kalmıştı. Lanet olası Speed yüzünden.

Birbirlerinden mümkün olduğunca uzaktaki üç masayı tercih eden birkaç müşteri gözüne çarptı. Hiç biri

Liska içeri girdiğinde başını kaldırıp bakmamıştı. Dosdoğru bara yönelip, telefon defteri kalınlığındaki bir ders kitabına gömülmüş barmene yaklaştı.

"Ne çalışıyorsun?" diye sordu cüzdanından rozetini çıkartırken.

Barmen modaya uygun gözlüklerinin üzerinden bir süre onu süzdü. Duygu dolu, anlayışlı biri olduğunu dü-şündürten bakışları, ressamların İsa'ya yakıştırdıkları zarif yüz hatlarıyla son derece çarpıcı biriydi. "Babamın beni *cappuccino* yapmayı öğrenmem için çok fazla para harcadığını." Rozete baktı. "Tembel bir tıp öğrencisi olduğum için tutuklamaya mı geldiniz yoksa?"

Hayır. Burada biriyle buluşacaktım. Kısa boylu, zayıf, ak saçlı."

Tıp öğrencisi başını iki yana salladı. "Öyle birini görmedim. Sadece Marilyn Monroe gibi giyinmiş bir transseksüel vardı burada. Birini bekliyor gibiydi ama sonra kalkıp, gitti. Umarım internet randevusu filan değildir."

"Hayır. Şu Marilyn ne zaman çıktı?"

"On, on beş dakika oluyor. Arka kapıyı tercih etti. *Boys Will Be Girls'te* çalıştığını biliyorum onun. Bazen sahne aralarında buraya gelirler. Yoksa benim o taraklarda bezim olmaz elbette," diye telaşla ekledi.

"Transseksüel mi?" diye mırıldandı Liska kendi kendine. "Bu gece giderek daha harika bir hal alıyor."

İhbarcısı çıka çıka Marilyn Monroe kılığına bürünen biri çıkmıştı. Rahip veya bankacıların ihbarcı olduğu zaten çok nadir görülür, diye kendi kendine hatırlattı. Üstelik bunu yaptıklarında da aslında onların ya bir sahtekar ya da hırsız olduğu ortaya çıkardı.

Bir de annesi onun neden daha fazla erkeğe randevu vermediğini söylüyordu.

Tuvaletlerin önünden geçerek, kafeteryanın arkasına yöneldi. Tıp öğrencisi de tıpkı bir yavru köpek gibi peşindeydi.

"Şehir morgundan birilerini tanıyor musunuz?" diye sordu. "Çünkü tüm bu olup bitenlere bakınca benim için en uygun çalışma alanı patolojiymiş gibi geliyor. En azından yanlış tedaviyle dert yok."

"Çok tanıdığım var," dedi Liska. "Eğer kokuya katlanabilirsen gayet iyi bir meslek sayılır."

Kapıyı açıp, dışarı baktı. Karanlık, ıslak, çöple dolu geçide. Bu manzarayı tamamlayacak fareler, üstü başı yırtık pırtık yetim çocuklar eksik, diye düşündü. Ve tam o sırada köşedeki çöpleri karıştıran adamı fark etti. Adam arkasındaki dükkanın kapısının altından vuran ışıkla belli belirsiz gözüküyordu. O da Liska'yı gördüğünden, doğrulup, gözlerini kadına dikti. Aslında kaçmak istiyor ama bulduğu hazineyi de bırakmak istemiyor gibiydi. Bulduklarını toplamaya devam ederken Liska da adamın hemen yan tarafındaki karaltıya doğru yaklaştı. Gözlerini iyice kısarak bakarken gördükleri

de birer birer beynine kazınıyordu adeta. Bir kadın ayakkabısı, çıplak bir bacak ve de belli belirsiz de olsa gözüken açık renk saç.

"Hey, sen," diye bağırdı Liska konteynırı kendine siper edip, silahını çekerken. "Polis! Uzaklaş oradan!" sonra tıp öğrencisine dönüp, "911'i ara," dedi. "Polis ve ambulans iste. Onlara bir saldırı olayı olduğunu söyle. Çabuk."

Adam doğruldu. Liska kontrolü eline almak için bağırarak koşuyor, silahı adama doğru sallıyor bir yandan da acaba onun da silahı var mı, kullanmaya kalkar mı diye düşünüyordu. Adam tam doğrulurken dengesini kaybetti ve o hayati bir iki saniyeyi kaybetti. Liska adeta hava uçarak adama bir darbe savurup, yeniden doğrulmasına fırsat vermeden boylu boyunca yere uzattı. Ardından sağ elindeki tabancasını başına dayayıp, adamın bir kolunu mümkün olduğunca geriye kıvırdı.

"Tutuklusun, aşağılık herif! Kıpırdama!"

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

Ucuz viski, dışkı, idrar kokusu adeta yoğun bir yağmur bulutu gibi yükseliyordu adamdan. Doğrulmaya yeltenince Liska Sig'le başının arkasına sertçe vurdu. "Sana kıpırdama dedim!"

"Ama ben hiçbir şey yapmadım ki!"

"Bunu söyleyen her serseri için kenara bir dolar koysaydım şimdi Karun kadar zengindim."

"Beano'ya sor! Ben diğerlerinin yanındaydım!"

"Kapa çeneni!"

Diğerlerinin.

Şöyle bir dönüp, yan gözle kurbana baktı. Karanlıkta durumunu seçemiyor, nefes alıp almadığını tepsi edemiyordu. Adamın ellerini arkadan kelepçeledi.

"Burada kal. Ayağa kalkma. Kıpırdama."

"Ama ben bir şey yapmadım," diye söylendi adam.

"Bunu bir daha söylersen kafanı patlatırım senin. Kes sesini!"

Liska dönüp, kurbanın yanına çömelirken adam ağlamaya başladı.

"Bayan, iyi misiniz?" diye sordu. Çok aptalca bir soru elbette. Ama niyeti onun bir tepki verip veremeyeceğini görmekti. Bir inleme, haykırış, herhangi bir şey.

Uzanıp, açık sarı saçlarını arkaya kıvırarak, boynundan nabzını bulmaya çalıştı. Saçını geri attığında bir an için kadının başının arkasına baktığını düşünmüştü. Çünkü o derece kan vardı ki yüz hatlarını seçmek imkansız hale gelmişti. Derken kurban derinden, korkunç bir sesle inledi. Sanki suya düşen bir taşın çıkardığı şapırtı gibi. Ardından ağzı olduğunu tahmin etti yerde bir kan balonu meydana geldi.

"Tanrım," diye mırıldandı zayıf nabzı parmaklarının altında hissederken. Diğer eliyle de saçları mümkün olduğunca geriye çekti. Saçın peruk olduğunu, biraz bastırınca çıkıp, yerini bembeyaz saçlara bıraktığını görünce, kan içindeki bu yüzü tanır gibi oldu. Ken Ibsen.

Sanki kırılıp bir kenara atılmış bir oyuncak bebek gibi, garip bir açı oluşturarak öylece yatıyordu. Bir elinde buruşuk bir kağıt parçası vardı. Bir peçete. Liska peçeteyi elinden alıp, ışığa doğru tuttu. Rasgele karalanmış. Belki de gelmesini beklerken karalamıştı bu peçeteyi. Rasgele seçilmiş kelimeler, küçük çizimler. O sırada gözü bir kelimeye takıldı: *Cinayet.*

Tıp öğrencisi heyecanla koşarak geldi. "Geliyorlar."

Daha bunları söyler söylemez çok da uzak olmayan bir mesafeden gelen siren sesleri duyuldu.

"Bir el feneri buldum," dedi ve kurbanın yüzüne doğru tuttu.

El feneri öyle bir manzara ortaya çıkarmıştı ki, tıp öğrencisi dönüp, öğürerek kusarken bir yandan da tıbbı meslek olarak seçip seçmemeyi bir kez daha düşünmesi gerektiğine karar vermişti.

22.
BÖLÜM

DAHA BAKMADAN BİLE onun varlığını hissetti. Bu duygu içinde giderek kabarırken, haykırma arzusuyla açtığı ağzından ses çıkmadığını fark etti. Korku adeta tüm kaslarını dondurmuş, her hareketi üzerine dar gelen bir giysinin içindeymişçesine yavaşlamıştı.

Oturma odasındaki gölgelerin içine sinmişti adam. Camdan süzülen ay ışığında onun yerini net biçimde görebilse de yüzünü seçemiyordu. Adam ağzını açıp tek bir kelime etmedi. Kadın izliyor ama o kılını bile kıpırdatmadan öylece duruyordu. Acaba böyle durarak görünmez olduğunu mu düşünüyor, diye geçirdi aklından. Çünkü kendisi de küçük bir kızken benzer şeyi düşünürdü. *Eğer kıpırdamazsam beni göremezler.*

Tam tersi biçimde, acaba onu görmüyormuş gibi yapsam gözden kaybolur mu acaba diye geçirdi içinden.

Acele etmemeye çalışarak, dönüp, yemek odasına yöneldi. Onun arkasından geldiğini duymamıştı. En azından parke üzerindeki ayak seslerini duyması gerekirdi. Ama hiçbir şey duymamıştı. Fakat omzunun üzerinden dönüp baktığında onun orada olduğunu görebiliyordu.

Koridora çıkmış, gölgelerin arasında öylece duruyordu. Biri boğazını sıkıyormuş gibi nefes almakta zorlanıyordu. Derken panik içinde bu düşüncesinde haklı olduğunu fark etti. Adam iri ellerini

boğazına dolamış, parmaklarıyla damarlarını eziyordu. Elleriyle onunkileri itmeye, kurtulmaya çabaladı. Ama adam onu itip, yere devirmeye çalışıyordu. Adrenalin bedenindeki yoğunluğu arttırırken ani bir hareketle elinden kurtulup, derin bir soluk almayı başardı. Kaçmak için gücünü toplarken de son bir kez dönüp, adamın yüzüne baktı. Yüzü morarmış, şişmiş, dili ağzından sarkan, gözleri donuk, anlamsızca bakan Andy Fallon.

İşte o anda uyanmıştı. Kanepede doğrulurken bilinci de yavaş yavaş yerine geliyordu. Ayağa kalkarken, sendeleyip, sehpanın üzerindeki küçük antika oyuncağa çarparak paramparça etti. Süveterinin boğazını bir hayli sıkan fermuarını gevşetti. Kendini güvende hissetmek için yumuşak, pamuk bir süveter giyinişi. Ama şimdi terden sırılsıklam olduğunu hissediyordu.

Olup bitenleri, daha önce kaç kez benzer şeyleri yaşadığını, daha ne kadar bu şekilde uyanacağını düşününce sarsılarak ağlamaya başladı. Yere çömelip, başını ellerinin arasına alarak umutsuzca sarsılıyordu.

Çok yorgundu. Bedenen, psikolojik olarak ve de zihnen çok yorgundu. Yetersiz uykudan, stresten, kabuslardan ve de hepsinden daha önemlisi suçluluk duygusuyla cebelleşmekten bitip tükenmişti.

Sadece bir an için biri olsa, beni tutup, ayağa kaldırsa, omuzlarımdaki bu yükten kurtulmama yardım etse ne olur, diye düşündü. Aptalca bir fantezi. İstese de istemese de yalnızdı. Kader zaten hep bu şekilde işlerdi. Fikrini de, ne istediğini de neye ihtiyacın olduğunu da sormadan. İşte şimdi de burada, karanlıkta, korkuyla titreyerek, sırtından süzülen terlerin kurumasını bekliyordu. Tek başına. Ağlamamaya çalışıyordu çünkü bu nun bir anlamı yoktu. Ağlamak şu an için kesinlikle muhafaza etmesi gereken enerjisinin heba olması anla mına geleceklerdi. Bu babasının öğrettiği birkaç fayda h dersten biriydi.

Gözlerini kapatıp, kalp atışlarını yavaşlatmaya ve sinirlerini yatıştırmaya yarayan nefes egzersizlerini yapmaya koyuldu. Birden, hiç farkında bile olmadan, sanki anıların güçlü eli gelip omzuna dokunmuş gibi hissetti. Sam Kovac'ın bayanlar tuvaletinin aynasında yansıyan kara gözlerini görebiliyordu. Onun endişesini yeniden hissediyor, sesini duyuyordu. Sadece kısacık bir an için, dönüp, ona sarılmanın, başını göğsüne yaslamanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü.

Kovac tehlikeli sulardan uzaklaşmak için demir atılan korunaklı bir liman gibiydi. Adam o derece güçlü, o derece sağlam gözüküyordu ki, onun dengesini bozacak hiçbir şey yoktur herhalde, diye düşündü. Ya da benim düşünebileceğim hiçbir şey yoktur. O beyninde dolaşıp duran yılanları hissetmesine izin verebileceği tek kişiydi belki de. Ama o bu korkunç yaratıklarla tek başına savaşmaya yazgılıydı. Ve bunu sürdürmeye de kararlıydı. Zaten bunu çok ama çok uzun zamandan beri de yapıyordu. Sadece bu gece... bu gece kendini çok yorgun, çok yalnız hissetmişti.

Derin bir soluk alıp, gücünü toplayarak ayağa kalktı. Karanlıkta, tıpkı bir zombi gibi, pek bir şey görmeden, tüm odaları ister istemez tek tek dolaştı. Aslında görebilmesi mümkün olmayan bir şeyleri aradığının belli belirsiz de olsa farkındaydı elbette. Sonunda oturma odasında, çok uzun yıllar önce çektiği fotoğrafların önünde durdu. Siyah beyaz, doğa fotoğrafları. Güzel, boş, kasvetli ve de ıssız. Bir terapist büyük bir ihtimalle bu fotoğraflara bakıp, fotoğrafçı objektifi kendi iç dünyasına çevirmiş yorumunu yapardı.

Zaman farkında olmadan akıp geçmişti. Fotoğraflara belki beş dakika belki de bir saat kadar öylece durup bakmıştı. Bunun farkında bile değildi. Birden çalan kapı ziliyle irkildi. Hatta o derece korkup şaşırdı ki bunu kabuslarının bir parçası sanıp, hâlâ tam olarak uyanamadığına hükmederek, uyanmak için bir kez daha çaba harcamaya koyuldu.

Zil bir kez daha çaldı. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Ağır adımlarla yürüyüp, kapı deliğinden baktı. Kapının önünde durup, sakin sakin bekleyen kişi Kovac'tı. Acaba bu da beynimin bir oyunu mu diye düşünerek, kapıyı açtı.

"Işıkların açıktı," dedi Kovac neden geldiğini açıklamaya çalışarak.

Savard öylece bakıyordu.

"Uyanık olduğunu düşündüm," dedi. "Yanılmış mıyım?" Farkında olmadan saçlarına dokunup, yaralı gözünü kapatma ihtiyacıyla elini kaldırırken kendine hakim oldu. Ardından üzerine ne giydiğini görmek için belli etmeden başını öne eğdi. "Şey... Sanırım... kanepede uyuyakalmışım."

"Uyandırdıysam özür dilerim."

"Ne istiyorsun, Çavuş?"

Elleri cebinde, omuzları düşük bir halde öylece gözlerinin içine bakan Kovac ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak, "İlk olarak şu soğuktan kurtulmayı," dedi.

Soğuktan kendi de ürperen Savard, hiçbir şey söylemden içeri dönüp, koridora yöneldi. Geçerken koridordaki masanın aynasında yansıyan aksini şöyle bir inceledi. Koyu halkalar, soluk bir ten, darmadağınık saçlar. Tam anlamıyla harap ve bitap bir halde gözüküyordu. Karşısına böyle çıkmaktansa ona çırılçıplak yakalanmayı yeğlerdi. En azından o zaman adam zihinsel sağlığını merak etmek için yüzüne bu derece dikkatle bakamazdı.

"Sizi önemli bir şeyden alıkoymuyorum, değil mi?" diye sordu ciddi bir tonla.

İçimdeki şeytani güçlerle uğraşmamı saymazsak hayır, diye düşündü. "Burada ne işiniz var?"

"Geçiyordum."

Yan gözle adamın aynadaki aksine baktı. Dikkatle her hareketini izliyordu. Hızla döndü. Bu hareketi boynunun feci şekilde ağrımasına neden olmuştu. Yüzünü ekşiterek, "Plymouth senin yetki alanının dışında," dedi.

"Görevde değilim. Burada dostlarım var. John Quinn. Onu tanır mısınız?"

"Adını duydum."

"Ona sizin Andy'yle ilgili birkaç sorum vardı. Onun hâlâ tek başına ve isteyerek öldüğü konusunda ikna olmadığım yerler var. Kaza da olabilir örneğin," diye açıkladı. "Ama kazaysa tek başına değil demektir. Bu da birinin onun öldüğünü görünce oradan uzaklaştığı anlamına gelir. Ben de onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Çünkü o kişiye sorulması gereken çok sorum var."

Savard yastığın yanağında neden olduğu kırışıklığı ovaladı. Ama saçına bir kez daha dokunmaktan da kendini alamamıştı. *Savunmasızsın,*kelimesi tıpkı bir çekiç gibi beynine vuruyordu.

"Bay Quinn ne dedi?" Bir türlü doğrudan Kovac'ın yüzüne bakamıyordu. Sanki göz teması kurmayınca adam onun ne kadar kötü durumda olduğunu anlamayacaktı. *Eğer kıpırdamazsam beni göremez...*

"Bazı düşüncelerini paylaştı benimle," dedi Kovac biraz yaklaşarak. "Aslında bu psikoloji işlerinden pek anlamanı. Bence insanlar bazen sadece kötü oldukları için korkunç eylemler gerçekleştirir. Saatlerce oturup psikolojilerini anlamaya çalışmanın bir yararı yoktur. Ama yine de geçmişinin etkisiyle bir takım eylemlere kalkı-şıldığı da yok sayılamaz elbette."

"Profil çıkartmak birçok önemli suçlunun yakalanmasını sağlamıştır," dedi Savard. "Ama sen önemli bir suçlunun peşinde değilsin ki. Tanrı aşkına sen bir suçlunun bile peşinde değilsin."

"Fallon ailesi bunu hiç istemezdi herhalde. Düşünsene bir hafta içinde aynı aileden iki kişi birden öldü," dedi Kovac. "Her neyse, dostumun evinden tam çıkıyordum ki aklıma siz geldiniz, Teğmen."

"Neden?"

"Cenazede size dosyalara bakabilme fırsatı buldunuz mu diye sormayı unutmuşum. Fallon'un Curtis-Ogden soruşturmasına dair dosyaya yani."

"Şimdi de bana Ogden'in Andy'nin gizli homoseksüel aşığı olduğunu mu söylemeye çalışacaksın? Bu da onun potansiyel seri katil olduğu anlamına gelecek, öğle mi? Sizin sağduyunuzu kaybetmeye başladığınızı düşünüyorum artık, Çavuş."

"Ben sadece tüm olup bitenleri daha net biçimde anlayabilmek için araştırmamı genişletmeye çalışıyorum. Hepsi bu. Çünkü bu meslekte uzun yıllar önce şunu öğrendim. Eğer bir tünelde ilerliyormuş gibi burnunuzun dikine gider, etrafınıza doğru dürüst bakmazsanız, bulmacanın çok önemli parçalarını gözden kaçırma olasılığınız vardır. Eğer tüm resmi göremiyorsan her şeyi araştırdığına nasıl emin olabilirsin ki? Doğru dürüst bakmadan bu mümkün olabilir mi?"

Oturma odasından, dönüp çalışma odasına doğru baktı. Oraya koşup, kapıyı da ardından kapatmayı öyle çok istiyordu ki. "Bakmadım. Fırsatım olmadı."

Kovac bir kez daha yüzünü dikkatle inceleyerek, "Oturabilir miyiz?" diye sordu. "Dinlenmeniz gerek, Teğmen. Bunu gücenin diye söylemiyorum ama yorgun gözüküyorsunuz."

"Size oturmanızı söylemem, aynı zamanda istediğiniz kadar kalmanızın da benim için bir sakıncası olmadığı anlamına gelecek," diye açıkladı Savard. "Ama sakıncası var."

Adam hakareti omzunu silkerek karşıladı. "O zaman siz oturun. Ben ayakta durayım. Çok bitkin gözüküyorsunuz."

Ve hem de aynı günde üçüncü kez, ellerini üzerinde hissetti. O da buna izin vermişti. Omuzlarından adeta iterek, arkasındaki kanepeye oturttu. Kendini savunmasız kırılgan küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Ona gitmesini söyleyebilirdi ama bir parçası da bunu istemiyordu. Öfke ve utanç yani şu an için kesinlikle uzak durması gereken iki duygunun çatışmasını tüm benliğiyle hissediyordu.

"Andy'nin evinde incelemelerde bulunduğumu biliyorsunuz," dedi Kovac. "Ofisinde Curtis-Ogden soruşturmalarının dosyalarının bir kopyası var mı diye baktım. Onun neler bulduğunu, araştırmasını hangi noktada yoğunlaştırdığını görmek istedim. Böylece onu tehdit eden birileri olup olmadığını, nasıl kararlara vardığını filan görme fırsatım olacaktı. Ama böyle bir dosya filan bulamadım. Ayrıca bilgisayarı da ortalıkta yoktu. Bir IBM marka dizüstü bilgisayar. Siz biliyor musunuz? Bürosunda bırakmış olması mümkün mü?"

"Bilmiyorum. Zannetmem. Belki otomobilinde bırakmıştır. Belki kaybetmiştir. Belki çalınmıştır."

"Belki benim gibi birinin görmemesi gereken şeyler olduğunu düşünen biri tarafından çalınmıştır." Masanın üzerindeki küçük, işlemeli Meryem Ana heykelciğini alıp, incelemeye koyuldu.

Savard iç çekerek, "Dosyaya yarın bakacağım. Hepsi bu kadar mı Çavuş?"

"Hayır."

Heykelciği bir kenara koyup, yanına sokuldu. Çenesini usulca tutup, başını kaldırıp, doğrudan gözlerinin içine baktı. "Nasılsınız?"

Kalbim ağzımdan fırlayacak gibi. Başım dönüyor. Kendimi savunmasız hissediyorum. Tanrım yine o kelime.

"İyiyim. Yorgunum. Yatmak istiyorum."

İşaret parmağını özenle şiş gözünün üzerinde gezdirdi. Tıpkı o sabah ofiste yaptığı gibi. Sağa sola. Yukarı aşağı. Çenesindeki elini de hâlâ çekmemişti.

"Gücenmeyin ama Teğmen," dedi fısıltıyla. "Sizin gibi güzel bir kadın için şu an oldukça korkunç gözüküyorsunuz."

Savard bir kaşını kaldırarak, 'Ya, buna neden güceneyim ki?"

Kovac ona yanıt vermedi. Gözlerini kaçırıp, başını eğdi. Ama eli hâlâ çenesindeydi. Bakışları bir an için çenesine kaydı. Savard da bu sırada solukları hızlanmasın diye büyük çaba harcıyordu.

"Siz," diye başladı fısıldayarak, "Çok güzelsiniz."

Başını çevirdi. Kalbi yerinden çıkak gibi çarpıyordu. "Artık gitmelisiniz, Çavuş."

"Gitmeliyim," diye kabullendi o da. "Ama gitmeden önce sizden tek bir şey istiyorum."

Kalan tüm gücünü toplayan Savard o her zamanki sert ifadesini takınmayı başardı. Ama bu Kovac'ın bir milim bile geri çekilmesini sağlamamıştı.

"Bundan sonra bana Sam der misiniz?" dedi hafifçe gülümseyerek. "Sadece bunu duymak istiyorum sizden."

Ben istemiyorum, diye düşündü yüreğinin bu şiddetli çırpınışından korkarak. Onu isteyemem. Ona ihtiyaç duyamam.

"Artık gitmelisiniz... Çavuş Kovac."

Bir süre hiçbir şey yapmadı. Savard da adamın ne düşündüğünü anlayamadan, nefesini tutmuş bir halde ona bakıyordu. Sonunda elini çekti. Bir adım uzaklaştı.

"Beni arayın," dedi. "Eğer dosyalarda bir şey bulursanız lütfen arayın."

O da ayağa kalktı. Kendini inanılmayacak derecede bitkin hissediyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kovac tam kapının eşiğine gelmişti ki, duraksadı.

"İyi geceler... Amanda," dedi. Yine hafifçe gülümsedi. "Ben yine de elimden geleni yaptım."

Soğuk daha çıkar çıkmaz içine işlemişti.

Savard hemen kapıyı arkasından kilitlemiş, sonra da parmaklarının temasının neden olduğu sımsıcak duyguların etkisiyle öylece kalakalmıştı. Yaşlar gözlerini adeta yakıyordu.

Yavaşça merdivenleri çıktı. Yatak odasındaki başucu lambasını söndürmemişti. Tüm gece de söndürmeye niyeti yoktu. Geceliğini giyip, yatağına girdi. Komodinin üzerinden bir sakinleştirici tablet alıp, birkaç yudum suyla içti. Sonra dikkatle, sol tarafına doğru yattı. Yastığına sarılarak, gözleri açık, uyumayı beklemeye koyuldu. Yalnızlık hissi o derece yoğundu ki onu fiziksel bir varlığa sahipmiş gibi algılıyordu.

İyi geceler... Sam…

23.
BÖLÜM

LISKA TÜM YAŞADIKLARININ bir kabus olmasını diliyordu. Hem de hepsinin. Muhbirinin komadaki bir transseksüel olmasından, tüm geceyi buz gibi bir geçitte geçirmesine ve Speed'in evde onu beklediği düşüncesine kadar hepsi bir kabus olmalıydı.

Kaldırıma kar araçlarının güzergahlarını tıkamamaları için yapılan uyarıyı Speed'in otomobili yüzünden pek dikkate alamadan park etti. Neredeyse otomobilinin kar küreme aracı tarafından paramparça edileceğine ve de yüklü bir ceza ödemek zorunda kalacağına emindi. Lanet olsun, diye düşündü otomobilden inerken. En azından yeni bir otomobil almak için sigortadan para alabilirim böylece. Yakın gelecekteki terfi imkanını da düşünerek, belki ikinci el bir Chevette alırım diye geçirdi içinden.

Masa lambasının ışığı iyice kısıktı. Televizyonda Kickbox yaparak ruhsal arınmanın ve nefis hakimiyetinin nasıl sağlanacağını anlatan bir program vardı. Speed'le R.J. yan yana uyuyakalmışlardı. Çocuğun üzerinde Örümcek Adam pijaması, bir elinde de Cartman el kuklası göze çarpıyordu.

Liska farkına varmaya başladığı bir takım duyguların varlığından nefret ederek bir süre onları izledi. *İstek, pişmanlık, ihtiyaç.* Tüm bu duyguların hepsinin birden üzerine bir gecede gelmesi ne kadar büyük bir haksızlıktı. Elini ağzına götürüp, bu hisler birer şeytani güçmüş gibi, onlarla savaşmaya koyuldu.

Lanet olsun sana. Bu kelimeler ağzından çıkmış mıydı yoksa sadece düşünmüş müydü, kendine mi söylüyordu yoksa eski kocasına mı, farkında bile değildi.

Speed bir gözünü aralayıp ona baktı. Ardından oğlunu kontrol etti. Ardından dikkatle ve de yavaşça doğrulup, R.J.'nin üzerini sandalyeden aldığı battaniyeyle örttü.

"O kadar mı kötü?" diye sordu yanına geldiğinde.

Bunu bakışlarındaki, duruşundaki tuhaflıktan söylüyor olmalıydı. Ama Liska yine de soruyu kendi arzu ettiği biçimde yorumlayarak, hemen araştırdığı olayı sorduğu biçiminde değerlendirdi. "Muhbirim ancak Pi-casso'nun sevebileceği bir yüze bürünmüş olarak acil serviste yatıyor. İki görgü tanığının ifadesine göre ki bunlardan biri az daha muhbirimin çantasını çalıyordu, adam levyeli iki ninjanın saldırısına uğramış."

"Ninjalar levye kullanmaz. Nunçaku olmasın sakın?"

"Ne kadar sevimlisin Speed. Ama şimdi senle hiç uğraşacak halde değilim."

"Bu sevimliliğimin hoşuna gittiğini sanıyordum. Hayır, sevimlilik iyi vasıflarımdandır da."

Liska başını çevirdi.

"Hadi, yapma. O kadar da kötü olamaz."

"Kötüden de beterdi," diye fısıldadı.

"Konuşmak ister misin?"

Bunun tercümesi: Bana güvenmek, açılmak ister misin"? Omuzlarındaki yükün taşınmasına yardımcı olmama izin verir misin?

Evet, ama kendime bunun için izin vermeyeceğim.

"Nikki," diye mırıldandı biraz fazla yaklaşarak. Sıcacık eliyle yanağına dokunup, diğeriyle yavaş yavaş saçlarını okşamaya koyuldu. Sonra elini usulca sırtına indirip, kadını kendine doğru çekti. "Her zaman sert kadını oynamak zorunda değilsin."

"Hayır, buna mecburum."

"En azından bu gece değilsin," diye mırıldandı. Dudakları neredeyse yanağına değecekti.

Ona yaslanmamak için büyük çaba harcıyordu. Ama diğer taraftan teslim olmaya, başını omzuna yaslamaya o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki.

"Bu kadar kötü olan ne?" diye sordu.

Beni önünde sonunda hayal kırıklığına uğratacağını bilmek. Buna izin vermeyerek yanlış bir şey yaptığımdan korkmak. Ama yine de sana böyle bir şans vermeyeceğim. Çünkü beni incitmenden bıktım artık.

Gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak, "Onun, zamanında orada olamadığım için ölebileceğim düşünmek çok kötü," dedi.

"O birilerini gammazlamaya çalışan herifin teki, Nik. Onu bu yüzden dövdüler. Senin yüzünden değil."

"Ama orada olsaydım..."

"Aynı şey başına başka bir zaman gelirdi."

"Yaşayıp yaşamayacağını bile bilmiyorum. Ayrıca yaşamak istemeyebilir," dedi. "Ona neler yaptıklarını bir görseydin Speed. O kadar korkunçtu ki."

"Yapma bunu kendine, Nikki. Sen de biliyorsun bu üzüntünün bir manası yok."

Bir polis bu tür duygulara teslim olmamayı daha en başında öğrenirdi. Zira cinnete uzanan yol bu tür suçluluk duygularıyla

doluydu. Ibsen'in saldırıya uğradığını bildirmek için aradığında Kovac da benzer şeyleri söylemişti. Yine de kendini suçlamamak o derece kolay değildi. Neticede Ibsen onunla buluşmak için oradaydı.

"Yüzündeki her bir kemiği kırmışlar," dedi. "Kolunu, köprücük kemiğini, kaburgalarını, bir dizini. Sonra da levyeyi anüsüne sokmuşlar."

"Aman Tanrım."

Bunları söyledikten sonra derin bir soluk alıp, asıl yüreği burkan habere geçti. "En kötüsü de şu. Sanırım bunu yapanlar polis."

Speed hiçbir şey söylemeden öylece kalakalmıştı. Ama Liska adamın kalp atışlarının birden hızlandığını çok net biçimde fark etti. "Tanrım, Nikki, sen nasıl bir işin içindesin böyle? Diğer polislerin yaptıklarını..."

"Doğru olmasını ben de istemiyorum," dedi. "Ayrıca hiçbir şekilde bu işe bulaşmak arzusunda da değilim. Neticede bizlerin iyiliğin, doğruluğun tarafında olmamız beklenir. Ben de bunun aksini kanıtlayanlardan biri olmak istemiyorum."

Böylesi bir şey düşünmek bile onun için öylesine tiksindirici bir şeydi ki bir an için damarlarındaki kanın bu fikre istilacı bir virüse gösterdiği tepkiye benzer şekilde savunmaya geçtiğini hissetti neredeyse. Speed kollarını boynuna doladı. Ona izin vermişti. Çünkü gece yarısıydı. Çünkü kendini çok yalnız hissediyordu. Çünkü sadece bir anlık bir şeydi bu. Çünkü adamın dokunuşuna, kokusuna aşinaydı. Çünkü o gidince tüm yükü omuzlarında taşımak zorunda kalacaktı.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı aslında olayı kastetmediğini gayet iyi bilerek. O birisine ihtiyaç duymaktan, her zaman sert olma zorunluluğundan, çelişkilerden, gözlerini yakan yaşlardan ve iç dünyasıyla eski kocası arasındaki çatışmadan nefret ediyordu.

"Neden bunu yapanların polis olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu sevgilisinin kulağına nameleri fısıldayan bir âşık edasıyla.

"Çünkü benimle yoldan çıkmış bir polis hakkında konuşacaktı."

"Belki de bu tesadüftür. Neticede o tür giysilerle sokaklara çıkanlar bazı yerlerde tüm nefretleri üzerlerine çeker."

Biraz geri çekilip, yüzüne baktı. "Evet. Ben tesadüflere inanırım. Noel Baba'ya da. Paskalya Tavşanı'na da."

Uzaklaşıp, oğlunun üzerindeki battaniyeyi düzeltti. Ardından gidip, televizyonu kapattı.

"Bunlar hâlâ şu geçenlerde ölen İçişleri müfettişiyle mi ilgili?" diye sordu Speed.

"Kısmen." Neredeyse kahkahayı basacaktı. "Kapanmış bir cinayet ve kapanmış bir intihar olayıyla ilgili daha çok. Bu konuda konuşmak isteyen birinin öldürü-lesiye dövülmesi garip, değil mi?"

"Kimi arıyorsun?"

"Resmi bir polis memuru. Sen tanımazsın," dedi ardından dönüp, onu polislere has bir dikkatle tepeden tırnağa süzmeye koyuldu. Ayağında çorapları, sert karnını iyice ortaya çıkartan kot pantolonu, insanı kıskandıracak derecedeki kaslarını sergilemesine olanak tanıyan tişörtüyle o da öylece Liska'yı izliyordu. İçindeki polis bir kez daha baskın çıktı. "Belki de tanıyorsundur. Sanırım bir spor salonuna gidiyorsun. Bu adamın da ağırlık çalıştığı belli."

"St. Paul'e mi geliyormuş?"

"Çoğu polis oraya gibi sen de oraya takılıyorsun, değil mi?"

"Çünkü orası ücretsiz. Maaşımı dikkatli harcamalıyım. Sorumluluklarım çok fazla."

"Bu sorumlulukların ne olduğunu hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı Liska. "Hiç kanıt görmediğimden olsa gerek."

Speed karşılık vermek için ağzını açıyordu ki Liska elini kaldırıp, onun konuşmasına engel oldu. R.J. oradaydı. Uyuyordu. Ama ne kadar derin uyuduğunu, bilinçaltının neyi duyup neyi duymadığını kim bilebilirdi ki. Speed'le çocukların yanında kavga etmemeye çalışmıştı. Aslında bu konuda her seferinde başarısız olmuştu ama yine de çabalamaktan vazgeçmeyecekti.

"Özür dilerim," dedi. "Benim suçum. Bu gece biraz gerginim. Sadece üniversitedeki Steele Spor Merkezi'ne giden çok polis gördüm. Bu yüzden bir an için bu adamı orada görmüşsündür belki diye düşündüm."

Bir süre öylece durdu. İncinmiş gibiydi. Liska bunu adamın yüzünden rahatlıkla okuyordu. R.J. de haksızlığa uğradığını düşündüğünde aynı şeyi yapardı. Şimdi de eski kocasının ne kadar kırıldığını, alındığını gösterebilmek için elinden geleni ardına koymadığım görüyordu.

"Özür dilerim dedim ya," diye tekrarladı.

"Elimden geleni yapıyorum, Nikki," dedi ağır yaralanmış biri gibi konuşarak. "Çocuklar konusunda da sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Ayrıca elime para geçer geçmez..."

"Biliyorum..."

"Ama yine de bana saldırmaktan geri durmuyorsun. Neden böyle yapıyorsun, Nikki? Benden gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun? Yoksa bana karşı bir şeyler hissetmekten korktuğun için mi böyle bir savunma mekanizması geliştirdin kendine?"

Tam üstüne bastın, diye düşündü. "Sadece alışkanlık."

"Kurtul o zaman," diye fısıldadı gözlerini gözlerine dikerek. Ardından yanına sokulup, yavaşça yanağını okşadı. "Sana değer veriyorum, Nikki. Bana bu kadar ters davransan da bunu söylemekten de çekinmiyorum."

Eğilip, dudağına bir öpücük kondurdu. Yumuşak ve de hızlı bir öpücük. Çünkü daha fazla uzatmadan hemen uzaklaşmıştı. Liska yüreğinin ağzından fırlayacak derecede hızlı çarptığını hissediyordu.

"Dikkatli ol, Nikki," dedi uzaklaşırken.

Olayda mı seninle olan ilişkimde mi? diye sormak isterdi. Sonra her ikisi de, diye düşündü.

"Meslektaşlarını soruşturmaya başladığında çok ciddi sayıda düşman edinirsin."

"Ama o benim düşündüğüm kişiyse ona meslektaşım diyemeyeceğim doğrusu."

Speed antreye doğru yönelirken o da tek yoğunlaşmam gereken düşünce bu, diye düşündü. Speed eğilip, botlarını giyip, montunu üzerine geçirdi. Ogden bir katilse, bir insanı böylesine dövüp, levyeyle acımasızca tecavüz edecek kadar insanlık dışı biriyse, polis rozeti taşıdığını düşünmek insanı çileden çıkartıyordu.

"Elinde ne var? Elle tutulur bir kanıtın var mı?"

Liska başını iki yana salladı. "Hisler, şüpheler, kuruntular. Ama bugün muhbirimin bana bir şeyler söyleyebileceğini umuyordum. Ayrıca o polisin uyuşturucu kullandığını da sanıyorum. Hiçbir şey bulamazsam belki en azından onu narkotikçilere teslim edecek bir şeyler bulurum," dedi zoraki bir ifadeyle gülümsemeye çalışarak.

"Eğer bu adam kas geliştirici bir takım ilaçlar kullanıyorsa bazen öfkesini kontrol edemiyor olması mümkündür," dedi Speed. "Bu da çok tehlikeli elbette."

"Bu benim için hiç de yeni bir haber değil. Neyse, çocuklara göz kulak olduğun için teşekkürler. İlgilendiğin için de."

"Benim istediğim böyle kuru bir teşekkür değil," dedi Liska'nın beline sarılarak. Kollan boynuna dolanıp, dudakları dudaklarıyla buluşurken Liska geri çekilme fırsatı bulamamıştı. Üstelik bu seferki

öpücüğün usulcacık olduğunu söylemek pek mümkün değildi. Ateşli, istek ve arzu dolu. Speed geri çekildiğinde dudaklarının kavrulduğunu hissetti.

Bir saniye sonra kapının önündeydi. Liska otomobilinin kapanan kapısının sesini, motorun gürültüsünü, ardından da giderek uzaklaşmasını dinledi. Ancak ondan sonra parmaklarını dudaklarına götürebildi.

"Başımı yeniden belaya sokmak niyetinde değilim," diye mırıldandı.

Dönüp R.J.'ye baktı. Uykusunu bölmemeye karar verip, ışığı kısık bırakarak, uyuyup, hoş rüyalar görebileceğini hiç sanmasa da yatağına yöneldi.

Telefon çaldığında saat 3.19'u gösteriyordu.

"Alo?"

Hattın diğer ucundan sadece kuvvetli bir soluk duyuluyordu. Belki de bu duyduğu kendi soluğu bile olabilirdi.

Derken nefeslerin arasında, öyle bir fısıltı duydu ki, kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Uyuyan yılanın kuyruğuna basma.”

24.
BÖLÜM

FOTOĞRAFLAR SADECE MASA lambasının sarı ışığının aydınlattığı çalışma masasının üzerine serilmişlerdi. Odada çıt çıkmıyordu.

Belirli bir düzen içindeydiler. Tükenen hayat, sıçrayan kan. Parçalanan kemikler. Yaşamın sona erişi. İnsan bedeninin ne kadar kırılgan olduğunun kanıtı. Soyut. Şiddet dolu. Acıklı hatta dokunaklı.

Çok kolayca bitmişti her şey.

Şeytani bir güç gerekiyordu elbette ama... yine de bu kadar kolay olmamalıydı belki de. Görünüş etik değerlere öylesine aykırıydı ki böylesi bir infazın gerçekleşmesi olanak dışıydı.

İnfaz.

Bu kelime geçmişte kalmış birçok duyguyu hatıra getirdi. Pişmanlık, nefret, rahatlama, heyecan. Korku. Yapılanların korkusu, o son anda hissedilen delice heyecanın korkusu, insani, uygar değerlerin bambaşka şeylerle yer değiştirebileceği korkusu... Belki de bu değişiklik çok uzun zaman önce gerçekleşmişti bile.

Bu doğru olsaydı uykuya dalmak bu denli zor olmazdı.

<u>25.</u>
BOLUM

***GÖZLEM: OTOPSİYLE GÜNE BAŞLAMAK** hiç de iyi bir yöntem değildir.*

Kovac masasına yerleşip, çamura benzeyen kahvesini yudumlarken bunu düşünüp duruyordu. Liska ortalarda yoktu. Büro kısa bir süreliğine de olsa sessizliğe gömülmüştü adeta. Kimse tarafından görülmeden içeri girmişti. Buna da çok memnundu. Zira kendine gelebilmek, şöyle bir toparlanabilmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Mike Fallon'un olay mahallinde çekilen fotoğraflarını son birkaç gündür elinden düşürmediği evrak zarfının içine yerleştirdi.

İçinde bitip tükenmek bilmeyen bir huzursuzluk duygusu vardı. Ne olduğunu bir türlü anlayamadığı, peşini bir gölge gibi hiç bırakmayan garip bir huzursuzluk. Adli tıptan gelen raporu dikkate alıp, olaya cinnet sonucu intihar açıklaması yapsa konu kapanmış olacaktı. Gerideyse sadece bu berbat his kalacaktı. Bir de kafasını belki de sonsuza dek kurcalayacak Neil Fallon'un olay mahallindeki hali.

Kovac zarftaki fotoğrafları yeniden çıkartıp, acaba bir şeyler kaçırıyor muyum, diye düşünerek bir kez daha incelemeye koyuldu. Aslında buna pek de ihtimal vermiyordu. Demir Mike'ın yaşamına son vermeyi seçmiş olması gayet mantıklı bir açıklamaya benziyordu doğrusu.

Bu düşünceyle baktığı fotoğrafların neredeyse yirmi yıldır tanıdığı birine ait değilmiş de soyut birer sanat eseriymiş gibi görmeye başlıyordu. En azından bu fotoğraflara bakmak, dostunun otopsi masasına yatırılıp, kesilip biçilmesini izlemekten kolaydı.

Hennepin Adli Tıp Merkezi'nden Maggie Stone gerçekleştirmişti otopsiyi. Gizli bir takım silahlar taşımak, saç rengini her altı ayda bir değiştirmek gibi tuhaf huyları vardı ama Stone alanının en iyisiydi. O bir şey söyledi mi doğru olduğuna emin olabilirdiniz. Kovac'la aralarında uzun yıllara dayanan bir dostluk vardı. Bu da Kovac'ın zaman zaman ondan bir şeyler istemesine olanak veriyordu. Mesela içeri girip, otopsiyi yakından izlemesine izin vermek gibi. Stone cesedi gözünü bile kırpmadan incelemişti. Bunca yılı cesetlerle, iç organlarla uğraşarak geçirdiğinden neredeyse hiçbir durum karşısında irkilmesi mümkün değil gibi duruyordu.

Bu yüzden de Kovac içeride Stone'la yardımcısı Lars'ın ayakaltından çekilip, bir köşede çelik masada işlerini bitirmeleri izlemişti. Sabah sabah çok iyi gelmişti bu doğrusu.

Liska, asık bir yüzle bölmeye daldı. Dışarıda hava biraz ısınmasına rağmen yüzü bir hayli solgundu. Hiçbir şey söylemeden çantasını masanın üzerine bırakıp, mantosunu çıkarmaya koyuldu.

"Adamın nasıl?"

"Yaşayacak gibi gözüküyor. Hastaneden geliyorum."

"Bilinci açık mı?"

"Hayır. Ama bir fetüs pozisyonunda da yatmıyor. Bu yüzden ciddi bir beyin hasarı olmadığını düşünüyorlar. Kırık kemikler iyileşir. Zaten kolostominin de bir önemi yok, değil mi?" dedi alaycı bir ifadeyle. "Fil adam gibi gözükmenin de. Nasıl böyle acımasız olabilirler, Tanrım."

"Bunu ona yapan sen değilsin, Tinks," dedi Kovac ciddi bir ifadeyle.

Liska yüzüne bakmadan, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Ben de kendime aynı şeyi söyleyip duruyorum. Ama onu hastanede o halde görünce..." Derin derin iç çekti. "Eğer zamanında orada olabilseydim..."

"Kendini suçlaman hiçbir şeyi değiştirmez, ufaklık. O seçimini kendi yaptı. Sen de elinden gelenin en iyisini."

Liska başıyla onayladı. "Yine de çok sinir bozucu. Ama üstesinden geleceğim elbette."

"Buna eminim. Ayrıca ihtiyacın olduğunda yanında olduğumu da unutma."

Gözlerinde yaşlar belirirken sevgi dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Teşekkürler."

"Ortaklar ne işe yarar? Birbirimizi kollamalıyız."

"Beni ağlatma Kovac," dedi gülümseyerek. "Yoksa canını yakmak zorunda kalacağım."

"Dikkatli ol," diye uyardı Kovac. "Hoşuma gidebilir. Unutma ben yalnız bir erkeğim." Duraksadı. "Peki, davaya atandın mı? Durum ne?"

"Leonard'la konuşmam gerek," dedi Liska yüzünü ekşiterek. "Ibsen benim muhbirimdi. Olay mahalline de ben gittim. Bu işin peşini bırakmamı salık veren bir telefon alan da benim."

"O da her şeyin üzerine tuz biber oldu. Eğer bu sıradan bir saldırı olsaydı böyle bir telefon almazdın."

Liska da aynı fikirdeydi. "Maalesef. Ama en azından İçişleri'ne gidip, Curtis soruşturması tutanaklarına erişme talebinde bulunmak için elimde bir şeyler var. Neticede korkulacak bir şey olmasa neden biri beni arayıp, kapanmış bir dosyayı açmamam için beni tehdit etsin ki?"

"Arayanın numarasını öğrenebildin mi?"

"Arama telefon kulübesinden yapılmış. Anlaşılan bay kısık sesin birkaç beyin hücresi var. Telefon kulübesinin civarında bir görgü tanığı bulabileceğimizi de hiç sanmıyorum açıkçası."

"Peki ya Ogden'le Rubel'i olay sırasında başka bir yerde gören var mı?"

Liska tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Var ,ama... Rubel'in bodrumunda bilardo oynuyorlarmış. Bil bakalım kiminle? Cal Springer."

"Ne hoş."

"Eğer ikisinin söylediğini bilirse Springer olay sırasında Ay'da olduğuna bile yemin eder. Springerın pis işler yaptığına dair ellerinde kesin bir şeyler olmalı," dedi Liska. "Her neyse, Ibsen olayında Castleton görevlendirildi. O da devriye şefi de Leonard tarafından görevlendirilmem halinde benimle seve seve çalışacaklarını söylediler."

"Leonard İçişleri'nin soruşturmalarına burnunu soktuğun için kıçına tekmeyi basmazsa."

Liska omuz silkti. "Adam sadece benimle konuşmak istiyor. Ne suçum var? Duyduğuma göre tüm emniyet çalışanları adamla alay etmiş. Kimse onun AİDS komplo teoriklerini dinlemek istememiş."

"AIDS'li olan kim?"

"Eric Curtis, HIV pozitifmiş. Bu da yeni bir soru işareti değil mi? Adamın hastalıklı kanının üstlerine sıçramasından bile çekinmemişler. Ne kadar nefret dolu bir homoseksüel düşmanlığıymış be!"

Kovac kaşlarını çatarak Curtis cinayeti nedeniyle tutuklu olan adamın ziyaretini düşündü. "Verma da AİDS."

"Ama onu Verma öldürdüyse beni bu işten uzak durmam için kim uyarıyor? Neticede herif cezaevinde, değil mi?"

Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar.

Sandalyesinde bir sağa bir sola sallanan Kovac, "Hâlâ bunu Ogden'in yaptığını düşünmek istiyorum."

"Ben de. Bunu ispatlamak için çalışıyorum zaten."

"Dikkatli ol."

Başını salladı. "Mike'ın otopsisi ne oldu?"

"Şimdiye kadar bir ilerleme yok. Tırnaklarının altından kirden başka bir şey çıkmadı. Ellerinde birkaç morluk var ama pek kendini savunmak için olmuş gibi durmuyor açıkçası. Ayrıca kısa bir süre önce hepimizin gözü önünde düşmüştü. Cildin kendini kolayca yineleyeceği yaşta olmadığından bu morlukların o düşüşüne ait olduğunu varsayabiliriz. Bu nedenlerden dolayı Stone şüpheli bir durum olmadığı kanaatine varacaktır. Zaten bedenin konumu dolayısıyla ellerin içi de mosmor kesilmiş."

"Peki ya barut izi?"

"Her iki elde de mevcut. Tabii bu bir başkasının silahı eline zorla tutuşturmadığı anlamına gelmez ama biz de tersini kanıtlayanlayız."

"Yani hiçbir şey yok elimizde," dedi Liska. "Stone bunun intihar olduğunu rapor edecek."

"Laboratuar raporu gelinceye kadar hiçbir şey yapmaz. Ayrıca bana tam bir rapor isteyeceğinin de sözünü verdi. Çünkü bu tür raporlarda bazen çeşitli şeylere bakılması unutuluverir. Anlıyorsun değil mi?"

Liska gülümsedi. "Doktor Stone'un en azından sen varsın diye elinden geleni yapacağına eminim, anlıyorsun, değil mi?"

Kovac yanaklarına ateş bastığını hissediyordu. Ama o anda gözünün önünde Maggie Stone değil de Amanda Savard belirmişti. Çenesini tutup, kadını gözlerinin içine bakmaya zorlarken, o gözlerde gördüğü anlamı düşündü. Savunmasız. Kendini surat asmaya zorladı. "Para kazanmak için insanları kesen bir kadınla yatmam ben. Her neyse, o bize biraz zaman kazandıracaktır. Ama açıkçası bize bir mucize filan lazım. Ondan ayrıca Andy Fallon'un otopsi kayıtlarını bir kez daha incelemesini rica ettim. Upshaw'un bir halt beceremediğini düşünerek."

"Mucize mi lazım?" diye sordu Elwood bölmeye dalarken. Gömlek, kravatının üzerine kalın yün bir kazak geçirmişti. Bu da adamın tam bir kıllı mamut gibi görünmesine neden oluyordu.

"Karşılığında ruhumu satarım," dedi Kovac.

"İyi de mucizelerin bizim tarafımızda olan güçler tarafından gerçekleştiği düşünülürse, ruhunu şeytana satman çelişki olmaz mı?" diye sordu Elwood.

"Eğer ağzındaki baklayı çıkarmazsan bu çelişkiyi gidip şeytana bizzat anlatma fırsatın olacak."

"Bir komşusu çarşamba gecesi geç saatlerde Mike'ın evinin önünde Neil Fallon'un kamyonetini görmüş. Daha ayrıntı isterseniz hemen söyleyeyim, yüz bir numaralı komşusu. Ben de resmi polisin komşularla yaptığı görüşmeleri bir kez daha gözden geçirdim. Yüz bir numaranın da kapısını çalmışlar ama o sırada kadın dışa-rıdaymış. Kapıyı temizlikçi açmış. Ama ben onu bugün aradım ve bingo."

Kovac doğrulurken, "Hem de nasıl," dedi.

"Kamyoneti görmüşler ama silah sesi duymamışlar, öyle mi?" diye sordu Liska kuşkulu bir ifadeyle.

"Kadın duyma sorunları olan bir uykusuzluk müptelası," dedi Elwood. "Seksen üç yaşında. Ama gayet dinç."

"Peki ya gözleri?"

"Sehpasının üzerinde lens kapları gördüm. Demek ki onlarla gayet iyi görüyor."

"Işık?"

"Evde tavandan aydınlatma var. Bu da her tarafın aydınlanmasını sağlıyor. Mahalle gözetleme ekibinin şefiymiş zaten. Kamyonetin kime ait olduğunu bilmiyormuş ama yine de plakayı almış."

"Leonard beni kovunca sakın yerime onu almasın?"

"Onu çıkarken de görmüş mü?" diye sordu Kovac.

"Bir otuz iki."

"Bu bizim hesapladığımız saatten biraz erken. Ama yine de olabilir elbette."

Kovac Mike Fallon'un fotoğraflarını çekmecesine atıp, boş bilgisayar ekranına bakmaya koyuldu.

"Neil Fallon'u sorguya getir," dedi Elwood'a dönerek. "Ben de Leonard'a müjdeyi vereyim."

"BU SAÇMALIK DA ne demek oluyor?" diye bağırdı Neil Fallon.

Dükkanından iki resmi polis nezaretinde alınmıştı. Üzerinde Kovac'ın onunla kardeşi hakkında konuştuğu gün giydiği aynı kirli tulum vardı. Elleri de motor yağı içindeydi.

"Tanrı aşkına, kardeşimle babam öldü benim. Sizse bana lanet bir sanıkmışım gibi davranıyorsunuz!" diye bağırıp duruyordu Fallon sorgu odasında bir aşağı bir yukarı dolaşarak. Jamal Jackson'un Kovac’ın başını yardığı odadaydılar. "Ne bir açıklama ne bir özür..."

"Sen lanet bir sanıksın zaten," diye bağırdı Kovac. "Saldırı suçlamasını biliyoruz, Neil. Bizim kontrol etmeyeceğimizi mî düşündün? Şimdi açıklama yapıp, özür dileme sırası kimde sence?"

Kovac ellerini göğsünde kavuşturup, tek tarafı ayna diğer tarafı cam duvara yaslanarak Fallon'un tepkilerini izlemeye koyuldu. Liska hemen yan tarafta, Elwood da kapı önünde soruşturmayı izliyordu. Hiç biri küçük, samimi bir hava yaratmaya çalışan masaya geçmemişti. Tepedeki video kameranın ışığıysa yanıp sönüyordu.

Fallon öfkeyle ona dönerek, "O çok eskide kaldı," dedi. "Ayrıca da basit bir kazaydı o olay."

"Bar kavgasında birini kazayla komaya mı soktun sen?" diye sordu Liska. "Bu nasıl oldu, Tanrı aşkına?"

"Kavga ettik. Düşüp başını bir yere çarptı."

Kovac, Elwood'a dönerek, "Kabil de Habil için aynı şeyi söylememiş miydi?" diye sordu.

"Sanırım."

"Peki ya dün bana yalan söylediğin için özür dilemeye ne dersin, Neil?" dedi Kovac. "Babanın öleceği günün gecesinde, sabaha karşı bir de evinde ne aradığını da açıkla bu arada, olur mu?"

Fallon ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordu. Büyük bir öfkeye kapılmış gibi gözükmeye çalışıyordu ama bu yüz ifadesinin gerisinde şaşkınlık, korku, ne yapacağını bilememe gibi duygular sezilmiyor değildi. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Biraz sonra anlarsın," dedi Liska. "Babanın komşularından biri gece birde senin kamyonetini görmüş."

"Oysa sen bana babanla dün sadece telefonla konuştuğunu söylemiştin," dedi Kovac.

Fallon sanki bir yerlerde bir açıklama gizliymiş de onu bulmaya çalışıyormuş gibi etrafa bakmıyordu.

"Neden bana böyle bir yalan söyleme gereği duydun ki, Neil? Babanın eski karına olan borcunu ödemene

yardım etmeyeceğinden mi korkuyordun? O gece sa 23:07'den 23:30'a dek yaptığın görüşmede de bu konu mu konuştun?"

Fallon sanki kriz geçirmek üzere bir astım hastasıymış gibi hızlı hızlı soluyordu. Kalın, kirli eliyle bir süre boynunu ovuşturdu.

Kovac ona doğru yaklaşık, "Yüzünde, ah, şimdi boka battım işte, gibi bir ifade var, Neil," dedi. "Sence de öyle değil mi Tinks?"

"Hem de nasıl," dedi Liska. "Şimdi de kas spazmı geçirme zamanı Neil."

"Telefon şirketini arayıp, telefon kayıtlarına ulaşamayacağımı mı sandın yoksa?" diye sordu Kovac. "Benim koca bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın, Neil."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?" diye sordu Fallon endişeli bir ifadeyle. "Ben bir zanlı değilim. Tanrım. Babamın intiharının üzerinden daha ne kadar zaman geç..."

"Bunu tekrar edip durmandan bıktım. Onu beyni patlamış halde bulan benim. Sence ikide bir bana bunu söylemene gerek var mı? Bu hiç de etkili bir strateji değil Neil. Mike'ınki gibi ölümlerden sonra mutlaka sonra mutlaka bir soruşturma yapılır," dedi Kovac. "Peki ya ilk önce kimlerin araştırıldığını biliyor musun? Aile üyelerinin. Çünkü genellikle birbirlerini öldürmek için en fazla nedeni olanlar onlardır. Bana Mike'tan nefret ettiğini kendin söyledin. Buna bir de eski karının elinden kurtulmak için paraya ihtiyacın olduğunu ve de

istediğin parayı Mike'ın hayatta vermeyeceğini düşününce... İşte buna cinayet nedeni denir."

Korku adamın yüzünde yeniden etkisini artırıyordu. Artık hareketleri de iyice garipleşmişti. Üst dudağında incecik bir ter damlası belirdi. Gömme kitaplığa yaslandı. Tabii kitaplığın tüm rafları çıkartılmıştı. "Ama o benim babamdı. Ben ona böyle bir şeyi nasıl yaparım? O benim babamdı."

"Otuz küsur yılı sana kardeşin kadar başarılı olamadığını söyleyerek geçiren bir baba. Buna da kapanmayan yara denir."

"O aşağılık bir herifti," diye fikrini açıkladı Fallon. "Bu fikrim değişmiş filan da değil. Ama onu ben öldürmedim. O kaltak Cheryl'e gelince; parayı nereden bulacağım onu hiç ilgilendirmez. Ona parasını ödeyeceğim."

"Ya da işyerini kaybedip tam manasıyla ortada kalacaksın," dedi Liska. "İntikam peşindeki bir kadından tehlikelisi yoktur. İnan bana. Ben de onlardan biri sayılırım."

"Eski karınla konuştum," dedi Kovac. "Bana artık sabrı taşmak üzereymiş gibi geldi. Her an bardaki hakkını başka birine devredebilir. Kardeşinden para istedin mi?"

Sanki birden kulağına sivri bir cisim girmiş gibi hızla başını iki yana salladı. Ardından bir Liska'ya bir Kovac'a bakıp, "Yoksa onu da benim öldürdüğümü mü söyleyeceksiniz şimdi de," diye sordu.

"Sana kimseyi öldürdüğünü söylemiyoruz, Neil. Sadece olup bitenleri anlamak için aklımıza takılanları soruyoruz, hepsi bu. Polis bakış açısıyla durumun nasıl göründüğünü sen de anla artık."

"Bakış açını kıçına sok, Kovac. Andy senin araştırdığın bir olay değil ki. Ayrıca o dosya da kapandı. Öldü ve de gömüldü. Topraktan gelen toprağa döner. Yetkili makamlar da dosyanın kapatılması gerektiğine karar vermediler mi?"

Kovac bir kaşını kaldırarak, "İyi de neden sen bunu söyleyip duruyorsun?"

"Sadece dosyanın kapandığını söylüyorum."

"Şunu anla artık Neil. Burada bazı davranışların nedenlerini anlamaya çalışıyoruz. Bir aile üyesinin kendini vurması başka bir şey ikisinin birden bir hafta içinde ölmesi başka. Üstelik sen her ikisinden de nefret ederdin. Gerek duygusal gerekse finansal açıdan zor durumdaydın. Bu tür şeylere stres tetikleyicileri denir. Bu tetikleyiciler insanı bir anda cinnetin eşiğine getirebilirler. Üstelik senin de sabıkan dikkate alınınca..."

"Ben kimseyi öldürmedim."

"Gecenin o saatinde Mike'ın evinde ne arıyordun?"

"Onu kontrol etmeye gittim," dedi Fallon gözlerini kaçırarak. Dalgın bir ifadeyle yanağındaki morluğu okşuyordu bir yandan da. "Daha önce konuşmuştuk. Ama sesini hiç beğenmemiştim."

"Ses tonunu mu söylediklerini mi?" diye sordu Kovac. "Senin alkol aldığını biliyoruz. Bunu bana sen söylemiştin. Bana bir müşterinin üzerine yürüyecek kadar sarhoş olduğundan bahsetmiştin. Hani şu polis olduğunu düşündüğün müşteri. Baban seni kızdıracak bir şey söyledi mi?"

"Alakası yok."

"Alakası yok da ne demek? Şimdi de bana ailenin *Ozzie* ve *Harriet* tipi{14}bir aile mi olduğunu söyleyeceksin?

"Hayır ama..."

"Bana Mike’ın her zaman seni eleştirip durduğunu kendin söyledin. Bu sefer ne oldu? Ne konuda konuştunuz?"

"Sana dün de söyledim ya. Ona cenaze evinde saat kaçta olmak istediğini sormuştum, hepsi bu."

"Evet, dün söyledin. Ama neden bunu söylerken sesinin tonunu hiç beğenmediğini söylemedin? Endişelendiğine ilişkin hiçbir şey belirtmedin. Hatta eğer hafızam beni yanıltmıyorsa ona aşağılık herif demiştin. Peki, neden bana onu kontrol etmek için evine gittiğini söylemedin?"

Fallon başını eğip, eliyle alnını ovuşturmaya devam etti. "Ben çıkar çıkmaz kendini vurmuş," dedi alçak sesle. "Onun ihtiyaçlarını giderememişim, demek ki! Neticede hayattaki tek oğlu olarak..."

"Ne ihtiyacı? Ne dedi?"

Kovac, Neil Fallon'un küçük bir daire çizerek dolaşıp durmasını sessizce izledi. Sanki midesinde dayanılmaz acıyla başa çıkabilmeye çalışıyormuş gibi öne eğilerek yürüyordu. Yüzü de kıpkırmızı kesilmişti. Derin bir nefes aldı. Ardından aynı şeyi bir kez daha yaptı. Sonra elini cebine sokup bir paket Marlboro çıkardı.

"Özür dilerim Bay Fallon," dedi Elwood. "Ama burada sigara içemezsiniz."

Fallon onu duymamış gibi, paketten sigarasını çıkartırken, "Öyleyse beni bırakın," dedi.

Kovac yavaşça yanına sokuldu. "O konuşmanın Mike'ın neye ihtiyacı olduğuna ilişkin olduğunu hiç sanmıyorum, Neil," dedi tarzını değiştirip, sakin bir ifade takınarak. "Sanırım bu daha ziyade senin ihtiyaçlarınla ilgiliydi. Onu aradığında sarhoş ve öfkeli olduğunu sanıyorum. Ondan para istedin. O da bu isteğini geri çevirdi. Uzun süre tartıştınız. Telefonu kapatınca konuştuklarınızı kafanda kurmaya bunun neticesinde de giderek daha da öfkelenmeye başladın. Durumunu, babanın sana bir türlü yardım etmediğini, her zaman seni Andy'yle kıyaslayıp, küçük gördüğünü düşünüp durdun. Sonra o kadar öfkelendin ki kamyonetine atlayıp soluğu onun evinde aldın."

"Yarı sarhoştu. Birkaç tane de yatıştırıcı almıştı," diye mırıldandı Fallon. "Kendimi duvarla konuşuyor gibi hissettim. Anlattıklarımın hiç

biriyle ilgilenmedi bile. Zaten hiçbir zaman da ilgilenmezdi ya."

"İstediğin parayı vermeyecekti yani."

Başını iki yana sallayarak kahkahayla güldü. "İstememe bile izin vermedi. Sadece Andy'den bahsetmek istiyordu. Onu nasıl sevdiğinden, Andy'nin kendisini nasıl hayal kırıklığına uğrattığından, Andy'nin neden uyuyan yılanın kuyruğuna bastığını anlayamadığından bahsetti."

Bu son sözleri duyunca Kovac birden irkilen Liska'ya baktı.

"Bu kelimeleri mi kullandı?" diye sordu. "Uyuyan yılanın kuyruğuna basmak mı dedi? Neden böyle bir şey söylesin ki?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı Fallon. "Sanırım Andy'nin durumunu herkese açıklamaya kalkmasını kastetmiş olabilir. Eğer Andy homo olduğunu kendine saklasaydı babam da böylesi bir problemle boğuşmak zorunda kalmazdı. Bunca yıl kendine sakladı. Bunu yıllar önce söylemediğine göre şimdi de yaşlı adam ölünceye dek ağzını tutabilirdi, değil mi?"

"Bu seni çileden çıkarmış olmalı," dedi Kovac. "Zaten alkollüydün. Bir müşteriyle kapışmıştın. Sinirden ölüyordun. Andy ölmüştü. Ama o Andy hakkında konuşmaya devam edip duruyordu."

"Ben de ona aynı şeyi söyledim. Andy öldü artık. Onu toprağa verip, yaşamımıza kaldığımız yerden devam edelim, dedim."

Sigarasından derin bir nefes aldı. Yüzü kıpkırmızıydı. Sanki anıları uzaklaştırmaya... ya da gözyaşlarına hakim olmaya çalışıyor gibi. Etrafa şimdi görmeyen gözlerle bakıyordu. "Tüm düşündüklerimi suratına haykırdım. Ona Andy'nin aşağılık bir top olduğunu, öldüğüne çok sevindiğimi söyledim."

Şimdi de aynı şekilde, gırtlağım parçalarcasına batırmıştı. Sol eliyle yüzünü kapattı.

"O ne yaptı?"

Fallon artık ağlıyor, gözyaşları parmaklarının arasından ağzına doğru süzülüyordu.

"Sen bunları söyleyince Mike ne yaptı, Neil?"

"Bana... bana... vur... vurdu."

"Peki ya sen ne yaptın?"

"Ah, Tanrım..."

"Sen ne yaptın Neil?" diye mırıldandı Kovac nazikçe sokularak.

"Ben de... ona... ona... vurdum. Ah, Tanrım!" Şimdi çömelmiş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Ve şimdi o öldü. İkisi de öldü. Ah, Tanrım!"

Kovac adamın elindeki sigarayı aldı. Duman Kovac'ın burun deliklerinden girdiği anda bir an için özlemle derin bir nefes aldı. Ardından hemen kendine gelerek sigarayı yere atıp, ayağıyla söndürdü.

"Onu sen mi öldürdün, Neil?" diye sordu sessizce. "Mike'ı sen mi öldürdün?"

Fallon yüzündeki elini indirmeden başını hızla iki yana salladı. "Hayır."

"Ellerine barut testi yapabiliriz," dedi Liska.

"Nötron canlandırma analizi adı verilen bir yöntem var," diye açıkladı Kovac. "Olaydan sonra elini kaç kez yıkadığının hiçbir anlamı olmuyor. Patlamanın ardından bazı mikroskobik parçacıklar deri altına siner. Haftalar sonra bile barut emaresine rastlanması mümkündür."

Aslında blöf yapıyor, sadece onu korkutmaya çalışıyordu. Zira bu test sadece kişinin baryum ve antimonla yani barut hammaddesiyle ve benzeri milyonlarca doğal veya insan yapımı karışımla teması olup olmadığını gösterirdi. Ama uygulamada yapılan test sonucu pozitif çıksa bile mahkemede pek de işe yarar bir delil olarak

nitelendirilmezdi. Çünkü genellikle olayla test arasında çok zaman geçmiş olurdu. Savunma avukatları da zamanın delillerin güvenilirliğini zedelediğini ileri sürerlerdi. Ayrıca ücretli bilirkişilerin yazdığı raporların sonuca pek etkisi olmadığı da bilinen bir gerçekti. Ama Neil Fallon büyük bir ihtimalle bunları bilmiyordu.

Kapı tıklayınca, Elwood kenara çekildi. Teğmen Leonard başını içeri uzattı. Yüzünden bir hayli öfkeli olduğu anlaşılıyordu. "Çavuş. Biraz konuşabilir miyiz?"

"İfade alıyorum burada," diye karşılık verdi Kovac sinirli bir tonla.

Leonard hiçbir şey söylemeden, dik dik bakarak tepeden tırnağa onu süzdü. Kovac'sa tüm dikkatini Neil Fallon'a yönelterek sabırla bekledi. Eğer adam bir şeyler itiraf etmeye niyetliyse bu en uygun zamandı. Duygusal olarak zayıf, zırhının ardına saklanmaya, gücünü ve dikkatini toplanmaya fırsat bulamamış bir haldeydi.

Kovac tam oyunun en kızıştığı anda kenara alınan yıldız oyuncu gibi hissetti bir an kendini.

Liska'ya döndü. "Sen devam et," diye fısıldadı.

"Çavuş..." diye bağırdı Teğmen bir kez daha.

Kovac yan tarafa, Leonard'ın ifadeyi cam bölmenin ardından izlediği odaya yöneldi. Oda karanlıktı. Tıpkı bir sinema salonu gibi. Ace Wyatt hemen kenarda durmuş, puslu yüzeyin arkasındaki Neil Fallon'u izliyordu. Kovac içeri girince Wyatt sadece birkaç saniye için ona baktı ardından da yeniden dikkatini Fallon'da yoğunlaştırdı. Yüzündeki İkiz Şehirlerin her tarafındaki billboardlara yapıştırılmış, televizyon şovunu tanıtan rek-lamlardakine benzer ifadeyiyse hiç eksik etmiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun, Sam?" diye sordu Wyatt. "O aile yeterince acı çekmedi mi?"

"Bu duruma göre değişir. Eğer diğer ikisini öldüren buysa sorunun yanıtı hayır olacaktır elbette."

"Otopside benim bilmediğim bir şey mi oldu?"

"Otopsi konusunda neler biliyorsun ki sen?" diye üstüne gitti Kovac. "Neticede Maggie Stone bulgularını herkesle paylaşan tiplerden değildir."

Wyatt, Kovac'ın bu tavrını alışıldık klasik polis kabalığı olarak gördüğü belirtir bir yüz hareketiyle geçiştirdi. "Ona Mike'ın öldürüldüğünü biliyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Bunun için haklı nedenlerim var," dedi Kovac. Cebinden fotoğrafları çıkartıp, pencerenin pervazına özenle dizdi. "İlk olarak onu küvetin içinde bulduğumuzu söyleyerek başlayabilirim. Aslında birçok insan yaşamına böyle son vermiştir. Ama onun tekerlekli sandalyede olduğu göz önüne alınınca, bir de böyle geri geri girdiği apaçık ortadayken insan biraz kuşkulanıyor doğrusu. Bunu önce Liska fark etti. Ben ilk anda onun cinayet mahallini nispeten temiz bir halde bırakmak arzusunda olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bunu başka birinin istemiş olabileceği bana daha mantıklı geliyor. Düşünsene, Mike en son ne zaman birine aldırdı ki? Tabancasını yatak odasındaki giysi dolabından almış. Neden işi orada bitirmemiş? Bunun etrafı berbat etmekten çekinmesiyle bir alakası yok. Zira ev zaten tam bir ahıra dönmüş. Ayrıca Neil Fallon'un sabıkasını, babasıyla sorunlarını, eve gidişi konusunda söylediği yalanı da ekleyince..."

"Ama orada olduğu saatle ölüm saati örtüşmüyor," diye fikrini açıkladı Leonard.

"Testteki ölüm saatinin farklı gözükmesine neden olan birçok faktör vardır," dedi Kovac. "Stone size açıklar."

"Ama otopsi sonucu bunun bir cinayet olduğu kesinleşmiş filan da değil, sanırım?" diye sordu Wyatt.

Kovac gözlerini sorgu odasındaki fotoğraflardan ayırmadan, omzunu silkip, geri çekildi. Neil Fallon, dir sekleri masada, başı ellerinin arasında öylece oturuyordu. Liska'ysa ayakta, hemen yanı başındaydı.

"Eğer o gece bir şeyler olduysa bunu bize hemen söylesen iyi edersin, Neil," dedi adeta yakın bir dostuymuş gibi konuşarak. "At omuzlarındaki bu yükü. Zaten yeterince yük var sırtında."

Fallon başını iki yana salladı. "Onu öldürmedim." Sesi tıpkı komşunun kalın duvarın arkasındaki televizyonunun sesi gibi boğuk geliyordu. Sorgu odasının kamerası içerideki herkesi gösterebilmek için geniş açı çekim yaptığından içeridekiler bir hayli küçük gözüküyordu.

"Ona vurdum," dedi. "Evet, vurdum. Yüzüne. Babama vurdum. Tekerlekli sandalyeye mahkum babama vurdum. Şimdi de o yok artık."

"Nötron testini yapalım," dedi Kovac, Leonard'la, Wyatt'a dönerek. "Bakalım onu korkutmayı başarabile-cek miyiz?"

"Ya korkutamazsan?" diye sordu Leonard.

"O zaman yanlış anlaşılmadan ötürü özür diler, başka bir çare düşünürüz."

Wyatt kaşlarını çattı. "Neden Stone'un nihai kararı- nı beklemiyorsun? Bir insana gereksiz yere işkence etmenin ne âlemi var? Mike bizden biriydi ve..."

"Ve de o yüzden elimizden geleni yapmalıyız," dedi Kovac giderek öfkelendiğini hissederek. "Bu olayı üstelememi istemiyorsun, değil mi Ace?"

"Ne?" diye karşılık verdi Wyatt.

Aslında ortada böylesi bir sorun olduğunu biliyordu ama nedenini bîr türlü anlayamıyordu. Cevap vermeden fotoğrafları incelemeye

devam etti.

"Lütfen sol elinizi uzatın, Bay Fallon," dedi Elwood trampayı hazırlarken.

Neil Fallon titrediği rahatlıkla gözlenebilen elini uzattı.

Kovac fotoğraflardan birini kaldırıp, cama doğru tut-tu. Şimdi Neil'e Mike'ın ölüm fotoğrafının arkasından bakıyordu. Parçalanmış, kanlar içindeki başı yana düşmüş, Mike'a ardından elinden düşmüş gibi gözüken yerdeki tabancaya baktı.

"Bay Fallon?"

Elwood'un sorusu Kovac'ın kulağında yankılanıyordu.

"Bay Fallon. Elinizi uzatır mısınız lütfen?"

"Hayır."

Neil Fallon sandalyesini itip, ayağa fırladı. "Hayır. Buna izin vermeyeceğim. Mecbur değilim ki. Kabul etmiyorum."

"Bunda abartacak ne var, Neil," dedi Liska. "Eğer tetiği sen çekmediysen..."

Ellerim sandalyesinin arkalığına dayayarak, bitkin bir ifadeyle, "Ben kimseyi öldürmedim," dedi. "Eğer siz aksini düşünüyorsanız aleyhime dava açın ya da gidip kendinizi becerin. Eğer bir kanıtınız yoksa çıkarın beni buradan."

Elwood pencereye döndü.

Neil Fallon sorgu odasında öfkeden bağırıp dururken Kovac hâlâ fotoğraflara bakmayı sürdürüyordu.

Birden, Wyatt'a dönerek, "Mike Fallon solaktı," dedi. "Yani Mike Fallon öldürüldü.”

26.
BÖLÜM

"MIKE FALLON SOLAKTI," dedi Kovac. "Kendini öldürseydi silahı sol eliyle tutardı."

Leonard'ın ofisindekilere yani, Leonard, Liska, Elwood ve eyalet savcılık bürosundan Chris Logan'a bakarak, nasıl olabileceğini göstermeye çalıştı. "Tabanca-yı böyle sol eliyle tutmalı, sağ eliyle de sol eline destek olup, tetiği çekmeliydi. İşte böyle. BAM! Sonra da her şey sona ererdi. O anda kolu düşerken silah da elinden fırlayıp bu yana doğru savrulurdu. Belki de öyle olmaz, silah kol aşağı düşerken hâlâ elinde kalırdı. Ama sandalyenin sağına düşmesine ihtimal yok."

"Onun solak olduğuna emin misin?" diye sordu Logan. Savcı sanki caddeden esen bir sert rüzgarla savrulup, emniyete düşmüş gibi gözüküyordu. Darmadağınık saçlar, kıpkırmızı yanaklar. Kaşları da gözlerinin üzerinde adeta V şekli oluşturacak biçiminde kalkmıştı.

"Eminim," dedi Kovac. "Olay mahallinde bana tuhaf gelen bir şey vardı ama bunun ne olduğunu uzun zamandır anlayamıyordum. Sanırım ben de Mike'ın kendini öldürmüş olması fikrinin etkisindeydim."

"Ama oğlu onun solak olduğunu bilir."

"Neil de solak," diye karşı çıktı Kovac. "Bu yüzden de sol elini kullanarak yaşlı adamın öbür dünyaya gitmesini sağladıktan sonra

silahı yere koymuş olabilir. Bu da Mike'ın sağ tarafı oluyor elbette."

Logan kaşlarını iyice çattı. "Bu çok zorlama bir yorum bence. Başka ne var elinde? Silahta parmak izi?"

"Hayır. Silahta Mike’ın parmak izi var ama lekeli. Belki biri silahı Mike’ın eline zorla tutuşturmuş da olabilir."

"Belki diye suçlama yapılır mı? Belki elleri çok terledi o da elini değiştirdi. Parmak izi de bu yüzden lekeli. Ya da tetiği çektikten sonra silah elinden kaydığı için parmak izleri bu şekilde bozuldu."

"O gece Neil Fallon'u olay mahallinde gören bir tanık var," dedi Elwood.

"Ve de Fallon bu konuda bizlere yalan söyledi," diye ekledi Kovac.

"Ama ölüm saatinden iki hatta üç saat önce, değil mi?"

Liska söz alıp, "Mike'la hiç iyi anlaşamazdı," dedi. "Aralarında bir kısmı bastırılmış da olsa bir dolu sorun vardı. Ve de kıskançlık. Fallon babasıyla münakaşa ettiğini de kabul ediyor ona vurduğunu da."

"Ama onu öldürdüğünü kabul etmiyor."

Kovac içinden kürü bastı. "Ne yani şimdi tüm suçluların yaptıklarını itiraf etmelerini mi bekleyeceğiz? Belki de bundan sonra kendilerini Noel hindisi kılığına sokup teslim olmaya filan başlarlar ha?"

"Bana bu elindekilerden daha somut şeylerle gelmelisin. Aksi takdirde böylesi zayıf bir tezle avukatı onu beş dakikada çıkartır. Sen sadece onun babasını öldürmesi için geçerli nedenleri olduğunu söylüyorsun. Hepsi bu. Ne adli tabibin raporu ne elindeki deliller ne de görgü tanığı söylediklerini destekleyecek nitelikte değil. Sadece sana yalan söylemiş, hepsi bu. Ama polise herkes yalan söyler. Onu burada tutmak için bile elinde yeterli bir suçlama yok. Silah sesi

duyulduğunda onu civarda gören birini bul. Ya da ne bileyim ayakkabılarında filan yaşlı adamın kanı var mı diye bak. Yani somut bir şeylerle gel karşıma."

"Eğer Neil silahı Mike'ın eline tutuşturmuşsa yaşlı adamın cildi üzerine parmak izi bırakmış olabilir," diye açıkladı Liska.

"Artık onun tespiti çok zor," dedi Kovac. "Stone'la Lars kendini savunmak için mücadele edip etmediğini tespit etmek için ellerini, tırnaklarını iyice kontrol edip, parçaladılar..."

"Yine de denemeye değer," diye ısrar etti Liska. "Onu çekiciliğinle etkile, Sam."

Kovac ters ters bakarak, "Neil Fallon'un evi için bir arama izni çıkarmaya ne dersiniz?" diye sordu. "Belki kanlı ayakkabı filan buluruz orada."

"Yeminli bir ifade hazırla sonra da Yargıç Lundqu-ist'e gidip, selamımı söyle," dedi Logan saatine bakarken. "Eğer yaşlı adamı öldürdüyse ben de onu içeri tıkmaz isterim elbette." Ardından omzunu silkti. "Ama elimizde doğru dürüst bir şeyler olmalı. Çünkü televizyon kameralarının karşısına, ne diyeceğini bilemeden çıkan bir salağa dönmek istemiyorum. Şimdi gitmeliyim artık," dedi. "Yargıçla görüşmem lazım." Kimse ağzını açıp itiraz edemeden çıkıp gitmişti bile.

"Sadece siyaseti düşünen bir savcı işte," dedi Elwood. "Kazanacağından emin olmadan hiçbir şey yapmaz bu. Eşeğini sağlam kazığa bağlayacak önce."

"Logan çok zeki biridir," diye karşı çıktı Leonard. "Teşkilatın başka bir fiyaskoyu kaldıramayacağını gayet iyi bilir."

Bu; *Eğer işi yüzümüze gözümüze bulaştırırsak, benim kıçıma tekmeyi basarlar,* anlamına geliyor, diye düşündü Kovac. Bunun olması için elinden geleni yapacağından hiç kuskusu olmadığı Ace

Wyatt’ın da katkılarıyla tabii ki. Tabii ki bu tür bir durumda kopacak fırtınada ne o ne de Liska ayakta kalabilirdi. Belki Elwood kendini biraz dışta tuttuğu için paçayı sıyınrdı, hepsi bu.

"İfademi hazırlayayım," dedi Kovac.

Liska, çağrı cihazı titreşince alıp, baktı.

"Neil Fallon'un evinde arama yapacağımızı Şerife de haber vermemiz gerekir mi?" diye sordu Elwood. "Onlar da aramada bulunmak isteyeceklerdir. Neticede Fallon'un evi onların görev alanında kalıyor."

Leonard tam bir şey söylemek için ağzını açıyordu ki, Kovac, Teğmenin soruşturmanın yönetilmesindeki otoritesini hiçe sayarak, söze karıştı.

"Tippen'i ara. Bakalım bizim için bir şeyler ayarlayabilecek mi? Eğer Şerifin bürosundan birilerim çağırmak zorundaysak onu tercih ederim."

"Sam, gitmem gerek," dedi Liska. "Ibsen'in bilinci yerine geliyormuş. Aramada bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sen işine bak."

"Gece devriyesi şefi aradı," diye normalden biraz daha yüksek sesle konuşmaya başladı Leonard, Liska'nın önünü keserek. "Onun Ibsen'e yapılan saldırıyı soruşturmak için Castleton'a yardım etmen talebini kabul ettim. Merak ediyorsundur diye söyleyeyim dedim." "Teşekkürler, Teğmen," dedi şaşırmış gözükmemek için beyhude bir çaba harcayarak. "Ben de sizinle bu konuda konuşacaktım. Ibsen benim muhbirim."

"Belki döndüğünde sana neler anlattığı konusunda benimle bir beş dakika görüşürsün ha?"

"Gayet tabii." Arkasını dönüp, Kovac'a şaşkın bir bakış fırlattı.

"İyi şanslar, Tinks," dedi Kovac da. "Umarım adam olup bitenleri hatırlar."

"Biraz konuşsun, ben yine de razıyım."

"BİLİNCİ YERİNE GELİYOR," ifadesinin biraz abartılı bir yorum olduğu ortaya çıkmıştı. Ibsen şiş gözlerinden ancak birini o da yarıya kadar açıp, inliyordu. Hennepin Eyalet Tıp Merkezi acil servis çalışanları da onun bu dayanılmaz ağrılarla baş edebilmesini sağlamak için damarlarına morfin pompalayıp duruyorlardı.

Yatakta, makineye bağlı, bandajlar içinde, bitkin, solgun kısacası tam manasıyla acınacak bir halde yatıyordu. Yatağının yanında oturup, Tanrı'ya onu kendilerine bağışlaması için yalvaran biri de yoktu. Acil servis görevlilerinin ifadesine göre, *Boys Will Be Girls 'ün* sahibine ve orada dostları olduğu tahmin edilen kişilere haber verilmişti. Ama anlaşılan hiç dostu yoktu. Belki de sokakta öldürülesiye dövüldüğünü duyanlar onunla bir araya gelmekten çekmiyorlardı.

"Beni duyuyor musunuz Bay Ibsen?" diye sordu üçüncü kez.

Başı ona dönük öylece bakıyordu. Gözü açıktı ama boş boş bakıyordu. Ama bazıları en yoğun travma altında bile beynin konuşma fonksiyonlarını sürdürebildiğini ileri sürerlerdi. Bunun aksini ileri sürmek onun haddi miydi?

"Size bunu yapanı bulacağız," diye söz verdi.

Polisler. Bunu düşününce midesinin bir anda ağzına geldiğini hissetti. Onu bu hale polisler sokmuştu. Üstelik bu kötülüğü sadece Ken Ibsen'e değil, mesleğin imajını kötüledikleri, için tüm emniyet teşkilatına yapmış sayılırlardı. Olay duyulunca toplumu korumak için

maaş alan insanlara karşı duyulan güven iyice zedelenecekti. Ogden'le Rubel'den yaşamının çoğu evresinde ailesinden bile yakın gördüğü bu teşkilata yaptıkları bu büyük kötülük için bir kez daha ne kadar nefret ettiğini geçirdi içinden.

Çok toy biri değildi. Tüm polislerin iyi, namuslu insanlar olduğuna elbette inanmıyordu. Taşıdıkları rozeti hak etmeyen çok sayıda polis görmüştü. Ama cinayet? Ya da cinayete teşebbüs? Ruhunun derinliklerinde kalmış bir ses hâlâ bunun doğru olamayacağını haykırıp duruyordu. Ne yazık ki Ken Ibsen inanması gereken şeyler için canlı bir kanıttı.

"Günlerini görecekler," diye mırıldanıp, dışarı yöneldi.

Ibsen'in odasının önünde nöbet tutan resmi polis memuru elindeki balıkçılık dergisine gömülmüştü. Liska yaka kartında adının Hess olduğunu öğrendi. Emekliliğini ya da kalp krizini, artık hangisi önce gelirse, bekleyen şişman bir adam. Liska'ya, ah sadece ufak tefek bir kızmış, bakışıyla sırıttı. Liska bir an için adama sert bir tekme savurmak istedi. Elindeki dergiyi kapıp, kafasında parçalasa ne güzel olurdu. Ama her ikisini de yapamayacaktı elbette.

"Sen hangi bölgede görevlisin, Hess?"

"Üçüncü."

"Neden merkeze alındığını biliyor musun?"

Omzunu silkti. "Çünkü bu adama göz kulak olmamı istediler."

Neden bu işin merkez ofisinden birine verilmediğiy-le hiç ilgilenmiyor gibiydi. Sadece oltaya nasıl yem takılacağına ilişkin daha çok bilgi edinme fırsatı bulmuş olmasının tadını çıkartıyordu. Liska görevli olarak dışarıdan birinin atanması konusunda ısrarcı olmuştu. Zira Andy Fallon'un evine ilk olarak Ogdenle Rubel'in ulaştığını düşünerek, merkezdeki resmi polislerin onu iyi koruyamayacağına

kanaat getirmişti. Ama şimdi Hess gibi bir hımbılın bu görevi layıkıyla yerine getirip getiremeyeceğinden de bir hayli kuşkuluydu.

"Castleton uğradı mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Emniyetten gelen başka biri var mı?"

"Hayır."

"Doktor ve hemşire dışında kim girerse haberim olacak anlaşıldı mı?"

"Tamam."

"Odaya biri girerse, kim olduğu umurumda değil, koca kıçını sandalyenden kaldırıp, cam bölmeden neler olup bittiğini izle. Sen burada balık yemleri konusunda uzmanlaşırken onu beş defa öldürebilirdim."

Hess, yüzünü ekşitti. İşinin bir kadından hele hele kızı yaşındaki bîr kadın tarafından öğretilmesi canım çok sıkmıştı.

"Gelmişken kendine bir saygı nakli yaptırsan ne iyi olur?" diye mırıldandı, liska dönüp uzaklaşırken.

Asansörde aşağı inerken bir yandan da Ogden'le Ru-bel'i, daha ne kadar ileri gidebileceklerini, burada, hastanede birini öldürmeye kalkıp kalkamayacaklarını düşünüyordu. Böyle bir şey onlar açısından çok riskli gibi gözükse de eğer Eric Curtis, Andy Fallon cinayetlerinde ve Ken Ibsen'e yapılan bu hunharca saldırıda onların parmağı varsa hiçbir riskin onları yollarından alıkoya-mayacağı anlaşılıyordu.

Ama belki de onlar Ibsen'in ölmesini istemiyorlardı. Kendileriyle uğraşanları nelerin beklediğini göstermek için onu kullanmayı arzu etmiş olabilirlerdi. Liska böyle bir şey yapmak için neden bu kadar beklediklerini merak ediyordu. Neden soruşturmanın en sıcak

günlerinde aynı şeyi yapmaya kalkmamışlardı? Belki de Ibsen onları hiçbir zaman bu seferki kadar endişelendir-memişti. Çünkü şu ana dek kimse Ibsen'i ciddiye almamıştı.

Harika. Bu da Ibsen'nin şu anda hastanede yatıyor olmasının gerçek sebebinin kendisi olduğunu ortaya koyuyordu.

Öyleyse geçitte Ibsen'i bekliyorlardı, diye düşündü. Hatta onu izliyorlardı. Sanki her an her şeyi biliyorlarmış gibi. Ama onlar sıradan bir çift polis değiller, diye hatırlattı kendine. Springer olay sırasında başka bir yerde olduğunu kanıtlamıştı ama Gay Polis Memurları Birliğinden Dungen teşkilattaki anti-gay tavırlarda en ufak bir azalma olmadığını söylemişti. Yine de kaç tane polis memuru saldırıya hatta cinayete kalkışırdı ki? Ya da böyle bir şeyi bilmezden gelirdi? Bunu araştırmak zorunda olmamayı o kadar çok isterdi ki.

Asansörden başı önde, düşüncelere dalmış, asıl ihtiyacı olan konulara yoğunlaşmaya çalışıyordu. Eric Cur-tis'in son devriye arkadaşını aramak istiyordu. Neydi adı? Engle. Ayrıca Castleton tarafından İçişleri'ne gidip, onlarla Ibsen konusundaki gelişmeleri konuşmakla görevlendirilmişti. Diğer taraftan bir an evvel Kovac'ı arayıp ona Ibsen konusundaki son gelişmeleri anlatıp, Neil Fallon'la ilgili arama izninin akıbetini sormak da istiyordu. Kovac şu anda büyük bir ihtimalle çoktan Yargıç Lundquist'ten gerekli izni almış olmalıydı.

Cebinden telefonunu çıkartıp, bir yandan da kalabalık koridorda kimseye çarpmamaya çalışarak, Kovac'ın numarasını tuşlamaya başladı. Ama hemen karşıdan gelen, boş bakışlı, sivil giysileri içindeki Rubel'i görünce bundan vazgeçti. Sadece bir an için şaşırırken, adamın elinde bir şey tuttuğunu da fark etmişti. Ama tam olarak ne olduğunu anlayamadan arkasından bir yere yetişmek için aceleyle koşan biri ona çarpınca dikkati dağıldı. Rubel ona doğru yaklaşırken hızlı hareketlerle aynalı gözlüğünü bir cebine, diğer elindekini de öbür cebine yerleştirdi.

"Burada ne işin var senin?" diye sertçe sordu tam karşısında durarak.

"Grip aşısı."

"Ibsen koruma altında."

"Bana ne? Onun benimle bir ilgisi yok ki."

"Evet, sanırım haklısın," dedi. "Aslında bu konuyla ilgisi olan ortağın."

Rubel omuz silkti. " Ogden de temiz. Sanırım İçişleri de o adamın söyleyecek doğru dürüst bir şeyi olmadığına karar vermiş zaten."

"Birilerinin öyle düşünmediği kesin. Çünkü bundan sonraki birkaç ayı ağzında kalan birkaç dişiyle geçirmek zorunda kalacak."

"Castleton'a da söylediğim gibi," dedi Rubel. "Benim bu konuda bir şey bilmem mümkün değil. Ogden ve Springer'la bodrumda bilardo oynuyorduk."

"Ne kadar hoş bir açıklama değil mi? Tıpkı bir öğrencinin, ev ödevimi köpek yedi, demesi gibi."

"Dürüst insanlar yaşamlarını her an nerede bulunduklarını kanıtlamaları gerekebilir diye düşünerek geçirmezler," dedi bir an için omzunun üzerinden arkaya bakarak. "Şimdi eğer izin verirseniz, Çavuş..."

"Ama yine de Ogden ve diğer homofobik dostların nedense hep bir aradasınız," dedi Liska keşke biraz daha uzun boylu olup, doğrudan gözlerinin içine bakabilseydim, diye düşünerek. Zira onun bu şekilde tepeden bakmasından çok rahatsız oluyordu.

"Biliyor musun, teşkilata kötülük yapanlar, emniyetin itibarını zedeleyenler kesinlikle Eric Curtis veya Andy Fallon gibiler değil," dedi. "Sizin gibi cahil, kafalarında yarattıkları insan tiplerine

uymayanlara karşı her türlü şiddeti uygulamayı mubah gören insanlar yüzünden mesleğin itibarı iki paralık oluyor. Teşkilattan defedilmeleri gerekenler aslında sizlersiniz. Eğer aleyhine kullanabileceğim küçücük bir şey dahi bulabilirsem seni cehenneme yollamak için bir saniye bile tereddüt etmem."

"Bu biraz tehdit gibi oldu, Çavuş."

"Öyle mi? O zaman İçişleri'ni arasana," dedi adamın geldiği yöne doğru ilerlemeye koyularak. Köşeyi dönün-ceye kadar da Rubel'in bakışlarını üzerinden ayırmadığını hissetmişti.

"Yardımcı olabilir miyim, Bayan?" diye sordu danışma görevlisi.

Liska etrafına bakındı. Kasvetli, sandalyelerinde sıkkın yüzlerle bekleyen insanlarla dolu, küçük bir yerdi. Masanın üzerindeki küçük levhada da laboratuar yazıyordu.

"Grip aşısı burada mı yapılıyor?"

"Hayır, efendim. Burada kan testi yapıyoruz. Aşıyı acil serviste yapıyorlar. Geldiğiniz yoldan geri dönüp aynı koridorda..."

Liska, teşekkür ederim, diye mırıldandıktan sonra kadının diğer söylediklerini dinlemeyerek çıkışa yöneldi.

"EMNİYET TEŞKİLATINI MAHKEMEYE veriyorum," diye bağırdı Neil Fallon Kovac'ın yanında bir ileri bir geri dolanıp, dururken. İkide birde botlarını kar birikintisine doğru sallayıp, havaya saçıyordu. Başına bir şey takmadığından saçları onu adeta bir deli gibi gözükmesine neden olacak şekilde darmadağın olmuştu.

Kovac bir sigara yakıp, derin bir nefes aldı. Ağzından çıkan duman rüzgarla uçarak dağılırken, havanın daha da soğumaya

başladığını hissediyordu. "Sen bilirsin, Neil," dedi. "Zaten paran yokken bir de boş yere para harcayacaksın. Hey, sanki umurumdaymış gibi konuşuyorum ben de."

"Haksız yere tutuklama..."

"Sen tutuklu değilsin."

"Taciz..."

"Arama iznimiz var. Yani burnuna kadar boktasın, Neil," dedi Kovac sessizce.

Güneş atıştıran kar taneciklerinin arasından güçsüz yüzünü zaman zaman gösteriyordu. Göl kıyısındaki balıkçı kulübeleri sanki soğuktan korunmak için birbirlerine sokulmuş gibiydiler.

Fallon sigarasını tüttürerek, atölyesini arayan polisleri izlemeye koyuldu. Evin diğer bölümleri de burası da en azından tek bir şeyi, yani evde bir kadının yaşamadığı gerçeğini ortaya koyuyordu.

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Fallon üzerine basa basa.

Kovac gözünün ucuyla ona bakıp, "O zaman üzülmene gerek yok, ahbap. Gidip, bir bira iç."

Şerifin bürosundaki dedektiflerle birlikte Tippen de gelmiş, hemen Kovac'ın yanında sigarasını tüttürüp, barakanın içine bakmaya çalışıyordu. Paltosunun yakalarını kulaklarına kadar kaldırmış, başına geçirdiği kırmızı beyaz bereyi de iyice aşağı çekti halde bir hayli üşüyor gibi gözüküyordu.

"Sigarayı bıraktığını sanıyordum," dedi Kovac'a dönerek.

"Bıraktım."

"Görüyorum, Sam."

"Ah, evet, şey... Sana bu bereyle *Dr. Seuss'a*[15] benzediğini söyleyen oldu mu?"

"Ama ben yeşil yumurta ve yeşil salam[16] sevmem ki, Sam?" dedi Tippen ifadesiz bir yüzle. "Liska nerede?"

"Sen de hep onu soruyorsun nedense?"

"Kesinlikle hayır. Sadece bir meslektaşımı merak ettim, bu suç mu?"

"Yok canım. Bak Tinks bu merakından çok hoşlanacak bence. Şimdi buradan çok daha sıcak bir yerde, olayı başka bir açıdan soruşturmaya çalışıyor."

"Bence Alaska bile buradan sıcaktır."

"Hangi açı?" diye sordu Fallon.

"Bu seni ilgilendirmez, Neil. Onun araştırdığı başka davalar da var."

"Ben babamı öldürmedim."

"Bunu söylemiştin," dedi Kovac gözlerini barakadan ayırmadan.

Elwood elinde kahverengi bir iş tulumuyla belirdi.

Fallon'un tüm bedeni sanki elektriğe maruz kalmış gibi titredi. "Bu sandığınız şey değil."

"Ne sandım sence, Neil?"

"Açıklayabilirim."

"Bu nedir sence, Sam?" diye sordu Elwood. "Bana kan gibi geldi."

Tulum kir içindeydi. Ama yine de üzerine sıçrayıp, kurumuş kan lekeleriyle doku parçacıkları kolaylıkla seçiliyordu.

Kovac, Neil Fallon'a dönerek, "Bence bunu tutuklamalıyız. Neil seni tutukluyorum. Konuşmama hakkına sahipsin..."

CAL SPRINGER HASTA olduğunu bildirmişti. Liska evinin önüne park edip, motoru kapatmadan önce bir süre etrafa bakındı. Cal'le eşi Eden Prairie'in tenha dış mahallelerinden birinde ikamet ediyorlardı. Ev; emlakçilere göre yumuşak, modern bir stildeydi. Yani daha doğru dürüst bir ifadeyle tarzı filan olmayan garip bir binaydı. Aslında tüm evler o kadar birbirine benziyordu ki gece bar dönüşü yanlışlıkla kendi eviniz diye komşunuzun evine dalmanız işten bile değildi. Ve de alarm çalana kadar yaptığınız hatayı fark etmeme olasılığınız yüksekti.

Tüm bunlara rağmen yine de hoş bir mahalleydi burası ve Liska da burada yaşayabilmeyi arzu ederdi. Ama Cal'in böylesi bir evin masrafının altından nasıl kalktığını da merak ediyordu. Çok iyi para kazanmış ve de hep doğru yatırımlar yapmış olsa da burada yaşayacak kadar para biriktirmesi çok güçtü. Üstelik Liska adamın kızının Northfield'teki St. Olaf kolejinde okuduğunu da biliyordu. Belki de Bayan Cal Springer iyi para kazanıyordu. İşte yeni bir düşünce daha: Belki de Cal Springer iç güveysi filandı.

"Elite Eskort Ajansından Elena," diye bağırdı Liska. "Saat dört servisiniz için geldim, Bay Springer!"

"Lanet olsun, Liska," diye bağırdı Springer panik içinde kapıyı açarak. Ardından hızla etrafa bakınarak, "Biraz düşünceli olamaz mısın sen? Ben burada yaşıyorum."

"Şey haklısın. Seni yabancıların yanında utandırmamam gerek."

Springer'ın kapıya dayadığı kolunun altından geçip, beyaz karoların, beyaz duvarların, açık renk döşemenin, beyaz tahta basamaklarla üst kata uzanan merdivenin ilk bakışta insanı şaşırttığı eve daldı.

"Merdiveni böyle tam kapının karşısına koydurmaman gerektiğini bilmiyor musun?" diye sordu. "*Feng Shui'ine* zarar vereceksin. İyi *chi'*de kapıdan uçup gidecek."

"Hastayım," diye açıkladı Springer.

"Bu yüzden olabilir. Yani yetersiz *chi* miktarı yüzünden. Biliyor musun, Bruce Lee'nin de aynı sebepten öldüğünü söylerler, *in Style* dergisinde okumuştum," dedi ardından polislere has bakışıyla adamı tepeden tırnağa bir süzdü. Karmakarışık saçlarına, iyice belirginleşen göz torbalarına baktı bir süre. Gözleri de kan çanağına dönmüş gibiydi. Yani berbat bir haldeydi. 'Ya da Rubel ve Ogden'le takıldığın için de kendini kötü hissediyor olabilirsin tabii. Senin için çok tuhaf arkadaşlar onlar. Değil mi Cal?"

"Dostlarım seni ilgilendirmez."

"Sen onlarla bilardo oynadığını iddia ederken ben onların birini öldüresiye dövdüklerinden şüpheleniyorsam öyle bir ilgilendirir ki."

"Öyle bir şey yapmaları mümkün değil," dedi ama Liska'nın gözlerine bakmıyordu. "Rubel'in evindeydik."

"Bayan Cal de bana aynı şeyi söyler mi acaba?"

"Evde değil."

"Er ya da geç gelecek ama."

Liska hemen karşısında durmaya çalışıyordu. Springer'sa sürekli gözlerini kaçırıp, dönmeye çabalıyordu. Eski püskü, bol kahverengi pantolonunun üzerine geçirdiği ve pantolonuyla hiç uyum sağlamayan, yakası sarkık St. Olaf tişörtüyle, spor giysileri bile kendine yakıştırmayı beceremediği ortadaydı.

"Bundan sana ne bu arada?" diye sordu kızarak.

"Bu saldırı olayında Castleton'a yardım ediyorum. Kurban benimle buluşacaktı. Bana Curtis cinayetiyle ilgili bir şeyler

anlatacağını söylemişti. Ama onu susturmaya çalıştıklarını biliyorsun. Bu yüzden artık bana neler anlatacağını daha da merak ediyorum. Benim bir şeye kafayı taktığımda nasıl olduğumu bilirsin. Şimdi de kendimi av peşindeki bir tazı gibi hissediyorum. Yakalayana kadar da peşini bırakmayacağım."

Springer boğazını temizleyip, karnını ovuşturdu bir süre. Bakışları bir an için merdiven altındaki küçük banyonun kapısına kaydı.

"Senin resmi polislerle ne işin var Cal? Tanrı aşkına sen bir dedektifsin. Ve onlardan en az on beş yaş daha büyüksün, değil mi? Kusura bakma ama seninle neden arkadaş olmak istesinler ki?"

"Bak, sana kendimi iyi hissetmediğimi söyledim, Liska." Dedi banyoya bir kez daha bakarken. "Bu konuşmayı başka bir zaman yapsak?"

"Buraya gelmek için bunca yolu teptikten sonra mı?" diye sordu alınmış bir ifadeyle. "Mahalleniz çok hoş. Ev de öyle."

Hole doğru yürüyüp, başını salona doğru uzattı. Şık koltuklar ve de harika bir şömine. Üzeri sayısız süsle kaplı devasa bir de Noel Ağacı göze çarpmıştı. "Bu evin vergisi feci olmalı, değil mi?"

"Sana ne?" dedi Springer iyice kızarak.

"Haklısın. Ben böyle bir yerin masrafını karşılaya-mam. Sen nasıl başarıyorsun bunu?"

Birden adama doğru dönünce sadece bir saniyeliğine de olsa gözlerinde kederli bir ifade görür gibi oldu. O anda Cal Springerin öyle ya da böyle bir şeyler sakladığını hissetmişti. Anlaşılan böyle damdan düşer gibi gelerek onu gafil avlamakla akıllılık etmişti.

Garaj kapısının açıldığını duyunca o yana doğru döndü. Şimdi birkaç saniye öncesinden de bitkindi.

"Karım olmalı. İşten geldi."

"Öyle mi? Ne iş yapıyor? Beyin cerrahı mı? Ne aptalım!" dedi Liska. "Eğer beyin cerrahı olsa senin sağduyu eksikliğin için de bir şeyler yapardı, değil mi?"

"Öğretmen," dedi Springer midesini ovuşturmaya devam ederek.

"Ah, işte bu lüks yaşamınızı açıklar. Şu öğretmenlere ne para veriyorlar be!"

"Yeterince kazanıyoruz," dedi Springer kendini savunmaya çalışarak.

Eminim öyledir, diye düşündü Liska. "Ama bir terfi de fena olmazdı hani, değil mi? Ama özellikle Curtis olayındaki fiyaskodan sonra bu şansın azaldı tabii. Bu yüzden de sen de politikayla biraz daha ciddi ilgilenmeye başladın, değil mi? Üst rütbelilere yöneticilikte ne kadar kabiliyetli olduğunu göstermek için."

"Calvin? Ben geldim." Mutfak kapısından gelen bu yumuşak, tatlı sese döndüler. "Mide ilacını aldım."

"Buradayız, Patsy?"

"Biz?"

Elindeki poşetleri yere koyan Bayan Cal, hole yöneldi. Kadın kesinlikle orta yaşlı bir öğretmen tasvirine uygun görünüyordu. Şişmanca, eski moda giysili, iri gözlüklü ve de bakımsız saçlı.

"Nikki Liska, Bayan Springer," dedi Liska elini uzatırken.

"İş yerinden," diye açıkladı Cal.

"Sanırım daha önce tanışmıştık," dedi Liska.

Bayan Cal şaşkın gözüküyordu. Ya da kaygılı. "Calvin'i mi merak ettiniz? Midesi gerçekten feci."

"Evet, şey... aslında ona birkaç soru sormam gerekiyordu."

Springer karısının yanına doğru yöneldi. Kansız yüzü artık bir balmumu heykeli andırıyordu. Sanki tamamen bambaşka bir boyuttaymış, kendi iç dünyasına sığınmış gibi gözüküyordu.

Bayan Cal kaşlarını çatarak, "Ne hakkında?" diye sordu.

"Dün gece Cal'in saat on birle on bir buçuk arasında nerede olduğunu iliyor musunuz?"

Bayan Cal'in aşırı büyük gözlüklerinin arkasındaki gözleri birden yaşlarla doldu. Yanındaki kocasına şöyle bir bakıp, "Bunlar neyle ilgili," diye sordu.

"Sadece cevap ver, Patsy," dedi Springer öfkeyle. "Önemli bir şey değil."

Liska, evlerine, sorguya gelen İçişleri müfettişi karşısındaki annesini düşününce omuzlarındaki yükün biraz daha arttığını hissetti. Çaresiz, savunmasız bir halde olduğunu duyumsuyor, hatta aynı tarafta olması gerekenlere karşı ihanet ettiğini hissediyordu.

"Calvin dün gece dışarıdaydı," dedi Patsy Springer yavaşça. "Arkadaşlarıylaydı."

Hemen arkasında Springer eliyle yüzünü ovuşturup, derin bir nefes aldı.

"Hayır," dedi Liska. "Cal'in birlikte olduğunu iddia ettiği insanlar dostları değiller, Bayan Springer. Şu an sırf Cal'in iyiliği için yalan söylediğinizi umuyorum."

"Bu kadar yeter, Liska," dedi Springer aralarına girerek. "Evime gelip karıma yalancı demeye hakkın yok."

Liska kenara çekilip, sakin bir tavırla montunun cebinden eldivenlerini çıkartıp, yavaş yavaş giymeye koyuldu.

"Beni dinlemiyorsun değil mi, Cal?" dedi sessizce. "Başın daha fazla belaya girmeden kurtar kendini. Onlarla paylaştığın her neyse

seni de onlar kadar kötü yapacak."

"Ne demek istiyor, Calvin?" Bu kez Bayan Cal'in ses tonuna korku sindiği apaçık belli oluyordu.

Springer, Liska'ya dönüp, "Evimi terk et," dedi.

Liska başını sallayarak, fazlasıyla hoş eve son bir kez daha baktı. Ardından içi içini yiyen bir adam imajı çizen Cal Springer'ı bir kez daha tepeden tırnağa süzdü.

"Bunu bir düşün, Calvin," dedi. "Sen onların neler yaptıklarını biliyorsun. Belki de benim düşündüğümden de fazlasını biliyorsun. Ama hâlâ seninle, benimle aynı rozeti taşımaya devam ediyorlar. İşte beni çileden çıkartan bu. Cesur olup gerekeni yapma zamanı gelmedi mi?"

Springer gözlerini kaçırıp, iki elini midesine bastırdı. Ama hiçbir şey söylemedi.

Liska artık yavaş yavaş batan güneşle ayaza dönüşen rüzgarda başını eğerek arabasına koştu. Ardından da Minneapolis'e yöneldi. O an bir an evvel çocuklarına ve mütevazı yuvasına kavuşmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

27.
BÖLÜM

"BU KANIN DEMİR Mike'a ait olma olasılığı ne?" diye sordu Tippen birasını yudumlarken.

Cuma akşamlan bir araya gelip, haftanın değerlendirmesini yapıp, birkaç kadeh içtikleri Patrick'in Ba-rı'nda aynı masada toplanmışlardı.

"Çok düşük," dedi Kovac. Ardından kasedeki karışık kuruyemişlerden bir avuç alıp, içlerindeki mısır cipsiyle, fıstıkları ayıklayıp ağzına atmaya koyuldu. Öteden beri sert mısır cipslerinin bu derece sert olmalarının nedeninin içlerinin ayak tırnaklarıyla dolu olmaları, diye düşünürdü. "Silah patladığında yaşlı adamın karşısında olmalı. Ama bu durumda kan arka tarafa sıçrardı. Sanırım bu konuda Neil Fallon doğruyu söylüyor. Yani üzerindekiler balık yemi. Ama bu onun yaşlı adamı öldürmediği anlamına gelmez. Ve adamı da içeri tıktığımıza göre belki iyice paniğe kapılıp, korkarak baklayı ağzından çıkarmasını umabiliriz."

"Hafta sonu girdi araya. Yani kan tahlillerinin sonuçları salı veya çarşambadan önce elimize geçmez," diye açıkladı Elwood. "Bence sakladığı bir şey varsa en fazla pazar gecesine kadar susabilir."

"Sabat günü itiraf ha," dedi Tippen çok şey bildiğini gösterir bir ifadeyle gülümseyerek. "Çok sembolik."

"Aşırı Katolik," diye düzeltti Kovac. "Çünkü öyle yetiştirilmiş. Neil Fallon bir profesyonel katil değil. Eğer babasını öldürdüyse bunun suçluluğuyla uzun süre yaşayabileceğini sanmıyorum."

"Bilmiyorum, Sam," dedi Tippen. "Hepimiz bir dolu suçluluk duygusuyla yaşamıyor muyuz? Adeta tüm yaşamımız benzeri duygularla dolu değil mi? Belki de bizi ağırlaştırıp, yükselerek gerçek mutluluğa erişmemizi engelleyen de bu duygudur. Bize değerli olmadığımızı, bizden beklenileni vermekten çok uzak olduğumuz bu duygu hatırlatır durur, belki de."

"Ama bizler babalarımızı öldürmedik. Yani bu tür bir suçlulukla mücadele etmek zorunda değiliz," dedi Kovac. "En azından."

İstemeye istemeye ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye karşı çıktı Tippen. "Ismarlama sırası sendeydi."

Kovac cüzdanından bir kaç banknot çıkartıp, masaya bıraktı. "Şu işleri biraz hızlandırabilme şansım var mı diye bakmaya."

STEVE PIERCE'IN BİR blok ilerideki komşularından biri parti veriyordu. Müziğin eşlik çıkardığı neşe dolu kahkahalar adeta tüm bölgeye yayılıyordu. Kovac bir süre otomobilinde oturup, arkasına yaslanarak sigarasını bitirdi. Ardından Steve Pierce’ı beklemeye başladı.

Ama bu kadar yakın bir mesafedeki partiye yürüyerek de gitmiş olabilirdi. Ama Kovac hiç sanmıyordu. Steve Pierce bu yılkı Noel kutlamalarına pek katılacak halde değildi. Omzundaki bunca yük ve kederle insanların içine çıkıp, neşeyle gülümseyip, dans edebilmesi

hiç de mümkün değildi. Kovac, nişanlısının Pierce'ı evde yalnız ve savunmasız bir halde bırakarak gitmiş olmasını diliyordu.

Düştüklerinde bir tekme de sen vur, diye mırıldanıp zili çaldı.

Bir süre bekledi. Ardından bir kez daha çaldı. Partiye yeni konuklar gelmeye devam ediyordu. İçlerinden kırmızı atkılı biri, bahçedeki kardan adama sarılarak, "Mutlu Noeller," diye bağırmaya koyuldu.

"Tanrım, yine mi sen," diye bağırdı Pierce kapıyı açarken. "Telefon diye bir şey duymadın mı?"

"Ben yüz yüze görüşmeyi tercih ederim, Steve. Bu benim karşımdakine ne kadar değer verdiğimi gösterme metodum."

Pierce, Andy Fallon'un cesedini bulduğu günün ertesindeki berbat görünüşünü aynen koruyordu. Hatta daha bile kötüydü. Üzerinde aynı giysiler vardı. Sigara, viski ve de ter kokuyordu. Duygusal çöküşün neden olduğu ter. İşte bu terin kokusu fiziksel çabanın neden olduğu terden çok farklıydı. Sanki daha bir acı dolu daha bir keskin. Bir elinde yarıya kadar dolu kadehi, ağzında da sigarasıyla öylece bakıyordu. Cenazeden beri tıraş da olmamış gibiydi.

"Tek dileğin beni içeri tıktırmak senin," dedi.

"Eğer bir suç işlediysen."

Pierce güldü. Sarhoş sayılırdı. Ama büyük bir ihtimalle kendini kaybedecek kadar da içmeyecekti. Zira acısını yaşamak niyetindeydi. Kovac adamın acı çekmek istediği kanaatindeydi. Viski de bu acıyı belki de katlanabilir seviyede tutmasına olanak veriyordu.

"Neil Fallon cezaevinde," dedi Kovac. "Babasını o öldürmüşe benziyor. Bu konudaki yorumunu almak istedim."

"Güzel," dedi Pierce kadehini kaldırırken. "Buna içilir işte. Gelsene, Çavuş," diyerek kapıyı açık bırakıp, içeri yöneldi.

Kovac peşi sıra ilerlerken, "Neil'in cezaevinde olmasına mı yoksa Mike'ın ölümüne mi içilir?"

"İkisine birden. Bunu hak ediyorlar doğrusu."

Lacivert duvarlı çalışma odasına yöneldiler. Kovac kapıyı biraz hızlıca kapatıp, kız arkadaşının gelip gelmeyeceğini görmek için bir süre bekledi.

"Neil'i ne kadar tanırsın?"

Pierce barın üzerindeki dolaptan bir kadeh daha alıp, Macallan'la doldurdu. Ardından kendi kadehini de tazeledi.

"Onun ne kadar aşağılık biri olduğunu bilecek kadar. Kızgın, kıskanç, küçük hesaplar peşinde koşan, hasis biri olduğunu anlayacak kadar. Yani hık demiş babasının burnundan düşmüş." Yeni kadehi Kovac'a uzattı. "Andy'ye bebekken hastanede meydana gelen bir karışıklık sonucu yanlış aileye teslim edilmiş olması gerektiğini hep söylerdim. Onun böylesine iğrenç bir ailenin üyesi olmasına insan inanamıyor. O öylesine dürüst, iyi kalpli nazik biriydi ki."

Gözleri kızarınca başını karanlık yan bahçeye bakan pencereye çevirdi.

"O kadar farklıydı ki," dedi büyük bir hüzünle. "Ama yine de onlarla iyi geçinebilmek için elinden geleni yaptı."

Kovac bir yudum alınca bu viskinin şişesinin elli dolar olmasının gayet normal olduğunu düşünüp, bu tada ulaşmak için viskiye erimiş altın katıyor olmalılar, diye geçirdi aklından.

"Uzun süre babasının gözdesiydi," dedi gözlerini Pierce'dan ayırmadan. Ardından daha rahat gözlemleyebilmek için koltuklardan birine ilişti. "Babası tarafından reddedilmenin ona çok koyduğunu sanıyorum."

"Ama o yine de babasıyla barışmak için elinden geleni yaptı. Sanki bir kabahati varmış gibi. O sadece babasının kendisini anlamasını istiyordu. Oysa aradan milyonlarca yıl geçse bile bunun gerçekleşmesi imkansızdı. Bunu Andy'ye söyledim. Bir insanın bakış açısını değiştirmenin mümkün olmadığını anlatmaya çalıştım ama dinlemedi."

"Babasıyla arasını nasıl düzeltmeyi planlıyordu? Onun gözünde tekrar eski konuma ulaşması için yapacağı ne vardı?"

Pierce omzunu silkti. "Aslında hiçbir şey. Sadece Andy birlikte bir şeyler yaparlarsa zaman içinde aralarının düzeleceğini düşünüyordu. Yaşlı adamın anılarını yazmaya başlamasına yardım etmek gibi filan. Son zamanlarda bundan daha çok bahseder olmuştu. Keşke onu biraz daha iyi tanısaydım, keşke onu biraz daha iyi anlayabilsey-dim, diyip duruyordu. Bu anılar ona babasını anlamasına olanak verecek belki de bu yolla asgari müşterekte buluşacaklardı. Onu tekerlekli sandalyeye mahkum eden olayı yani Mike'ın yaşamının dönüm noktasını tüm ayrıntılarıyla öğrenmek istiyordu. Ama yaşlı adam onun bu gayretini zerre kadar takdir etmedi. Neler olup bittiği konusunda da konuşmak istemediğini söyleyip, kestirip attı. Duyguları hakkında hiçbir şey söylemek istemiyordu. Onun hissettiklerini kelimelere dökebileceği konusunda zaten ben de kuşkuluydum açıkçası. Neticede Mike Fallon veya Neil gibilerin yeterince bir entelektüel bilgi birikimine sahip olmadıkları ortada."

"Peki ya Neil?" diye sordu Kovac. "Andy'nin tercihini açıklamasının üzerinde menfi veya müspet bir etki yaratmadığını iddia ediyor."

Andy kahkahayla güldü. "Elbette. Aşağılık yaratık. Zaten Andy'den yeterince nefret ediyordu. Onun homoseksüel olduğunu düşünmediğinden, kendini ona karşı ezik hissediyor, babasının onu kayırdığını düşünerek kıskançlıkla kıvranıyordu. Ama Andy'nin homoseksüel olduğu ortaya çıkınca açıkçası çok sevinmişti.

Neticede ailedeki kara koyun olmaktan kurtulmuş oluyordu. Çünkü öyle tipler için homoseksüellik bir insanı küçük düşüren, son derece korkunç bir şeydir."

"Andy onunla sık görüşür müydü?"

"Neil'le zaman zaman ağabey kardeş muhabbeti yapmaya çalıştı. Balığa, avlanmaya filan çıktılar. Ama tam bir vakit kaybıydı bu tabii. Neil asla Andy'yi anlamak için de ondan hoşlanmak için de bir gayret sarf etmedi. Zira Andy'nin parasından başka bir şeyle ilgilenmiyordu."

"Andy'den para istedi mi?"

"Elbette. Önce ona harika bir yatırım fırsatı olduğundan bahsetti. Ben de Andy'ye boş ver, dedim. Neil'e istediği parayı ver ve bir daha da onunla görüşme. Birlikte yatırım yapmak mı? Tanrı korusun. Parayı sokağa savursan daha iyi"

"Andy ne yaptı peki?"

"Onu oyaladı. Neil'in anlayacağını umarak, daha sonra bakarız, diyip durdu." Viskisinden bir yudum daha alıp, mırıldandı. "Yatırım imkanlarını biraz daha araştıralım da filan diyordu."

"Senin bildiğin bir kavgaları oldu mu?"

Pierce başını iki yana salladı. Elindeki sigarayı neredeyse filtresine kadar içip, izmariti pervazda söndürdü, Hayır.

Andy onunla kavga etmezdi. Zaten ortalama bir Fallon üyesinden iyi olduğu için yeterince suçluluk duyuyordu. Neden? Yoksa onu Neil'in öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"O kapı hâlâ açık."

"Anlayamıyorum. Neil o kadar akıllı biri değildir. Onu şimdiye dek çoktan yakalamış olmanız gerekirdi."

"Yakaladık," diye hatırlattı Kovac.

"Yine de... ne demek istediğimi anlıyorsunuz siz." Bara dönüp, viskisini kim bilir kaçıncı kez tazeledi. "Neil düzensiz tiplerden biridir. Siz de fark etmediniz mi? Tabancasını, bıçağını kullanacak, etrafa bu kadar kan saçıp, olay mahallinde parmak izi bırakmayacak öyle mi? Hiç sanmıyorum."

"Belki de."

"Onun zerre kadar üzülmeyeceğine eminim. Tanrım, üzülmek aklına bile gelmez ki onun. Oysa ölmesi gereken oydu," dedi Pierce acı dolu bir sesle. Ardından viskisinden bir yudum daha içti. Sanki öfke ateşini büyütmek için alevlerin üzerine benzin döküyormuş gibi. "Ne derse desin Andy gibi bir insana bunu yapması..."

Direnme gücünü kaybedince yaşlar yanaklarından sicim gibi süzülmeye başladı. Küfrü basıp, kadehi duvara fırlattı. Bardak duvara çarparak paramparça olurken, içindeki viski de etrafa saçılmıştı.

"Tanrım," diye bağırdı başını kollarıyla sararak. Sanki günahları için beynini patlatarak onu cezalandırmak isteyen süper güçlerle mücadele etmeye çalışıyordu. Başını iki yana sallayarak, ağlama devam ederken, boğazından da bir kez daha, bir hırıltı gibi "Ah, Tanrım!" sözcükleri çıktı.

Kovac bekliyordu. Acısını hissetmesi, içindeki şeytanla yüzleşmesi için ona zaman vermeye çalışıyordu.

Bir süre sonra, "Ona âşıktın," dedi.

Bir erkeğe bunu söylemek çok garip gelmişti. Ama Steve Pierce'ın acısının derinliğini net biçimde görmüştü. Bir an için ister erkek ister kadın olsun bu derece sevebileceği bir insan olduğu için onun şanslı olduğunu düşündü. Ama hemen sonra belki de bu acısı hissettiği suçluluktan dolayı bu kadar derin, diye düşündü.

"Evet," diye itiraf etti Pierce kederli bir ifadeyle.

Kovac elini omzuna koymaya yeltendi ama Pierce hemen geri çekildi.

"Onunla ilişkin vardı."

"Benim de durumumu açıklamamı istiyordu. Ama ben yapamadım. Çünkü insanlar bizleri anlamaz. Asla anlamaz. Anlayacaklarını söylerler ama anlamazlar. Böyle şeyleri çok gördüm ben. Ağızlarından çıkanlarla beyinlerinden geçenlerin ne kadar farklı olduğunu bilirim. Şakalar, alay etmeler, saygısızca ifadeler. Sonrasını da gayet iyi bilirim. Meslek yaşamım... kurmaya çalıştığım yaşamım... tehlikeye girip... Ben... Ben..." Artık konuşamayacak haldeydi. Sanki ağzından çıkabilecekleri engellemek ister gibi eliyle ağzını kapattı. Ardından zorlukla yanındaki sandalye yığıldı. Eliyle yüzünü kapattı. "Bunu yapamayacağımı bir türlü anlamayıp..."

Kovac elindeki kadehi bir kenara koydu. "Orada mıydm Steve?" diye sordu. "Andy'nin öldüğü gece yanında miydin?"

Başını iki yana salladı. Titriyor, ileri geri sallanıyordu. Üstelik kendini kontrol etmeye çabaladıkça da bu dengesiz hareketleri hızlanıyor gibiydi.

Sonunda, "Hayır," diyebildi. "Size onu cuma akşamı gördüğümü söyledim. Jocelyn'nin kız arkadaşları bekârlığa veda partisi düzenleme telaşındaydılar. O kargaşada onunla bir aya yakın görüşmedik. Zaten onun tercihlerini açıklama isteği konusunda da bir hayli tartışmıştık... Yani uzun zamandır bir araya gelmemiştik. Hatta konuşmamıştık bile."

"Başka biriyle mi beraberdi?"

"Bilmiyorum. Belki. Onu bir keresinde barda biriyle görmüştüm ama aralarında bir şeyler olup olmadığını bilemiyorum elbette."

"Onu tanıyor muydun? Diğer adamı yani?"

"Hayır."

"Nasıl biriydi?"

"Aktöre benziyordu. Siyah saçlar, harika bir gülümseme. Ama gerçekten birlikteler miydi, bilemiyorum."

"Onu cuma gecesi görmeye gittiğinde neler oldu?"

"Bir kez daha tartıştık. Bana Joss'a gerçeği söylemem konusunda baskı yaptı."

"Sen de sinirlendin."

"Çileden çıktım."

"Ne zamandan beri Andy'yle ilişkin vardı?"

Elini sallayıp, "Çok uzun zamandan beri," dedi. "Üniversiteden beri. İlk başlarda sadece... meraktan... değişik bir şeyler yaşama arzusuyla başladı. Ama daha sonra... bir ihtiyaca dönüşüp... sanki bambaşka bir hayatı sürdürüyor gibi... başka bir çıkış da yoktu. Üstelik Douglas Daring'in kızıyla nişanlıydım. Bir ay içinde evlenmeyi planlıyorduk. Yani durumumu nasıl olur da açıklayabilirdim..."

"Daha önce de benzer tartışmalar yaptınız mı?"

"Elli kez. Kaç kez kavga edip darıldık. Birbirimizle konuşmadık. Çok sıkıntılı olduğu zamanlarda sanki böyle bir sorun yokmuş gibi davranıp yeniden barıştık..."

Cümlesini tamamlayamadı. Yüzünden derin bir pişmanlık akıyordu adeta.

"Jocelyn'e onun söyleme olasılığı var mıydı?" diye sordu Kovac.

"Hayır. O öyle biri değildi. Neticede bu benim bileceğim bir işti. O da bana saygı duyardı. Ve de ben söylemek istemiyordum."

"Kızdı mı?"

"İncinmişti," dedi. Ardından bir süre sustu. "Onun kendini öldürdüğüne inanmak istemiyorum. Çünkü böyle bir şey onu bu

raddeye benim getirdiğimi düşünmeme neden olacak."

Bir kez daha ağlamamak için gözlerini sıkı sıkı kapadı. Ama kirpiklerinin arasından süzülen yaşlara yine de mani olamamıştı.

"Ama korktuğum başıma geldi galiba," diye mırıldandı. "Ama dünyada en sevdiği insanın kendisi yüzünden öldüğü gerçeğiyle yüzleşecek kadar güçlü biri değilim ki ben. Çünkü bu isteğini kabul etmeyerek onu öldürdüm. Yani onu sevdim ve de ölümüne neden oldum. Onu ben öldürdüm."

Uzun bir süre her ikisi de konuşmadı. Sadece uzaklardan belli belirsiz bir radyonun sesi geliyordu. Aynı caz parçası hiç durmadan defalarca çalınıyor gibiydi. Trompetle saksafon aynı melodiyi yineledikçe yineliyordu. Kovac içini çekerken bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü. Aslında yapacak bir şey yok, diye düşündü. Pierce'ı daha fazla sıkıştırmanın anlamı yok. Neticede adamın neden bu halde olduğunu anlamıştı. Omzundaki yükün nedeni saklamaya çalıştığı bu sırdı. Cezası da bu yükü yaşamının sonuna dek taşımak olacaktı.

"Jocelyn'e söyleyecek misin?" diye sordu Kovac.

"Hayır."

"Ama bu tüm yaşamın boyunca saklayamayacağm kadar büyük bir yalan, Steve."

"Önemli değil."

"Belki senin için değil ama Jocelyn'nin gerçeği bilmeye hakkı olduğunu düşünmüyor musun?"

"İyi bir eş hatta iyi bir baba olacağım. Birbirimize yakıştığımızı düşünmüyor musun yoksa? Zaten Joss'un istediği hayat da bu. Süs bebekleri gibi giyinip, kendi yarattığı hayal dünyasında yaşamak. Ben de böylesi bir dünya yaratma konusunda becerikliyimdir doğrusu. Yaşamımın çoğunu öyle yaparak geçirdim."

"Ve Daring-Landis'e ortak olacaksın. Herkes de sonsuza dek mutsuz bir yaşam sürecek."

"Kimse farkına bile varmayacak."

"Hiç sanmıyorum."

"Hiç evlendin mi Kovac?"

"İki kez."

"O zaman uzman sayılırsın."

"Mutsuzluk konusunda olabilir. Ama sonunda tek başına mutsuz olmanın hem daha ucuz hem de daha kolay olduğunu fark ettim."

Yeniden sustular.

"Ona söylemelisin, Steve. İkiniz için de doğrusu bu."

"Hayır."

Kovac holün kapısının yavaşça aralandığını görünce tepeden tırnağa ürperdi. Eşikte üzerinde mantosuyla Jocelyn Daring duruyordu. Kadının ne zamandan beri orada bulunduğunu bilmiyorlardı ama Kovac yüzündeki ifadeden onun yeterince uzun zamandan beri konuşulanları dinlediğini anlamıştı. Gözyaşları yüzündeki makyajı mahvetmiş, yüzündeki tüm renkler birbirine karışmış bir halde dudaklarına doğru süzülüyordu. Pierce ona hiçbir şey söylemeden bakıyordu. Sonunda kadın titreyen dudaklarına hâkim olmayı başardı.

"Seni aşağılık yaratık!" Gözleri öfkeden alabildiğine açılmıştı.

Kovac, Pierce'ın üzerine atılmak için hamle yapan kadını son anda bileğinden yakaladı. Ama kadının savurduğu yumruk bu kez da Kovac'ın alnındaki daha iyileşmeye yeni yüz tutmuş yaranın üzerinde patladı. Jo-celyn, Kovac'a tekme savurarak masanın üzerindeki şamdanı kaptı.

"Seni aşağılık yaratık!" diye tekrar bağırarak elindekini milim bile kıpırdamayan Pierce'a doğru savurdu. Pierce kafasına aldığı bu darbeye karşın hâlâ öylece durmayı sürdürürken Jocelyn, "Sana onunla konuşma demiştim!" diye bağırdı. "Sana söylemiştim! Söylemiştim!"

Kovac atılıp, diğer elini de yakalayıp, şamdanı almayı başardı. Ardından da kadını uzaklaştırmaya çalıştı. O sırada uzun boylu kadının, delice öfkesinin de eklenmesiyle adeta insanüstü bir güce kavuştuğunu düşündü.

Pierce kendini savunmak için en ufak bir şey yapmadı. Şakağından yanağına doğru kan süzülüyordu. Elinin tersiyle kanı sildi. Bu sırada kanı parmağıyla çenesine de bir miktar bulaştırmıştı.

"Seni sevdim! Seni sevdim!" diye bağırdı Jocelyn cinnetin eşiğinde bir ses tonuyla. "Neden söyledin ki? Ben halledecektim."

Artık öfkesi dayanabileceği sınırı aşmıştı. Susup, başını öne eğerek, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kovac hemen atılıp, omuzlarından destek olmaya çalışarak onu sandalyelerden birine oturttu. Şimdi kadının tüm bedeni titriyordu. Bakışları yere sabitlenmiş bir halde öyle kalakalmıştı. Sıktığı yumruğuyla sandalyeye vurup söylenmeye koyuldu. "Ben elimden geleni yapmıştım oysa. Elimden geleni..."

Kovac yaklaşıp, dikkatle elindeki şamdanı aldı. Bu sırada kendi yarasından süzülen birkaç damla kan kadının süveterine damladı. Bebek mavisi kaşmir süvetere.

"Sanırım siz haklısınız, Çavuş," dedi Pierce acı dolu bir sesle kanlı eline bakarak. "Kederi tek başına göğüslemek belki de çok daha kolay olacak."

KOMŞUSU ÜÇ METRE KARELİK boş bir alan bulmayı başarmış ve oraya da devasa bir ışıklı tabela koymuştu. Skorboarda benzeyen tabela geri sayım yaparak Noel Baba'nın gelmesine ne kadar kaldığını gösteriyordu.

Kovac adeta kalakalmıştı. Şaşkınlıktan tabelanın numaralarının değiştiğini bile fark edemiyor, o an sadece komşusunun bahçesine dalıp, her şeyi talan ederse en fazla ne kadar ceza alabileceğini düşünüyordu. Acaba çileden çıkıp, komşusunun bahçesine dalması, eline geçeni parçalaması için daha kaç ampullük bir sabrı kalmıştı? Peki, komşusunu vurursa hâlâ meslekte kalma şansı olabilir miydi?

Aslında gidip, böyle bir şey yapmaya kalkışacak enerjisi yoktu. Bu yüzden de dönüp, kendini evine attı. Ev çoktan çıkartılıp, atılması gereken çöp dışında eskisi gibi bomboştu.

Evim güzel evim.

Pardösüsünü çıkartıp, kanepeye fırlattı. Ardından banyoya yönelip, yüzünü yıkayıp, yarasının durumuna bakmaya koyuldu. Sol gözünün üzerindeki yara kurumuş kanla birlikte bir hayli kötü gözüküyordu. Aslında yeniden dikiş attırmak için acil servise gitmeliydi. Ama onun yerine pamuğu ıslatıp, kurumuş kanları temizleyip, üç Tylenol almayı tercih etti.

Mutfağa yönelip, buzdolabından yarısı yenmiş köfteli sandviçi alıp, kokladı. Çöplükten daha iyi...

Sandviçi elinde, tezgaha yaslanarak sessizliği dinleyip, Pierce'ın evinde yaşananları tekrar düşünmeye koyuldu. Jocelyn Daring'i öfkesini, adeta aklını kaybetmiş gibi davranmasını defalarca aklında evirip çevirdi. Acıyla, öfkeyle ve kıskançlıkla yoğrulmuş duygularla adeta çileden çıkmıştı kadın.

Sana onunla konuşma demiştim... Neden söyledin ki... Seni sevmiştim. Seni sevmiştim.

Neden söyledin ki? Ne kadar garip bir soru, diye düşündü. Pierce homoseksüel olduğunu söylemediği, böyle bir şeyi yapmaya da hiç niyeti olmadığı halde bunu zaten biliyormuş gibi.

Düşünceleri onunla ilk karşılaştığı geceye, kadının Pierce'a karşı davranışlarına kaydı. Ona koruyucu, hükmedici bir tarzda davranıyordu. Kendisine de Andy Fallon'u tanıyıp tanımadığını sorduğunda nasıl da dikkatli bir ifade takınmıştı.

Zaten Joss'un istediği hayat da bu. Süs bebekleri gibi giyinip, kendi yarattığı hayal dünyasında yaşamak...

Kadın inanılmayacak derecede güçlüydü. Kadını sakinleştirmek için uğraşırken incinen kasları hâlâ zonkluyordu.

Düşünceli bir tavırla sandviçinden bir ısırık aldı. Daha köftenin bozulup bozulmadığına karar verememişti ki belindeki çağrı cihazı titreşti. Ekranda Liska'nın cep numarası belirmişti. Numarayı tuşladı.

Liska telefonu hemen açtı. "Acılar evi. İsteyene hemen sipariş ederiz."

"Evet. Başıma bir yumruk alayım. Tatlı olarak da dişlerime bir tekme lütfen."

"Kusura bakma ama şakanın sırası değil. Başımıza yeni bir iş daha açıldı. Deene Combs sonunda deliğinden çıktı anlaşılan. Chamiqua Jones'un çocuklarından biri öldürüldü.”

28. BÖLÜM

"SANA NE OLDU böyle?" diye sordu Liska, Kovac'ı arabasından inerken görünce.

"Bir kadının saldırısı."

"Sana saldıracak kadının yok ki."

"Neden bu benim acılar çekmemi engellemiyor peki?" diye sordu olay mahalline yönelirken.

Chamiqua Jones her an yıkılacakmış gibi duran, virane apartmanlarla dolu bir mahallede oturuyordu. Tüm binalar yüzyılın başında inşa edilmiş ve o tarihten beri de sanki hiçbir onarım görmemiş gibiydiler. Ama yine de burası tipik varoşlara pek benzemiyordu. Burada yaşayan aileler fakirlerdi ama birbirlerine destek olmak için yine de ellerinden geleni yaparlardı. Zira hepsi için çeteler veya uyuşturucu satıcıları beyaz varoş delikanlılarından çok daha ciddi bir tehlikeydi.

Ve bu da onların işi, diye düşündü Kovac olay yerindeki polislerin incelemelerine bakarken.

Yerde, bir kar birikintisinin hemen yanında küçücük bir ceset yatıyordu. Üzeri örtülü bir ceset. Çamurdan simsiyah olmuş kar kanın neredeyse tamamını kapatmıştı. Bir köşede ağlayan, haykıran,

kendisini sakinleştirme çalışan komşularının arasında sinir krizi geçiren, Chamiqua Jones'a döndü.

"Çocuklar kartopu oynuyormuş," dedi Liska. "İçlerinden biri bir arabanın yaklaştığını görmüş. Üç veya dört kişinin bulunduğu arabadan kafalarını çıkartıp, Jones'u çağırmışlar. Çocuk diğerlerinden ayrılınca da ona ateş etmişler. Bir kurşun yüzüne iki tane de göğsüne isabet etmiş."

"Ah, Tanrım."

"Mesajın ne demek istediğini anlamamak imkansız."

"Olayı kim araştırıyor?"

"Tom Michaels."

Adının geçtiğini duyunca ileride resmi polis memurlarından birine talimat veren Michaels hemen yanlarına yöneldi. Şişmanca, bir hayli endişeli görünüşlü, saçlarını on yedi yaşındakiler gibi görünmesine sebep olacak biçimde jöleyle iyice arkaya yatırmış bir adamdı. Ama yine de bu bir gerçeği değiştirmiyordu. O iyi bir polisti.

"Sam, seninle Liska'nın Nixon olayını araştırdığınızı biliyorum," dedi. "Sanırım desteğe ihtiyacınız olacak."

"Teşekkürler, haklısın," dedi Kovac. "Kimin ateş ettiğini biliyor muyuz?"

Michael başını iki yana salladı.

Yani, hayır. Hiçbir zaman da bilemeyeceklerdi. Jones adlı küçük kız öldürülmüştü. Çünkü annesinden Deene Combs'un çetesi aleyhine ifade vermesi istenmişti. Mahalleli kısa süre içinde adaletin yerini bulması, bunu yapanların cezalarını çekmesi isteklerini yüksek sesle dile getirip bir dizi öfke dolu gösteri yapacaktı kuşkusuz ama görgü tanığı varsa bile ağzını açacağını sanmıyordu. Özellikle bu olaydan sonra. Böyle davrandıkları için onları suçlayabilir miydi?

"Sana söylemiştim!"

Tüm başlar bu öfke dolu sese yöneldi. Chamiqua Jones acı dolu, yaşlı gözlerinden öfke saçarak dosdoğru Kovac'ın üzerine yürüyordu. Eldivenli elini ona uzatarak bağırmaya devam etti.

"Senin yüzünden beni öldürecekler demiştim. Bak ne yaptılar? Çocuğumu öldürdüler! Benim bebeğimi öldürdüler! Peki, şimdi benim için ne yapacaksın Kovac?"

"Çok üzgünüm Chamiqua," dedi Kovac bu kelimelerin kulağa ne kadar anlamsız geldiğini gayet iyi bilerek.

Kadın bu kez Liska'ya döndü. "Sen de üzgün müsün? Çocuğum öldü! Size beni rahat bırakın dedim. Ama siz üsteledikçe üstelediniz. Ver şu ifadeni, Chamiqua deyip durdunuz. Bana neler gördüğünü anlat Chamiqua yoksa kara kıçını cezaevinde bulursun, dediniz. Oysa ben size neler olabileceğini söylemiştim. Söylemiştim!"

Tüm gücüyle Kovac’ın göğsüne bir yumruk patlattı. Kovac kadının öfkesini bu şekilde kusmasına izin vermişti. Sonunda adamın kendisine karşılık vermediğini bu yüzden de savurduğu darbelerin öfkesini yatıştırmaya yaramadığını gören kadın geriledi.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdı.

Kovac hiçbir şey söylemedi. Chamiqua Jones büyük bir ihtimalle kendisini ne kadar kötü hissettiğini, böyle bir şeyin olmamasını ne kadar çok arzu ettiğini filan duymak istemeyecekti. Sadece işini yapmaya çalıştığını, emirleri yerine getirmekten başka bir şey yapmadığını söylemesi de kadının onu affetmesini sağlamayacaktı elbette. Ona polis olmasının nedeninin, insanların daha huzur dolu bir dünyada yaşamaları için elinden geleni yapma arzusu olduğunu söylemesi de bir işe yaramazdı. Ne söylerse söylesin Chamiqua Jones ona karşı büyük bir nefret duymaktan vazgeçmeyecekti.

"Bayan Jones, eğer yapabileceğimiz bir şey varsa..." diye başladı Liska.

"Yeterince yaptınız zaten," dedi Jones acı dolu bir sesle. "Sizin çocuğunuz var mı, Dedektif?"

"İki oğlum var."

"O zaman yaşadığım acıyı size yaşatmaması için Tanrı'ya dua edin. Başka yapacağınız bir şey de yok."

Dönüp, kızının cesedinin başına çöktü. Kimse onu durdurmaya çalışmamıştı.

"Korkunç bir şey bu," diye mırıldandı Michaels, Jones'in eğilip küçük kızının kanlı başını okşamasını izlerken. "Eğer insanlar cesur olup Combs gibi gangsterler aleyhine bildiklerini bizimle paylaşsalar böyle şeyler olmayacak. Ama böyle şeyler olduğu için de kimse ortaya çıkıp konuşmak istemiyor."

"Leonard'a daha fazla üstelememesi gerektiğini anlatmaya çalıştık," dedi Kovac. "Combs'u başka bir yöntemle enselemeye çalışalım, dedik. Ama Sabin eğer Ni-xon saldırısının failini yakalarsak Combs'u da yakalamış olabileceğimizi düşünüyordu."

Michaels başını iki yana salladı. "Saçmalık. Hiçbir çete elemanı patronunun emrini yerine getirmek için birinin başını demir çubukla patlatıp sonra da gelip patronu aleyhine ifade vermez."

"Bunu sen ve ben biliyoruz."

"Ve de Chamiqua Jones bunun bedelini ödüyor," dedi Liska gözlerini acılar içindeki anneden ayırama-dan.

"Nixon olayı için neye ihtiyacın olursa bizi arayabilirsin," dedi Kovac.

"Siz de öyle," diye karşılık verdi Michaels.

Kovac, Michael işine dönerken elini Liska'nın omzuna koydu. "Hayat ne kadar iğrenç," dedi. "Gel, Tinks, sana bir kahve ısmarlayayım. Orada birbirimizin omzunda ağlayabiliriz."

"Hayır, teşekkürler," dedi Liska dalgın bir ifadeyle. Yürümeye koyulurken bile gözleri hale çocuğunun başını okşayan Chamiqua Jones'taydı. "Eve, çocuklarımın yanına gitmem gerek."

Kovac onu otomobiline götürüp, kadının uzaklaşmasını izlerken içinden keşke beni de evde bekleyen birileri olsaydı diye geçirdi.

EVE GİRİNCEYE KADAR dayanılmaz bir korkuyla titrediğini hissediyordu. Dehşet, endişe sanki tüm benliğini etkisi altına almış gibiydi. Çocuğunun başında ağlayan kadını teselli etmeye çalışırken sürekli aynı şeyin kendi çocuklarından birinin başına da gelebileceğini düşünüp, korkudan çıldırmamak için kendini zor tutmuştu. Trafik kurallarını, hız limitlerini filan hiçe sayarak, mümkün olan en hızlı biçimde eve gitmeye çalışıyordu. Zira nedense, Chamiqua Jones'in çocuklarıyla ilgili sözlerini bir lanet olarak algılamıştı. Aslında bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyordu ama kendine bir türlü hâkim olamıyordu.

Bir cinayet masası dedektifi olarak sayısız cinayet mahallinde bulunmuştu. Çoğu polis gibi o da kendini bu tür olaylara karşı hissizleştirmişti. Akıl sağlığını korumanın yegane yolu da buydu. Ama ne olursa olsun bir çocuk cesedi görmek tüm bu gayretini boşa çıkartmıştı. Duygularından, öfkesinden, sona eren kısacık bir hayatı düşünmenin neden olduğu hüzünden, çocuğun asla yaşayamayacağı şeyleri düşünmekten bir türlü kaçamayacağını biliyordu. Tüm bunlara bir de olup bitenleri bir şekilde engelleyebileceği halde, elinden geleni yeterince yapmadığı

düşüncesi eklenince ağır bir suçluluk duygusunun da omuzlarına çöktüğünü hissediyordu. Yetişkinler bir şekilde başlarının çarelerine bakabilirlerdi. Genellikle yetişkin bir kurban ama öyle ama böyle yaşamını sona erdirecek sonucun meydana gelmesine neden olmuş sayılırdı. Ama çocuklar kesinlikle böyle bir durumda değildi. Çocuklar hayatlarına güven içinde devam edebilmek için yetişkinlere muhtaçtılar.

Liska Grand bulvarından geçip, evinin caddesine doğru saparken bu yükün altında ezildiğini hissediyordu. Ama ev yerli yerindeydi. Neticede yokluğunda alevler içinde kalmış da olabilirdi. On dakikada bir bakıcıyı arayıp, çocuklarını sormak da onu evi böyle eskisi gibi görmek kadar rahatlatmamıştı.

Kaldırıma yanaşıp, otomobilden atladı. Adeta koşarak eve yöneldi.

Çocuklar üzerilerinde pijamaları, televizyonun önünde diz çökmüşler, oynadıkları video oyununa kendilerini kaptırmışlardı. Liska çantasını bir kenara fırlatıp, ayakkabılarından kurtuldu. Kendisim karşılamak için kapıya yönelen bakıcıya aldırmadan çocuklarına koştu. Yere diz çöküp, çocukların karşı çıkmasına aldırmadan, ikisine de sıkı sıkı sarıldı.

"Hey!"

"Senin yüzünden vuruldum!"

"Ben kazanıyordum!"

"Hayır, kazanmıyordun."

"Sana öyle geliyor!"

Liska çocuklarına iyice sarılarak temiz saçlarının kokusunu içine çekti. "Sizleri çok seviyorum. Hem de çok."

"Buz gibisin," diye bağırdı R. J.

Kyle her zamanki şüphe dolu bakışlarıyla, "Peki be ni bu gece Jason'larda kalmama izin verecek kadar seviyor musun?" diye sordu. "Arayıp sordu da."

"Bu gece mi?" dedi Liska ona biraz daha sıkı sarıla rak. Gözlerini kapatıp, aniden rahatlamanın nende ol duğu gözyaşlarına mani olmaya çalıştı. "Kesinlikle hayır, yakışıklı. Belki yarın. Ama bu gece olmaz. Bu gece olmaz."

BAKICI ONUN GELİŞİYLE hemen çıkmıştı. Liska çocuklarla artık gözlerini açık tutamayacak hale geldik lerini görünceye dek oynadı. Sonra onları yataklarına götürüp, üzerlerim örttü ve uzunca bir süre odalarının kapısında durup, uyumalarını izledi.

Onların güvende olduğuna kendini ikna etmeyi başarıp, biraz rahatlayınca evdeki tüm kapı ve pencereleri teker teker kontrol etti. Gerginliğin yerini, genelde bir suç mahallinde uzun saatler çalıştıktan sonra hissettiği bitip tükenmişlik duygusu alıyordu. Neredeyse tüm kaslarının zonkladığını hissetti. Gözlerini kapatıp, ocakta kaynayan çay buharında ıslattığı havluyu başına sararak sakinleşmeye çalıştı. Hiç olmazsa birkaç dakika bir şey düşünmeden öylece dinlenmek arzusundaydı. Ne büyük bir lüks.

İyice rahatlayınca gözlerini açıp, ellerini kuruladı. Ardından masanın üzerinde yığılmış zarfları karıştırmaya koyuldu. Gelen bir fatura bile yoktu. Hatta reklam broşürü bile göremedi. Sadece Noel tebrik kartı olduğunu tahmin ettiği bir tomar zarf vardı. Bir kez daha ben kart atacak zamanı ne ara bulurum acaba, diye düşündü.

Milwaukee'deki Cici Teyze'den bir tebrik vardı. Mandıra çiftçiliği yapan kuzen Phil'le üzerlerinde 'süt içer misiniz?' yazılı tişörtleriyle poz vermiş ailesinin bir fotoğrafı çıktı başka bir zarftan. Çok eski ve

nedense hiç cevap vermediği halde kart atmayı sürdüren bir üniversite arkadaşının süslü zarfını da hemen tanımıştı. Zarfın üzerine hâlâ Bay ve Bayan diye yazmayı sürdüren tiplerden biri işte. Neden insanlar böylesine kuralcı olurlar ki? Arkadaşlarının kayıtlarını tutup onlara önemli günlerde mektup atmak gerçekten bu kadar kötü müydü, peki?

Son zarf doğrudan ona gönderilmişti. Gönderenin adresiyse yazmıyordu. Garip. Ama bir Noel kartı olduğu kesin. Mektup açacağıyla zarfı dikkatle yırttı. Basit, işyerlerinde kullanılan türden, önünde, İyi Noeller, yazılı bir kart. Liska kartın arkasını çevirmek üzereyken, arasından kayan bir şey yere düştü. Liska eğilip, neyin düştüğünü görmeye çalışırken başını evyeye hızla çarpıp, küfrü bastı.

Bir Polaroid fotoğraf. Hayır. Bir araya getirilmiş üç fotoğraf.

Çocuklarının fotoğrafları.

Liska damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Tepeden tırnağa ürpermişti. Elleri titriyordu. Fotoğraflardan biri çocuklar, okul servisine binmek için beklerken çekilmişti, ikinci fotoğraftaysa okuldan bir arkadaşlarıyla oynarken görüntülenmişlerdi. Üçüncüsündeyse evin kapısına doğru yürürlerken görülüyorlardı. Her bir fotoğrafta biri çocukların başlarını siyah keçeli bir kalemle yuvarlak içine almıştı.

Kartın içindeki mesajsa siyah bir kalemle yazılmış telefon numarasından ibaretti.

Kartla fotoğrafları bir kenara koyan Liska yüzüne soğuk su çarpıp, hızla kurulandı. Ardından adeta koşar adım gidip, telsiz telefonu kaptı. O kadar titriyordu ki iki kez yanlış numara tuşladı. Üçüncü denemede doğru tuşlamayı başarmıştı. Dördüncü çalışta telesekreter devreye girdi. Buz gibi, içini daha da büyük bir korkuyla dolduran bir mesajı titreye titreye dinledi.

"Selam. Ben Ken. Şu anda çok zevkli bir şeyler yaptığımdan telefonunuza yanıt veremiyorum..."

Evet. O kadar zevkli bir şey yapıyordu ki. Hastane yatağında sargılar içinde yatarak. Ken Ibsen.

29.
BÖLÜM

ÖLMEDEN ÖNCE SÖYLENEN ünlü son sözler: *O sırada bana güzel bir fikir gibi gelmişti.*

Kovac fikrini değiştirmeye karar vermeden kapıyı çaldı. Daha elini zilden çekmeden kadının onu delikten gözlediğini fark etmişti. Onun varlığını, bakışlarını, kararsızlığını çok net biçimde hissedebiliyordu. Sonunda kapı açıldı. Kadın onu tepeden tırnağa süzdü.

"Evet, benim de telefonum var," dedi. "Üstelik birden fazla. Ve de evet, kullanmayı da biliyorum."

"O zaman neden kullanmıyorsun?" diye sordu Savard.

"Hayır diyebilirsin de ondan."

"Hayır demiştim zaten."

"Gördün mü?"

Onu içeri davet etmedi. Ama alnına bakarken kaşları çatıldı. "Kavga mı ettin?"

Kovac parmağıyla yarasına dokunurken bir türlü akan kanı dindirmeyi başaramadığını hatırladı. "Başka birinin kavgasına karışan masum bir kazazedeyim ben."

"Anlamadım."

"Haklısın, ben de anlamadım," dedi Steve Pierce'ın evinde olup bitenleri yeniden hatırlayarak. "Neyse, önemli değil."

"Neden geldin?"

"Mike Fallon öldürüldü."

Savard'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

"Biri onu öldürdü. Ben de oğlunu içeri attım. Neil şimdi içeride. İtiraf etmenin arındırıcı gücüne teslim olmayı bekliyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Savard kapıyı biraz daha aralayarak. "Nasıl bir delil var elinde?"

"Aslında hiçbir şey. Sadece elimizi çabuk tuttuk. Eğer hafta sonu olmasaydı, eğer akıllı bir avukatı olsaydı, şimdi barında müşterilerine servis yapmaya devam ediyor olabilirdi," diye itiraf etti. "Diğer yandan onun gerek daha önceki tavırları gerekse böyle bir işe kalkışabilmek için yeterli nedeni olduğu gerçeği onu baş şüpheli konumuna getiriyor."

"Sen onun yaptığına inanıyor musun?"

"Ben onu insanların genlerinin kontrol edilmelerini ve ancak ondan sonra üremelerine izin verilmelerini savunanların tezlerinin canlı bir kanıtı gibi görüyorum. Başarısız, sinsi, öfkeli, kimse tarafından sevilmediğinin bilinciyle acılar içinde kıvranan zavallı biri. Hık demiş babasının burnundan düşmüş yani," diye ekledi dudağını ironik bir ifadeyle bükerek.

"Mike Fallon'un dostun olduğunu sanıyordum."

"Ben Mike'ın temsil ettiklerine saygı duyardım. O bir eski zaman polisiydi."

Dönüp caddeye, yavaş yavaş seyreden bir otomobile baktı. Noel Partisi arayan normal insanlar. Cinayet işlemeye filan gelmemişlerdi büyük bir ihtimalle.

"Belki ondan hoşlanmamın nedeni yaşlanıp, çekilmez olduğumda başkalarının da benden hoşlanmasını arzu etmenidir."

"Buraya bunun için mi geldin?" diye sordu Savard. " İlgiye ihtiyacın olduğu için mi?"

Kovac omzunu silkti. "Bu gecelik ufak bir acıma bile yeter."

"Burada bulma şansın olduğunu sanmıyorum."

Kovac bir an için kadının gülümsememek için kendini tuttuğunu hissetti. Gözlerinde daha önce görmediği cana yakın bir ifade vardı.

"Bir viskiye ne dersin?"

"Onu da burada bulma şansın olduğunu sanmıyorum."

"Bende de olmuyor hiç. Hepsini içiyorum çünkü," dedi Kovac.

"İnanırım. Sen yaşayan bir klişesin. Trajik bir kahraman."

"İki kez boşanmış, sigara ve içki alışkanlığı olan, gözü işten başka şeyi görmeyen bir adamım. Bunun nesi kahramanlık bilmiyorum. Bana daha ziyade kocaman bir başarısızlık gibi geliyor ama belki de gerçekdışı standartlarım olduğu için bana öyle geliyor."

"Buraya neden geldiniz, Çavuş? Mike Fallon'la ilgili haberin benimle ne ilgisi olduğunu anlayamadım?"

"Anlaşılan bu kayıtsızlığınızla kendime saygımı iki paralık ederken bu soğukta bekletmeye de devam edeceksiniz."

Bu kez kadının yüzündeki gülümseme emaresi daha bir belirgindi. "O kadar kolay incinecek birine hiç ben-zemiyorsunuz doğrusu."

"Ben nezaketin gereksiz zaman kaybı olduğunu düşünürüm çünkü. Özellikle de içkiliyken. Zira gelmeden önce de yeterince içtim"

"İçtiniz ve şimdi de otomobil mi kullanacaksınız? Sanırım sizi bir fincan kahve içmeye davet etmek toplum hizmeti sayılır."

"Bana bir şey mi ikram edeceksiniz? Şu an içim öyle ısındı ki otomobilimin radyatörü bile bu derece ısınmıyordur, inanın."

Savard iç çekip, kapıyı iyice açtı.

Kovac, kadın fikrini değiştirmeden hemen içeri daldı. Münakaşa savaşını o kazanmıştı. Ev sıcacıktı ve odun ateşiyle az önce bahsedilen kahve kokusu daha içeri adım atar atmaz hissediliyordu. Tam bir aile ocağı. Oysa kendi evi bomboştu. Ve de çöp kokulu.

"Sanırım siz de benden hoşlanmaya başladınız, Teğmen."

"Ya... ne demezsin," dedi kadın mutfağa yönelirken.

Kovac ayakkabılarını silip, küçük ama şık yemek odasından mutfağa doğru geçen kadının peşine takıldı. Üzerinde bol, dalgalı, bej bir elbise vardı. Tıpkı eski zaman Hollywood yıldızlarının giydiklerinden, diye düşündü Kovac. Gümüşü andıran açık sarı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Yürürken gizlemeye çalışsa da acıdan kasılması dışında muhteşem görünüyordu. Kovac hâlâ kadının düşüşüyle ilgili anlattığı hikayeyi öğrenememişti. Ama cuma akşamı olmasına karşın evde bir erkek arkadaşı filan olmadığı açıktı.

"Nasılsınız?" diye sordu.

"İyiyim."

Dolaptan porselen bir fincan alıp, kahve makinesinde doldurdu. Mutfak dolaptan ve tavandan yayılan yumuşak bir sarı ışıkla aydınlanıyordu.

"Neil Fallon'un olay sırasında başka bir yerde bulunduğunu kanıtlayamadığını anladım anlattıklarından."

"Mahkemeye sunulabilecek bir şey yok elimde," dedi Kovac evyeye yaslanırken. "İnsanlar yatağında tek başına uyuduğunu söyleyen birine nedense inanmazlar. Kendileri dışındaki herkesin ya tüm gecelerini ya seks yaparak ya da suç işleyerek geçirdiğini düşünürler."

"Süt? Şeker?"

"İstemem, sağ ol."

"Fiziksel bir kanıt?"

"Laboratuardan bir şey çıkacağını sanmıyorum."

"Silahta parmak izi bırakmış mı?"

"Hayır."

"O zaman nasıl bunun bir cinayet olduğuna karar verdin? Adli tıptan bir şeyler mi duydun?"

"Olay mahalli. Silahın konumu. Silah oraya düşmemeliydi. Tabii tetiği çeken Mike'sa."

Savard kahveyi ona uzatıp, kendisininkinden bir yudum alıp, düşünceli bir ifadeyle, "Bir yaşamın bu şekilde sona ermesi çok acıklı," diye konuştu. "Kendi oğlunu... düşünerek..." Başını öne eğdi. "Çok üzücü."

"Evet. Biliyor musun bir ara Andy'yle araları çok iyi olmuş. Ama o bunun değerini bilememiş. Sonra da her şey mahvolmuş zaten," dedi kahvesini yudumlarken. Tadında gizli, egzotik bir tat bulamadığına çok şaşırmıştı. Sadece bildik, sıradan bir kahveydi bu o kadar. "Bildiğimiz kadarıyla Andy babasıyla arasını düzeltmek için onunla Thorne cinayeti üzerine konuşmaya çalışıyordu. Mike’ın anılarını yazmak niyetindeydi yani."

"Gerçekten mi? Bunu sana Mike mı söylemişti?"

"Hayır. Andy'nin bir arkadaşı söyledi. Mike böyle bir şey yapmak istemiyormuş. Sanırım anılara gömülüp onlarla boğuşmakla, onları başkalarıyla paylaşmak çok farklı şeyler. Andy sana bundan bahsetmiş miydi?"

Savard fincanı bir kenara koyup, tezgaha yaslanıp, kollarını kavuşturdu. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Zaten bunu bana

anlatması için bir neden de yoktu ki."

"Doğru. Sadece Ace Wyatt'la dost olduğun için öyle laf arasında bir deyinmiş olabilir diye düşündüm."

"Ben Ace Wyatt'la dost değilim ki. O sadece iş arkadaşım. Ortak tanıdıklarımız filan var. Hepsi bu."

"Her neyse. Sadece bir ara anlatmış olabilir diye düşündüm," dedi Kovac. "Ama ofisinde bu konuda yaptığı en ufak bir çalışmaya bile rastlamadım. Ne bir gazete kupürü ne bir dosya vardı ortalıkta. Ayrıca Curtis - Og-den dosyası da diz üstü bilgisayarı da ortalıkta değildi."

"Sence babasının geçmişini araştırarak ne elde etmeye çalışıyordu ki?"

Kovac omuz silkti. "Anlamaya, sanırım. O; vurulduğu geceden önce, Mike'ın nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyordu belki de. Ya da sadece yaşlı babasıyla ilgileniyormuş gibi yapıp, onunla arasını düzeltme arzusundaydı. Bunun yanıtını sen benden daha iyi verebilirsin. Andy yalakalık yapabilecek biri miydi?"

Savard bir süre bu söylenileni düşündü. "Mutlu olmaya çok ihtiyacı vardı. Başarılı olmaya da. Bu yüzden Curtis -Ogden dosyası kapandığına çok üzülmüştü. Dosyanın kendi kararıyla kapamasını yeğlerdi. Verma'nın şüphe uyandıracak itirafıyla değil."

"Sanırım neler hissettiğini çok iyi anlıyorum," dedi Kovac kederli bir gülümsemeyle. "Benim de çıkıp Andy Fallon'un ölümüyle ilgili sorular sormamdan, yaşamıyla ilgili araştırma yapmaya çalışmamdan hiç hoşlanılmıyor. Ve ben de özellikle bu nedenden dolayı elimden geleni yapmak istiyorum. En azından aldığım cevaplardan tatmin olmam gerektiğini hissediyorum. Ben artık araştıracak bir şey yok, kararını verene kadar da bu arzumun geçeceğini sanmam. Ne yapayım bu da benim kişiliğim."

"Senin iyi bir polis olmanın nedeni de bu zaten."

"Bu benim bir baş belası olmamın nedeni. Bir keresinde yüzbaşının biri bana suçu çözmek için değil soruşturmak için maaş aldığımı söylemişti."

"Sen ne yanıt vermiştin ona?"

Kovac kahkahayla güldü. "Yüzüne mi? Evet, efendim. Banka hesabım bir açığa alınma durumunda beni idare edecek seviyede değildi. Arkasından mı? Ona öyle şeyler söyledim ki bir bayanın yanında bunları tekrar edebileceğimi sanmıyorum."

Savard fincanı alıp, kahvesinden bir yudum daha alırken, bir yandan da Kovac'ı süzüyordu. Ne kadar etkileyici bakışlar bunlar, diye düşündü Kovac. Bu derece şiş bir gözle de böylesi seksi olunabiliyordu demek. Morluklar olsun olmasın, çok güzel bir kadındı.

Savard gözlerini kaçırdı. "Bu arada ben de dosyaları inceledim. Soruşturma sırasında Ogden, Andy'ye defalarca sözlü tacizde bulunmuş. Ama bu alışılmadık bir şey değil. Ayrıca birkaç kez de üstü kapalı tehditler sa-vurmuş. Bu da aynı şekilde alışılmadık bir durum değil. Ardından Verma anlaşma yapınca her şey sona ermiş. Dosya kapandıktan sonra da herhangi bir ekleme yapılmamış. Ogden'in onunla temas kurması için artık bir nedeni yoktu zaten."

"Peki ya Ogden'in ortağı? Rubel?"

"Onunla ilgili hiçbir şey yok. Olay sırasında ortağının o olduğunu da sanmıyorum. Sanırım o günlerde Porterla birlikte görev yapıyordu. Larry Porter. Bunun bir önemi varsa tabii," diye ekledi. "Ben kişisel olarak Ogden'in bir pislik olduğu kanaatindeyim. Curtis'in saatini Verma'nın evine onun koyduğunu düşünüyorum.

Ama bunu ispat etmek ne yazık ki olanaksız. Biz de tezimizi ancak elimizdekiler üzerine kurabildik."

"Ve de Verma'nın itirafından sonra sendika Ogden'in üzerine gitmemenizi istedi, elbette. Ve de sendikayı kızdırdığınız için amirlerinizin baskısıyla karşılaştınız, değil mi?" diye sordu Kovac. "Neticede siz de çözmek için değil, soruşturmak için para alanlardansınız."

"Ve de ben Andy'nin kendini öldürmesine kısmen bu olayın da yol açtığını düşünüyorum," dedi sessizce.

"Belki," diye onayladı Kovac. "Belki de kendini öldürdü çünkü sevgilisi tercihlerini açıklamamakta direniyordu.

Belki de babasının tercihini açıkladığı için onu asla sevmeyeceği fikrine kapıldığı için yapmıştı bunu Daha da ötesi belki de kendini öldürmemiştir. Gördün mü, belki de senin bu işte hiç suçun yoktur. Ama sen yine de benzeri duygularla acı çekmeye devam edeceksin," dedi. "Kendini böyle bir şeyin olmasına mani olamadığın için suçlayıp duracak; yeterince çabuk davranmadığın, yeterince anlayışlı olamadığın ya da çay yapraklarından geleceği okuyamadığın için suçlu olduğun bu nedenle de her türlü cezayı hak ettiğini kurup duracaksın."

"Sanırım beni anlamak kolay."

"Hayır, hiç değil," dedi Kovac kadının şimdiye kadar karşılaştığı anlaması en zor insanlardan biri olduğunu düşünerek. Fazlasıyla dikkatli fazlasıyla ölçülü davranan biriydi. Ve bu onu Kovac için daha da çekici hale getiriyordu. Onun kim olduğunu neden böyle bir davranış biçimini tercih ettiğini öğrenmek istiyordu. Kısacası kadının ördüğü duvarların arkasını görmeye can atıyordu.

"Tek yapabileceğim bu," dedi. "Ortağımın da öyle. Kendime bunun hâlâ diğer insanlardan tam olarak ay-nlmadığımın kanıtı olduğunu söyleyip duruyorum.

Ama bazen belki de tam tersi olsa çok daha iyi olurdu diye de düşünmüyor değilim açıkçası."

Gecenin ağırlığı artık Kovac'ın omuzlarına iyice çökmüş, duyguları kendi ördüğü duvarlara baskı yapmaya başlamıştı. Şu ana kadar başarıyla direnmiş, ambulanslarla dolu caddeyi, kanlar içinde yerde yatan küçücük cesedi gözünün önüne getirmemeyi başarmıştı. Ama artık gücünün sınırına yaklaşıyordu.

Pencereye doğru yönelip, karanlık bahçeye baktı. Arka taraf küçük bir güvenlik ışığıyla aydınlatılmıştı. Tam tepede pırıl pırıl parlayan Ay etrafın mavimsi bir biçim almasına neden oluyordu. Rüya gibi. Bahçenin sonundaki ağaçlar dışarıdan evin görülmesini engelleyecek şekilde özenle ekilmişti anlaşılan.

"Bu gece iyi değilim," diye itiraf etti Kovac. "Araştırdığım olayın görgü tanığının kızı öldürüldü. Küçücük bir kızı sadece diğerlerinin gözünü korkutmak için acımazca katlettiler."

"Bu senin suçun mu?"

Kovac kadının kendisine doğru yaklaştığını fark ediyordu. Dışarıdan gelen ve incecik perdede iyice kırılan ışık nedeniyle Savard'ın cildinin adeta bir inci gibi parıldadığını düşündü. Ne kadar yumuşak, diye geçirdi aklından. Yumuşak bir cilt, yumuşak dalgalı saçlar, saten gibi gözüken yumuşacık dudaklar. Kovac da duvarları, keskin köşeleri görmemeye sanki böyle bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Başını iki yana salladı. "Aslında hayır. Sayılmaz. Ama masum bir çocuğu caddede o halde görünce. Katil büyük bir ihtimalle on dört yaşlarında filandır. Bu işi de artık iyi bir çete elemanı olduğunu kanıtlanmak için yapmıştır. Küçücük bir kızı zaten neredeyse kendi gölgelerinden bile korkar hale getirdikleri insanları iyice dehşete düşürüp, kabuklarına çekilmelerini sağlamak için gözlerini kırpmadan öldürdüler. Tek dileği çocuklarının birer psikopat olarak yetişmemeleri için yeterince yaşamak olan bir anneyi korkutarak onun öldürülesiye dövülen bir uyuşturucu satıcısıyla ilgili gördüklerini anlatmamasını sağlamış oldular böylece. Şöyle bir bakınca aslında suçlanacak ne

kadar insan var çevrede. Ama ben de o resmin bir parçasıyım. Benden insanları koruyup, öldürülmelerine mani olmam bekleniyor. Ama ben bu gece çocuğu öldürülmüş bir kadının karşısına geçip, sanki bu her şeyi yoluna koyabilirmiş gibi, sadece kupkuru bir özür dileyebildim."

"Kendini suçlamak da hiçbir şey yoluna koymaz," dedi Savard.

Şimdi hemen yanına sokulmuştu. Ellerini ellerinin içine alsaydı ne güzel olurdu. Sanki bir sonraki hamleyi bekleyen iki vahşi yaratıklarmış gibi, Kovac nefesini tutmuş, en küçük bir harekete kalkışmaya dahi çekiniyordu.

"Biz elimizden geleni yaparız," dedi kendi dünyasına dönmüş gibi. "Ve de buna rağmen kendimiz suçlarız. Ben seçimlerimi hep en iyiye, en doğruya ulaşmak için yaptığım fikrine sıkı sıkı bağlanmaya çalışırım. Bazen birileri bu tercihlerim yüzünden acı çekebilir. Ama ben o kararı kesinlikle doğru bir nedenle verdiğimi bilirim. Bu da takdir edilecek bir şey değil midir?"

Kovac kadının her an uzaklaşacağını düşünerek, ona doğru döndü. Güveninin tazelenmesine olan' ihtiyacı gözlerinden o kadar net biçimde okunuyordu ki Kovac böyle bir şeyi görünce içinin sızladığını hissetti. İşte duvarın ardından küçük de olsa bir görüntü yakalamayı başarmıştı.

"Kesinlikle," dedi. "İçimizde bize sürekli doğru yolda olduğumuzu söyleyen şey nedir peki?"

"Ben bunu öğrenmekten korkuyorum, doğrusu," diye itiraf etti yaşlı gözlerle.

"Sanırım ben de."

Savard bir süre adamın gözlerinin içine baktı. Ardından fısıldayarak, "Sen iyi bir adamsın, Sam Kovac," dedi.

Kovac dudağını hafifçe büküp, gülümsedi. "Bunu bir daha söyler misin?"

"Sen iyi..."

Kovac parmağıyla kadının dudaklarına dokundu. Tam da hayallerindeki gibi hissetmişti. "Hayır. Adımı bir daha söyle. Sadece nasıl söylediğini duymak istiyorum."

Elini kadının yanağına götürdü. Yetersiz ışıkta gümüşi bir renk alan yaşı usulca sildi. Savarda da titreyen dudağına hakim olmaya çalışıp, belli belirsiz bir fısıltıyla az önce söylediğini yineledi. "Sam..."

Kovac başını eğip, bu sözleri çıktığı anda dudaklarını kadınınkilere yapıştırdı. Tedirgince. Adeta izin ister gibi. Her ne kadar arzusu ona sıkı sıkı sarılıp, çılgınca öpmek olsa da kendine hakim olmak için nefesini tutmaya çalışıyordu.

Savard yavaşça kollarını kaldırdı ve Kovac'ın alnına dokundu. Bunu onu itmek için değil, yaptığı şeye devam etmesini sağlamak için yapmıştı. Dudakları ada-mınkilerin altında adeta zangır zangır titriyordu. Ama korkudan değil gereksinimden. Kabul etmişti. İstiyordu. Dilini adamınkine değdirdi.

Öpüşme sürdü. Zaman adeta donmuştu. Başını bir milim uzaklaştırıp, kadının adını fısıldadı. Ardından sanki camdan yapılmış bir bibloymuş gibi dikkatle kollarının arasına aldı. Başını yeniden kaldırıp, gözlerinin içine baktığındaysa kadının ağzından dökülen tek sözcüğü yakaladı.

"Kal."

Çılgınca çarpmaya başlayan kalbi dışında Kovac hareketsizdi. "Emin misin?"

Savard eğilip Kovac'ın dudağına bir öpücük daha kondurdu. "Kal... Sam... Lütfen..."

Bir daha sormadı. Belki de onun yaşamı da kendisininki gibi bomboştu. Belki ruhları benzer acılar çektiğini algılamıştı. Belki de kadının sadece birinin kollarında olmaya, kendisine değer verildiğini hissetmeye ihtiyacı vardı. Ama nedenin zerre kadar bir önemi yoktu ki.

Parfümünün havaya, çarşaflara sindiği yatak odasına sürükledi onu. Komodinin üzerinde küpeler, siyah, kadife bir saç bandı ve de bir kol saati vardı. Sarımsı bir ışık yayan gece lambası Kovac onu soyarken teninin üzerinde dans ediyordu adeta. Kovac hiç bu kadar zarif bir varlık görmediğini, bir kadının kendisine sunduğu hediyeyle kendinden böylesine geçtiğini hatırlamıyordu.

Savard çekmeceden aldığı prezervatifi ona uzattı. Kovac paketi açıp, Savard'a takması için uzattı. Hiç konuşmuyorlar, her şeyi dokunuşlarla, bakışlarla, nefeslerindeki değişiklikle, inlemelerle anlatıyorlardı. Savard ona yol gösterdi. Kadının içine girdiği anda kalbi duracak gibi olmuştu. Birlikte, aynı ritmi çalan bir orkestra gibi, ahenk içinde hareket etmeye koyuldular.

İhtiyaç. Sıcaklık. Tutku. Kendinden geçme. Huzur. Zorunluluk. Adeta defalarca birbirlerinin içinde eridiler. Tenlerinin tuzunu, dillerindeki kahve tadını içlerine çektiler. Sıcak, ıslak, sert ve de yumuşacık. Savard gelirken ağzından çıkan çığlıklara, çılgınca hızlanan nefesine hâkim olamamıştı. Kovac içinse boşalmak adeta içinde müthiş bir şimşeğin patlaması gibi olmuştu. Titreyip kasılırken çığlık attığını sanıyordu ama bundan emin değildi açıkçası.

Onu öpmeye bir an bile ara vermemişti. Hatta sonrasında da. Hatta kollarında uyuyakaldığında bile dudaklarını dudaklarında, yanaklarında, saçlarında gezdirmeye devam etti. Kalbinin derinliklerinde böylesi bir şansı bir kez daha bulamayacağının korkusunu hissediyor bu nedenle de içinde bulunduğu anın tadını sonuna dek çıkarmaya çalışıyordu. Sonunda yorgunluk üzerini kalın bir örtü gibi kaplayınca gözlerini kapatıp, uykuya daldı.

KOVAC UYANDIĞINDA MÜTHİŞ bir rüya gördüğünü düşündü. Sonra başını yana çevirdi.

Amanda.

Yanı başında kıvrılmış, huzur içinde uyuyordu. Yorganı çıplak omuzlarına çekince de kadın içini çekti. Masa lambasının ışığında yanaklarındaki ve göz çevresindeki morlukları incelemeye koyuldu. Sevişirlerken buralara dokunup, onun canını yakmış olabileceğini düşününce içinin burkulduğunu hissetti. Onun canını yakma fikrine bile tahammül edemiyordu. Ona bunu yapan adamı bir eline geçirse, neler yapacağını biliyordu.

Elini göğsünde gezdirdi. Sanki oraya bir tekme yemiş gibi hissediyordu. Tanrım. Bir teğmenle yatmıştı.

Bir teğmene vurulmuştu.

Onları nasıl etkileyeceğini biliyorsun, Kovac.

Amanda gözlerini açtığında neler hissedecekti? Yaptığının bir hata olduğunu mu? Bir an için aklını kaybetmiş olduğunu mu? Utanacak ya da kızacak mıydı? Bilemiyordu. Tek bildiği çok özel bir şeyler paylaştıkları ve bunun bir saniyesinden bile pişmanlık duymadığıydı.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak, yataktan kalkıp, aşağıdaki banyoya yöneldi. Zira bu kattaki banyoyu kullanıp, su sesiyle onu uyandırmak istemiyordu. Sevimli havluların ve büyük bir ihtimalle kullanılmak için üretilmemiş dekoratif sabunların süslediği misafir banyosunu buldu. Aynada kendisine bakan yüzü inceledi bir süre. Yaşını tam olarak gösteren, darmadağınık, başarılardan çok hayal kırıklıklarını yansıtan bir yüz. Bu kadın bende ne buldu acaba, diye düşündü.

Yüzünü yıkayıp, dışarı çıkarken burnuna kahve kokusu çarptı. Kahve makinesini açık unutmuşlardı.

Mutfağa yönelip, makineyi kapattı. Ardından kalan kahveyi bir fincana doldurup, evin içinde dolaşmaya koyuldu. Girdiği odakların ışıklarını da teker teker kapatıyordu.

Amanda Savard kendine hoş bir yaşam kurmuştu anlaşılan. Eşyalar çok rahat, çok hoş gözüküyordu. Tüm renkler de huzur verici tonlardaydı. Ama aile üyelerine, eş dosta hatta kendisine ait bir tek fotoğrafın bile olmayışı çok garipti doğrusu. Tüm resim çerçeveleri siyah beyaz doğa fotoğraflarıyla doluydu. Kovac bu fotoğraflardan bazılarını kadının ofisinde de gördüğünü hatırlayınca acaba bunların onun için nasıl bir anlamı var, diye düşündü. Onun yaşamını biraz olsun anlamasını sağlayacak bir şeyler görmek istiyordu. Ama belki de zaten şu anda görüyordu. Kendi evinde de kişiliğini yansıtan çok fazla şey olduğunu söylemek herhalde mümkün değildi.

Salona dönüp, maşayla sönmekte olan ateşi biraz karıştırdı. Kömürleri kırıp, birbirlerinden ayırmaya çalıştı. Sonra cam kapıyı kapatıp, kanepenin yanındaki masanın üzerindeki kızılımsı ışık veren lambayı açtı. Lambanın üzerinde bir kitap gözüne çarptı. Stres yönetimi.

Salonun arka kısmında, ışıkları açık başka bir cam kapılı oda vardı. Kulağına oradan yumuşacık bir müzik gelince bunun Steve Pierce'ın de dinlediği modern caz parçaları çalan radyo istasyonu olduğunu düşündü.

Odaya girip, radyoyu kapattı. Ofis. Yine aynı hoş mobilyalar ve de doğa fotoğrafları. Daha önce bu derece düzenli bir masayı sadece büroya malzeme gönderen satış deposunda görmüştü. Böylesi bir titizlik düzen ve de kontrol ihtiyacının ne derece büyük olduğunu adeta haykırıyordu. Ama burada da büyük bir sürpriz yoktu. Masanın arkasındaki rafların üzerindeki birkaç biblo Kovac'ın gülümsemesine neden oldu. Yavrusuyla oynayan bir anne kaplan.

Kullanılmaktan ziyade adeta bir sanat eseri gibi duran kağıt ağırlıkları. Sıkılınca gözleri yuvalarından çıkan, stres emici olarak kullanılan lastik bir oyuncak. Ve de bir rozet.

Merakla rozeti alıp, evirip çevirdi. Eski stil bir rozetti bu. Mesleğe ilk başladığı, şimdi ona yarım milyon yıl kadar eski gibi gelen, günlerde kullanılanlardan biri. Elbette Amanda'nın mesleğe adım attığı zamanlardan önce. Bu da rozetin onun için önemli olan başka birine ait olduğu anlamına geliyordu.

Minneapolis şehri. Rozet numarası 1428.

Evde geçmişiyle alakalı ilk bulduğu şey buydu ve bu da doğrudan mesleğiyle ilgiliydi. Belki de onun yaşamı da kendisininki gibi bomboştu.

Rozeti yerine yerleştirip, ışıkları, radyoyu kapatıp, sadece üst kattan süzülen ışıktan istifade ederek oradan çıktı. Merdivenlere yönelirken yatağa girip, kadının sıcaklığını, yumuşacık tenini bir kez daha hissetmeye karar vermişti. Bu tür şeyleri yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki şimdi meğer ne kadar güzel ol duğunu unutmuşum diye geçiriyordu aklından.

"Hayır!"

Henüz birkaç basamak çıkmıştı ki bu çığlıkla irkildi. Birden irkilen Kovac yatak odasına doğru koşmaya başladı.

"Hayır! Hayır!"

"Amanda!"

Kadın yatağın ortasında oturmuş, gözleri yuvalarından çıkacak kadar açık bir halde kollarını boşluğa sallıyor, sadece kendi görebildiği hayali bir düşmanla mücadele etmeye çalışıyordu.

"Hayır! Hayır! Kes artık!"

"Amanda?"

Kovac ne yapacağını bilemeden yatağın kenarına ilişti. Kadın uyanık gibi gözüküyordu ama Kovac'ın varlığının da farkında değildi. Yavaş ve dikkatli bir tavırla uzanıp, usulca omzuna dokundu.

"Amanda? Tatlım, uyan."

"Kadın onun dokunuşuyla sıçrayıp, yatağın diğer tarafına doğru çekildi. Korku dolu gözlerini şimdi Kovac'a dikmişti. Kovac elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak kolunu tutup, hafifçe okşamaya koyuldu.

"Amanda, benim. Sam. Uyanık mısın?"

Birden o anda kendisini bu derece korkutan şeyin etkisinden sıyrılır gibi oldu. Yüzünü, gözünü ovuşturup, Kovac'ın içini burkacak bir şaşkınlıkla bakakaldı.

"Tatlım, her şey yolunda," dedi Kovac sessizce ona doğru sokulurken. "Tamam tatlım. Kötü bir rüya gördün. Ama geçti artık. Her şey yolunda."

Biraz daha yaklaşınca, kadın küçük bir çocuk gibi büzülerek, Kovac'a sarıldı. Tüm bedeni tir tir titriyordu. Kovac kolunu omzuna atarken diğer eliyle de üşünmesin diye battaniyeyi üzerine çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı kadın. "Özür dilerim."

"Tamam geçti... Özür dileyecek bir şey yok. Kötü bir rüya gördün. Şimdiyse her şey yolunda. Hiç kimsenin Bana zarar vermesine izin vermem."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı üzgün ve mahcup bir ifadeyle.

Kovac iyice sarılarak, "Tamam, geçti artık," diye yineledi.

"Hayır," dedi Savard uzaklaşırken. Başını öne eğmiş, yüzüne bakamıyordu. "Hayır, geçmedi. Özür dilerim."

Doğrulup, karmakarışık yatak çarşafları arasından ipek geceliğini bulup, adeta onun tarafından çıplak görülmekten rahatsızmış gibi,

hızla üzerine geçirdi.

"Çok özür dilerim," dedi hâlâ yüzüne bakmamaya çalışarak.

Kovac kadın yataktan fırlayıp, hızla banyoya dalarken hiçbir şey söylemedi. Sonra aynı duygu bir kez daha etkisini göstermeye başladı. Onunla ikinci bir şansı olmayacaktı. Kadının en savunmasız olduğu anı görmüştü. Amanda Savard'ın bu durumun üstesinden gelmesi için çok uzun zamana ihtiyacı olacaktı.

İçini çekip, gömleğini buldu ve hızla giyinmeye koyuldu. Ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Sonunda banyoya doğru yönelip, kapıyı tıklattı.

"Amanda? İyi misin?"

"Evet, teşekkürler. İyiyim."

Kadının ses tonundaki resmiyeti çok net biçimde fark etmişti. Bunun insanları kendinden uzak tutmak için kullandığı bir savunma mekanizması olduğunun farkındaydı artık. Ama Kovac kesinlikle diğer yolu izleme niyetindeydi.

"Tatlım, utanmana gerek yok ki. İşimiz gereği hepi miz bu tür rüyalar görebiliriz. Bir de benimkileri dinle sen."

Su sesi geldi. Ardından musluk kapandı. Şimdi içeriden hiçbir ses duyulmuyordu. Kovac kadının aynada yüzünü incelediğini düşündü. Tıpkı daha önce kendisinin de yaptığı gibi. Ama kadının gördüklerinden memnun olmayacağından adı gibi emindi. Moraran bir yanak, solgun ten, gözlerdeki o hüzünlü bakışlar.

Kapı kolu aşağı inerken hemen geri çekildi. Kollarını kavuşturan Savard, Kovac'ın yüzüne ısrarla bakmamaya çalışarak dışarı çıktı.

"Bunun gerçekten hiç de doğru bir şey olmadığı..."

"Böyle söyleme," dedi Kovac.

Kadın bir an için gözlerini kapattı. Ardından, "Sanırım ikimizde bu gece bir şeylere ihtiyaç duyduk," diye devam etti. "Güzeldi ama şimdi..."

"Güzelden öteydi," dedi Kovac kadının kendisine bakmasını sağlamak arzusuyla biraz yaklaşarak.

"Gitmeni istiyorum."

"Hayır."

"Lütfen durumu olduğundan daha münasebetsiz bir hale getirme."

"Münasebetsiz bir durum yok ki ortada."

"Ben meslektaşlarımla ilişki kurmam."

"Ah, sahi mi? Kiminle kurarsın peki?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Hayır, efendim, ilgilendirir," diye karşı çıktı.

Kadın iç çekip, başını çevirdi. "Bir ilişki istemiyorum. Söyleyebileceğim en uygun şey de bu. Bu nedenle bunu unutup, hiçbir şey olmamış gibi davranmamız gerek."

"Ben bunu istemiyorum," dedi Kovac uzanıp, omuzlarından tutarak. "Amanda yapma böyle."

Elini çekip, uzaklaştı. Başı önde, "Lütfen git," diye tekrarladı.

Sesinin titremesinden duygularına mani olmadığı apaçık ortadaydı. Kovac bu seste gizli acıyı, hüznü net biçimde sezinleyebiliyordu. Kendisi de benzer duyguları yüreğinin derinliklerinde hissetti.

"Lütfen... Sam..." diye fısıldadı.

Kovac başım eğip, yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Ardından saçlarını usulca okşadı. "Üzgünüm."

Savard gözyaşlarına boğulmamak için gözlerini sımsıkı kapattı. "Lütfen..."

"Pekala," diye mırıldandı Kovac. "Tamam."

Dönüp, giysilerinin geri kalanını aramaya koyuldu. Kadınsa adeta kılını bile kıpırdatmıyordu. Hazırlanınca, bir kez daha sokulup, elinin tersiyle yanağını okşadı.

"Arkamdan kapıyı kilitle. Güvende olduğunu hissedeyim en azından."

Savard başını sallayarak onaylayıp, onunla birlikte aşağı yöneldi.

Holde ayakkabılarını, pardösüsünü giydi. Ardından cebinden eldivenini çıkartıp, ellerine geçirdi. Tüm bu süre zarfında Savard doğru dürüst yüzüne bakmamıştı. Belki vazgeçip, gözlerine bakmaya karar verir umuduyla bir süre sanki hareket kabiliyetini, yitirmiş gibi durup, bekledi. Ama kadının ne bir şey söylemeye ne de yüzüne bakmaya niyeti vardı. Onu sarsmak, sonra da kollarının arasına ahp, öpücüklere boğmak istiyordu. Ama artık erkeklerin böyle davranması hiç de hoş karşılanmıyordu. Amanda'nın da bunu hiç hoş karşılamayacağından emindi. Onun zamana, düşünmeye ihtiyacı vardı. Bir süre kendiyle baş başa kalmalıydı. Ama bu süre elbette yemden kendi kabuğuna çekilecek kadar uzun da olmamalıydı.

Sanki kendin kolaylıkla kabuğunu yırtabiliyorsun da.

"Sen ne karar verirsen ver," dedi sonunda. "Ama bu bir hata değildi Amanda."

Savard yine hiçbir şey söylemeyince, döndü. Buz gibi hava yanağına adeta bir şamar gibi çarpmıştı.

İşte senin asıl dünyan, Kovac, diye düşündü kapı arkasından kapanıp, kilitlenirken. Dışarıda, buz gibi havada, tek başına.

Aslında durumu eskisinden kötü filan değildi ama kendini çok daha berbat hissediyordu. Çünkü biriyle olmanın, sevgiyi paylaşmanın, yani uzun zaman önce unuttuğu o duyguların nasıl bir şey olduğunu hatırlamıştı.

Boş yollardan geçip, boş evinin boş yatağına uzandı. Gözlerini gecenin karanlığına dikip, yaşamının boşluğunu düşünmeye koyuldu.

30.
BÖLÜM

LISKA OTOPARKA GİRERKEN gözünün ucuyla da kontrol panelindeki saate bakmaktan kendini alamadı. Cumartesi sabahları onun için hokey günü demekti. Kyle'la R.J. güne saat altıda buz pistinde başlarlardı. Onları uzun yıllar St. Paul Emniyet Teşkilatı'nda cinsel suçlar masasında görev yaparak uzmanlaşmış ve kendi iki oğlunu da hokey takımına yazdırdığı için her antrenmana gelmeyi görev bilen Milo'ya emanet etti. O burada oldukça hiçbir kötü niyetli adamın çocuklara yirmi metreden daha fazla yaklaşması mümkün değildi.

Saat artık aşağı yukarı yedi buçuğa geliyordu. Güneş yüzünü yavaş yavaş göstermeye başlamıştı. Ama Eden Prairie sakinlerinin çok büyük bölümü cuma gecesi Noel partilerinin yorgunluğuyla hâlâ uyuyor olmalıydılar. Ama bu Liska'nın umurunda bile değildi. Öfkeden deliye dönmüş bir halde kırk beş dakika araba kullanarak gelmişti buraya. Kapıyı kırıp, onu yataktan tekmeleyerek kaldırmayı dahi göze almıştı. Cal Springerla konuşmayı kafaya takmıştı ve her ne pahasına olursa olsun adam da onu dinleyecekti.

Lüks evin ön bahçesine koşar adım dalıp, zile bastı. Elini zilin üzerinden çekmiyor, içeride yankılanan sesi dinleyerek ısrarını sürdürüyordu. Ama içeriden zil sesinden başka bir ses gelmeyince, hâlâ uykuda olduklarına kanaat getirdi. Etrafına bakındı. Park halindeki otomobillerin, donmuş camlarına baktı bir süre. Bahçedeki

fidanlar da bembeyaz kesilmişti. Liska buz gibi havada nefesini görebiliyordu. Hava o kadar soğuktu ki nefes alırken ciğerleri acıyordu.

Sonunda, kapıda üzerinde flanel geceliğiyle Bayan Cal belirdi. Liska'yı görünce kadının ağzı açık kalmıştı.

"Nerede o?" diye bağırdı kadının kendisini davet etmesini beklemeyerek hızla içeri dalarak.

Patsy Springer geriledi. "Calvin? Ne? Bu saatte ne istiyorsun? Daha henüz..."

Liska yüzüne öfkeden allak bullak olmuş bir ifadeyle bakarak, "O nerede?" diye sorusunu yineledi.

O sırada mutfaktan Cal'in sesi geldi. "Kim gelmiş, Pats?"

Liska kadını elinin tersiyle itip, elini çantasına atarak mutfağa yöneldi. Cal üzerinde dün giydiği giysilerle, kahvaltı masasındaydı. Az pişmiş yumurtasıyla, marmeladı da önündeydi. Onu görünce yerinden sıçradı adeta.

"Ne işin var burada?" diye bağırdı. "Burası benim evim, Liska..."

Liska çantasından çıkardığı fotoğrafları masanın üzerine, adamın tabağının yanına bıraktı. Springer geri çekilmeye çalışırken de atılıp, adamın saçlarını yakalayıp, fotoğraflara bakmaya zorladı. Adamın canının yanmasına aldırmadan iyice görsün diye bastırdıkça bastırıyordu.

"Bunlar benim çocuklarım, Cal," dedi avazı çıktığı kadar bağırarak. "Gördün mü? Bakıyor musun?"

"Senin neyin var?"

"Kızgınım. Bunlar benim çocuklarım. Bunları bana kimin yolladığını biliyor musun, Cal? Sana iki tahmin hakkı veriyorum."

"Ne yapmaya çalıştığın konusunda en ufak bir fikrim yok!" dedi adam bir kez daha uzaklaşmaya yeltenerek.

Liska saçlarına asılıp, biraz daha sertçe çekti. Bayan Cal de bu arda kapının eşiğinde, bir eli göğsünde söylenip duruyordu.

"Çıldırmış bu kadın, Calvin! Çıldırmış!"

"Rubel'le Ogden yolladı bunları bana," dedi Liska fotoğraflardan birini boştaki eline alıp, sallayarak. Ardından Cal Springer'ın suratına doğru salladı. "Bunu ispat edemem ama onların yaptığını biliyorum. Ve sen o insanlarla birlik oluyorsun, Cal. O aşağılık yaratıklarla. Oysa onlar küçük çocukları tehdit etmekten bile kaçınmıyorlar. Ve sen onları koruyorsun. İşte bu da bana göre seni onlardan biri yapar."

"Calvin?" diye bağırdı karısı titreyen sesiyle. "911'i arayayım mı?"

"Kapa çeneni, Patsy!" diye bağırdı adam.

"Eğer biri çocuklarımın kılına zarar verirse," dedi Liska, "Onu bulup öldürürüm. Çok ciddiyim, Cal. Onu parça parça ederim. Anlıyor musun?"

Adam uzaklaşmak için bir kez daha çabaladı ama Liska'nın onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Başını iyice eğip, alnına diziyle sert bir darbe savurdu.

"Ahhhh!"

"Seni aptal orospu çocuğu," diye bağırdı bir kez daha vururken. "Senin neyin var? Nasıl olur da onlarla yatağa girersin?"

Sonunda dalgın bir tavırla saçlarını bırakınca adam dengesini kaybedip, boylu boyunca yere serildi.

"Sen rezil yaratığın tekisin!" diye bağırdı Liska.

Sonra az pişmiş yumurtayı tabağıyla yakaladığı gibi adamın suratına fırlattı. Calvin kendini korumak için geri sıçrayınca başını arkasındaki dolaba sertçe çarpınca ev adeta tabanca patlamasını andıran sesle yankılandı. Bayan Springer bir çığlık daha attı.

"Şimdi derhal Castleton'a gideceksin, aşağılık herif," dedi Liska. "Ona perşembe gecesi orada olmadığını söyleyeceksin. Ardından İçişleri'ne gideceksin. Onlar senin gibi değersiz yaratıklarla uğraşmaya bayılırlar. O hayvanları ihbar edip, gerçeği anlatacaksın. Aksi takdirde seni mahvederim! Ve seni kimse kurtaramaz. Hiç kimse! Çünkü kimse benim çocuklarımı böyle tehdit edemez!"

Bu kez marmeladı kapıp son bir uyarı olarak adama fırlattı. Ardından da fotoğrafları toplayıp, çantasına yerleştirdi. Springer yüzünden süzülen marmeladı silmeye bile yeltenmeden öylece bakıyordu.

Liska kendini toplayabilmek için derin bir soluk aldı. Ardından Patsy Springer'a döndü. "Kahvaltınızı mahvettiğim için özür dilerim," dedi öfkesini yansıtan titreyen sesiyle.

Bayan Cal belli belirsiz ağlayarak, içeri yöneldi.

"Ben yolu biliyorum," dedi Liska. Ancak kendini dışarı attığında yüzüne çarpan soğukla bir an için felç ge-çirecekmiş gibi hissetti.

Otomobiline döndüğünde, nefes nefeseydi.

"Pekala," dedi yüksek sesle. Anahtarı çevirip, motoru çalıştırırken de, "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedi.

NEDEN SÖYLEDİN Kİ? *Ben halledecektim...* Jocelyn Daring bu sözlerle ne demek istemişti?

Kovac Andy Fallon'un yatak odasındaki küçük sandalyeye oturup, düşünceye daldı. Pierce'ın çalışma odasında Jocelyn Daring'in söylediği şeyler kulaklarında çınlıyordu adeta. Yüzünün aldığı hal, öfke dolu gözler. Eğer onu durdurmaya kalkmasaydı kim bilir Pierce'a neler yapardı?

Belki de kadını yaptıklarından dolayı gözaltına almalıydı. Neticede Minnesota yasaları haneye tecavüze sıfır hoşgörüyle yaklaşırlardı. Hatta olay mağduru bir şikayette bulunmasa bile kamu davası kesinlikle açılırdı. Ama o yolu tercih etmemişti. Çünkü avukatı hemen hafifletici sebepler öne sürecek, asıl mağdurun o olduğunu iddia edecekti. Zavallı Jocelyn. Nişanlısının homoseksüel ilişkisini tesadüfen öğrenen ve bir an için kendine hâkim olamayan, zavallı kadın. Neden bir de böyle bir ruh halindeki kadının üzerine geliyorsunuz ki, diyeceklerdi belki de.

Belki de kadın da işi üstelemek niyetinde değildi.

Evden kendi rızasıyla ve de pek gürültü patırtı koparmadan çıkıp, kapıda şoförüyle bekleyen otomobiline atladığı gibi gözden kaybolmuştu. Steve Pierce de bir taksiye atlayıp, soluğu en yakın acil serviste almış, büyük bir ihtimalle de orada buza basıp düştüğü masalını anlatmıştı.

Amerikan tarzına âşık olmak.

Aşık...

Kovac bu düşünceleri kafasından atıp, bir kez daha Andy Fallon'un öldüğü yere konsantre olmaya çalıştı. Buraya da kısmen bu sebeple gelmişti. Ama asıl Teğmenle yaşadıklarını düşünmekten biraz olsun kurtulup, başka bir şeye yoğunlaşmak, kadının kabuslarının neler olduğunu daha fazla düşünmemeye çalışmak, o yaralandığı gece tam olarak neler olduğunu kurup durmamak gayesiyle buradaydı. Neden gitmesini istemişti peki? Acaba aynı şeyin bir kez daha tekrarlanabilece-ğinden korktuğu için mi? Çünkü

böyle bir durumda ona neler olduğunu açıklamak zorunda kalabilirdi. İşte bu düşüncelerden kurtulmak niyetiyle buradaydı ve bunu da sürekli kendine hatırlatıyordu.

Ne onunla sevişirken hissettiği muhteşem duyguları ne de kabustan uyandırdıktan sonra içinde kabaran ona göz kulak olma isteğini düşünmek istiyordu. İşine, yani tek iyi olduğu alana, odaklanmak arzusundaydı. Çünkü işi onu hiçbir zaman onu bu derece zorlamazdı.

Ceset kokusu odaya sinmişti. Kovac burnunu tabağındaki dumanı tüten rostoya yaklaştırıp, derin bir soluk alarak, ceset kokusundan kurtulmaya çalıştı.

Sanırım sizi bir fincan kahve içmeye davet etmek toplum hizmeti sayılır...

Kapının önünde durup, onunla şakayla karışık atışan Amanda'yı gözünün önüne getirdi. Herhalde artık başka bir kadını hayal etmek zorunda kalacaktı.

Soru: Jocelyn Daring nişanlısının gay sevgilisini öldürmüş olabilir miydi? Evet. Bu fırsatı bulabilmiş miydi? Bunu bilmiyordu. Elbette ona da soramazdı. Dosya resmi olarak kapandığından kimseye bir şey sorma hakkı yoktu. Pierce, Andy'nin öldüğü gece Jocelyn'la olduğunu söylemiş miydi? Eğer kadın böyle bir fırsat bulduysa, işi nasıl halletmişti? Fallon'u yatağa girmeye nasıl ikna etmişti? Neticede kimse Andy Fallon'un hem erkeklerden hem de kadınlardan hoşlandığını söylememişti. Üstelik insanlar onun için öylesine hoş şeyler söylemişlerdi ki, Andy'yi sevgilisinin kız arkadaşıyla yatabilecek biri olarak düşünmek gerçekten imkansıza yakındı. Yani hâlâ elinde bir yanıt yoktu.

Uyku ilacını, bulaşık makinesindeki şarap kadehlerini düşündü.

Belki...

Bir diğer soru: Eğer onu ilaçla etkisiz hale getiren Jocelyn'se adamı daha sonra asacak kadar kaldırabilir miydi? Kendinden geçmiş bir adamı kaldırması mümkün müydü?

Önce yatağa sonra da Andy'nin asıldığı ipe baktı. Sandalyeden kalkıp, yatağın ucuna oturdu. Ardından ayağa kalkıp, cesedi asılı buldukları pozisyonu aldı. Karşısındaki boy aynasında kendini çok net biçimde görebiliyordu. Aynadaki, *üzgünüm,* kelimesi de tam bel hizasındaydı. Ayna parmak izi alınması için özel pudraya bulanmıştı ama alınan parmak izleri herhangi bir değerlendirmeye tabi tutulmamıştı. Zira olayda bir cinayet unsuru bulunmadığına karar verilmişti. Kovac şimdi etrafına bakıyor, Jocelyn Daring'in de burada, yanında olduğunu gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

Kurbanı yatağın ucunda oturur vaziyete getirmek mümkün olabilirdi. Ardından ipi boynuna geçir, sonra da ipi çekerek onu as. Son olarak da ipi yatağın başına bağla. Mümkün. Andy Fallon kaç kiloydu? Seksen beş? Doksan? Kendini kaybetmiş bir halde yatan, doksan kiloluk bir adam. Taşınması çok güç bir ağırlık. Jocelyn güçlüydü ama...

Bir kadının bile isterse, çok da zorlansa bile, yapabileceğini düşündüğü bir şeyi, bir erkek çok daha kolaylıkla yapabilirdi.

Düşündüklerini gerçekleştiren Neil olabilir miydi peki? Kendisine borç vermediği ya da ona büyük öfke duyduğu ya da kıskandığı ya da babasını kendisine yaptıklarından dolayı cezalandırmak istediği için kardeşini öldürmüş olabilir miydi?

Kovac sandalyeye geri dönüp, oturdu. Odanın ne kadar düzenli olduğunu düşünürken yatağın da ne kadar

düzgün biçimde yapıldığını hatırladı. Hatta Andy'nin işe başlamadan önce yatağına oturmamış olması ona daha ilk başta bile bir hayli garip gelmişti. Bir de çamaşır makinesindeki çarşaflar vardı elbette.

Kim kendini öldürmeden önce çamaşırları yıkamakla uğraşırdı?

Arama yapmak için gittikleri Neil Fallon'un evini düşündü. Darmadağınık, bekâr erkekler için söylenenleri doğrulayacak derecede de pisti. Tıpkı bir öğrenci evi gibi. Pierce ne demişti? *Neil düzensiz tiplerden biridir. Siz de fark etmediniz mi? Tabancasını, bıçağını kullanacak, etrafa bu kadar kan saçıp, olay mahallinde parmak izi bırakmayacak öyle mi...*

Neil Fallon yaşamı boyunca bir tek çarşaf bile değiştirmiş değildi. Evinde adamın çamaşır makinesini kullanmayı bildiğine dair de en ufak bir kanıt yoktu.

O zaman kim? Başka kimin onu öldürmek için nedeni vardı? Ogden'in içişleriyle ilgili sıkıntısı sona ermişti. Tabii Fallon yeni bir takım deliller bulmadıysa. Tabii bunu da Fallon'un kayıp dosyalarını bulmadıkça bilemeyeceklerdi. İyi de o salak Ogden tüm bunları böyle büyük bir başarıyla nasıl halledebilmişti? Bu adamın doğasına aykırıydı. Birini demir levyeyle dövmek ona uygundu elbette ama hepsi bu. Bir kere Ogden içeri girmeyi nasıl başarmıştı? Fallon onu dünya yıkılsa içeri almazdı. Belki silah zoruyla.

Liska'nın olayı Curtis-Ogden açısından araştırmaya başlayarak arı kovanına çomak soktuğu kesindi.

Steve Pierce'a gelince... Kovac onun her şeyi açıkladığını düşünüyordu. Pierce'ın sevgilisini hem de Fallon'un öldüğü biçimde, öldürebileceğine ihtimal vermiyordu. Andy'yi göründüğü kadar sevmişse, ona bu şekilde zarar vermesi imkansızdı. Ayrıca Kate Conlan'a göre işin içinde seks oyunu olma olasılığı da yok gibiydi.

Kovac iç çekti. "Konuş benimle, Andy."

Sherlock Holmes için katilleri bulmak hiç de zor olmuyordu. Ama cinayet romanları ne yazık ki gerçek hayatı pek yansıtmazlardı, insanlar genellikle tanıdıkları kişiler tarafından, çok basit gerekçelerle öldürülürlerdi.

Andy'nin telefon defterindeki numaralardan da bir şey çıkmamıştı. Andy'nin çok fazla kişiyle yakın bir dostluğu olmamıştı. Uzun yıllar gizli bir yaşam sürmüştü. Sadece Pierce onu başka bir adamla gördüğünden bahsetmişti. Başka bir sevgili?

İnsanlar genellikle tanıdıkları kişiler tarafından, çok basit gerekçelerle öldürülürlerdi.

Özel yaşam: Aile, dostlar, sevgililer, eski sevgililer.

İş yaşamı: Meslektaşlar, işte ya da iş yüzünden edindiği düşmanlar.

Andy'nin başka hangi dosyaları takip ettiğini bilmiyordu. Savard da ölümün cinayet olabileceği ihtimali değerlendirilmeye değer bulunmadıkça ona bu konuda bilgi vermezdi. Onu ikna edebilmek, Andy'nin öldürülmüş olabileceğini düşünmesini sağlamak için sayısız şey anlatmıştı ama kadın hiç de ikna olmuş gibi değildi. Yani Kovac'ın elinde kala kala tek bir dosya kalıyordu. Curtis-Ogden dosyası.

Hayır. Bu tam olarak doğru değildi. Pierce'a göre, Andy, Thorne cinayetini de araştırıyor olabilirdi. Ama yirmi yıl önce kapanmış bir dosyadan babasının kini dışında ne öğrenmeyi bekleyebilirdi ki?

Bu da Kovac'ı yeniden olayın intihar olabileceği düşüncesine itti. Belki de Andy gibi ayrıntılara önem veren, düzenli, başkaları tarafından takdir edilip sevilmeye büyük ihtiyaç duyan biri... Belki ipi boynuna geçirmeden önce bile çarşafları değiştirmeyi ihmal etmeyen biri...

İnsanlar genellikle tanıdıkları kişiler tarafından, çok basit gerekçelerle öldürülürlerdi. Ya da kendilerini öldürürlerdi. İntihar. Depresyon sonucu intihar.

Bundan daha basit bir ölüm de olamazdı herhalde. Kendini buna inandırmayı başaramaması çok kötüydü.

CİNAYET MSASASI CUMARTESİ günleri çok sessiz olurdu. Leonard da hafta sonları asla işe gelmezdi. Nöbetçi dedektiflerse ancak çok gerekli durumlarda çağırılırlardı. Sadece yetiştirilmesi gereken evrak işlerini tamamlamaya gelenler olurdu. Oysa Kovac tüm cumartesilerini burada geçirirdi. Çünkü onun burası dışında bir hayatı yoktu.

Pardösüsünü asarken Amanda'nın cumartesileri neler yaptığını düşünüyordu. Acaba onu, olanları düşünüyor muydu? Kapıdan çıkışım gözünün önüne getirip, ondan kalmasını istemediği için pişmanlık duyuyor muydu?

Sandalyesine geçip, telefona baktı.

Hayır. Hayır, aramayacaktı. Ama en azından bırakılan mesaj olup olmadığını görmek için ahizeye uzandı. Küçük bir olasılık elbette... Bir mesaj bile yoktu. İç çekip, dahili numaradan arşivi aradı.

"Arşiv, Turvey," diye yanıtladı karşı taraf kayıtsız bir ses tonuyla.

"Russell seni yaşlı köstebek. Sen işten başka şey bilmez misin?"

"Ne? Hayatta işten başka ne var ki? Tanrım. İnsanların arasına karışacağıma..." Yaşlı adam sinirli bir sesle güldü. "Bir maymunu becermeyi tercih ederim."

"Evet, bunu hayal edebiliyorum." Russell Turvey. Temel Reis'inki gibi suratı olan, altmış küsur yaşında, dudağından sigarası düşmeyen, basketbol topundan büyük göbekli adamı bir maymunla iş pişirirken hayal etmek gerçekten komikti doğrusu.

Turvey güldü, ardından öksürüp, gürültüyle boğazını temizledi. Adamın ciğerlerinden yarısına dek jöleyle dolu poşetleri salladığınızda çıkan sesin benzeri duyulmuştu.

Kovac gelirken aldığı sigara paketini, çöpe fırlattı.

"Neye ihtiyacın var, Sam? Ve de yasal mı?"

"Elbette."

"O zaman saçma sapan bir şeydir. Sen de hiç eğlenceli değilsin. Yaşlandıkça daha sıkıcı oluyorsun galiba. Hey, Demir Mike'a olanlar ne kötü, değil mi? Onu senin bulduğunu duydum. Nedense tüm sert polisler günün birinde bu yolu seçiyor galiba."

"Ama o bu yolu seçmemiş olabilir. Araştırıyorum."

"Tanrım. Dalga geçme! Onun gibi yaşlı, lanet bir bunak için kim kurşun harcar ki?"

"Sana haber veririm," diye söz verdi Kovac. "Dinle, Russ, dün eski eşyalar satan bir dükkanda bir rozet buldum. Onu kimin taktığını merak ediyorum. Benim için öğrenir misin?"

"Elbette. Ben takmamışsam bile kimin taktığını biliyorumdur. Zaten burada oturup, kıçımı kaşımaktan başka yaptığım bir şey yok."

"Söylediklerini düşününce gülmekten çatlayacak hale geliyorum doğrusu, Russell."

"Yaa. İstersen aşağı gel de anı defterin için sana o pozisyonda bir poz vereyim. Rozet numarası ne?"

"1428. Bana yetmişlere ait bir şey gibi geldi. Sadece merak ettim."

"Bakarım."

"Teşekkürler. Bunu öderim bir gün."

"Mike'ı öldüren aşağılığı yakala. O zaman ödeşmiş sayılırız."

"Elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum, Sam. Aslında elinden gelenin dokuz kat fazlasını yapacağını da biliyorum. Ama o çanak yalayıcı rütbeliler senin

yaptıklarını, kendileri yapmış gibi ortaya çıkıp, böbürlenecekler elbette."

"Dünya böyle işliyor, Russ."

"Ahh. Canları cehenneme," deyip bir kez daha öksür-dükten sonra telefonu kapattı.

Kovac eğilip, az önce çöpe fırlattığı paketinden iki sigara alıp, kalanını yeniden kutuya attı.

Bilgisayarı açıp, sonraki bir saatini Jocelyn Daring hakkında bilgi edinmeye ayırdı. Bir siteden kadının, son derece başarılı bir hokey oyuncusu da olduğu Northwestern'den iftihar derecesiyle mezun olduğunu öğrendi. Atletik. Güçlü -bunu zaten biliyordu. Saldırgan- bunu da bizzat test etmişti. Minnesota Hukuk Fakültesi'nde de sınıf dördüncüsüydü. Hırslı. Çalışkan. Motorlu taşıtlar dairesi kayıtlarından da onun hız sevdiğini ve de park otomatlarına ödeme yapmaktan hiç hoşlanmadığını öğrendi. Bu da onun kurallara karşı belirgin bir kayıtsızlığı olduğunu ortaya koyuyordu.

Ama onunla ilgili bir sabıka kaydına da, restoranda filan sinir krizi geçirip, rezalet çıkartarak, gazetelerin üçüncü sayfalarına düşmesine neden olacak bir habere de rastlamadı. Zaten böyle bir şeyi de pek beklemiyordu. Zira Jocelyn her ne kadar münasebetsiz şeyler yapmaya meyilli bir insansa da ailesi olup bitenlerin üzerini örtecek güce sahipti.

Yani Fallon ailesine hiç benzemiyordu. Kovac, Elwood'un Neil'le ilgili derlediklerine bakar bakmaz bu kanıya varmıştı. Neil'in tüm zaafları neredeyse kamuoyuna mal olmuş gibiydi. Saldırı olayı, aldığı ceza, vergi sorunları, birkaç kez alkollüyken direksiyon başına geçişi, barında çıkan tüm olaylar, doğal yaşamı koruma müdürlüğünün yaptığı denetimlerde dükkanında rastlanılan usulsüzlükler nerdeyse en ince ayrıntılarına kadar ortaya dökülmüştü.

Tipik bir sahip olduğundan fazlasını isteme vakası. Otoriteye öfke duyan bir adam imajı. Yani kardeşinin tam tersi biri. Oysa Neil bir an için bile tereddüt etmeden kardeşini benzer şeylerle suçlamıştı. Andy, Neil'in sorunlara neden olduğunu, elini attığı her işi eline yüzüne bulaştırdığını izlemiş ve babasını mutlu edebilmek için tam yüz seksen derece farklı bir yol izlemeye karar vermişti. Ve de bu konuda son ana dek büyük bir başarı elde etmişti. Tabii bir istisnayla. Yaşlı adama cinsel seçimleriyle ilgili tercihini söylemek babasının dünyasını başına yıkmıştı.

Zavallı çocuk. Buna rağmen babasının yaşam deneyimlerini anlamaya çalışmıştı. Ama neyi anlamaya çalışıyordu ki? Mike Fallon gibi içi dışı bir insanları anlamak için çok büyük çaba harcamaya gerek yoktu. İşte bu noktada Neil'le Andy birbirlerinden net biçimde ayrılıyorlardı. Çünkü Neil, Mike'ı kesinlikle çok iyi anlamıştı.

"SANA SÖYLEYECEK HİÇ bir şeyim yok, Kovac. Avukatım olmadan ağzımı açmayacağım."

Neil Fallon ona bakıp, sorgu odasını adımlamaya devam etti. Üzerindeki turuncu cezaevi tulumuyla her zamanki görünümünden pek de farklı değildi. Tek eksik tulumunun yağ lekeli olmamasıydı. Yere sürtüp, yürümesine engel olmaması için de uzun paçalarını yukarıya doğru kıvırmıştı.

"Bu seninle ilgili bir şey değil, Neil," dedi Kovac küçük plastik sandalyeye otururken. Bay Samimi Adam pozlarında.

"O zaman neden buradasın? Sana söyleyecek hiç bir şeyim yok."

"Bunu söylemiştin zaten. Sadece kendini kurtarma fırsatını kaçırmayacağını düşünüyorum. Hepsi bu."

"Konu benimle ilgili değilse, kendimi nasıl kurtaracağım ki?"

"İyi niyetle."

Fallon'un kaşları çatıldı. "İyi niyetini kıçına sok."

"Homoseksüel olmadığını ileri süren biri olarak, kıçıma bir şeyler sokmak istemen çok garip, doğrusu," diye karşılık verdi Kovac.

"Canın cehenneme!" diye bağırdı. Kendini kontrol etmesi gerektiğini hatırlamakta biraz geç kalmıştı. Söylenerek, volta atmayı sürdürdü. "Seni dava edeceğim, Kovac. Bu kokuşmuş emniyet teşkilatını mahkemeye vereceğim."

Kovac sıkıntıyla, başını iki yana salladı. "Bak, Neil bana masum olduğunu babanı öldürmediğini söylüyorsun."

"Evet."

"O zaman bazı şeyleri anlamama yardım et. Tek istediğim bu senden. Anlamak aydınlamanın anahtarıdır. Bilirsin ki polis senin dostundur," diye üsteledi sanki dört yaşındaki bir çocuğu ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Dostun değilse o zaman sen yoldan çıkmışsmdır. Beni bizim tarafımızda olduğuna ikna et, Neil."

Fallon duvara yaslanıp, kollarını kavuşturup, düşünmeye koyuldu.

"Avukatım, o yanımda değilken seninle konuşmamam gerektiğini söyledi."

"Bir kez avukat tuttuğunu bildirdikten sonra, o yanında yokken yaptığın hiçbir konuşma mahkemede aleyhine delil olarak kullanılamaz. Yani benimle konuşmandan sana bir zarar gelmez. Tam tersine bu işten çok çıkarın olabilir. Seni hiçbir zaman düşman

gibi görmedim, Neil. Tanrı aşkına, seninle beraber kafaları çekmedik mi? Sen dürüst, çalışkan bir adamsın. Ben de öyle."

Fallon alt dudağını kemirerek, bir süre sessizce bekledi.

"Sana sigara getirdim," dedi Kovac paketi uzatırken.

Fallon, yaklaşıp, paketi alırken, yüzünü buruşturdu. "Hepsi kırılmış!"

"Hey, ama hâlâ içilebilir haldeler."

"Tanrım," diye söylendi ama yine de sigaralardan birini alıp, düzeltmeye koyuldu. Kovac da çakmağını uzattı.

"Sadece Andy'yle ilgili bazı şeyleri merak ediyorum. Ve de evet, hemen söyleyeyim, onu senin öldürdüğünü de düşünmüyorum. Bana kalırsa onu kimse öldürmedi. Konuştuğum herkes onun depresyonda olduğunu söylüyor. Sadece resmi daha net görmeye çalışıyorum, hepsi bu."

Yüzüne çarpan dumandan dolayı gözlerini kısan Kovac, adeta ip üstünde dans ettiğini hissediyordu.

"Bak, ben bir cinayet masası polisiyim," diye devam etti Kovac. "Biri durup dururken ölünce, olayı çok yönlü soruşturmam gerekir. Bunu kişisel alma. Babam da bu şekilde ölseydi, annemin olay sırasında ne olduğunu öğrenmeye çalışırdım ben, inan bana. Bu olayda da bakmamız gereken bir dolu şey olduğu kanaatindeyim. Diyelim ki Andy babanla arasını yeniden düzeltmeye çalıştı. Babanla konuşarak ona yaklaşmaya karar verdi. Mike'ı yumuşatabilmek için onun hoşlanacağı şeyler yapmaya, onunla vakit geçirmeye başladı. Hatta ona oturma odasındaki büyük ekran televizyonu da bu nedenle aldı."

"Onu Wyatt aldı," dedi Fallon ciddi bir ifadeyle. Sandalyeye geçip, düşünceli bir ifadeyle elindeki kırık sigarayı incelemeye koyuldu.

"Ne?"

"Ace Wyatt. Babamın koruyucu meleği," dedi Fallon alaycı bir ifadeyle. "Vurulduğu günden beri de öyleydi zaten. Hastane masraflarını ödeyen, eve, Andy'ye bana yeni şeyler alan hep o oldu. Mike daima bunun polisin polise arka çıkışı olduğunu söylerdi. Yani hepsi bu. Bir nevi zorunluluk gibi bir şey. Ama Wyatt ne babamla ne de bizle vakit geçirmek isterdi. Eve geldiğinde sanki bitlenecekmiş gibi davranır, elini çabuk tutup, en kısa zamanda da kendini dışarı atardı. Aşağılık herif."

"Evet, böyle birinden hediyeler almak hiç de hoş olmasa gerek."

"Mike'ın vurulmasından kendini suçlu hissettiğini düşündüm hep. Wyatt neticede Thorne'nin karşı kom-şusuydu. Thorne yardım istediğinde de ilk koşması gereken oydu. Yani belki de tekerlekli sandalyede Mike yerine onun olması gerekiyordu."

Kovac, Fallon'un söylediklerini iyice düşünürken, adamın aslında bir hayli mantıklı şeyler söylediği kanaatine varmıştı. Ace Wyatt yerine Mike vurulmuştu. Ve de Mike bir daha Wyatt'ın bunu unutmasına izin vermemişti. Erişilmez efsane imajı adeta asit yağmuru altındaymışçasına hızla eriyordu.

"Mike bir şeye ihtiyaç duyduğunda hemen Wyatt'ı arardı," diye devam etti Neil L şeklini almış sigarasından derin bir nefes alırken. "Ama bunu yaparken de benim gururumu ayaklar altına aldığını bir saniye bile düşünmezdi. Oysa ona göz kulak olması gereken bendim. Yani en büyük evlat saçmalığı işte, bilirsin. Sanki o yaşamı boyunca benim için bir şey yapmış gibi."

"Baban vurulduğunda Andy kaç yaşındaydı?"

"Sanırım yedi veya sekiz. Neden?"

"Biri bana onun Mike'la olup bitenler hakkında konuşmak istediğini söyledi. Babanı daha iyi anlamaya çalışıyormuş."

Fallon kahkahayla güldü. Ardından da şiddetli bir öksürük nöbetine yakalandı. Kendini toplayınca da, "Evet, tipik Andy tavrı işte," diyebildi. "Bay Hassas. Anlayacak ne vardı ki? Mike acımasız bir orospu çocuğuydu işte."

"Sanırım Mike vurulduğu günden bahsetmek istememiş. Andy bu konuda sana bir şey söyledi mi?"

Neil bir süre bunu düşündü, hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu. "Sanırım son görüşmelerimizden birinde bundan bahsetti. Mike'ın eski yaraları deşmek istemediğini filan söyledi. Ama açıkçası ben fazla ilgilenmedim. Yıllar önceki şeylerle uğraşmanın ne âlemi vardı ki Tanrı aşkına?" Bir süre Kovac'ı süzdü. "Kimin umurunda ki?"

Kovac öğrendiklerini kafasında evirip, çeviriyor, bil-dikleriyle harmanlamaya, Mike'ın yaşamıyla ilgili birkaç gün önce söylediklerini hatırlamaya çalışıyordu.

"Sadece düşünüyordum," dedi sessizliği daha fazla uzatmamak adına. "Andy depresyondaydı. Babasının gönlünü kazanmak onun için çok önemliydi belki de. Ama yaşlı adam buna yanaşmayınca tüm yaşam umudunu yitirmiş olabilir. Ardından da Mike kendini suçlayıp..."

"Bak bu ilk olurdu," diye karşılık verdi Fallon izmariti yere atıp, ayakkabısının burnuyla ezerken. "Başkasını suçlayabilme şansın varsa asla kendini suçlama. İşte Mike'ın yaşam felsefesi buydu."

Kovac saatine baktı.

"Şimdi madem artık cinayeti düşünmüyorsun, ben ne zaman çıkacağım buradan?"

"Bu benim elimde değil, Neil," dedi Kovac ayağa kalkarken. Kapıya gidip, dışarıdan açmaları için zile bastı. "Benim suçum değil

ki. Şu lanet olası avukatlar. Elimden gelse yardım ederdim. Sigaralar sende kalsın. Ancak bunu yapabilirim.”

31.
BÖLÜM

MINNEAPOLIS STAR TRİBÜNE her perşembe Ace Wyatt'ın *Crime Time* programının geniş bir özetini basardı. Şovun en önemli anlarından birini de Wyatt'ın seyirciyle doğrudan etkileşime geçtiği bölüm oluşturuyordu. Kovac her seyredişinde programın iğrenç bir reklama ya da Food Channel'da[17] yayınlanan sıradan bir gösteriye benzediğini düşünürdü. Ace Wyatt kolluk kuvvetlerinin Emeril Lagasse'si.[18]

Bu kez de St. Louis Park'ın hokey alanında meydana gelen cinayeti konu almışlardı. Zavallı bir sporcunun hazin ve de ibret dolu öyküsü. Kovac güvenlik bandının gerisindeki polise rozetini gösterip, Ace Wyatt çılgınlığının doruk noktasına ulaştığı yere doğru yürümeye başladı.

Buz pistinin üzerine on ikiye on iki ebatlarında kırmızı bir hali serilmişti. Üzerinden sarkan ceketiyle, Gandi'yi andıran kameraman alanı en güzel açıdan görebileceği noktadan çekime başlamıştı bile. Bir başka kameraman da elindeki el kamerasıyla aktüel çekim yapmaya çalışıyordu. Dört şansı hayran da penaltı bölgesinin hemen yan tarafına oturtulmuştu. Hemen arkalarındaki yüze yakın benzerlerinin önüne. Çoğu şişman kadınla, özel olarak seçilmiş kırmız tişörtlü ablak suratlı adam.

"Arkadaşlar, sessiz olalım lütfen!" diye bağırdı geniş çerçeveli gözlüklü, mantosu bir an için üzerine zeytin ağacı yaprakları

geçirdiğini düşündürtecek derecede yeşil, uzun boylu kadın. Ellerini birkaç kez çırptı ve kalabalık da büyük bir itaatkarlık göstererek hemen sustu.

Bir diyet kliniğine gitmesinin vaktinin gelip geçtiğini düşündürtecek kadar şişman, yönetmen iki aktöre avazı çıktığı kadar bağırdı: "Yerlerinize! Bu kez doğru yapın!"

Ellili yaşlarında, kuzeylilere has süveterli, aktörlerden biri buzun üzerinde kayıp, ellerini kollarını adeta bir spastikmiş gibi garip biçimlerde sallayarak, öne çıktı.

"Bu beni çok rahatsız ediyor, Donald," diye söylendi. "Ortada bir hokey kalesi dururken ben kendimi curling oyuncusuymuşum gibi düşünemiyorum."

"Yakın çekim yapıyoruz, Keith. Kimse fileleri filan görmeyecek. Sende küçük düşün. Tabii düşünme becerin varsa."

Aktör gidip, yerini aldı. Yönetmen, Tanrım kurtar beni şu aktörlerin elinden, ifadesiyle başını iki yana salladı.

Kovac, seyircilerden uzak bir bölümde, makyajının son rötuşunu yaptırtan Wyatt'ı gördü. Dikkat çekmemeye çalışarak, ona doğru yaklaşmaya çalışıyordu. Yolunu kesip ona engel olabileceklerini düşündüğü, şakşakçı tiplerin yanından hızla kayıp, kendini fotoğraf çekmeye kaptırmış Gaines'in yanından geçti. Gaines anoreksi hastası gibi duran, kızıl, parlak saçlarını tepesinde toplamış, kadınla, siyah deri ceketli, ince çerçeveli gözlüklü, yirmili yaşlardaki bir delikanlının fotoğraflarını çekiyordu.

"Son bir tane de hatıra defteri için," dedi Gaines. Flaş patladı ve polaroid makine resmi basmaya başladı.

"Seyirciler soğuğa aldırmıyor gibi," dedi delikanlı.

Gaines dişlerini göstererek sırıtıp, Çünkü Yüzbaşı Wyatt'ı çok seviyorlar," dedi. "O yığınları cazibesiyle ısıtıyor. Hepsi burada

oldukları için o kadar mutlu ki. Birazcık soğuk onlara vız geliyor."

Kız ellerini ovuşturup, bacaklarını hızla hareket ettirerek, "Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim," dedi. "Uçaktan indiğimden beri bir an için bile ısınamadım. İnsanlar burada nasıl yaşıyor?"

"Sizce hava soğuk mu?" dedi Kovac yüzünü ekşiterek. "Siz buraya ocakta gelin de görün. Kendinizi Sibirya'da sanırsınız. Yılın o zamanında burası bir mezar kazıcısının kıçından bile soğuk olur."

Kız onu sanki hayvanat bahçesindeki garip bir yaratığı inceliyormuş gibi bir ifadeyle süzdü. Gaines'in yüzündeki gülümseme de bir anda silinmişti.

"Çavuş Kovac. Sizinle karşılaşmak ne büyük zevk," dedi yavan bir ifadeyle.

"Benim için de öyle," diye karşılık verdi Kovac da küçümser bir tarzla tepeden tırnağa süzerek. "Her gün sirke gitme imkanım olmuyor. Benim doğru dürüst bir işim var."

"Yvette Halston," diye tanıttı kendini kızıl saçlı. "Warner Brothers televizyonu özgün gelişim bölümü başkan yardımcısı."

Delikanlı da hemen elini uzattı. "Kelsey Vroman, reality şovlar bölümü başkan yardımcısı."

Reality şovlar.

"Kovac. Çavuş. Cinayet masası."

"Sam!" diye seslendi sandalyesinden kalkıp, makyaj görevlisini iterek Kovac'a yaklaşan Wyatt. Mavi, İtal yan takım elbisesinin yakasındaki beyaz kağıt havluyu alıp, bir kenara fırlattı. "Hangi rüzgar attı seni buraya? Fallon olayındaki kanıtlarla ilgili laboratuar raporu geldi mi yoksa?"

Warner Brothers'in başkan yardımcıları bu gerçek polis muhabbetine ilgiyle kulak kabartmışlardı.

"Henüz gelmedi."

"Ben de birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sanırım bu gün tamamlayacaklar."

"Evet, sağ ol, Ace," dedi zerre kadar minnet duymadan. "Aslında buraya başka bir şey sormaya geldim. Bir dakikan var mı?"

Gaines hemen Wyatt'ın yanına gelip, elindeki tablo dan programı işaret etti. "Yüzbaşı, Donald bu bölümün hemen çekilmesini istiyor. Sorgu sahnesinde rol alacak curling takımının diğer oyuncularının saat bir buçuğa kadar vakitleri var. Sonra da yarım saat yemek molası vereceğiz. Sendika bu konuda çok hassas."

"O zaman yemek molasını şimdi verin," diye talimat yöneltti Wyatt.

"Ama çekime hazırlar."

"Ama yemekten sonra da hazır olabilirler, değil mi?"

"Evet ama..."

"O zaman sorun nedir, Gavin?"

"Evet, Gavin," diye alay etti Kovac. "Sorun nedir?"

Gaines, Kovac'a buz gibi bir ifadeyle baktı. "Sanırım, Yüzbaşı Wyatt'ın artık emniyetten emekli olduğunu söyleyen sizdiniz," dedi. "Yani sizin araştırmanıza devam etmekten başka sorumlulukları da var onun artık. Ama o size bunu söyleyemeyecek kadar kibar biri."

"Gavin..." diye tersledi Wyatt. "Bir cinayet soruşturmasından daha önemli bir sorumluluğum yok benim."

Başkan yardımcılarının ağızları bu son cümleyle açık kalmıştı.

"Ace," diye söze karıştı kızıl saçlı. "Bir olayı mı araştırıyorsun? Bunu bize söylememiştin. Çok heyecan verici bir şey bu. Sen ne düşünüyorsun, Kelsey?"

"Çeşitli emniyet birimleriyle koordineli çalışacak bir ekip kurabiliriz. Polis, FBI, UYUŞTURUCU MASASI. Şovun sonunda hepsinin ortak görüşlerini alırız. Ace de o derin tecrübesiyle yorumlarını paylaşır. Bu da programa ruh katar. Sen de öyle düşünmüyor musun, Gavin?"

"Harika olur," diye karşılık verdi Gaines diplomatik bir ifadeyle. "Ben yalnızca bugünkü programınızda aksaklık olacak diye endişeleniyorum."

"Ayarlarız, Gavin," dedi Wyatt başından savarcasına. Ardından da yeniden Kovac'a döndü. "Hadi yukarı çıkalım, Sam. Hem konuşuruz hem de bir şeyler atıştırırsın. Bizim yiyecek işlerine bakan adam bir harika. Gavin buldu onu. Müthiş lezzetli kiş yapıyor."

Wyatt'ın peşinden dik merdivenlerden çıkıp, tüm manzarayı görebilmelerine olanak sağlayan geniş pencerenin önüne oturdular. Yiyecekler masanın ortasına çiçeklerle bezenmiş bir süsmüş gibi konulmuş *Crime Ti-me'ın* anı defterinin etrafına şık biçimde yerleştirilmişti. Wyatt tabaklara uzanmasa da Kovac'a istediğini almasını işaret etti.

"Çekimler sırasında yemek yemekten hoşlanmıyorum," diye açıkladı küçük bir su şişesini açarken. "Açken kendimi daha zinde hissediyorum."

"Zinde kalman için öncelikle biraz harekete ihtiyacın var." *Tabii korse giyerek zinde kalınmaz, o da ayrı,* diye düşündü Kovac. Wyatt sanki beş saattir nefesini vermemiş gibi duruyordu.

"Senin bu işten hoşlanmadığının farkındayım, Sam," dedi. "Ama biz gerçekten önemli bir işlev görüyoruz. Suçluların bulunmasına yardım edip, insanların daha rahat tanıklık yapmasını sağlayarak, suç oranını düşürmeye çalışıyoruz."

"Şov yaparak."

"Bu suç değil ki."

"Hayır, değil. Aldırma bana," dedi Kovac anı defterinin sayfalarını amaçsızca çevirirken. VVyatt'ın mesleğe veda partisiyle ilgili sayfalara geldiğindeyse yavaşladı. Poz vererek ya da farkında olmadan -tabii Ace'nin farkında olmadan bir fotoğrafını çekmek ne kadar mümkündü o tartışılır- çekilen fotoğraflarda bu başarılı, muhteşem adam zaferle gülümsüyordu. Wyatt'ın Kovac'ın elini, sanki bir yılanbalığını tutuyormuş gibi tiksintiyle, sıkarkenki fotoğrafı. Kanal Beş'in muhabiriyle çekilen bir poz. Wyatt'ın Amanda Savard'la konuşurken farkında olmadan çekilen bir fotoğrafı. Gözlerini kadından ayırmıyormuş gibi bir hali vardı.

"Ben yarışmaları da sevmem," dedi Kovac Amanda'yı o gece görüp görmediğini hatırlamaya çalışarak. Ama o sırada herhalde kendine acımakla meşgul olduğundan kadını fark etmemişti. "Kendime yaşlandıkça huysuz-laştığımı söyleyip duruyorum ama bu kesinlikle koca bir yalan. Ben hep huysuzdum zaten."

"Sen yaşlı değilsin, Sam," diye karşı çıktı Wyatt. "Benden gençsin ve bak ben neredeyim şu an. Muhteşem bir ikinci kariyer. Dünyanın tepesinde."

"Ben biri tarafından vurulana kadar bir tek mesleği yapacağım, büyük bir ihtimalle," dedi Kovac. "Bak bunu deyince neden buraya geldiğimi hatırladım."

"Mike," diye başını salladı Wyatt. "Neil hakkında daha net bir şeyler bulabildin mi?"

"Aslında ben buraya daha ziyade Andy için geldim."

Wyatt'ın kaşları çatıldı. "Andy? Anlamadım?"

"Sadece anlayamadığım bazı şeyler var, hepsi bu," dedi pek bir şey açıklamadan. "Onun Thorne cinayetini araştırmaya çalıştığını

biliyorum. Sanırım Mike'ın hatıralarını yazmak niyetindeymiş. Ya da babasıyla yakınlaşmak için bu yolu bulmuş."

"Ah..."

"Seninle konuşmuş." Bunu sanki kesinlikle biliyormuş, konuşma kayıtlarını görmüş, satır satır okumuş gibi bir ifadeyle söylemişti. Ama işin aslı hiçbir bildiği yoktu.

"Evet," dedi Wyatt. "Bahsetmişti bundan. Ama Mike’ın konuşmak istemediğini de biliyorum. Neticede korkunç bir olaydı. Hatırlamak istememesi son derece normal. Sadece üzücü anılar."

"Senin için de."

Wyatt başını sallayarak onayladı. "Korkunç bir geceydi. Olaya karışan herkesin hayatı tümden değişti."

"Seni Fallon'lara bir aile üyesi kadar yaklaştırdı."

"Bir biçimde, evet. Biriyle bu tür şeyler yaşadıktan sonra kolayca başını çevirip, yaşamına hiçbir şey olmamış gibi devam edemezsin."

"Özellikle de bu şartlarda."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hemen karşı evde yaşıyordun. Thorne yardımı senden istedi ama olay yerine önce giden Mike oldu. Bu yüzden de az da olsa kurşunun senin yerine Mike'a isabet ettiğini düşünüyor olmalısın? Belki Mike da benzer şeyler düşünmüştür."

"Kaderin oyunu," dedi Wyatt dramatik bir iç çekişle. "Mike'ın talihi işte."

"Ama bir miktar suçluluk da hissediyor olmalısın. Bunca yardımı, desteği de bu duygunun etkisiyle yaptın herhalde.

Wyatt bir süre hiçbir şey söylemedi. Kovac da adamın yüzündeki bu makyajın gerisinde nelerin saklı olduğunu merak ederek bekledi.

Şaşkınlık? Öfke?

"Konuyu nereye getirmeye çalışıyorsun, Sam?"

Kovac omzunu silkip, tepsiden küçük bir havuç dilimi aldı. "Mike'ın uzun yıllar boyunca bundan yararlandığını biliyorum, Ace," dedi havucu ikiye kırarken. "Sadece merak ediyordum... Hollywood'a geçiş yaptığın... Başarıya kavuştuğun... Bu günlerde seni biraz daha sıkmış olabilir mi?"

Kovac artık Wyatt'ın yüz renginin değiştiğini fark edebiliyordu.

"Bu konuşma hiç hoşuma gitmemeye başladı," dedi sessizce. "Ben Mike ve ailesi için doğru olanı yapmaya çalıştım. Belki o bundan faydalanmış, tekerlekli sandalyede olduğu için hissettiğim suçluluk duygumu kullanmış olabilir. Ama bu benimle Mike arasındaydı. Ve de öyle kalmalı. İkimiz de senin düşündüğünden çok daha fazlasını hak etmiştik."

"Ben hiçbir şey düşünmüyorum, Ace. Düşünmek için maaş almıyorum ki. Sadece merak ettim. Beni bilirsin, işi çözebilmek için her şeyi iyice anlamam gerekir."

"Meslek seni biraz da saygısızlaştırmış, Sam. Artık git istersen."

Kovac gözlerini hafifçe kısıp, Wyatt'ı tepeden tırnağa süzerek bu son sözleri bir tehdit olarak algılayıp algılamaması gerektiğini düşündü. Wyatt'ın şu meşhur telefon görüşmelerinden birini yapması yeterliydi. Ondan sonra mesleki kariyerine evlada deyip, sonsuza dek arşiv dairesinde Russell Turvey'in balgam tükürmelerini dinleyerek geçirirdi. Ve de ne uğruna? Ace Wyatt'ın hayatta olduğu ve de sakat olmadığı için bir miktar suçluluk duyduğu şeklindeki korkunç gerçeği ortaya çıkardığı için. Mike onu daha fazla şey koparmak için sıkıştırmış bile olsa Wyatt'ın onu sırf bu yüzden öldürmüş olması gerçekten çok gülünç bir iddia olurdu.

Tabii Mike Fallon'a bunca yıl başka şeyler için de para ödemek zorunda kalmadıysa?

"Thorne'leri ne kadar iyi tanırdın?"

Gaines kapıyı ardına kadar açıp, içeri dalarak Wyatt'a yöneldi. "Özür dilerim, Yüzbaşı. Kelsey'le Yvet-te kendilerine palto almaya gittiler. Diğerleri de yemeğe çıktı. Siz dinleyicilere katılacak mısınız yoksa bu daha uzayacak mı?" diye sordu, bu derken Kovac'a bakarak. Ardından çıkarttığı küçük fırçayla, Wyatt'ın ceketinin omuzlarını hızla fırçaladı.

"Hayır," dedi Wyatt. "İşimiz bitti."

Kovac havucu ağzına tıp, uzaklaşan Wyatt'ın arkasından bakarken düşünceli bir halde çiğnemeye koyuldu. Uzaktan Ace Wyatt'ın cumartesi günü yapacak başka bir iş bulamayan bu nedenle de bu saçmalığı izlemek için burada toplanan zavallıların arasına karışışını izledi.

Tıpkı benim gibi, diye düşündü hüzünlü bir ifadeyle gülümseyerek.

MINNEAPOLIS STAR TRIBUNE*ün* internet arşivi sadece 1990 yılına kadar uzanıyordu. Bu yüzden Kovac tüm öğleden sonrasını Hennepin Eyalet kütüphanesinde, mikrofilmleri okuyarak geçirmişti. Thorne cinaye tiyle ve Mike Fallon'un vurulmasıyla ilgili tüm haberleri defalarca okumuştu. Ama tüm bu haberler hatırladıklarından farklı bir şeyler söylemiyordu.

Boş gezenin boş kalfası dedikleri tiplerden olan Ken-neth Weagle Memur Bili Thorne'nin karısı için temizlik, onarım işleri filan yapmış ve anlaşıldığı kadarıyla ona göz koymuştu. O gece de Bili

Thorne'nin nöbette olduğunu biliyordu. Mahallede uzun zamandan beri dolaşıp durduğu için de gireni çıkanı, kimin kaçta gidip kaçta geldiğini iyice öğrenmişti. Evelyn Thorne'ye kadının yatak odasında saldırmış, ona tecavüz edip, korkunç bir şekilde dövdükten sonra evi soymaya girişmişti. Ama hiçbir şeyden haberi olmayan Bili Thorne geçerken eve uğramaya karar vermişti. Weagle de onu daha içeri girer girmez başından vurmuştu. Tam bu anda yukarıdaki Bayan Thorne karşı evdeki Ace Wyatt'ı aramıştı. Ama Mike Fallon elini, Andy Wyatt'tan önce tutmuştu.

Bili Thorne'ye kahramanlara yaraşır türden bir cenaze töreni düzenlenmiş, gazetelerde boy boy fotoğrafları yayınlanmış, ardından polis araçları upuzun bir konvoy oluşturmuştu. Dostlarının ve ailesinin teselli etmeye çalıştığı, siyah gözlüklü dul karısının uzaktan çekilmiş bir fotoğrafı da hemen hemen her haberde vardı.

Makaleye göre Thorne geriye karısı Evelyn'den başka ismi belirtilmeyen on yedi yaşında bir de kız bırakmıştı. Evelyn Thorne biraz Grace Kelly'ye benziyor, diye düşündü Kovac. Acaba hâlâ aynı bölgede oturuyorlar mıydı? Acaba Bili Thorne'nin dostları onların nerede olduğunu bilir miydi? Evelyn Thorne olay meydana geldiğinde oldukça genç bir kadındı. Yani tekrar evlenme şansı vardı. Şimdi elli sekizinde olmalı. Kızı da otuz yedi.

Eğer Andy Fallon bu olayı araştırmaya koyulduysa büyük bir ihtimalle bazı şeyleri anlamak istemiş, bunun için de bir hayli koşuşturmuş olmalıydı. Ama ortada bir dosya yoktu. Kovac, Amanda’nın Fallon'un ofisine bir bakıp, iş bilgisayarını incelemesine izin verip, vermeyeceğini düşündü. Neticede Thorne cinayeti aktif bir İçişleri soruşturması değildi. Bu yüzden de Amanda karşı çıkmayabilirdi.

Seninle bir daha konuşup konuşmayacağını bile bilmiyorsun, Kovac.

Bu ihtimal de vardı elbette.

"Bayım?" Kütüphanecinin sesiyle irkilip hızla dönünce, hemen arkasına kadar gelmiş kadınla burun buruna geldi.

"Kütüphane kapanıyor," dedi kadın mahcup bir ifadeyle. "Üzgünüm ama artık gitmeniz gerek."

Kovac derlediği fotokopileri toplayıp, dışarı, buz gibi sokağa döndü. Öğleden sonra yerini hızla akşama terk ediyordu. Üstelik saat henüz beş bile değil, diye düşündü. Günü sıcak kütüphanede geçiren işsizler de kendiyle birlikte dışarı gönderilmişlerdi. Hemen karşı kaldırıma geçip, içgüdüsel olarak polis olduğunu hissettikleri Kovac'tan uzak durmaya çalışarak hemen karşı kaldırıma geçtiler. Tıraşsız yüzü, rüzgarda iyice dağılmış saçları ve de uykusuz gözleriyle kütüphaneci tarafından büyük bir ihtimalle onlardan biri sanılmıştı. O da kentin bu hüzünlü bölgesinde, soğukta dikilirken kendini onlardan çok da farklı hissetmiyordu. Yalnız, çaresiz, kimsesiz.

Cep telefonundan Liska'ya ulaşmayı, ya da çağrı ci hazına mesaj atmayı düşünmüş ama sonra vazgeçmiş ti. Eve gitmeye karar verdi. Hiç olmazsa kendini yalnız, çaresiz ve kimsesiz olarak hissedeceği ama daha sıcak bir yerdi orası.

Komşusu bu olumsuz ruh haline çitleri dik vaziyete getirip, üzerine boyadığı Noel Baba fîgürüyle yeni bir iç sıkıntısı daha ekledi. Ne harika bir fikir. Üstelik kıçı da doğrudan Kovac'ın oturma odasının pencerelerine doğru yönlendirilmiş. Ne kadar hoş.

Kovac silahını alıp, Noel baba zırvasını paramparça etmeyi düşündü bir an için. *Peki, bu komik mi aşağılık herif?*

Çöpü çıkarmasına rağmen koku hâlâ geçmemişti. Tıpkı Andy Fallon'un evindeki ceset kokusu gibi. Thor-ne cinayetiyle ilgili makaleleri sehpanın üzerine koyup, mutfağa yöneldi. Kokuyu bastırmak için ocakta birkaç kahve çekirdeği yaktı. Bu numarayı olay mahallerinde öğrenmişti. Sinen ceset kokunsun bertaraf edilmesi için

benzer yöntem kullanılırdı. Bak bakalım gazetelerin püf noktaları köşelerinde böyle bir şey bulabilecek misin? *Ceset kokusundan kurtulmak için ne yapmalı?*

Yukarı çıkıp, duş aldı. Ardından üzerine kot pantolonunu, kalın yün çoraplarını ve eski sweatshirtünü geçirdi. Ardından yeniden aşağı inip, hiç iştahı olmamasına rağmen ne yiyebileceğini araştırmaya koyuldu. Neticede zihnini çalıştırabilmek için kaloriye ihtiyacı vardı. Tabii bu gece hâlâ zihnini delice çalıştırmak istiyorsa.

Evde yenebilecek tek şey bir kutu mısır gevreğiydi. O da avucuna doldurup, ağzına attı. Ardından da eve gelirken aldığı viskiden kendine bir kadeh doldurdu. Macallan. Çok önemliymiş gibi.

Radyoda hoş yumuşak caz ezgileri çalan bir istasyon buldu. Sonra da pencere kenarına geçip, Noel Baha'nın kıçına bakarak Macallan'ı yudumlamaya koyuldu.

İşte benim hayatım.

Kapı çalınıncaya dek ne kadar geçtiğinin farkında bile değildi. Zil sesi o kadar beklemediği bir şeydi ki kalkıp kapıya yönelmesi için üç kez çalması gerekmişti.

Zili çalan yaralarını saklamak için başına doladığı siyah kadife kaşkolüyle Amanda Savard'tı. Tabii tüm hasarı gizlemeye bir kaşkol yetmezdi ama kısmen istediği sonucu almıştı.

"Vay canına," dedi Kovac. "Kesinlikle sen de bir dedektif olmalısın. Çünkü rehberde adresim yoktur benim."

"Girebilir miyim?"

Kenara çekilip, viski kadehini tuttuğu eliyle içeri geçmesini işaret ederken, "Çok fazla şey bekleme," dedi. "Aslında Home and Garden[19] kanalından bir dolu ipucu aldım ama henüz uygulamaya koyacak zamanım olmadı."

Doğru oturma odasına yönelip, başındaki kaşkolü çıkardı ama ne eldivenlerini ne de uzun siyah mantosunu çıkarmaya yeltenmişti. Oturmamıştı da.

"Özür dilemeye geldim," dedi hâlâ yüzüne bakamadığı için olsa gerek, omzuna doğru filan bakıyor gibiydi. Acaba Noel Baba'nın kıçını görebiliyor mu, diye düşündü Kovac ama kadın en ufak bir şey söylemedi.

"Ne için?" diye sordu Kovac. "Benimle yattığın için mi? Ya da sonrasında beni dışarı attığın için mi?"

Kadın kesinlikle burada olmak istemiyor gibi duruyordu. Elini yavaşça kaldırıp, başındaki yaralardan birine dokundu. "Ben... öyle yapmak... istememiştim..." Susup, dudaklarını sıkarak, bir an için gözlerini kapattı. "Ben... Pek hayatımı başkalarıyla paylaşmaya... alışık değilimdir. Bu nedenle özür dilerim eğer seni..."

Kovac kadehini sehpaya koyup, birkaç adım yaklaştı. Yanağına dokundu. Başparmağı yaranın hemen altına temas ediyordu. Teninin buz gibi olduğunu fark edince, zili çalacak cesareti kendinde buluncaya dek soğukta uzun süre beklediğine kanat getirdi.

"Özür dilemene gerek yok, Amanda," dedi sessizce. "Benden özür dilemene gerek yok."

Bu kez bakışları buluştu. Alt dudağı hafifçe titriyordu.

"Ben bu konuda iyi değilimdir," dedi.

"Tamam." Başını eğip, dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Arzulu değil ama nazik, rahatlatıcı bir öpücük. Kadının dudakları bu öpücükle ısınıp, aralandı.

"Kalamam," diye fısıldadı içsel bir kavga verdiğini ortaya koyan bir ses tonuyla.

"Sakin ol..."

Onu bir kez daha öptü. Atkı yere düşmüştü. Öpücükleri boynuna doğru yöneltti. Ardından da mantosunu omuzlarından sıyırdı.

"Sam..."

"Amanda..." Dudakları bu kez kulak memesine doğru yöneldi. "Seni istiyorum."

Zevk dolu bir ürperti tüm bedenini sardı. Kovac da bu ürpertinin kalçalarına doğru indirdiği ellerine geçtiğini hissediyordu. Başını eğip Kovac'ın dudaklarını buldu. Titreme dolu bir öpüşme. Tedirgin ve endişeli. Muhtaç ama korku dolu. Yaşlarla dolu gözlerini açıp, Kovac'a baktı.

"Ne yapabileceğimizi bilmiyorum," dedi. "Sana ne verebileceğimi de bilmiyorum."

"Önemli değil ki," diye yanıtladı Kovac içinden geleni ifade ederek. "Anı yaşayalım yeter."

Kadının iyice hızlanan kalbini duyuyordu. Ama bu derece yakınlaşmalarına rağmen hâlâ onu tam olarak anlayamıyor, kendi kendine ne sorular sorduğunu ve karşılığında nasıl yanıtlar aldığını tahmin bile edemiyordu. Onun hüznünü, boşluğunu, yalnızlığını, iç çelişkilerini hissedebiliyordu yalnızca. Birlikte kanepeye devrilirlerken bu bir hayli aşina olduğu duygulara kendini teslim etti o da.

Bunu yapabilirlerdi işte. Ellerinden bu gelirdi. Başka hiçbir şey yapamasalar bile. Kovac zaten dünya üzerinde böylesi muhteşem bir paylaşımla kıyaslanacak başka bir şey olduğunu düşünmüyordu.

"KALAMAM, "DEDİ SAVARD sessizce.

Kanepede, üzerine mantosunu çekmiş, Kovac'ın kollarında yatıyordu. Adamın tenine değen sıcaklığını hissediyor, bedenini onunkine bastırmaktan büyük zevk alıyordu. Ona sıkı sıkı sarılmayı hem de hiç ayrılmamacasına sarılmayı öylesine arzuluyordu ki. Ama bu olacak bir şey değildi. Bunu düşünür düşünmez de eski boş, huzursuz edici, karanlık iç dünyasına gömüldü.

Kovac başını okşayıp, alnına bir öpücük kondurdu. "Gitmek zorunda değilsin ama istiyorsan... Ama inan bana temiz çarşafım var."

"Hayır," dedi kendini doğrulmak için zorlayarak. Üzerindekileri çekiştirerek kendine çeki düzen vermeye çalıştı. "Kalamam."

Kovac yavaşça doğrulup, kadının saçını okşamaya başladı. "Amanda, bu kabuslarının kaynağının ne olduğunun benim açımdan bir önemi yok. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Önemli değil, diyorum. Kabusların beni korkutmuyor."

Benim için önemli. Beni korkutuyor, demek istedi ama susmayı tercih etti.

"Eğer istersen bana anlatabilirsin," dedi. "İnan bana benim duymadığım hiçbir şey kalmadı hayatta."

Elbette bu doğru değildi. Ama bunu da söylemedi. Ne zaman konuşup ne zaman susmak gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Kovac içini çekerek, "Banyo koridorun sonunda sağda," dedi.

KOVAC KADININ YARI ÇIPLAK halde odadan çıkışını izledi. Ona sadece bu kadar yakınlaşabilmek bile hayallerinin bile ötesindeydi aslında. Bırak sırları onda kalsın. Zaten iki ilişkiden ağzı

yeterince yanmamış mıydı? Bir kez daha denemeye ne gerek vardı? Ama o daha fazlasını istediğini de biliyordu. Amanda gizem dolu bir insandı. Bir bulmaca gibi. Onun kalbini tam manasıyla kazanana dek de pes etmeyecekti. Kendisine kalın bir savunma kalkanı oluşturmuştu ama Kovac önünde sonunda bu kalkanı aşacak bir yöntem bulacağına emindi.

Giysilerini düzeltip, elini saçında gezdirdi. Ardından kanepenin koluna oturup, Amanda'nın gelmesini beklerken viskisini yudumlamaya koyuldu. Kadın banyodan çıktığında tıpkı geldiği andaki görünümüne bürünmüştü. Güzel, çekingen ve de saklanmış bir halde.

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi boş akvaryuma bakarak.

"Söyleme o zaman. Siz amir tabakası hep aynısınız zaten," dedi yüzünü buruşturarak. "Mutlaka bir mastır plan olmak zorunda değil ya."

Amanda olmamasından hiç de mutlu değilmiş gibi gözüküyordu.

Gidip, yanağını elinin tersiyle hafifçe okşadı.

"Bazen kendimizi hayatın akışına bırakıp, bizi nerelere sürükleyeceğini de görmek gerekir," dedi. Sam Kovac'ın hikmetleri işte. "Dinle beni. Ne söylediğimi biliyorum. Ben tam iki kez başarısızlığa uğradım. Her seferinde kendimi karanlık bir tünelde, üzerime delice bir hızla gelen trenin karşısında buldum. Oysa sadece iyi olduğum mesleğimle uğraşsaydım bunlar gelmezdi başıma."

Amanda bu sözlere belli belirsiz gülümsedi. Ama bakışları sehpanın üzerindeki kağıtlara kayınca, gülümsemesi dondu.

"Bunlar ne?"

"Thorne cinayeti. Mike Fallon'un vurulduğu olay. Andy bunu da araştırıyormuş. Ben de taşların altını çevirip gözden kaçan bir şey

var mı diye bakmaya karar verdim."

"Kendini hayatın akışına bırakıp nereye sürükleyeceğini görmek için," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. Gidip kağıtları eline almadan bakmaya koyuldu.

"Acıklı bir öykü. Hatırlayamayacak kadar gençsin sen."

"Acıklı," diye mırıldandı Bili Thorne'nin dul eşinin aile üyeleri tarafından teselli edilmeye çalışılırken çekilen, bulanık fotoğrafına bakarak.

"Hayat bazen ne kadar da ucuz," dedi Kovac.

"Evet, öyle."

Doğrulup, kadife kaşkolünü alıp, derin bir nefes aldı.

"Lütfen görüşürüz, Sam de. Soğuk bir hoşça kal demen beni öldürüyor," dedi Kovac.

Kadın gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Onun yerine parmak uçlarında yükselip, yanağına bir öpücük kondurdu. Omuzlarını okşayarak, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

İşte gitmişti. Şimdi tek geriye kalan şişesi elli dolarlık viskinin verdiği sıcaklıktı.

"Benim kadar üzgün olamazsın," dedi pencere önünde durup, kadının uzaklaşan otomobilini izlerken.

Yanda Noel Baba biçimindeki kronometre geri sayıma devam ediyordu.

Telefon çalınca aceleyle koşup, açtı. Çünkü kim olursa olsun, biriyle konuşmaya çok ihtiyacı vardı.

"Yalnız kalpler kulübü," dedi. "Katılın bize. Mutsuzluk size de bulaşsın."

"Mazoşistleri alıyor musunuz?" diye sordu Liska.

"Eğer yanınızda bir de sadist getirirseniz bir kişi fiyatına ikinizi de alırız."

"Ne yapıyorsun Kojak? Evde kendine üzülüp duruyor musun yoksa?"

"Üzülebileceğim başka bir yok ki. Hayatım bomboş."

"Köpek al," dedi en ufak bir acıma hissetmeden. "Bil bakalım Eric Curtis ölümünden bir yıl öncesine kadar devriyeye kimle çıkıyormuş?"

Kovac Macallan'dan bir yudum aldı. "Eğer Bruce Og-den dersen ben bu filmi izlemeyeyeceğim, Jodie."

"Derek Rubel," dedi Liska. "Peki, dün hastanede kan testi yaptırdığı halde bu konuda yalan söyleyen kimdi bilsene?"

"Derek Rubel."

"Adama bir sigara verin, bildi."

"Lanetlendim mi ne?" diye mırıldandı Kovac.

"Hayır," dedi Liska. "Ama Derek Rubel için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

32.
BÖLÜM

STEELE OFLAYIP PUFLAYARAK terleme garantisi veren spor salonlarından biriydi. Ne caz müziği eşliğinde yapılan aerobik ne de yoga sınıfı vardı. Sadece ağırlık çalışabilirdiniz burada. Kulakları sağır edecek şiddette çalan müzik eşliğinde elbette. Etrafta o kadar çok demir yığını vardı ki ilk giren biri burayı bir atölye bile sanabilirdi. Ardından testosteronları normal insanların gözlerini yuvalarından uğratacak kadar aşırı seviyeye ulaşmış bir grup adam.

Liska girişte, bıkkın yüz ifadeli, adama rozetini göstererek ağırlık odasına yöneldi. Bir süre kenarda durup, etrafı, ağırlık çalışanların o erkeksi bedenlerini gizli bir huşuyla seyretti. Sıradan bir insanın sporu takıntı haline getirip modern tıbbın imkanlarından da yararlanarak kısa süre içinde böyle bir hale gelmesi şaşkınlık yaratıcıydı. Salondaki erkeklerin en az üçte biri Hulk'a benziyordu adeta.

Rubel köşede, bankta oturmuş, karşısında çalışan birini izliyordu. Üzerinde devasa kalınlıktaki pazılarını sergilemek için kollarını kıvırdığı siyah bir tişört vardı.

Adamın kasları o derece muhteşem gözüküyordu ki kolaylıkla insan anatomisi derslerinde model olarak kullanılabilirdi.

Liska dur durak bilmeden ağırlık çalışan adamların yanından geçip, her ne kadar dönüp bakmasa da varlığını fark ettiğine emin

olduğu Rubel'e yöneldi. Liska bir anda havanın değiştiğini fark edebiliyordu. Banka doğru yaklaşınca Rubel'in karşısındakinin çirkin suratlı Bruce Ogden olduğunu gördü. Kıpkırmızı bir suratla, elindeki kamyon tekerleği büyüklüğündeki halteri, inleyerek indirip kaldırıyordu.

Liska, Rubel'e baktı. "Yatakta da bu kadar ses çıkartıyor mu?"

"Nereden bileyim."

"Aslında kız arkadaşına sormak isterdim ama yaptığım araştırmalarda böyle birine rastlamadım ne yazık ki." Eğilip, yüzünü ekşiterek, "Orospular sayılmıyor, kusura bakma," dedi.

Ogden bağırıp, hırsla halteri bir kez daha kaldırdı.

"Ne istiyorsun, Çavuş?" diye sordu Rubel. "Çalışıyoruz görüyorsun."

"Görmez miyim," dedi Liska karşısındaki iki adamdan ne kadar nefret ettiğini göstermek için tüm çabasını harcayarak. "Boğazınıza kadar pisliğe battınız. Bu arada farkında mısınız, bunu gelip bizzat yüzünüze söylüyorum. Öyle telefon kulübesinden isimsiz aramalar, posta kutusuna atılan fotoğraflar filan kullanmıyorum. Yani anlayacağınız ikinizinkini yan yana koysanız bile benim toplarım sizinkilerden daha büyük galiba."

Ogden halteri yerine takıp, inleyerek doğruldu. Ter yüzünden adeta yağmur damlaları gibi süzülüyordu. "Evet. Bunu duymuştuk."

Liska gözlerini devirerek, "Şimdi de lezbiyenlik iması, değil mi? Sen artık fazla oluyorsun, öküz herif. Belki kendini böyle iri bir heteroseksüel erkek hayvan gibi yapmak yerine biraz da beynini geliştirmeye çalışsaydın böyle davranmazdın. Ama akıllanmak için ne yazık ki çok geç kaldın. Sınırı aşıp, çocuklarıma bulaştın. Bu yoldan dönüş yok artık. Ve ne yazık ki kalbinizi durmadan yerinden

kopartıp, ölürken sizlere göstermem yasal bir şey olmadığı için ikinizi de içeri tıktırmakla yetinmek zorunda kalacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Rubel duygudan uzak bir tonlamayla.

Liska onu tepeden tırnağa süzerek, adamın merakla beklemesini sağladı. "Cal Springer benim yanımda. Ona olup bitenleri anlattım. Ve işte eğlence başlıyor," dedi kin dolu bir ifadeyle. "Yapılması gereken ilk şey savcının iddianameyi hazırlaması, değil mi? Yarın öğlen Sabin'in ofisinde Cal'le birlikte önemli biriyle buluşacağız."

Ogden dudak bükerek, "Sen zavallının birisin, Liska," dedi. "Elinde bir şey yok ki senin."

"Zaten ortada da bir şey yok," dedi Rubel soğukkanlılığını korumayı sürdürerek. "Ortada dava bile yok."

Liska ona bakıp, gülümsedi. "Sen böyle düşünmeye devam et, tatlım. Bu arada sizin gibi yakışıklı çocuklara hapishanede neler olabileceğini de bir düşün, istersen. Sizin gibilerin orada işlerinin zor olduğunu duydum. Ama bir dakika, belki de bu sizin hoşunuz gidebilir."

Yaklaşıp, adamın yanağına hafifçe dokundu. "Keşke Eric hayatta olsaydı da bizi bu konuda aydınlatsaydı."

Bang! Tam iki kaşının arasından. Rubel gözünü bile kırpmamış, yüz ifadesini değiştirmemişti ama Liska sanki bir kurşun darbesi almış gibi sarsıldığının farkındaydı. Ve Rubel de Liska'nın bunu anladığını hissetmişti. Bir süre bu anın tadını çıkardı. Bunun benzeri binlerce an bir araya gelse belki ancak Kyle'ln R.J.'nin fotoğraflarını gördüğünde hissettiklerini telafi edebilirdi.

Belki de edemezdi.

Gitmek için döndü ve o an donakaldı. Sadece bir an için. Rubel'le Ogden büyük bir ihtimalle fark etmemişti bile. Zaten

şaşkınlığının bir saniyeden fazla sürmemişti ki göz teması da sağlandı. Evet, en fazla on adım ileride, koşu bandının üzerinden kendisine bakıyordu. Speed.

"SES AKTİVASYON ZIMBIRTISININ işe yaradığından emin misin?" diye söylendi Springer. "Ya açık değilse?"

Barry Castleton önünde çömelmiş, Springerin yağlı göbeğine mikro ses kaydediciyi bağlama çalışıyordu. Ibsen araştırmasının lideri olduğundan Springer de işi yüzüne gözüne bulaştırınca, soruşturmayı devam ettirme hakkı doğrudan Castleton'a geçmişti. Aslında Liska, ceketinin cebindeki fotoğraflar aklından çıkmadığı için bir hayli kişisel düşünerek, çok daha büyük sorumluk almak istiyordu ama yine de kendine hâkim olmayı başardı. Kırk küsur yaşındaki, Afro-Amerikan, Castleton, İngiliz profesörler gibi giyinmeye meraklı, iyi bir polisti. Aynı zamanda da iyi bir insandı da. Eğer düşündüklerini onunla paylaşmak zorunda kalırsa, Liska bundan zerre kadar çekinmeyecekti.

"Endişelenme," dedi Springer'a. "Aptallara karşı dayanıklıdır."

Kovac yüzünü ekşiterek, söylendi. "Yetenekli aptallara hiçbir şey dayanamaz."

Springer'ın mutfağında toplanmışlardı. Springer, Castleton, kendi bölgelerinin dışında olduklarından başları ağrımasın diye çağırdıkları şerifin bürosundan Tippen - Liska ve Kovac. Bayan Springer kız kardeşinde kalıyordu. Liska bu işten sonra acaba geri dönecek mi, diye düşünmeden edemedi. Belki. Belki de Cal bir şekilde cezaevinden paçayı kurtarmayı başarır, eve dönüp, Bayan Cal'in gelmesini beklemeye koyulurdu. Kim bilir?

Springer’ın bu dramdaki ilk rolü, Ogden'in Renaldo Verma'nın evine sahte kanıt yerleştirirken görmezden gelmesiyle başlamıştı. Bunun ardından da Ogden'in elinde oyuncak olmuştu. Bir üniformalı polisin aptalca bir şey yapması başka bir şeydi, bir cinayet masası dedektifininki başka. Üstelik ortaya çıktığında bir dedektifin başının çok daha fazla ağaracağı ve çok daha büyük bir hedef haline geleceği de apaçık ortadaydı. Bu yaşam tarzına iyice kapılan Cal Springer, standartlarını kaybetmeyi kesinlikle göze alamazdı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye söylendi Springer.

"Evet, bunun kokusunu alabiliyoruz, Cal," diye tersledi Castleton ayağa kalkarken.

Liska volta atmayı kesip, Springer’ın yanına sokulup, adama sert bir tekme savurdu.

"Ahhh!" Adam eğilip bacağını tuttu.

"Senin yüzünden biri ölebilirdi. Bir de kalkmış kendini iyi hissetmediğini söylüyorsun," dedi büyük bir nefretle. "Sen Bruce Ogden'e hayır diyecek kadar erkek olamadığından çocuklarım tehdit edildi benim."

"Benim işimi kaybetmeme neden olabilirdi," diye savundu kendini Springer.

"Ama şimdi cezaevini boylayacaksın. Harika bir seçim doğrusu, Cal."

"Anlamıyorsun."

Liska hayret dolu bir ifadeyle adam bakıp, "Hayır. Anlamıyorum," dedi. "Asla da anlamayacağım. Og-den'in sahte kanıtlarla iş çevirmesine göz yumdun. Böylece dosyayı kapatıp, büyük balığı yakalamış olmak niyetindeydin, değil mi?" diye sordu.

"Verma için ne fark eder ki?" diye karşı çıktı. "Adam sonuçta katilin teki. Onun yaptığını biliyoruz. Ayrıca kurban da bizden biri.

Onun elini kolunu sallayarak bu işten kurtulmasına izin veremezdik ya!"

"Nasıl olur da hâlâ adaleti sağlamaya çalışan bir kurumun mensubu olmak istersin!" diye bağırdı Liska. "Zaten o işi yaparken şu anda söylediklerini düşünmediğine de eminim. Şu an sadece o yaptıklarını mantığa bürümeye çalışıyorsun. O an tek düşündüğün başarı pastasının büyük dilimi kapmaktı."

"Ah, sanki sen başarılı olmak için hiçbir şey yapmı-yormuşsun gibi," diye söylendi Springer.

"Asla bir soruşturmanın kaderini etkileyecek şeyler yapmadım. Hiç aklına Verma'nın HIV virüsü taşıyan, son beş yılda 3 kez ortağını değiştirmek zorunda kalan ve de sürekli olarak taciz şikayetlerinde bulunan Curtis'i öldürmemiş olabileceği gelmedi mi?"

"Verma'nın soğukkanlılıkla işlediği Franz cinayetini görünce mi? Hayır."

"Hey, geç onu, Springer," diye söze karıştı Castleton. "Verma'nın Franz'ı öldürdüğü kanaatine varan Booby Kerwin'dir. Sen o esnada soruşturmada bile değildin."

Springer yüzünü ekşiterek, "Onu örnek olarak verdim. Ama Verma sayısız soyguna karışmış, tipik bir ka-til tiplemesi vermiyor mu size? Neden onu içeri atmak için biraz çaba harcamayalım ki?"

"Elinde herhangi bir fiziksel kanıt olmadığı için olabilir mi acaba?" diye fikrini açıkladı Tippen.

Springer ona ters ters bakarak, "Tanrı aşkına neden bir polisten şüpheleneyim ki? Curtis'in bütün eski ortaklarıyla görüştük. Hiç birinin ondan nefret ettiği izlenimine de kapılmadık," dedi.

"O zaman doğru dürüst yapmamışsın işini," dedi Liska. "Curtis'in son ortağı, Engle, ki onunla daha önce tanışmışlığım da yoktur, daha sorar sormaz Curtis'le Rubel arasında bir şeyler geçtiğini anlattı.

Yoksa sana Curtis cinayeti soruşturması sırasında benzer şeylerden bahsetmedi mi?"

"Dikkat etmedim," dedi Springer. "Yani Rubel'den neden şüpheleneyim ki? O bir homoseksüel değil. Cur-tis'i öldürmesi için ne sebep var? Ayrıca birlikte çok uzun bir süre de çalışmamışlar."

"HIV virüsü yüzünden, seni aptal. Eğer Curtis, Rubel'e bu tedavisi olmayan, ölümcül virüsü bulaştırdıysa, cinayet için sebep var derim ben."

Springer'ın soluk alış verişi hızlanmıştı.

"Ayrıca Curtis'in öldürülmesinden birkaç ay sonra bir zamanlar Curtis'in ortağı olan Derek Rubel'in aniden sahte kanıtlar düzenleyen adamın ortağı olması sana hiç tuhaf gelmedi, öyle mi?" diye sordu Liska.

Springer her an öfkeden patlayabilirmiş gibi duruyordu ama Liska'dan korkusu bunu yapmaktan alıkoyuyordu. Sadece titreyerek kıpkırmızı kesildi. "Herkese farklı görevler verilmişti. Zaten dosya da kapanmıştı."

"Evet, dosya kapandı da ya olay senin yüzünden suçu olmayan birinin üzerine yıkıldıysa? Bunu yapan da sayende elini kolunu sallayarak aramızda dolaşıyorsa?

Ogden şüphe çektiği müddetçe oltanın ucunda sen de varsın. Oysa o seni bir an bile düşünmeden İçişleri'ne satar," dedi Liska. "Elbette o da bu işten zarar görecek. Ama senin kadar değil. Bu nedenle de Ogden'le Rubel perşembe gecesi başka bir yerde olduklarını kanıtlama ihtiyacı duyduklarında aklılarına ilk sen geldin."

"Ogden beni mahvedebilirdi."

"Kötü polisler kendilerini mahvederler," dedi Liska, Andy Fallon'un cesedinin bulunuşunun ardından İçişleri'ne yaptığı ziyarette

Savard'ın söylediği benzer şeyleri hatırlayarak. Şimdi o ziyaret bir yıl kadar eski geliyordu.

"Peki ya Ken Ibsen'e yaptıklarının senin için bir önemi yok mu?"

Springer utançla başını eğdi. Yeterince cesur davra-namamasının bedelini başka biri az daha canıyla ödeyecekti.

"Keşke seni Ken Ibsen'in yattığı hastaneye götürebilsem. Adamın durumunu görünce neler hissederdin acaba?" dedi. "Keşke o iki hayvanın ona yaptığı şeylerle ilgili hatırladıklarını onun beyninden söküp, seninkine monte edebilsem. Böylece bu mutsuz hayatının sonuna dek o korkunç anıyı tekrar tekrar yaşamanı sağlasam."

"Çok üzgünüm!" diye bağırdı Springer sonunda.

"Evet, üzgün olmalısın."

Kovac aralarına girip, Liska'yı kolundan çekti. "Sakin ol, Tinks. Birazdan burada olacaklar. Hadi sürpriz parti için gidip saklanalım."

Hemen yan taraftaki, rafları yedek tabak ve konservelerle dolu kilere geçtiler. Liska bir rafın, Kovac da diğerinin altına geçip, çömeldi.

"Onları enseledin, Tinks," dedi Kovac sessizce.

"Henüz kancadalar. Ağda değil. Onları içeri tıktırana kadar rahat etmeyeceğim."

"O zaman onları buraya getiren adamın üzerine biraz fazla gitmiyor musun?"

"O daha fazlasını da hak ediyor."

"Bence de Ken Ibsen'in yaşadıklarını her gün tekrar tekrar yaşaması gerek. Ama bizim sakin olmamız lazım. Aksi takdirde tüm meslek yaşamı mahvolup, kendini içeride bulabilir."

"Çocuklarımı tehdit ettiler, Sam," dedi Liska aklına gelince tepeden tırnağa ürpererek. "Biliyorsun, bütün hafta boyunca nasıl bir homoseksüel düşmanı üzerine kan sıçramasından korkmadan böyle bir işe kalkışır diye düşünüp durmuştum. Bana hiç mantıklı gözükmüyordu. Çünkü tanıdıklarımın hepsinin AİDS'ten ödleri patlar. Tuvalette, tokalaşarak, hatta aynı havayı soluyarak bile virüsü kapabileceklerini sanırlar. Yani bu işi yapan ya riski bilemeyecek kadar cahil ya da aynı virüsü çoktan kapmış biri olmalı. Derken Rubel'i kan testi yaptırırken görünce..."

"Rubel, Curtis'ten gay olduğu için nefret etmiyordu," dedi Kovac. "Curtis'i kendisine AİDS bulaştırdığı için öldürdü. İntikam."

"Ogden de Rubel'i korumak için Verma'nın evine sahte delil yerleştirdi. Çünkü Rubel'le sevgililer."

"Onların kötü insanlar oldukları ortada, Tinks. Ve sen onları enseledin." Uzanıp, kadının omzunu sıktı. "Seninle guru duyuyorum, ufaklık."

"Teşekkürler. "Başını çevirip, dudağını kemirdi. "Sence Springer konuyu Andy Fallon konusuna getirmeyi başarabilir mi?"

"Belki. Eğer yaptılarsa."

Tippen başını kilere uzatarak, "Parti konukları geldi. Herkes yerine," dedi.

Liska silahını çekip, kontrol etti. Kovac da öyle. Oyun başlıyordu. Cal Springer, Ogden'le Rubel'in ağzından gerekli şeyi alana dek burada oturup beklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu. Yeterince duyduklarında da sahnedeki rollerini alacaklardı. Bu arada destek için de şerifin bürosundan birkaç devriye aracı arkada hazır bekliyordu.

Zil çaldı. Konuşmalar vardı ama Liska hiçbir şey anlayamıyordu. Springer'ın konuklarını karşıladığını, onların hiçbir şeyden

şüphelenmemelerini sağlamak için normal davranmaya çalışarak, içeri davet ettiğini tahmin ediyordu. Ama birden konuşmanın tonu değişti. Cal Springer, hayır, diye bağırdı. Bir silah sesinin ardından da her şey sessizliğe büründü.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Kovac saklandığı yerden çıkarken.

Liska da arkasından fırladı.

"Kıpırdama, polis!" diye bağırdı Castleton.

Üç el silah sesi daha duyuldu.

Kovac eğilip, kendini kollayarak oturma odasına yöneldi.

Liska da garaja açılan servis kapsını kullanarak, dışarı fırladı.

Rubel'le Ogden, Liska ve diğer polislerin önünde, Rubel'in kamyonetine doğru çılgınca koşuyordu.

"Rubel!" diye bağırdı Liska silahını çekip, kapının yanına siper alırken.

Karşılık olarak üzerine iki el ateş edildi. Kurşunlardan biri başının hemen üzerinden kapıya isabet etmiş, saçına tahta parçaları yağmıştı. Derken başka bir yerden üç el silah sesi duyuldu. Sonra da bir çığlık.

Kamyonetin çalışmasıyla harekete geçmesi neredeyse bir olmuştu. Liska kamyonet tam yanından geçerken Rubel'in kolunu dışarı çıkartıp, üzerine kurşun yağdırmak üzere olduğunu görünce kendini yana fırlattı.

Işıklar, siren, telsiz sesleri adeta birbirine karışmıştı. Sokağın sonunda iki devriye aracı kamyonetin yolunu kesmek üzere harekete geçti. Ancak Rubel'in yavaşlamaya hiç niyeti yok gibi gözüküyordu. Kamyonetinin yolcu tarafıyla barikat kurmaya çalışan araçlardan birine hızla vurdu. Ardından gaza tekrar asılıp hızlanırken şerifin araçlarından biri de peşine takıldı..

Bruce Ogden'se kaldırımda, yaralı bir ayıbalığı gibi böğürerek, kıvranıyordu.

Liska yanına koşup, adamın tabancasına bir tekme patlattı. Kovac da öfkeden deliye dönmüş bir halde yanında bitti.

"Springer öldü!"

"Bana yardım edin! Yardım edin!" diye inledi Ogden. Altından buzla kaplı kaldırıma doğru incecik bir kan tabakası yayılıyordu. Liska ona Ken Ibsen'i düşünerek bir süre öylece baktı.

Eden Prairie emniyetinden bir devriye aracı geldi ve iki üniformalı atlayıp, hemen yanlarına koştu.

"Ona eldivensiz dokunmayın," dedi Liska geri çekilirken. "Tehlikeli olabilir."

"BU PARLAK FİKİR kimindi?" diye sordu Leonard doğrudan Kovac'a bakarak.

"Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu, Teğmen," dedi Liska. "Ogden'le Rubel'i bir avukat bulmalarından önce konuşturmak istedik.

Cal Springer'ın salonunda, soğuk şömineyle, karanlık yılbaşı ağacının hemen karşısındaydılar. Cal hemen morga gönderilmek üzere ceset torbasına yerleştirilmişti. Zaten kurşun tam göğsüne isabet ettiğinden, büyük bir ihtimalle daha ilk saniyede can vermiş olmalıydı.

"Böyle bir şey olabileceğine hiç ihtimal vermedik," dedi Kovac.

"Rubel'le Ogden'in onu dışarıya çıkmaya zorladıklarını gördüm," dedi Castleton. "Büyük bir ihtimalle onu daha güvenli bir yerde ortadan kaldırmak istiyorlardı. Springer de bunun farkına vardı. İçeri doğru yöneldi ama ben bir şey yapmaya fırsat bulamadan Rubel silahını ateşlemişti bile."

"Tanrım," diye söylendi Leonard adli tıp ekibinin taşıdığı ceset torbasına nefretle bakarken. "Bugün bütün gazeteler bunu yazacak."

Ah, bu arada kaybınız için çok üzüldük, Bayan Springer, diye düşündü Liska.

"Bölgedeki tüm ekiplere Rubel'le ilgili gerekli talimatlar verildi," dedi Castleton.

"Büyük bir ihtimalle kamyonetini terk edip, başka bir araç çalacaktır," dedi Kovac. "Artık kaybedecek bir şeyi kalmadı. Onu yakaladık. Artık iki cinayetin ve de ciddi bir saldırının baş zanlısı. Sanırını bir daha gün ışığını çıplak gözle göremeyecek."

Eden Prairie polis şefi ön bahçeden seslendi. "Teğmen Leonard? Burada bekleyen basın mensupları var."

Leonard sessizce küfrederek, dışarı yöneldi.

Liska, telefon edip, çocukların neler yaptığını sormak üzere Springer'ın mutfağına yöneldi. Tam o sırada banyodan çıkan Speed'le burun buruna geldiler.

"İyi misin?" diye sordu adam.

"Hayır."

Liska başını eğip, mutfağa girdi ve Milo Foreman'ın ev numarasını tuşladı. Speed, Liska durumu kısaca açıklayıp, çocukların Pazar gününe kadar orada kalmalarını rica edişini dinledi. Telefonu kapatıp, cebine atarken, "Sana burada ne işin var diye sormam gerek," dedi. "Ama..."

"Telsiz çağrısını duydum."

"Öyle mi? Yani o salondan Ogden'le Rubel'in peşine takılıp gelmedin yani?"

Uzamış sakallarını kaşıyıp, başını çevirdi.

"Orada ne işin vardı, Speed?"

Omzunu silkti. "Minneapolis Narkotiği için çalışıyorum. Teşkilatta yasadışı steroid kullanımıyla ilgili duyum almışlar. Bölgede tanınmayan birine ihtiyaçları varmış."

"Ne zamandan beri?" diye sordu içinde giderek büyüyen öfkeyi bastırmaya çalışarak.

Adam yanıt vermeden önce bir süre tereddüt etti. "Son iki aydır."

Liska gülüp, başını iki yana salladı. Neden bu kadar inciniyorum ki? diye sordu kendi kendine. Şaşırmamam bile gerek. Belki de hiç şaşırmamıştı zaten. Ancak istemese de içinde bir yerlerde küçük de olsa bir umut ışığının parıldadığını itiraf etmeliydi. Ama o aradan geçen bunca yıla rağmen o ışığı bir kez daha başarıyla söndürmeyi başarmıştı. Sadece bu sönen ışığın neden içini bu kadar acıttığını anlayamıyordu.

"Yani yaşamıma ve çocuklara yönelen bu ani ilgin..."

"O içtendi, Nikki."

"Ah, lütfen."

Hafifçe sokuldu. "Ogden'le Rubel'in peşinde olduğunu biliyordum. Senin Fallon'u bulduğun o öğleden sonra ikisi de spor salonundaydı."

"Peki, senin beni bu konuda çalışırken böyle yakından izlemekteki amacın neydi?" diye sordu. "Ve de bir tek lanet olası şey bile söylemedin..."

"Araştırdığım olay üzerinde konuşamam, Nikki. Bunu biliyorsun."

"Ah, ama benim araştırdığım bir olayın bilgilerini sızdırmaya çalıştığında sorun olmuyor, değil mi?" dedi.

Hafta başından beri sorduğu her soruyu birer birer hatırlıyordu. "Sen aşağılık herifin tekisin."

Yanma yaklaşıp, sırtını tezgaha dayayıp, onun bu sözlerinden kırılmış gibi bir ifadeyle, üzgün üzgün baktı. Liska onunla göz teması kurmaktan çekinerek hemen başını çevirdi.

"Nikki, ben senin için endişe ediyordum, bir de çocuklar..."

"Peki, bunun için ne yapıyordun?" diye çıkıştı. "Bana olup bitenleri anlattığın mı vardı? Başımız sıkıştığında hemen yardımımıza mı koştun?"

"Benden yanında olmamı açıkça istemedin ki!"

"Şimdi de beni mi suçluyorsun?"

Ellerini iki yana açıp, bir adım yaklaştı. "Senin soruşturmanla benimkini karıştırmadan size göz kulak olabileceğimi düşündüm."

"Benimkinden bir sonuç alamazsam senin bulgularından yararlanmayayım diye," dedi Liska. "Ya da sonunda birden olayın üzerine atılıp, Süpermen gibi dünyayı kurtaracak miydin? Böyle bir şey kariyerin için harika olurdu, değil mi? Kötü adamları kurtar, kızı kap..."

Speed sahte neşesi ve içtenliğinin sökmediğini anladığı her seferinde olduğu gibi öfkelenmeye başlıyordu. "Senin araştırmana devam etmen gerektiğini düşündüm. Benim de yapacak işlerim vardı."

Derin bir nefes alıp, sakinleşmeye, ilgili dost havasına yeniden bürünmeye çalıştı. "Bak bunun ne yeri ne de zamanı olmadığını

biliyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Belki daha sonra eve uğrayıp..."

"Sakın."

"Eğer istersen yarın öğleden sonra çocukları alabilirim."

"İstediğim şey," dedi Liska, yüzüne bakmak sinirini bozduğu için başını çevirerek. "Seni bir süre görmemek. Speed."

Nihayet onu kazanamayacağını anlamıştı. Neşeli gülüşü, şirin bakışlarıyla belki herkesi kandırabilirdi ama Liska'nın bu sahte ifadelere kandığı günler çok gerilerde kalmıştı. En azından kendini ona inanacak kadar zayıf hissedeceği bir sonraki sefere kadar.

"Yarın, eğer onlarla birlikte olmak istiyorsan al çocukları. Ama bunu benim için yapma."

Sanki başka bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi tereddütle baktı ama sonra vazgeçti. Dönüp, uzaklaştı.

Liska bir süre başı önünde, öylece durup, zihnini boşaltmaya, yeniden işe yoğunlaşacak bir ruh haline bürünmeye çalıştı. Yeniden sert, dayanıklı olması gerekiyordu. Başını kaldırdığında, ön kapının hemen yanında birileriyle konuşan Kovac'ı gördü.

"Neden bir türlü öğrenemiyorum?" diye sordu yüksek sesle.

"Çünkü kalın kafalısın."

"Teşekkür ederim."

"Hadi takma kafana." Gelip kolunu omzuna attı. "Bak Tinks. Eğer arkasından koşup o aşağılığa hâlâ bir şeyler söylemek niyetinde değilsen burada işimiz bitti sayılır. Bu günlük paydos edelim. Eve git. Evinin önüne bir devriye de yollarım."

Yüzünü ekşitti. "Buna ne gerek..."

"Gerek var. Rubel'i bulan sendin, ufaklık. Ve de o senin nerede oturduğunu biliyor."

Birden tepeden tırnağa ürperdi.

"Biliyor musun," dedi başını adamın omzuna yaslayarak, "Bazen bir garson olmayı o kadar istiyorum ki.”

33.
BÖLÜM

SAAT ALTIYA DEK memur Derek Rubel için başlatılan insan avı tüm belli başlı kanallarda yayınlanmıştı. Minneapolis adeta kameramanların hücumuna uğramış gibiydi. Kovac, Liska, Tippen ve Castleton'a Cal Sprin-gerin öldürülmesiyle ilgili kimseyle tek kelime konuşmamaları emri verilmişti. Röportajları yalnızca, Leonard, Hennepin Eyalet Şerifi ve Eden Prairie şefi yapacaktı.

FBI, olayı Minnesota Tevkif Bürosu'nun işbirliğiyle yürütüyordu. Minnesota ve Wisconsin Eyaletleri otoyol devriyeleri de havadan helikopter desteğiyle Rubel'in siyah kamyonetini aramaya koyulmuştu. Merkeze sürekli yeni bilgi akıyor, bir yanlış alarm diğerini kovalıyordu. Neticede Minnesota siyah Ford kamyonetlerle doluydu. Ancak durdurulup, arananlardan hiç biri Rubel'e ait çıkmamıştı.

Tanıdıkları, komşuları teker teker sorgulanıyor, saklanabileceği yerlerin tespiti açısından alışkanlıkları, nerelere takıldığı filan öğrenilmeye çalışılıyordu. Zimmerman fundalığının yakınlarındaki, altı polis memurunun hissedar olduğu otuz hektarlık av alanına da memur gönderilmişti. Ama ne yazık ki şu ana dek Rubel'in izine rastlanmamıştı.

İki kurşunla yaralanan Ogden'se hemen bir helikopterle Hennepin Eyalet Tıp Merkezi'ne kaldırılmış, üç saatlik bir müdahaleden sonra da hayati tehlikeyi atlatması sağlanmıştı. Henüz

sorgulanma fırsatı bulunmamıştı ama sendika boş durmamış, daha şimdiden hastane odasının karşısında nöbet tutmaya başlayan bir avukat görevlendirmişti.

Kovac bütün geceyi boş evinde geçirmeyi hiç tanımadığı insanların kapılarını çalmaya tercih ettiğinden, saha araştırması görevinde aktif olarak görev almak istemişti. Sabaha karşı artık iyice bitkin düştüğünü fark edince de görevi Elwood'a devredip evinin yolunu tuttu.

Komşusu buz gibi havada, başında her zamanki bombardıman şapkasıyla, bahçesinde kürekle bir şeyler yapıyordu.

"Lanet olası köpekler," diye söylendiğini duydu Kovac otomobilinden inerken. Kapın kapanma sesiyle irki-len adam hızla dönüp, şaşı gözlerini Kovac'a dikti.

"Hey, insan avını duydum!" diye bağırdı heyecanıyla Kovac'ın sinirlerini ayyuka çıkartarak. "Katil bir polis ha? Sen de görevli misin?"

"Ben aradıkları kişiyim," dedi Kovac. "Komşumun cafcaflı süslerinin neden olduğu uykusuzluktan cinnet geçirdim."

Komşu bunun bir hakaret mi yoksa espri mi olduğuna karar verememiş gibi duruyordu.

"Ne adammış be!" dedi. "Bütün kanallar ondan bahsediyor. Hatta onunla ilgili özel bir *Crime Time* bile yapacaklarmış."

"Kitap okumak için başka bir güzel neden daha," diye söylendi Kovac.

Komşusu söylediklerim duymamıştı. "Televizyondaki en iyi eğlence."

"Reality programı."

"O adamı tanıyor musun? Ace? Adam bir harika. Gerçek bir polis."

"Eskiden kadındı o," dedi Kovac kapıyı kilitlerken.

Komşusu şaşkınlık içinde bakakalmıştı. Gözlerini iyice kısarak, "Sen hastasın!" diye bağırdı ve köpek pisliklerini temizlemeye döndü.

Kovac içeri girince gözleri birden bire kanepeye takılmıştı. Bir süre öylece durdu.

Biri evine girmişti. Kütüphaneden getirdiği makaleler yerlere saçılmış, çantası açılıp, bir kenara fırlatılmıştı. Televizyonunun ekranı da kırılmıştı.

Odadaki hava bir an için ona çok yoğun hatta boğu-cuymuş gibi geldi. Bunu tüm benliğiyle hissediyordu. Nabız atışları da aniden hızlanmıştı. Pardösüsünün düğmelerini yavaşça açıp, silahını kılıfından çıkardı. Diğer eliyle de cep telefonunu alıp, 911'i tuşladı.

Evde oda oda gezerken, durumu bildirdi. Bir yandan hasarı tespit etmeye, diğer taraftan da içeride hâlâ kimse olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Masasının tüm çekmeceleri darmadağınık olmuştu. Elbise dolabı da öyle. Komodinin üzerinde bıraktığı parayla, emniyet teşkilatı tarafından düzenlenen bir konferanstaki atış yarışmasında kazandığı pahalı saatin yerinde de yeller esiyordu. Bu da olayın bir hırsızlık olduğu anlamına geliyordu. Büyük bir ihtimalle para bulmak zorunda kalan bir uyuşturucu müptelasının işiydi.

Yatak odasındaki gardırobunu kontrol edip, eski ayakkabı kutusundaki emektar 38’liğini bulunca biraz rahatladı.

Aşağı indiğindeyse hırsızın mutfak kapısından girdiğini tespit etti. Hırsız Kovac'ı utandıracak kadar kolaylıkla başarmıştı bunu. Bunu evle yeterince ilgilenmemesinin bedeli olarak algılamak zorundaydı. Dönüp, etrafa bakarken birden bodrum kapısının aralık olduğunu fark etti.

Işığı açıp, bir süre dinledi. Hiçbir şey duyulmuyordu. Birkaç basamak indi. Sonra sırtını duvara yaslayarak, eğildi, etrafa bakındı.

Bodrum pek de iyi durumda değildi. Nemi gidermek için getirdiği özel kaplamayı bir kenara atmış, sonra da bir daha ilgilenmemişti. İçeride hiç eşya yoktu. Yani bir hırsızın ilgisini çekecek türden bir şey bulması mümkün değildi. Sadece yarısı boş boya kutuları, eski davaların dosyalarını koyduğu koliler göze çarpıyordu.

Ama koliler raftaki yerlerinden alınıp, yere fırlatılmıştı.

Cep telefonu titreşti.

"Kovac."

"Liska. Rubel'in kamyonetini buldular. Minnetonka Gölünde. Buzda kayıp, yoldan çıkmış. Banketi de aşıp, doğru gölün dibini boylamış."

"Yani ölmüş, öyle mi?"

"Kamyoneti bulduklarını söylediler. Rubel içinde değilmiş."

MİNNETONKA GÖLÜ'NÜN ETRAFI adeta balık sezonunun ilk günü kadar kalabalıktı. Otomobiller, haber kanallarının kamyonetleri adeta devasa bir konvoy oluşturmuştu. Görevliler, sağa sola koşturuyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Polis ancak kolluk kuvvetlerinin geçebileceği bir güvenlik şeridi çekerek bu kalabalığın olağanüstü ilgisini inceleme sahasının bir nebze uzağında tutmayı başarabilmişti. Güvenlik şeridinin hemen önünde toplanan medya mensupları neredeyse birbirlerini çiğneyerek merkezlerine son gelişmeleri aktarmaya çalışıyorlardı. Bu koşuşturma-caya rağmen daha ilk bakışta bile *Crime Time*

programının en donanımlı yayını gerçekleştirdiği belli oluyordu. Buz pistindeki aynı ekip, bu kez de burada, güvenlik şeridine mümkün olduğunca yaklaşarak çekim alanını oluşturmuştu.

Kovac onları izlemeye koyuldu. Üzerindeki kalın parkasıyla Ace Wyatt programın isminin büyük harflerle yazılı olduğu genişçe bir kırmızı halının üzerinde, kalabalık bir izleyici topluluğun önünde etrafı kolaçan ediyordu. Önündeki, sarı güvenlik bandının gerisindeyse Derek Rubel'in gölgen çıkartılmış, Minnesota Tevkif Bürosu uzmanları tarafından didik didik incelenen kamyoneti vardı. Önce burada, olay mahallinde detaylı bir incelemeye tabi tutulacak daha sonra da, her bir parçasının mikroskobik incelemeye tabi tutulup, kata-loglanmak üzere parçalara ayrılacağı St. Paul'deki garaja nakledilecekti.

Kovac olay mahalline, etrafta hiç kimsenin olmadığını hayal etmeye çalışarak bakıp, düşünüyordu. Göl kıyısındaki yerleşim birimlerinin uzağındaydılar. Ama az ileride, tek tük de olsa birkaç müstakil ev göze çarpıyordu. Yani buradan, soğuğa rağmen, oraya yürümek o kadar da zor değildi. Fakat şimdiye dek gölden çıkmış, sırılsıklam bir adamla ilgili bir ihbar ulaşmamıştı.

Tippen başındaki Doktor Seuss şapkası, ceplerine ellerini soktuğu için daha da kalın görünen parkasıyla yaklaştı.

"Evleri kontrol ettiler. Bir tanesi boş zaten. Diğeri boş değil ama evde kimse olmadığı gibi etrafta bir araç da bulamadık. Ev sahibinin nerede olduğunu ya da en azından nerede olabileceğini bilen birileri olup olmadığını öğrenmeye çalışıyoruz şu an. Ama şimdilik elimizde hiçbir şey yok."

"Rubel büyük bir ihtimalle ev sahibinin kamyonetini almış olmalı," dedi Kovac. "Ne kabus be."

"Kesinlikle. Minnesota Andrew Cunanan'dan beri böyle bir şey yaşamamıştı."

"Andrew Cunnanan polis değildi. Oysa bu üzerine film çekilebilecek kadar büyük bir olay."

Kovac, Wyatt'ın hemen yanında, yönetmen Şişko Do-nald'ın arkasındaki Warner Brothers'ın başkan yardımcılarını gördü. Kızıl saçlı alüminyum folyo gibi duran kalın bir parka satın almıştı. Gaines etraflarında dört dönüyor, onlara elini kolunu sallayarak bir şeyler izah etmeye çalışıyordu. Gölü, ileride belli belirsiz görünen balıkçı barınaklarını göstererek açıklamalar yapıyordu.

Kovac, gözlerini kısıp, Minnetonka Gölünün çevresine bakarak mesafeleri kestirmeye çalıştı. Aslında onun gibi bir şehirli için bu hiç de kolay bir şey değildi ama yine de Neil Fallon'un yerinden fazla uzakta olmadıklarını düşünüyordu. Gaines'in işaret ettiği balıkçı kulübelerinden biri Kovac'a hiç de yabancı gelmemişti.

Wyatt makyajını yeniden yaptırtırken, yanındaki görevli de kameranın ışık ayarını son bir kez daha gözden geçiriyordu.

"Nasıl bir adam bu Tanrım?" diye söylendi Kovac.

"Adamları daha biz gelmeden kameralarını yerleştirmeye başlamışlardı bile," dedi Tippen. "Bu da böylesine aptalca bir program için bile yükseklerdeki bir takım dostlarından destek aldığını akla getiriyor."

"Özellikle böylesi aptalca bir program için."

Gölden esen sert bir rüzgar Wyatt'ın kırmızı atkısını yüzüne yapıştırdı. Yönetmen küfrü bastı. Ardından dönüp bu kez de tüylü bir halıya benzeyen mantosuyla orada dikilen kadına küfretti. Sonra herkesin on dakika içinde hazır olması talimatını vererek, *Crime Time* ana çekim aracına doğru yöneldi.

Kameramanlar sigaralarını attılar. Halı mantolu koşup, Wyatt'ın atkısını düzeltmeye koyuldu. Warner Brothers'ın başkan yardımcıları

da hemen arkasındaki yerlerini aldılar. Gaines açıklamalarına ara verip, başka bir yardakçıdan dumanları tüten bir fincan kahve aldı.

Kovac da sonunda o yöne doğru yürüyüp, kendisine izin vermeye niyetli değilmiş gibi gözüken bir korumaya ters ters bakarak Ace'ye yaklaştı.

"Ace iş başında ha," dedi Kovac alaycı bir ifadeyle.

"Keşke senin için de aynı şeyi söyleyebilsek, Sam," dedi Wyatt halı mantolu kadın atkısını şık biçimde bağlamaya çalışırken. "Dün gece ortağınla beraber bir fiyaskoya neden olduğunuzu duydum."

"Evet. Televizyon şovunda değil de gerçek yaşamda polislik yapmaya kalkınca böyle şeyler olabiliyor. Gerçek dünyada kötü adamlar böyle şeyler yapar, bilirsin."

"Her şey de seni buluyor," diye söylendi Gaines kahveyi Wyatt'a uzatırken.

"Ben belaya koştum, Yakışıklı. Çünkü peşinde olduğumu ele geçirmek için elimden geleni ardıma koymam ben. Neticede sen de profesyonel bir kıç yalayıcısı olduğuna göre, bunu bilmen gerekir. Neredeyse bu konuda bir sertifika almayı hak ediyorsun, zira."

"Burada çok işimiz var, Çavuş," dedi Gaines sertçe.

"Anlıyorum ben de kansere çare bulmanız için sizi rahat bırakacağım. Sadece izin verirsen Kaptan Amerika'ya bir soru sormak istiyorum."

Wyatt iç çekti. "Giderek sinirimi bozuyorsun, Sam."

"Evet, bu konuda yetenekliyimdir," dedi Kovac. "Dünkü konuşmamızdan sonra merakım iyice arttı. Ben de dönüp, Thorne cinayetiyle ilgili arşiv kayıtlarını bir kez daha gözden geçirdim. Ne kadar dramatik bir öyküymüş, Ace. Unutmuşum. O konu hakkında özel bir bölüm yapmalısın bence. Belki de haftanın filmi olur.

Bakarsın kanalınız sırf o konuyu ele alan uzun bir şov çekmeye bile karar verebilir."

"Bu şov kendi çizgisiyle zaten yeterince başarılı," dedi Wyatt ciddi bir ifadeyle. "O geceyle ilgili bir çıkar sağlamaya niyetim yok benim."

Kovac kahkahayı bastı. "Ama tüm kariyerini bunu yaparak sağladın. Neden duruyorsun ki?"

"Hayır!" diye bağırdı Wyatt. "Benim öyle bir niyetim olmadı. Kariyerimdeki bu yönde gelişmesi tamamen kaderin bir cilvesi."

Dönüp, hâlâ üzerini başını düzeltmeye çalışan halı mantolu kadını itti. "Bırak şu lanet olası atkıyı!"

Warner Brothers'in başkan yardımcıları önce şaşkınlıkla Wyatt'a sonra da birbirlerine baktılar. Ardından da olayın iyice dışında kaldığı için panikleyen Gaines'e döndüler.

"Trajik bir öykü," diye fikrini açıkladı Kovac.

"Zaten Yüzbaşı bu yüzden o konudan daha fazla bahsedilmesini istemiyor," dedi Gaines, Kovac'la Wyatt'ın arasına girerek. Ardından başkan yardımcılarına döndü. "Yüzbaşının bir dostu öldü. Diğeri de kötürüm oldu. Sanırım sizler de onun neden bu tür bir olayın üzerine gitmek istemediğini gayet iyi anlarsınız."

"Hayır, anlamazlar," dedi Kovac. "O gece sonunda Ace kahraman olmuştu. Neticede başka bir polisin hayatını kurtarmıştı. Yani tam Hollywood'luk bir hikaye. Eğer Ace bunu paylaşmaya karar verirse tüm Amerika'nın büyük bir zevkle oturup izleyeceğine eminim," dedi. Ardından Wyatt'a dönüp, Gaines'e yan yan bakarak, "Sadece merak ediyorum Ace. Aradan geçen bunca yılda hiç Bill Thorne'nin dul eşiyle konuşma şansın oldu mu? Çünkü bana kalırsa ona Mike'ın vefat haberini vermemiz lazım gibi geliyor."

"Hayır," dedi. "İletişimi kaybettim onunla."

Kovac kaşlarını kaldırdı. "Mike'la bu kadar yakınlaşırken, Evelyn Thorne ile iletişimi kaybettin ha? Tüm bu olanlardan sonra?"

"Tüm bu yaşadıklarımız nedeniyle," diye mırıldandı Wyatt.

"Andy Fallon seninle olay üzerine konuştuğunda Evelyn'le de konuştuğunu söylemiş miydi? Ya da Thorne'nin kızıyla?"

"Hatırlamıyorum."

"Ama bunun Fallon'un notlarında yazılı olduğuna eminim," dedi Kovac. "Ama henüz onları bulamadım. Bulunca sana haber veririm. Belki sen de bunca yıldan sonra Evelyn'le konuşmak istersin."

"Seti boşaltıyoruz, Çavuş," dedi Gaines onu uzaklaştırmaya çalışarak. "Bu gece yayınlayacağız. Belki bizi izlerken bir şeyler gelir aklına."

"Çok teşekkür ederim, koçum," dedi Kovac. "Böylece ben de başka bir şeye yoğunlaşabilirim. Teşekkürler."

Kovac tam uzaklaşırken ön taraftaki korumaya doğru döndü. "Bence güreşlere gitsen daha iyi. Oradakiler daha klas tipler hiç olmazsa.”

34.
BÖLÜM

"SEVGİLİ VATANDAŞLAR BİR kez daha bu geceki insan avının hedefindeki adamın fotoğrafına şöyle bir bakalım."

Wyatt, kameraya, kartal bakışı, diye nitelenen, o etkileyici bakışlarını dikmişti. Keskin bakışlar, korku ve güveni aynı anda hissettiren o ciddi ifade.

"Bu Memur Derek Rubel. Bir polis memurunu öldürdüğü biliniyor. Ayrıca daha birçok ciddi saldırı olayının da zanlısı. Bu adam şu anda elini kolunu sallayarak bölgemizde dolaşıyor. Ama siz sağduyulu vatandaşların yardımları ve cesaretiyle bu hayvanı adaletin pençesine teslim edeceğiz. Eğer Derek Rubel'i görürseniz, ne olursa olsun ona yaklaşmayın. Bu adam kesinlikle çok tehlikelidir. Sen ne yapardın, sevgili Jane?"

"Ben hemen en yakın telefona koşup, polisi arardım," dedi kadın.

Başka bir izleyici öne çıktı.

"Plaka numarasını not ederdim!"

Yönetmenin işaretiyle, kalabalık hep bir ağızdan bağırdı. "Tedbirli olun!"

Ardından ekranda programın telefon numarasıyla web adresi belirdi.

Sonra da ekran karardı.

Takdire şayan.

Gücün yeniden tanımı.

Kalabalıkları harekete geçirmek, zayıflara güven kazandırmak için gerçekleştirilen muhteşem bir çaba.

Ajitasyon çağı.

İnsanların içini yakıp, dışa vurmalarını sağlayacak korkuyu ateşleme gayreti.

Bulunma korkusu.

Ölüm korkusu.

Bir insanın tehdit altındayken neler yapabileceğinin bilinmesinin neden olduğu korku.

Sanki dünya her geçen saniye daha hızlı dönüyor, küçüldükçe küçülüyor, bulunmak, ele geçirilmek kaçınılmaz bir sonmuş gibi gözüküyordu.

An meselesi.

Ölüm fotoğraflarına bakarken bu düşünceler defalarca yankılandı.

An meselesi.

Kovac Ölmeliydi.

<u>35.</u>
BÖLÜM

"BU ŞOVA BAYILIYORUM," dedi Liska telefonu kapatır kapatmaz.

Masasının başındaki Kovac kaşlarını çattı. Gözlerim bilgisayar ekranından ayırmadan, telefonu omzuyla kulağına bastırmaya çalışıyordu.

"Dünden beri o kadar çok çağrı aldık ki,"

"Peki, bunların kaçı bir işe yaradı?" diye sordu Kovac.

"Önünde sonunda işe yarar bir tane çıkar. Peki, senin neyin var?" diye sordu Liska.

"Nefret..."

"Ace Wyatt'a olan nefretin dışında."

Kovac dudak büktü. "O başlı başına bir sorun zaten."

"Şovun neler yaptığına bir baksana. İnsanlara kendilerini zayıf, güçsüz, savunmasız hissetmemelerini öğretiyor. Kalkıp bir şeyler yapmalarını, çözüme yardımcı olmalarını öğütlüyor. Eğer Cal Springer de bu mesajlara kulak verseydi Derek Rubel çoktan yakalanmıştı."

"Tüm reality zımbırtıları aynı şeyi söyler zaten."

"Sen *Amerika'nın En Çok Arananlarını.* severdin."

"O farkh. Wyatt'ın yaptığı bir yarışmaya benziyor. Sıradaki ne, peki? İnteraktif duruşmalar mı? İnsanlar mesaj yollayıp, sanığın suçlu mu suçsuz mu olduğunu oylasınlar."

"Bunu zaten Dateline'da yapıyorlar."

"Harika. O zaman gelecek sezon Teksas'taki idamları canlı yayınlayabilirler. Hatta sunucu olarak da bakarsın Regis Philbin'i seçerler," diye söylendi.

"Sen kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Liska sonunda Kovac'ın kulağındaki telefonu fark ederek.

"Frank Sinatra."

"Kojak, o öldü."

"Bekletiyorlar. Telefon şirketinden Donna'yı aradım. Her neyse, umarım bu şov insanlara aptalca cesaret verip, gereksiz şeyler yapmalarına sebep olmaz."

"Peki ya biri bu şovu seyretmediği için ölürse?"

"Ace Wyatt'tan nefret ediyorum."

"Oysa Warner Brothers onu yeni Kaptan Amerika olarak sunmaya hazırlanıyor."

Hiddetle başını iki yana salladı. Ardından inlemeye benzer bir ses çıkartıp, "Tanrım," diye söylendi. "Şu kahrolası başkan yardımcıları. Fikri benden çaldılar!"

"Sen de hemen menajerini ara, Bay Hollyvvood."

"Bunu isteyen sensin, Demir Cadı, ben değil."

"İşte bu yüzden Rubel'i yakalayıp ünüme ün katmak istiyorum."

Kovac derin bir nefes alıp, nasıl oluyor da hâlâ böyle neşeli gözükebiliyorsun, diye sormak üzereyken karşı taraf yeniden yanıt verdi.

"Beklettiğim için özür dilerim, Sam. Şimdi söyle. Senin için ne yapabilirim?"

"Önemli değil. Dona bir Minneapolis numarasının görüşme kayıtlarına ihtiyacım var."

"Elinde bunun için izin var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Bu hayır demek yani."

"Şey... sanırım. Ama adam öldü zaten. Yani bir önemi yok."

"Peki ya ailesi?"

"Öldüler ve biri de cezaevinde."

"Peki ya eyalet savcısı?"

"Sadece basit bir şeye bakacağım, Dona. İşe mahkemeyi filan karıştırmaya gerek yok."

"Hmmm... Beni kandıramadın."

"Biliyorum ama bu konudaki umudumu hiç yitirme-diğimi de bil."

Donna kıkırdadı. Ama hoş bir şekilde. Kovac kadına Andy Fallon'un numarasını verip, telefonu kapattı.

"Neyin peşindesin?" diye sordu Liska.

"Tam olarak emin değilim," diye kabullendi Kovac. "Sadece Andy'nin telefon kayıtlarına bakmak istedim. Bakalım ilgimizi çekecek bir şey bulabilecek miyiz? Andy, Thorne cinayetine burnunu sokmuştu. Mike'ın anılarından faydalanmaya çalışıyordu. Ben de benzer şeyi yapmaya kalkınca Wyatt'ın öfkesini üzerime çektim. Bu nedenle de..."

"Sen takıntılı herifin tekisin, Sam," dedi Liska. "Rubel'in Andy'nin katili olabileceği fikri hoşuna gitmedi. Tabii o bir cinayetse."

"Hayır. Mantıklı değil. Andy'nin cesedini bulduğumuz yer haddinden fazla derli topluydu. Şu Rubel'e bir baksana. İnsanları beysbol sopasıyla, levyeyle döven, karşısına çıkan polise göğsünden ateş etmekte tereddüt etmeyen biri. Ondan böyle bir cinayet işlemesini bekleyemeyiz."

"Ama Pierce'ın sana Andy'yi başka bir adamla gördüğü söylediğinden bahsetmiştin. Ya Rubel'se o adam?

Bu noktadan bir yere ulaşabiliriz. Andy, Ogden'in pisliklerini ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Ama kimse Ogden'le Rubel'in arasında bir bağ olduğunun farkında değildi. Ama bir zamanlar Curtis'in ortağı da olduğu için Rubel, Andy'ye yaklaşmayı başarmış, onu etkileyip, dostluk kurmayı sağlamış olabilir. Ve Andy gerçeğe çok yaklaşınca da... Gördün mü?"

"İmkânı yok. Rubel, Ogden'in ortağıydı..."

"Soruşturmanın başında değildi. O sırada kimse aralarında bir bağlantı olduğunu bilmiyordu. Rubel, Curtis'in ortağıydı ama Curtis kendisini taciz edenler arasında hiçbir eski ortağının olmadığına dair yeminli ifade vermişti."

"Birine hastalık bulaştırana dek."

"Eğer Andy bir şekilde Rubel'in HIV pozitif olduğunu öğrenmişse..." Liska birden sustu. Bir süre düşündü sonra da, "Rubel'in tüm fotoğraflarım alıp, Pierce'a bir göstermek istiyorum."

"Tamam," dedi Kovac. "Bu arada benim evi kim soydu? Neden Rubel olmasın? Bütün arşivimi talan etmiş"

"Sayısız nedenle herhangi biri de yapmış olabilir bunu. Büyük bir ihtimalle senin gizli kasanı arayan serserinin birinin işi gibi duruyor. Ya da peşinde olduğun başka bir aşağılığın işidir. Fallon olayıyla ilgisi olması şart değil."

Kovac da bu olasılığı aklından geçirdi. Yürüttüğü başka soruşturmalar da vardı... Üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Cinayet masası. Kovac."

"Kovac, ben Maggie Stone. Andy Fallon'la ilgili analizimi tamamladım."

"Ve?"

"Toprağa verildi mi?"

"Sanmam. Neden?"

"Onu bir kez daha incelemek istiyorum. Bana kalırsa öldürülmüş olma ihtimali çok yüksek."

HENNEPIN EYALET MORGU'NDAKİ Maggie Stone'nun ofisi Kovac'a her seferinde dokuz yıldır atmadığı çöp, dergi, gazete yığınları arasında can veren, kaçık yaşlılarla ilgili hikayeleri hatırlatırdı. Oda kağıt yığınlarıyla, mesleki yayın kataloglarıyla, adli tıp kitaplarıyla ve de motosiklet dergileriyle doluydu. Stone da güzel havalarda bir Harley Hog kullanırdı zaten.

Kovac'ı görünce, elindeki jöleli çöreği ısırıp, el salladı. Isırdığında çöreğin içinden hafifçe dışarı süzülen kırmızı jöle neredeyse masanın üzerine yerleştirilmiş fotoğraftaki kanlı ceset görüntüsüyle muhteşem bir uyum içindeydi.

"Bunlardan herhangi birini okudun mu hiç?" diye sordu Kovac.

Kadın okuma gözlüğünü ve büyütecini kenara alıp, fotoğraflara bir kez daha bakarken, "Neyi?" diye sordu.

Küt kestirdiği, jöleden kafatasına yapışmış gibi gözüken saçlarına bakınca Kovac herhalde seksenlerden beri tarak kullanmıyor, diye düşünmeden edemedi.

"Ne buldun?"

"Tamam." Büyüteci bir kenara koyup, başını kaldırdı. "Asılarak gerçekleşen ölümlerde boyunda V biçiminde morarma veya kesilme ararız. Ve bu kesinlikle halatın yönünde olması gereken bir durumdur. Bak aynı şeyi burada da kolaylıkla görebiliyoruz," dedi fotoğrafı işaret ederek. "Ve sen onu asılı vaziyette buldun. Yani asıldığını biliyoruz. Ama buradaki morluk ne anlama geliyor?" dedi tam ters bir bölgeyi işaret ederek.

"Sen onun boğulduktan sonra asıldığını mı düşünüyorsun?"

"Bu pek belirgin bir morluk değil. Olayın tipik bir intihar vakası olduğunu düşünen biri buna dikkat bi- le etmez zaten. Ama orada bir şey olduğuna eminim. Eğer haklıysam, katil halatla kurbanın boynu arasına yumuşak bir nesne yerleştirmiş olabilir. Eğer şanslıysak ve cenaze evi cesedi doğru dürüst hazırlama işini ihmal etmişse, hâlâ boyunda bu nesneye ait bulguya erişebiliriz. Ve burası gerçekten fotoğraftaki gibi morsa, bahse girerim boynun arkası daha feci durumdadır."

Oturup, arkasına yaslandı. Ardından yumruklarını sıkarak, anlatmaya koyuldu. "Eğer katil halatı elleriyle böyle germişse, halat boynun arkasına baskı yaptığından derin morluklara neden olur. Eğer halatı önceden boğmak için kullandıysa bu kez de yan taraflarda morluklar meydana gelir."

"Boynunun arkasının fotoğrafı yok mu?"

"Hayır. Çoğu otopside bunu yaparım ama itiraf edeyim ki bu bana basit bir intihar gibi geldi. Üstüne üstlük senin adamlarının beni arayıp, ailesinin yeterince acı çektiği bu işin biran önce

sonuçlandırılması şeklindeki ikazlarını da dikkate alıp, işi kısa sürede tamamladım."

"Ben kimseye seni aramasını söylemedim," diye düzeltti Kovac kaşlarını çatarak fotoğrafları incelerken. Andy Fallon'un boynunda, halatın geçtiği yerin birkaç santim altında başka bir morluk daha var gibiydi. Tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. "Ben zurnanın son deliğiyim. Bu talimat beslenme zincirinin daha üst halkasından gelmiş olmalı."

Bu Ace Wyatt'tan gelmiş olmalı.

KOVAC BANKOYA EĞİLİNCE Russel Turvey'i *Hustl*er'in sayfalanın karıştırırken yakaladı.

"Tanrım, Russell. Bana bir iyilik yapıp, tokalaşmaya kalkma benimle, olur mu?"

Turvey aniden irkilip, geri sıçradı. Kendine gelmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Kojak! Tanrım! Vaktin olsa sen de bakardın bunlara."

"Seninle değil ama."

Turvey kahkahayla gülüp, dergiyi sandalyesinin altına tıkıştırdı. Ardından bankoya tutunup, hızla ayağa fırladı.

"Springer'ın nalları diktiğini duydum," dedi göz kırparak. Ardından hızla etrafa bakınıp, "Onu hiç sevmezdim zaten," dedi.

Sanki bu Cal Springer'ın ölümü hak etmesi için yeterli bir sebepmiş gibi.

"Sen de oradaymışsm," dedi Turvey.

"Yemin ederim ki tetiği ben çekmedim. Liska şahittir."

"Ha! Öfff... Liska," diye söylendi şehvet dolu bir ifadeyle. "O lezbiyen mi?"

"Hayır!"

"Bir kere bile..." Elini salladı.

"Hayır," dedi Kovac gülümseyerek. "İş konuşabilir miyiz, lütfen? Ben buraya sohbete gelmedim."

Turvey birden ciddileşti. "Ne?"

"Eski bir dosyaya bakmam gerek. Thorne cinayeti. Dosya numarasını bilmiyorum ama tarihleri..."

"Gerek yok," dedi Thorne." Dosya burada değil."

"Emin misin?"

"Ben her Allanın günü buradayım. Sence benim haberim olmadan burada kuş uçar mı?"

"Ama..."

"Dosya burada değil. Çünkü birkaç ay önce İçişle ri'nden Mike Fallon'un oğlu gelip dosyayı istedi. Daha sonra da geri getirmedi."

"Şimdi dosyanın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Kovac iç çekip, dosyanın aslının veya kopyasının kimde olabileceğini düşünerek, arkasını döndü.

"Bunu sorman çok komik," dedi Turvey.

"Neden?"

"Çünkü geçen gün sorduğun rozet numarasının kime ait olduğunu buldum. Bili Thorne'ye aitmiş."

BILL THORNE'NIN ROZETİ Amanda Savardın masasındaydı.

Kovac bir süre bu fikre alışabilmek için öylece bekledi.

"Bill Thorne'yi hatırlıyorum," dedi Turvey yusyuvarlak çenesini okşayarak. "O zamanlar üçüncü bölgede devriyeydim. Herif tanıdığım en saldırgan adamlardan biriydi."

"Bundan emin misin?" diye sordu Kovac.

Turvey'in kaşlarını kaldırarak, "Emin miyim?" diye sordu. "Onu bir keresinde kendisine yalan söyleyen bir hayat kadınının dişlerini dökerken görmüştüm."

"Numaranın Thorne'nin rozetine ait olduğuna emin misin?"

"Evet. Gayet tabii."

Kovac dönüp, uzaklaşırken arkasından konuşmayı sürdüren Russell Turvey'in söylediklerini işitmiyordu bile.

Bill Thorne'nin rozeti Amanda Savard'ın masasındaydı.

Erkekler tuvaletine gidip, yüzünü buz gibi suyla defalarca yıkadı. Ardından ellerini lavaboya dayayarak, başını kaldırıp aynada yüzüne baktı.

Amanda'yı, aralarında geçenleri düşünmeye koyuldu. Cumartesi gecesini, kanepenin üzerinde seviştikleri o dakikaları hatırladı. Sonra, tam giderlerken sehpanın üzerindeki, kütüphaneden getirdiği makaleleri görmüştü.

Bunlar ne?

Thorne cinayeti. Mike Fallonun vurulduğu olay. Andy bunu da araştırıyormuş. Ben de taşların altını çevirip gözden kaçan bir şey var mı diye bakmaya karar verdim.

Hayat ne kadar ucuz, demişti.

Ve üstü de kalmıyor.

Rubel avı diye niteledikleri olayla ilgili son gelişmeleri almak için koşuşturup duran gazeteciler ve işlerini yapmaya çabalayan polislerle her zamanki kalabalığına bürünen giriş kata indi. Hiç kimse onun varlığının farkında değil gibiydi. Bir kenara çekilip, etrafı izledi. Sonra da 126 numaralı odaya doğru yöneldi.

Büyük bir ihtimalle ofisinde olmalıydı, içişleri Rubel'le Ogden'nin neden olduğu krizi, onlarla ilgili bağlantıları çözmek için hummalı bir çalışma içinde olmalıydı. Savard büyük bir olasılıkla yüzbaşısı tarafından çağrılacak, ondan Ogden ve Curtis soruşturmasının neden kapatıldığını izah etmesi istenecekti. Neden Ru-bel'le ilgili zamanında bir bildirimde bulunulmamıştı?

Eğer şimdi içeri girerse onu bu koşuşturmacanın içinde bulacaktı. Sonra ne yapacaktı peki? Aldatılmış bir koca gibi, onunla yüzleşme derdinde miydi? Neler olabileceğini gözünün önüne getirdi. Hiç hoş bir durum olmayacağı kesindi. Hayır.

Bu sırada gazetecilerden biri onu fark etmişti. Önü ne geleni itip, saniyede Kovac'ın yanında bitti.

"Hey, Kovac," dedi meslektaşlarının ilgisini çekmemek için sesini fazla yükseltmemeye çalışarak. "Cumartesi günü senin de olay yerinde olduğunu duydum. Neler oldu?"

Kovac elini kaldırıp, "Yorum yok," dedi uzaklaşırken.

Tekrar bölüme doğru yöneldi. Kapıdaki görevliyi ikna edip, içeri girmeye çalışan kalabalığı yararak, büroya daldı. Liska gitmişti. Telefon şirketinden Donna'nın gönderdiği Andy Fallon'un son üç aylık görüşme kayıtları da masasındaydı. Oyalanma fırsatı. En azından bir süre Amanda'dan başka bir şey düşünebilecekti. Bilgisayarını açıp, rehbere girerek, işe koyuldu.

Telefon numaralarından çoğu rehberde kayıtlı değildi. Günümüzde, pazarlamacılardan kurtulmak, istenmeyen aramalardan kaçınmak için neredeyse herkes bunu tercih ediyordu zaten. Kayıtlı numaralarda da enteresan bir şeye rastlamadı. Mike, Neil ve evlere yiyecek servisi yapan birkaç restoran. Hazelwood Home adlı bir yer birkaç kez aranmıştı. Kovac sarı sayfalardaki ilanlara bakınca buranın bakım servisi veren bir kuruluş olduğunu tespit etti. İyi ama ne bakımı? Belki Mike için bir huzurevi? Ama Mike son günlerinde dahi huzurevine ihtiyacı varmış gibi gözükmemişti. Belki bir bakıcı olabilirdi. Ama huzurevi? Hayır.

Sıra kayıtlı olmayan numaralara gelince, Kovac her birini tek tek aramaya koyuldu. Ancak aramalarının çoğunda telesekreter mesajlarıyla karşılaştı.

Bu telesekreterlerden biri Amanda Savard'a aitti. Fallon hayatının son birkaç gününde Savard'ı defalarca aramıştı.

Andy Fallon, Thorne cinayetini araştırıyordu. Amanda Savard'ın masasında Bili Thorne'nin rozeti vardı.

Ama Amanda büyük bir soğukkanlılıkla, Andy'nin Thorne olayıyla ilgili yapmaya çalıştığı kişisel araştırmayla ilgili bir şey bilmediğini söylemişti.

Lanet olsun! Keşke Fallon'un tuttuğu notlara ulaşa-bilseydi. Bu notlar mutlaka bir yerlerde... ve de dizüs-tü bilgisayar...

Ya da koridorun diğer ucuna kadar yürüyüp, Thorne'nin rozetini doğrudan Amanda'ya sormalıydı belki de.

Ama içgüdüleri ona bunu yapmamasını söyleyip duruyordu.

İçgüdüden de öte, istemiyordu da.

Amanda'da Bill Thorne'nin rozeti vardı. Öldüğü gece Andy Fallon'la konuşmuştu. Adamın evine gitmişti. Andy öldüğü güne dek defalarca ona telefon etmişti.

İçini büyük bir endişe kaplarken, yine de, bulmacaları severim, diye düşündü.

Amanda Savard onunla yatmıştı. İki kez. O Andy Fallon cinayetine burnunu sokmaktan vazgeçmiyordu. Andy Fallon da Bill Thorne cinayeti için aynı şeyi yapmıştı. Amanda da Bill Thorne'nin rozeti vardı.

Telefonu kaldırıp, Hazelwood Home'um numarasını tuşladı.

Hazelwood Home psikiyatri kliniği...

Pardösüsünü ve şapkasını alıp, dışarı fırladı.

RÜZGAR DİĞER YÖNDEN estiği için sokağın bütün karı Hazehvood Home'un önünde birikmişti neredeyse. Bir zamanlar mesken olarak kullanılan yapı, kapıdaki yazıdan anlaşıldığı kadarıyla Frank Lloyd Wright tarafından klinik olarak kullanılması amacıyla bu kuruluşa bağışlanmıştı. Uzun, yüksek olmayan bina, kara gömülmüş gibi gözüküyordu. Arka tarafta da Minneapolis'in beyaza bürünmüş, huzur verici manzarası uzanıyordu.

Kovac girişe park edip, çeşitli dini bayram sembollerinin sıralandığı bahçeden geçerek ön kapıya yöneldi. Noel süslemeleri bir yanda Hannuka'lar diğer yandaydı. Giriş salonu insanı etkileyecek derecede loştu. Başını kaldırıp bakınca, neredeyse uzansa tavana değebileceğini düşündü.

Danışma bankosunda oturan, çok genç ve tecrübesiz görünümlü kıza yaklaştı. Sevimli kanişler gibi kıvırdığı, doğal sarı saçlı, melek gibi gülümseyen kız başını kaldırıp, merakla ona baktı. Yaka kartında adının Amber olduğu yazılıydı. Kovac telefonla konuşan yaşlı kadından uzaklaşmasını sağlamak için rozetini gösterdi.

"O burada mı yoksa?" diye sordu kız endişeyle.

"Anlamadım."

"O adam," diye yanıt verdi kız paniğe kapılmak üzere olduğunu ortaya koyan bir tonlamayla. "O katil. Onun için gelmediniz mi buraya?"

Kovac ona doğru eğilerek, "Bunu söyleme iznim yok," diye fısıldayıp, geri çekildi.

"Aman Tanrım."

"Sana birkaç soru sormam gerek, Amber," dedi Kovac cebinden Mike'ın evinden aldığı Andy Fallon'a ait fotoğrafları çıkartırken.

Kız fotoğrafların Derek Rubel'e ait olmadığını görünce hayal kırıklığına kapılmış gibiydi ama yine de hemen kendini toparladı.

"Evet. Onu gördüm. Birkaç kez geldi buraya."

"Yakınlarda mı?"

"Son birkaç hafta içinde. O da polisti," dedi gözlerini kısarak. "Yani en azından öyle demişti."

"Ne yapıyordu burada? Kiminle konuşuyordu?" Kovac bir taraftan da bankonun diğer ucundaki kadından gözlerini ayırmamaya çalışıyordu. Neticede Hazelwood gibi yerlerde ağızların sıkı tutulması kuralına çok önem verilirdi. Ama Amber bu kelimenin anlamını bilemeyecek kadar genç ve de masum görünüyordu.

"Buraya Bayan Thorne'yi ziyarete geldi," dedi hiç düşünmeden.

"ŞUNU İYİ ANLAMALISINIZ, Çavuş, Evelyn burada kendi dünyasında yaşıyor," dedi Kovac'ı Evelyn'in odasına götüren doktor.

"Sizin varlığınızı fark edecektir. Hatta sizinle konuşacaktır bile. Ama bu sınırlarını tamamen kendi belirlediği, daha ziyade kendi kendine konuşma gibi olacak."

Sapsarı saçlarını atkuyruğu biçiminde toplayan, sakin tavırlı psikiyatr, Kovac'ın kendisini anlayıp anlamadığını görmek için gözlerinin içine bakıyordu.

"Sadece buraya birkaç kez onu görmeye gelen bir polisle ilgili birkaç şey soracağım," dedi Kovac. "Çavuş Fallon. Sizinle de konuşmuş muydu?"

Doktor korkmuş görünüyordu. "Bay Fallon'la çok kısa konuştum. Ama onun buraya polislik bir olay nedeniyle geldiğini bilmiyordum. Bana Evelyn'in yeğeni olduğunu söylemişti. Hatta bana kocasının öldürülmesiyle ilgili konuşup konuşmadığını da sormuştu."

"Konuşmuş muydu?"

"Hayır. Asla. Kocasının öldürülmesinden kısa bir süre sonra bu hale gelmiş zaten."

"O zamandan beri de bir değişiklik olmadı mı durumunda?"

"Hayır. Bazı günler durumu nispeten iyi oluyor ama genellikle kendi dünyasına gömülü olarak yaşamayı tercih ediyor. Sanırım orada daha güvenli olduğuna karar vermiş."

Doktor kapının önünde durup, cam bölmeden içeri baktı. Ardından kapıyı açmadan önce iki kez tıklattı.

"Evelyn, ziyaretçin var. Bu Bay Kovac."

Kovac midesine derin bir sancı girdiğini hissederek, eşikte öylece kalakaldı. Üzerindeki mavi takımıyla, Evelyn Thorne pencere kenarına yerleştirilmiş koltuğundan dışarıyı izliyordu. Bu tür hastaların çoğu gibi çok zayıftı. Saçları da kırlaşmıştı. Arkaya taradığı siyah sayısı iyice azalan saçlarına kadife bir saç bandı takmıştı. Kovac gazetede kadının fotoğrafını ilk gördüğünde onun

Grace Kelly'ye benzediğini düşünmüştü ama şu haliyle zerre kadar benzerliği kalmamıştı.

Kimin geldiğini görmek için, döndü. Boş gözlerle bakıyordu ama yine de onu gördüğüne sevinmiş gibi gözükerek, gülümsedi.

"Seni tanıyorum."

"Hayır, efendim, tanımıyorsunuz," dedi Kovac yaklaşarak.

"Bay Kovac seni görmeye gelen genç adamla ilgili birkaç soru soracak, Evelyn," dedi doktor.

Kadın doktora bakmadı bile. "Siz kocamın arkadaşıydınız," dedi Kovac'a.

Doktor, Kovac'a size söylemiştim anlamına gelen bir ifadeyle baktıktan sonra, odayı terk etti.

Hastane yatağı hariç, sıradan mobilyalarla dekore edilmiş geniş odadaki taze çiçeklerin çokluğuna bakınca, dış gerçekliğe kapanıp, iç dünyaya gömülmek için hiç de fena bir yer sayılmaz, diye düşündü Kovac. Ama bu kliniğin bir hayli pahalı bir yer olduğu da belliydi.

Acaba buranın faturasını da Wyatt mı ödüyor, diye düşünmeden edemedi. Öyleyse adamın Hollywood'un parasına neden bu kadar ihtiyaç duyduğuna şaşmamalı.

"Seni görmek çok hoş," dedi Evelyn Thorne resmi bir ifadeyle. "Lütfen otur."

Kovac hemen karşısına oturup, Az önce Amber'e gösterdiği fotoğrafı uzattı. "Bayan Thorne, Andy Fallon'u hatırlıyor musunuz? Geçenlerde sizi görmeye gelmiş."

Kadın fotoğrafı alıp, gülümseyerek, "Ah, ne de yakışıklı," dedi. "Oğlunuz mu?"

"Hayır, efendim. Mike Fallon'un oğlu o. Mike Fallon'u hatırlıyor musunuz? Polis memuruydu. Kocanızın öldüğü gece eve ilk gelen o

olmuştu."

Kadının söylediklerini duyup duymadığı bile belli değildi.

"Çok çabuk büyüyorlar," dedi kadın ayağa kalkıp, bir İncil'le çok sayıda derginin üst üste dizildiği kitaplığa yönelirken.

"Bende de fotoğraflar var," dedi en alttaki *Redbook* dergisini çekerek. "Doktor hepsini aldığını sanıyor. Nedense elimde hiçbir fotoğraf kalmasını istemedi. Ama yine de ben birkaç tane kurtarmayı başardım."

Derginin içinden küçük bir zarf çıkardı.

"Kızım," dedi gururla fotoğrafları Kovac'a doğru sallayarak. Kovac onlara dokunmak istemiyor, sanki dokununca kadının bu hayal dünyasına zarar geleceğinden korkuyordu. Ama Evelyn Thorne fotoğrafları eline sıkıştırdı.

Fotoğraftaki kız bir hayli gençti. Çok da zayıf. Saçları da farklıydı. Ama ortada şüphe götürmez tek bir gerçek vardı. Amanda Savard, Evelyn ve Bill Thorne'nin kızıydı.

36.
BÖLÜM

AMANDA SAVARD, BILL Thorne'nin kızı.

Kütüphanede gözden geçirdiği gazete başlıklarını hatırlamaya çalıştı. *Thorne geriye karısı Evelyn'den başka ismi belirtilmeyen on yedi yaşında bir de kız bırakmıştı.* Hepsi bu kadar. Ne bir isim ne de bir fotoğraf.

Savard, Evelyn'in kızlık soyadıydı. Buna ulaşmak artık Kovac için hiç de zor olmamıştı. Amanda bu ismi cinayetten hemen sonra almış olmalı, diye düşündü. Aksi takdirde kimse farkına varmadan iş başvurusunda bulunması mümkün olmayacaktı.

Andy Fallon, Amanda Fallon'un altında çalışıyordu. Bili Thorne'nin kızının. Andy, Bill Thorne'nin öldürülüp, Mike Fallon'un vurulduğu, Ace Wyatt'ın kahramanlaştığı gece hakkında bilgi toplamaya çalışmıştı. Ace Wyatt yıllarca Mike'a yardım edip durmuştu. Sonra Andy Fallon arkasından da Mike Fallon ölmüştü.

Kovac Wyatt prodüksiyonun da bulunduğu binanın otoparkında, karanlıkta bir süre oturdu. İki saat içinde üçüncü sigarasını içiyordu. Başı dönüyor, kendini bitip tükenmiş hissediyordu. Yaşlı, yorgun, bezgin. Korkunç bir gündü. Ama hayal kırıklığına uğrayamayacak kadar alaycı olmam ne komik, diye düşündü. *İşte bu da sana yapılan güzel bir şaka, Kovac.*

Binanın diğerlerinden pek farkı yoktu. Yüksekçe, batı bölgesindeki binlerce binadan hiçbir farkı olmayan betonarme yapının hemen arkasındaki geniş otopark, binada yazıhaneleri bulunan, muhasebecilerin, avukatların ve dişçilerin şehrin kalabalık trafiğine karışmak üzere ayrılmalarının ardından sessizliğe bürünmüştü.

Wyatt onu bekliyordu. On dakika önce. Kovac tüm büro çalışanları gidinceye kadar beklemeyi tercih etmişti. Binanın ön tarafında ayrılmış bir bölümde, park etmiş Lincoln marka otomobili gördü. Kovac'sa hemen üç sıra arkaya park etmişti. Çağrı cihazı titreşince alıp ekranına baktı. Leonard. Canı cehenneme.

Motoru kapatıp, nereye attığına bile bakmadan sigarasını fırlattı. Ardından hızlı adımlarla binaya yöneldi. Danışma masası boştu. Telefonlarsa çalmaya devam ediyordu. Arka taraftaki tabelalardan Wyatt Prodüksiyonun ikinci katta olduğunu öğrendi.

Asansörün yanından geçip, merdivenlere yöneldi. Binanın geri kalanı gibi, bu kattaki bürolarda gri tonlardaydı. Halılar, duvarlar, mobilyaların üzerindeki örtüler. Duvarları tüm bu koşulları, kendini topluma adayıp, adaletin yerini bulması için çabalayarak sağlayan, muhteşem adamın fotoğrafları süslüyordu. Yerel kutlamalarda, emniyet teşkilatının ünlülerinin yanında, hemen yanlarında bittiği film yıldızlarıyla beraber çekilen fotoğraflar.

Ama kamerayla karşılaşmasa belki de iyi yanlarını sergileme fırsatı bulamayacak bir adam. Bu iyiliklerden nasibini almış gibi görünen Evelyn Thorne da kim bilir hangi koşullarda yaşayacaktı o zaman.

İç çekip, ana büroya yöneldi.

Kapıyı açtığında iç odadan belli belirsiz duyulan konuşmaya bir süre kulak misafiri oldu.

"... bu tür bir reklam... kabul edilemez, Gavin." Wyatt.

"... olayların gerginliği azalana... yalanlamalar..." Gaines.

"Lanet olsun... Tüm Orta Amerika'daki izleyicilerimi... imajımı... göz önüne getirsene... Tanrı aşkına."

"Üzgünüm..."

Kapı kapandı. Kovac daha fazlasını duymak için yaklaşmak üzereydi ki, kapı tekrar açıldı ve Gaines öfkeden kıpkırmızı olmuş bir suratla dışarı fırladı.

"Neyin var, Yakışıklı?" diye sordu Kovac. " Dizlerin üzerinde durmaktan yoruldun mu yoksa?"

"Yaptığım işe saygın olmadığını anladım, Çavuş," dedi. "Artık her gördüğünde aynı şeyi söylemek zorunda değilsin."

"Ama seni burnundan solurken görmek çok hoşuma gidiyor, Gavin."

Gaines dişleriyle demir bir çubuğu bükebilecek gibi gözüküyordu. "Yüzbaşı Wyatt seni bekliyor."

"Güzel. Ben yoğun bir adamım," dedi Kovac içeri yönelirken. Ardından dönüp, "Sen gidebilirsin, Gaines," dedi. "Yüzbaşının sana ihtiyacı olmayacak. Sadece eski günleri yâd edeceğiz."

Wyatt cam kenarında durmuş, boşluğa bakıyordu. Karanlık yaklaşık bir saat önce tıpkı bir örtü gibi tüm kentin üzerine çökmüştü. Bir süre Kovac'ın camda yansıyan görüntüsünü izledi.

"Rubel'den haber yok, mu?" dedi. Sormaktan ziyade durumu bildiğini ortaya koyarak.

"Sen benden önce duyarsın."

"Senin de araştırmada olman gerekmiyor mu?"

"Senin sevgili vatandaşlarının hepsi araştırıyor zaten. Her çalılığın arkasına bakıyorlar. Ellerini kollarını bağlayıp, güzelce paket

yaparak kapma getireceklerdir yakında. Bakarsın onu bir sonraki programda özel konuğun bile yaparsın."

Wyatt bu sözlerde gizli alayı anlamamış gibi, "Belki," dedi. "Suçluyu halkın önünde sorgulama fikrini sevdim bak. Bırakalım da kamuoyu onunki gibi hastalıklı zihinlerin nasıl işlediğini görsün."

Anlaşılan Warner Brothers'ın başkan yardımcılarıyla çok zaman geçirmişti.

"Ben başka bir olayı araştırıyorum," dedi Kovac. "Mike ve Andy cinayetleri..."

Wyatt artık doğrudan yüzüne bakıyordu.

"Seni aramadılar mı?" diye sordu Kovac şok olmuş gibi yaparak.

Adamın yüzünün rengi uçmuştu birden. "Ne?"

"Boğazda izler," dedi göstermek için parmaklarını kendi boğazına dolayarak. "Silik ama yine de belli. Otopsiyi yapan doktorun gözünden kaçmış. Ben de Doktor Stone'dan otopsiyi bizzat tekrarlamasını rica ettim. Yeni çocuğun bir şey atlayıp atlamadığını görelim diye. Belki de yukarılardan biri ona otopsiyi üstünkörü biçimde yapması talimatı vermiştir, kim bilir? Böylece toprağa verilmiş, sır da sonsuza dek..."

"Neden?" Kovac, Wyatt'ın şaşkınlık içinde olduğunu tavırlarından çok net biçimde görebiliyordu. Ama adam buna rağmen eski kurt polis rolünü oynama çabasını sürdürüyordu. "Sence bunun Rubel'le bir ilgisi var mı?"

"Bence yok," dedi Kovac. "Ben Andy'nin intihar edişiyle tıpkı intihara benzeyen biçimde babasının da yaşamının sona erişini çok garip bir rastlantı olarak görüyorum sadece. Sence de garip değil mi?"

Wyatt o ünlü kaşlarını kaldırdı. "Yani her iki cinayeti de Neil mi işledi, diyorsun?"

Kovac kendini daha fazla oyun oynayamayacak ka dar yorgun hissettiğinden soruyu duymamış gibi davranmayı tercih etti. "Evelyn Thorne'yi buldum. Onu Andy de bulmuş. Sence benim de sonum onunki gibi mi olacak? Ya da babasının ki gibi?"

"Ne demek istediğini anlamadım?"

"Tanrı aşkına, Ace," dedi Kovac artık çileden çıkmak üzere olduğunu fark ederek. "Bu saçmalığa ayıracak vaktim yok benim! Her şey Thorne'ye kadar uzanıyor. Andy o gece olanlarla ilgili bir şey buldu. O zaman kimsenin görmediği, çünkü görülmesi istenmeyen bir şey. Ya da tüm aileyle beraber gömülmesi arzulanan bir şey. Polislerle ilgili bir şey. Thorne polisti. Sen de Mike da. O gece polis olmayıp ölen tek kişi Weagle piçiydi."

"Weagle, Evelyn'e saldırdı!" dedi Wyatt. "Onu... onu dövdü. Tecavüz etti. Bill'i vurdu. Ben de onu öldürdüm. Bill'i vurmuştu."

"Öyle mi?" diye sordu Kovac. "Çünkü Ace, neden bu olayla ilgilenen, öyle ya da böyle neler olup bittiğini anlamaya çalışan insanların birer birer öldüklerini çok merak etmeye başladım."

Wyatt dönüp, masasına geçti. Geri çekiliyor ya da saldırıya geçmeye çalışıyordu... Kovac harekete geçmeye hazır bir halde, gözlerini üzerinden ayırmadan, her hareketini dikkatle izlemeye koyuldu. Konumunu da dikkatle ayarlamıştı böylece hem Wyatt'ı hem de kapıyı rahatlıkla görebiliyordu.

"Evelyn sana ne dedi?" diye sordu Wyatt. "O hasta bir kadın. Doktorlarının da sana onun hayal âleminde yaşadığını söylediklerine eminim."

"Bana onunla teması kaybettiğini söylemiştin. Nerede olduğunu bilmiyorum, demiştin."

"Onu korumaya çalışıyordum. Evelyn olanlardan sonra bir daha düzelmedi. Zaten hep... böyle kırılgandı. O gece olanlar da içinde bir

şeylerin kırılıp paramparça olmasına neden oldu. Doktorların hiçbir çabası da sonuç vermedi. Kendi yarattığı güvenli dünyasına çekilmeyi tercih etti. Sanırım orada artık çok daha mutlu."

"Bana bazı fotoğraflar gösterdi," dedi Kovac. "Eski mahallesinin, komşularının, barbekü partilerinin fotoğrafları. Ama biliyor musun, elinde Bill'in tek bir fotoğrafı bile yok. Kocasının tek bir fotoğrafı bile."

"Acı anılar."

"Ne kadar acı?" diye sordu Kovac.

Wyatt gözlerini kapatıp, eliyle saçını düzeltti. "Bunun ne anlamı var, Sam? Yirmi yıl önceydi bunlar."

Kovac ona, lüks mobilyalarla olu ofise bakıp, Bill Thorne'nin öldüğü geceden beri yükselişe geçen Ace Wyatt'ın kariyerini düşündü. Ya tüm bunlar koca bir yalansa? Kumdan bir kale. Kan üzerine kurulmuş bir sahte efsane. Ya Wyatt'ın şovu sayesinde sessiz kalmama fikrini benimseyenlerin katkılarıyla Andy Fallon bu soruların yanıtına ulaştıysa?

"Ortada bir cinayet var, Ace," dedi. "Eğer bunu göre-miyorsan, yanlış yerde duruyorsun demektir."

Wyatt yüzünde adeta mermer bir maske varmış gibi bakıyordu. "Bana bu ölümlerin birbirleriyle ya da geçmişteki başka bir cinayetle bağlantılı olduğuna dair bir tek delil bile göstermedin. O nedenle de inanmıyorum."

"Bu noktada haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Ama daha araştırmam bitmedi," dedi Kovac. "Büyük bir ihtimalle Andy de araştırıyordu. Ama ben onun bir şeyler bulduğunu bu yüzden de öldürüldüğünü dü-sunuyorum. Ama sorularımın yanıtını da artık nerede bulacağımı biliyorum. Eğer düşündüğüm gibi çıkarsa, neler olup bittiğini anlamam an meselesi, Ace. Bu konuda bir şeyler saklayanlar şimdi konuşsa iyi olur. Ne demek istediğimi anlıyor

musun? Sen. Savard. Çünkü onun da Thorne'nin kızı olduğunu biliyorum."

Wyatt gözlerinin içine bakarak, "Benim yanlış bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun, yoksa?" diye sordu. "Ama yapmadım. Eski çöpleri eşelemenin bir manası yok, Sam. İnsanlar, itibarlar, ünler, meslek yaşamları zedelenir. Hem de bir hiç uğruna."

"Bu olay yüzünden iki kişinin öldüğünü düşünüyorum," dedi Kovac. "Benim için de tek önemli olan bu. Gerisi zerre kadar umurumda değil."

Dönüp, kapıyı açtı, ardından arkasındaki yaşayan efsaneye döndü. Hiçbir zaman sevmediği adama... Ama yine de içinde, derinlerde bir yer ona acıyordu.

"Evelyn sana sevgilerini gönderdi," dedi sessizce dışarı çıkarken.

O KADAR YORGUNDU ki...

işgünü başlamış ve sona. ermişti. Savard tüm gün ofiste tek başına oturmuştu. Saklanmıştı daha doğrusu. Özellikle de basından ve de eve dönme zorunluluğundan kaçarak. Masa lambasındaki hariç tüm ışıkları kapatmış, sessizliğin tüm varlığını sarmasını beklemişti. Yıllar önce çektirip, çerçevelettirdiği fotoğrafa bakarak, böyle hiç değişmeyen bir şeye bakmak ne büyük bir zevk diye düşündü. Kış manzarası.

Zaten bu yüzden insanları değil de doğayı fotoğraflıyordu. Değişmezlik. Kalıcılık. Eğer kendi içinde de benzer bir şey bulabilse, bu tutarlı, değişmeyeceğine inandığı iç duygularına sıkı sıkı sarılabilse... Keşke, hiç olmazsa bir an için. Keşke karanlıkta, bu fotoğrafın içine dalıp, ıssız güzellikle bütünleşebilse. Yine de sırf

bunları düşünerek bile içsel gerginliğinin bir nebze olsun azaldığını hissetti.

Ama bu duygu bu gece daha fazla hüküm sürmeyecekti. Çünkü aklına gelenleri kovmak bir türlü mümkün değildi. Öfkeli sorular, yanıtı belirsiz arzular, istekler, talimatlar. Tüm bunlar ve de Hazelwood'tan gelen bir ses mesajı. O kadar yorgundu ki.

Kovac biliyordu.

Zaten bir yanı sürekli bunun er ya da geç olacağını fısıldayıp, durmuştu. Yüreğiyse tam tersini, geçmişin uzaklarda, kimse tarafından bulunamayacak gizli yerinde kalmasını arzuluyordu. Keşke. Keşke geçmiş anılarından silme çabasını göstermesiyle birlikte, kapı önünde biriken çöpler gibi, süpürülüp, yok edilebilselerdi.

Gözlerini kapatıp, güvende olduğu, arzulanıp, sevildiği o anları düşündü. Buna o kadar ihtiyacı vardı ki hemen teslim olmuştu. Artık bu yükü tek başına taşıyamayacağının farkındaydı. O kadar yorgundu ki...

Gözlerini açtığında adam oradaydı. Panik adeta bir yumruk gibi boğazında düğümlenirken bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlamaya çabaladı. Ama son günlerde o kadar sık kabus görüyordu ki, bu soruya yanıt vermek hiç de kolay değildi.

Orada, karanlıkta, sessizce duruyordu. Hemen karşısında.

Korku adeta damarlarındaki kanın yerini almıştı.

"Sen Bill Thorne'nin kızısın," dedi adam ve silahını kaldırdı.

37.
BÖLÜM

KOVAC ARACINI KULLANIRKEN olup bitenleri, en başından itibaren etraflıca düşünüyor, bugün öğrendiklerini, mesleki tecrübesiyle birleştirerek bundan sonra nasıl sonuçlara ulaşabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Bunu yaparken de işe duygularını mümkün olduğunca karıştırmama gayreti içindeydi. Aldatıldığını ve daha fazlasını istemeye hakkı olmadığı biçimindeki düşüncesini de hatırına getirmemeye çalışıyordu.

Neil Fallon'un barı kapalıydı. Hatta terk edilmiş gibi gözüküyordu. Aslında tüm çevre aynı şekildeydi. Issız, boşaltılmış, terk edilmiş. Kabinler, balıkçı barınakları, atölyeler, Fallon'un sandallarını çektiği barınak, hepsi zifiri karanlıktı. Yaşam, fareler dışında buradan elini ayağını çekmişti adeta. Tek ışık, barın önünde belli belirsiz yanan titrek güvenlik ışığıyla vitrindeki bira spotuydu.

Kovac spotun önüne çekti. Ardından sürücü koltuğunun altındaki çöp yığının altından tabancasını alıp, indi. Bagajı açıp, kağıt torbaları, kanıt toplama kitini ve de son olarak demir levyeyi aldı.

Rüzgar hâlâ dinmemişti. Isı da giderek düşüyordu. Yani ay ışığında, sahilde güzel bir gezinti yapılacak hava değildi. Kovac havaya aldırmamaya çalışarak, sandalların çekildiği yere doğru yürümeye koyuldu. Tetikte olmaya çalışıyordu. Soğuk da bunu kolaylaştırıyordu bir nebze de olsa. Tüm algıları en üst derecede gibiydi. Ancak tek duyulan ses ayakkabılarının karda çıkardığı belli

belirtisiz hışırtıdan ibaretti. Barakanın yanında durup, sahile, etrafına dikkatle bakındı.

Ay ışığında karşı sahildeki, Derek Rubel'in kamyonetinin kara saplandığı yeri göremiyordu ama buraya pek de uzak olmadığının farkındaydı. Isısızlığın ortasındaki boş binaların ortasında dururken burasının, kaçıp, adeta başka bir boyuta geçermiş gibi yok olmak arzusundaki biri için mükemmel bir yer olduğunu düşünüyordu.

Bunu aklında tutmalıydı. Belki ileride bu bilgi işine çok yarayacaktı. Zira her şey yoluna girdikten sonra, benzer bir yerde inzivaya çekilmenin planlarını yapıyordu.

SİLAH SAĞIR EDİCİ bir sesle patladı!

Amanda sandalyesinde sıçrayıp, yana devrildi.

Ve o anda uyandı.

Ofiste tek başınaydı.

Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Sanki kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydi. Terden sırılsıklam olduğunu fark etti. Panik ve korku yüzünden zorlukla nefes alıyordu. Boğazının düğümlendiğini, hıçkırıklara boğulmak üzere olduğunu fark edince doğrulmak için uzandı ama kolu kabloya takılınca, lambayla beraber masanın üzerinde ne var ne yok yerlere saçıldı. Artık son raddeye gelmişti. Hıçkırıklara boğularak, masayı yumruklamaya başladı. Ağlıyor, öfkeden aklını kaçırmak üzere olduğunu hissediyor, korkuyordu.

Adrenalin seviyesi bir miktar azalıp, sakinleşme fırsatı bulunca kalkıp, koltuğuna oturdu ve kendini düşünmeye zorladı.

Bunca yıl kendini kandırmış olsa da aslında gerçeğin önünde sonunda ortaya çıkacağını adı gibi biliyordu.

Artık zaman gelmişti.

Uzanıp, komodin çekmecesini açarak, tabancayı aldı.

DEMİR LEVYEYLE ESKİ kapının asma kilidine asıldı. İlk başta biraz zorlansa da sonunda kapıyı içeri girebileceği kadar aralamayı başarmıştı. Barakanın elektrik düğmesini bulabilmek için, el fenerini açtı.

Kışın zararlı etkilerinden korunmak için çekilen, farklı ebatlardaki sandallar gözüne çarptı. İsimlerine bakarak, bir süre etraflarında dolaştı.*Hang Time, Miss Peach, Azure II.* O *Wuey Trout* adlı sandalda karar kılıp, içine baktı. Ağır, kalın bir iple sıkıca bağlanmış bir paket vardı sandalda. Tam alıp, geri dönüyordu ki arkasından gelen sesle irkildi.

"Onu yerine bırak, Kovac."

Kovac paketi bırakmadan, derin bir nefes alıp, "Bırakmasam ne olur?" diye sordu.

"Seni burada öldürürüm."

"Beni daha sonra öldürüp, intihar gibi görünmesini sağlama fikrinden vazgeçtin, öyle mi? Anlaşılan Yüzbaşının ihtiyaç duyduğu her an yardımına hazır olduğunu söylerken çok ciddiymişsin."

"Evet, ciddiydim," dedi Gaines. "Bırak o paketi."

"Sanırım içinde değerli bir şeyler var."

"İçinde ne olduğu önemli değil. Bırak onu."

"Ah," dedi dönüp, Gaines'in dikkatle baktığı yere göz atarak. "İçinde bir top kağıttan başka bir şey yok. Fakat bu sefer önce cinayeti işleyip, delilleri sonra ayarlaman gerekecek, değil mi? Bak, bunun kulağa çok klişe geldiğinin farkındayım ama bu sefer paçayı kurtaramazsın, Gaines. Artık çok geç. Çok fazla sayıda insan tahmin edemeyeceğin kadar çok şey biliyor."

"Sanmıyorum," dedi Wyatt'ın yardımcısı büyük bir özgüvenle. "Sen de bir şey bilmiyorsun, sadece şüpheleniyorsun. Sadece bir şeyler bulmak için uğraşıyorsun ve de burada tek başınasın. Zira resmi bir soruşturma yürütüyor filan değilsin. Ayrıca şüphelerinle ilgili Leonard'la hiç konuşmadın. Elinde hiçbir kanıt yok. İnsanların tek bildiği Andy Fallon'un yoldan çıkmış bazı insanlar hakkında bilgi topladığı. Zaten Neil Fallon da babasını öldürme suçundan bu sabah tutuklandı. Adli tıp da Andy'nin ölümüyle ilgili yorumunu değiştirmeyecek."

"Bundan çok eminmişsin gibi konuşuyorsun," dedi Kovac. "Sana bunun böyle olacağını Wyatt mı söyledi yoksa?"

"Wyatt'ın haberi yok."

"Onun Amerikan kamuoyundaki imajına zarar verebilecek insanları teker teker ortadan kaldırdığından haberi yok, öyle mi? Ne kadar özverili bir insansın sen, Gavin. Söyleyelim de sana bunun ikramiye filan versin. Yoksa daha henüz sırası gelmedi mi? Ününe ün kattığında, şov artık giderek popülerleşip, para akmaya başlayınca mı gelecek asıl ikramiye? O zaman fotoğrafları veya videokasetleri alıp, önüne çıkanları nasıl ortadan kaldırdığını mı göstereceksin ona? Onu ne kadar sevdiğinin kanıtı olarak."

"Kapa çeneni."

"Peki, benim ölümümü nasıl açıklayacaksın?" diye sordu Kovac, belli etmeden pozisyonunu hafifçe değiştirerek. Ama buna rağmen hâlâ Gaines'in elinde ne olduğunu göremiyordu. "Sana hemen

söyleyeyim, Yakışıklı, bunun intihar gibi gözükmemesi için elimden geleni yapacağım. Eğer burada öleceksem, dövüşerek ölmek niyetindeyim."

"Ben ne yapacağımı biliyorum. Bırak o paketi."

"Andy'yle daha kolaydı, değil mi?" dedi Kovac. "Sadece Wyatt'a gelip masumane birkaç soru sormuştu. Ama sen bu soruların Ace'yi rahatsız ettiğini gördün. Hatta belki de kendin de Andy'nin neler bulduğunu öğrenmek için küçük çaplı bir araştırma yaptın. Belki o henüz ne bulduğunu bile anlamamıştı bu yüzden de herhangi bir endişe duymuyordu. Ayrıca sen yakışıklı bir adamsın. O da öyleydi. Onunla birkaç kez buluştun. Bu yüzden de ona viski içmeye uğramana şaşırmadı..."

"Onu öldürmek istemedim," dedi Gaines. Kovac adamın ses tonunda pişmanlıkla zevkin garip bir biçimde karıştığını sezinliyordu. "Ben katil değilim."

"Evet, katilsin. Onun kariyerini mahvedebilecek bir şey bulduğunu düşünüyordun. Bu yüzden de planını uygulamaya koydun. Önce ona ilaç verdin. Sana karşı koyamasın diye bilincini kaybedinceye kadar boğazını sıktın. Sonra da ipi boynuna geçirip, işi bitirdin."

"Bunu istememiştim."

"Ve çırpınıp, kıvranırken orada öylece durup onu izlediğine bahse girerim. Ölümün kısacık bir süre içinde gerçekleşmesi çok şaşırtıcı, değil mi?"

"Ona üzgün olduğumu söyledim," dedi Gaines. "Gerçekten üzgündüm. Ama her şeyi mahvedebilirdi. Yüzbaşı Wyatt’ın kariyerini bir anda yerle bir edebilirdi.

Bu günlere gelebilmek için çok çalıştım ben. Artık hedefe ulaşmaya ramak kalmıştı. Hayallerimiz birer birer gerçekleşiyordu.

Şov, televizyon şirketleriyle yapılan bağlantılar... Ama o tüm bunları bir anda bozabilirdi. Hem de sebepsiz yere. Yirmi yıl önce ne olmuşsa olmuş. Artık hiçbir şey değişmez ki! Bunun olmasına izin veremezdim."

"O gece neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu Kovac.

"Mike Fallon'un bildiğini biliyordum. O ağzını sıkı tutuyordu çünkü Wyatt ona her istediğini alıyordu. Andy bunu fark etmişti. Eğer babasını konuşturursa... buna izin veremezdim."

"Wyatt şüphelenecek, Gavin. Katil olduğunu öğrenince sesini çıkartmayacak mı sanıyorsun? Tanrı aşkına adam bir polis. Bu yaptığınız da bir polis şovu. Eğer akıllıysa kendini kurtarmak için ilmiği senin boynuna geçirmekten kaçınmayacaktır. Belki de böylece en başarılı programını yapmış olacak."

"Bırak şu lanet olası paketi."

"Sen katilsin!" dedi Kovac yeniden. "Bunu anladığında..."

"O da katil," diye bağırdı Gaines. "Bırak şu lanet paketi!"

Kovac konuşmayı artık daha fazla uzatamayacağını fark etmişti. Aynı anda Gaines'in kolunu hızla indirdiğini görünce tüm gücüyle ileri atıldı. Adamın elindeki iri çekiç başını sıyırarak, olanca gücüyle omzuna çarptı. Pardösüsünün içindeki kalın montuna rağmen omzundaki tüm kemiklerin çatırdadığını hissetmişti.

Gaines dönüp yeni bir saldırıya geçmek üzereyken Kovac kendini son bir gayretle yana savurdu ve bu sayede de başını bir kez daha sıyıran çekiş yere isabet etti.

"Bırak onu, Gaines," diye bağırdı Liska. "Tutuklusun!"

"Silahı var!" diye bağırdı Kovac, Gaines elini beline atıp, koşmaya başlarken.

Kovac yana atılıp, sandalı kendine siper yaptı. Ama Gaines'in amacı artık kaçmaktı. Bir elinde yerden aldığı paket, diğer elinde silahıyla çılgınca koşuyordu. Bir an için dönüp, peşinden gelmelerini engellemek için ateş etti. Liska da karşılık verdi. Gaines hız kesmeden barakanın göle bakan kapısına doğru koşuyordu.

Liska adamın peşinden dikkatle ilerlemeye çalışırken Kovac da doğrulup, silahını çekti. Gaines kapının hemen yanındaki sandalı kendine siper alarak iki el daha ateş etti. Liska hemen kendini yana atarak bu kurşunlara hedef olmaktan kurtulmuştu ama ikinci kurşun başının hemen iki santim üzerinden arkasındaki sandala isabet ederek saçına tahta parçaları yağmasına neden oldu. Ardından Gaines kendini dışarı attı.

Kovac yan kapıdan fırlayıp, elli beş galonluk benzin varillerini siper alıp, etrafı dinlemeye, Gaines'in ne tarafa gittiğini tespit etmeye çalıştı. Ama rüzgarın bitip tükenmeyen uğultusundan başka bir şey duyamıyordu.

"Elwood aracında," dedi, Liska nefes nefese bir halde yanında biterken. "Tippen de birazdan devriye aracıyla burada olur."

Bu tuzağı mümkün olan en çabuk biçimde tasarlamışlardı. Planlarından Leonard'a bahsetmeye de zamanları olmamıştı. Zaten bunu pek de istememişlerdi. Kovac aslında ellerinde yem olarak kullanılacak fazla bir şey olmadığını kabul etmişti. Ama yine de birilerini endişelendirecek kadar şey öğrendiğini düşünmüştü. Eğer bu plandan kimseye bahsetmezlerse kaybedecek de bir şeyleri olmayacaktı. Ama Leonard'ı haberdar ederler ve adam işe karışırsa da hiçbir şey elde edememeleri olasılığı yüksekti.

Kovac eldivenini çıkartıp, boynuna dokundu. Elleri bir anda kan içinde kalmıştı. İçinden lanet okuyup, Nereye gitti?" diye sordu. "Bu da kaçtı. Şimdi elimizde iki tane Rubel oldu, değil mi? Başımız belada."

"Hem de nasıl. Leonard da bizi öldürecektir."

Kovac en ilerideki varilden başını uzatıp, görüş alanının izin verdiği ölçüde, etrafı kolaçan etti. Gaines'ten bir iz yoktu. Bu da onun herhangi bir binaya sığındığı anlamına geliyordu. Belki de ciddi bir aramayla bu zor durumdan kurtulma şansları olabilirdi. Tam o sırada belli belirsiz bir motor sesi duyuldu. Artık düşünmeye zaman kalmamıştı.

Neil Fallon'un atölyesinden fırlayan motorlu bir kızak dosdoğru Kovac'ın üzerine geliyordu. Kovac ayağa fırlayıp, son anda kızağın önünden çekilmeyi başardı ardından da arkasından koşmaya başladı.

Gaines aracı göle çevirerek, doğuya, balıkçı barınaklarına doğru yöneldi. Kızak ters yönden esen rüzgarda zorlanıyor, karlar üzerinde yalpalaya yalpalaya ilerliyordu. Kovac, elinden geldiğince hızlı koşarak Gaines'i gözden kaçırmama çabası içindeydi. İsabet ettirme umudu olmasa da sırf tedirgin edebilmek amacıyla iki el ateş etti.

Birden giderek hızlanan kızak kontrolden çıktı. Gaines düşmemek için büyük çaba harcasa da araç yana devrilmişti. Yine de gidonu bırakmamaya çalışan Gaines umutsuzca uğraşıyordu.

Kovac daha hızlı koşmaya başladı. Liska'nın da hemen arkasında olduğunu görüyordu.

Kızağı sonunda düzeltse de kontrolü sağlayamadı ve aksi yöndeki çabasına karşın göle doğru kaymaya başladı. Gaines bir süre daha uğraştı ama sonunda pes ederek kendini yana fırlattı.

Kovac olanca hızlıyla koşup, bir an evvel Gaines'i yakalamak isterken Liska arkasından avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Buza dikkat et! Buza dikkat et!"

Gaines yere sertçe çarpış bu nedenle de henüz kendini toplayamamıştı. Sonunda paketi koltuğunun altına alıp, doğrulmayı

başardı. Ancak göle düşen kızak yavaş yavaş gözden kayboluyordu.

"Pes et, Gaines!" diye bağırdı Kovac. "Gidecek bir yer yok!"

Gaines silahını doğrultup, Kovac'a iki el ateş etti. Dedektif son anda kendini yana atıp, vurulmaktan kurtulurken Gaines de çığlığı basıp, ileri atıldı.

"Gölde şimdi!" diye bağırdı Liska.

Gaines kendini gayrete getirmek için bağırarak buzun üstünde kalmaya çabalıyordu. Kovac, kıyıya sokulup, buzun kalınlığını kontrol etti.

"Öyle kal, Gaines! Sakın kıpırdama!"

Ama artık iyice paniğe kapılan Gaines onu dinleyecek halde değildi. Ani bir hareket yapınca da üzerinde durduğu buz tabakası kırıldı ve kendini suyun içinde buldu.

Kovac her adımda çatırdayan buzun üzerinde kalmaya çalışarak ağır hareketlerle ona doğru yaklaşmaya çabaladı.

"Gaines! Sakin olmak zorundasın!" diye bağırdı.

Gaines'in boğulmamak için yaptığı çırpınışları görüp, sesini duyuyordu. Ancak suyun ısısının tüm vücut sistemini kısa sürede şoka sokacak kadar düşük olduğunun da farkındaydı. Üstelik ıslanan giysileri onu üzerinde bir zırh varmış gibi aşağı çekecekti. Elinden bir türlü bırakmadığı paket de bu durumu daha çabuklaştıracaktı. Panikle adeta kıpırdatamadığı kasları artık beyninin emirlerine uymuyor olmalıydılar.

"Bırak da kolunu tutayım!" diye bağırdı Kovac uzanırken. Altındaki buzun hızla kırıldığını duyuyordu.

Ama Kovac'ın kolunu tutmasına izin vermek yerine Gaines ona saldırmaya çalıştı. Ancak kolunu daha ziyade amaçsızca boşlukta sallıyor, Kovac'a bir zarar veremese de Dedektifin kendisine

yaklaşmasına mani oluyordu. Birkaç santim buz vahşi bir hayvan kükremesini andıran bir sesle kırılınca Gaines'in paniği katlanmış oldu.

"Kıpırdama! Lanet herif, kıpırdama!" diye bağırdı Kovac.

Uzanıp, Gaines'in kolunu yakaladı, sıkıca tutarak çekmeye koyuldu. Ancak çenesinin altındaki buz gürültüyle kırılınca, o da yüz üstü suyu boyladı.

Su dayanılmayacak derecede soğuktu. Sanki başını sert bir kayaya çarpmış gibi sarsılmıştı. İçgüdüsel bir tepkiyle, su sanki katı bir cisimmiş de onu itebilirmiş gibi, ellerini uzatıp, kendini dışarı çekmeye uğraştı. O anda kendisini aşağı çekip, boğmaya çabalayan Gaines'in ellerini fark etti. Bacaklarını savurup, çırpınarak adamı aşağı doğru itmeye çalıştı.

Ardından iyice altında kalan adamın omzuna basıp, son bir gayretle kendini yan taraftaki nispeten kalın buz tabakasına tutunmayı başardı.

"Sam!" diye bağırdı Liska.

Hemen arkasındaydı. Dönüp Liska'nın elini tutarak, kendini yukarı çekti. Bacaklarının, parmaklarının donduğunu, iyice hissizleştiğini fark etmişti. Öksürüp, yuttuğu suyu kusmaya çabalarken, eğilip, az önce Ga-ines'le boğuştukları noktaya baktı.

Gitmişti. Ay ışığında zifiri karanlık gözüken su artık kıpırdamıyordu.

Bir an için Kovac boğulmanın nasıl bir şey olduğunu anladığını düşündü. Suyun altında, yönünü kaybetmiş bir halde çabalayıp, yüzeye çıkmak için çabalarken yukarıda sadece kalın bir buz tabakası olduğunu, düştüğün yerdeki açıklığı asla bulamayacağını fark ederek yaşama gözlerini kapatmak...

Ardından bu olayı da anıları arasına gömerek, doğrulup, Liska'ya döndü.

38. BÖLÜM

"BİR DE BENİM hırslı olduğumu söylersin," dedi Liska. "Ben mesleğimde yükselmek için şimdiye dek kimseyi öldürmedim."

Kovac'ın otomobilindeydiler. Şerifin adamları olay mahallinde inceleme yapmaya koyulmuştu. Tippen hemen yardımlarına koşmuş, Kovac'a memurlardan birinden kuru bir süveter bulmuştu. Üzerine de Neil Fallon'un atölyesinde buldukları eski bir avcı montu geçirmişti. Kovac, kolları bir hayli kısa gelen montun ıslak bir köpek gibi koktuğunu düşündü.

"Ama benzer bir şeyden bahsetmiştin," dedi Kovac. Biri kahve getirdi. Kovac kahveyi tadını zerre kadar alamadan yudumladı.

"O sayılmaz."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Sence Wyatt bunun ne kadarını biliyor?" diye sordu Liska.

Kovac başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Şimdiye dek şüphelenmeliydi. Baksana iş Thorne'ye kadar uzanıyor. Onun o geceyle ilgili her şeyi bildiği apaçık."

"Ve bunca yıl bu sırrı sakladı."

"Andy Fallorı burnunu sokana dek. Demek Mike bu yüzden Andy'yi yaptığı şeyden dolayı asla bağışlamayacağını, oğlunun her şeyi mahvettiğini söylüyormuş. Oysa ben onun Andy'nin cinsel

tercihlerini açıklaması üzerine hissettiklerinden bahsettiğini sanmıştım... Tanrım demek bunca sene..."

"Thorne'yi Wyatt'ın öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu Liska.

"O sonuca ulaştım. Evelyn Thorne ona aşıkmış."

"Ama Gaines bunları nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum."

O gece neler olmuş meğer diye düşündü Kovac. Ama o, Ace Wyatt dışında tam olarak neler olup bittiğini anlatabilecek bilecek bir kişiyi daha tanıyordu. Amanda.

"Wyatt'la yalnız mı konuşmak istersin?" diye sordu Liska. "Eğer istersen ben de gelirim ama..."

"Hayır," diye mırıldandı Kovac. "Bunu tek başıma yapmam lazım. Mike için. Ne olursa olsun, o bir zamanlar benim için çok değerli bir insandı."

Liska başıyla onayladı. "Ben de ofise dönüyorum. Hiç olmazsa bu maceranın evrak işlerini halledeyim."

"Neden evine gitmiyorsun, Tinks? Geç oldu."

"Çocukları Rubel yüzünden Anneme gönderdim. Evde de kapıda beni bekleyen bir devriye arabasıyla, kaldırımda toplanıp, neler olup bittiği konusunda ağzımdan laf almaya çabalayan leş kargalarından başka bir şey yok."

"Rubel'den bir haber yok mu?"

"Bir sürü ipucu. Bir sürü yanlış alarm. Eğer şimdiye dek Florida'ya ulaşmamışsa yakında bir haber alacağımızı umuyorum."

"Korkuyor musun?" diye sordu Kovac ona dönerek.

Liska gözlerinin içine bakarak baş salladı. "Evet. Kendim için. Çocuklarım için. Onu yakalamaktan başka şey düşünemiyorum."

Yeniden sustular.

"Çok garip hissediyorum, Tinks," dedi Kovac sonunda. "Yorgun."

"Bunu düşünme bile, Sam," dedi Liska. "Eğer bir kez durursan bir daha asla ayağa kalkamazsın."

"Ne güzel."

"Hey, ben Hollywood'a geçme şansımı kaybettim," dedi sahte bir kızgınlıkla. "Ama bak o kadar da somurtmuyorum, değil mi?"

Kovac sonunda kendinde gülümseyecek enerjiyi buldu. Ardından da öksürmeye başladı. Ciğerleri soğuk su nedeniyle hâlâ zonkluyordu.

"Hey," dedi Liska uzanıp, yanağını okşayarak. "Gaines seni öldürmediği için çok mutluyum, ortak."

"Teşekkürler. Hayatımı kurtardığın için sağ ol, ortak. Şimdi onunla beraber gölün dibini boylayabilirdim."

"Dostlar ne içindir?" dedi Liska ve otomobilden indi.

GECE GEÇ BİR SAAT olmasına rağmen hükümet konağının çevresindeki tüm otoparklar doluydu. Liska da aracını binanın önündeki acil durumlarda kullanılan alana çekip, bıraktı. Bu gece daha fazla park yeri aramakla uğraşacak halde değildi.

Aslında için için ofise geri döndüğü için mutluydu. Zaten geceleri, şehrin çoğu derin uykudayken buraya gelip, tek başına çalışmayı hep severdi. Üstüne üstlük bu gece eve gitmek de çok zor gelmişti.

Eve giderse kendi sefil yaşamını düşünmek için de çocuklarını özlemek için de gerektiğinden fazla boş zamanı olacaktı.

Koridorlar sessizdi. Federaller Washington Bulvarındaki kendi binalarında araştırma ekibi kurmuşlar, gerekli olabilecek büro çalışanlarını da oraya naklettirmişlerdi. Yani bu gece asıl hareket oradaydı.

Bir an için İçişleri'ne ait büroların önünde durup, hayatın zaman zaman ne kadar garip olabileceğini düşündü. Bir hafta önce buraya gelmiş İçişleri'nde sert tartışmalar yapmıştı. Ardından da yaşamında gördüğü en kötü, en yoldan çıkmış polisi tanımıştı.

Cinayet masasındaki ofisine girdiğini kimse görmedi. Belki geceyi burada geçirebilirdi. Çantasını çekmeceye tıkıştırıp, el ayak çekildikten sonra, köprü altına sığınan evsizler gibi, masasının altına kıvrılıp, uyurdu.

Bilgisayarı açıp, montunu çıkardı... ve bölmenin hemen karşısında silahını kendine doğrultmuş bekleyen Derek Rubel'le burun buruna geldi.

"HER ŞEYİ ANLAT. En başından."

Oda, Savard'a sessizliğin kulak zarına baskı yaptığını düşündürtecek kadar sessizdi.

Wyatt arkasına yaslanıp, ona, elindeki silaha baktı.

Savard masanın üzerine küçük bir kayıt cihazı bırakmıştı. Adamın evindeydiler. Sadece ikisi. Wyatt, Bili Thorne cinayetini izleyen yıllarda bir kez evlenmişti. Ama o evlilik bir hayli kısa sürmüştü.

"Her şeyi anlat," diye üsteledi Savard. "Kasetimi ziyan etme."

Wyatt çok üzgün gözüküyordu. "Amanda... bunu neden yapıyorsun?"

"Andy Fallon öldü. Mike Fallon öldü."

"Onları ben öldürmedim," dedi.

"Bunca yıl," diye başladı Savard fısıldayarak. "Bunca yıl, sırf annem yüzünden... kimseye söyleyemedim. O gece yaptıkları yüzünden. Adam zaten ölmüştü. Onu kurtaramazdım. Ben de başka bir şekilde davranırsan belki..."

Kendini uzun süre yaptığı işle, yani kötü polislerin başkalarına zarar vermesini engelleme çabasıyla, geçmişte yaşananların kefaretini ödediğine inandırmıştı. Ailesinin kirli sırlarını, babasının da üyesi olduğu polis ailelerinin gizli sırlarını kimseyle paylaşmazken pişmanlığını bir nebze olsun azaltmak için yaşamını emniyet teşkilatında yoldan çıkmaya aday insanların yaşamını didik didik etmeye adamıştı. Ama tüm bu çabası sırasında da Bili Thorne ve Ace Wyatt'la ilgili bildiklerini kimseyle paylaşmamıştı.

Wyatt’ın da kendine göre bir kefaret ödeme yöntemi vardı. Ama bunun zerre kadar bir önemi yoktu ki. Babası ölmüştü... kabusları dışında. Weagle ölmüştü... kabusları dışında. Şimdi de Andy... Ardından da Mike Fallon...

"Ardımdaki bu cesetlerle nasıl yaşarım ben," dedi titreyen sesiyle. Silahını hızla sallayarak. "Anlat şu hikayeyi," dedi. "Anlat hadi."

"Amanda..."

Adamın küçümseyip, tepeden bakan sesi sinirine dokunuyordu. Silahı alnına doğru çevirip, horozu çekti.

"Sana anlat şu hikayeyi dedim," diye bağırdı.

Wyatt önce bembeyaz sonra da kıpkırmızı kesildi. Yüzü ter içinde kalmıştı. İdrarın keskin kokusu da havayı dolduruyordu.

"Ben... artık... dayanabileceğimi... hiç... sanmıyorum," dedi Savard dişlerinin arasından. Beyninin bir bölümü bu davranışının mantıksız olduğunu haykırıyordu. Ama zaten tüm sorunu da bu değil miydi? Yaşamı boyunca haddinden fazla mantıklı davranmaya çalışmış, korkularını, geçmişte yaşadığı korkunç anıları gereğinden uzun bir süre bastırmaya çalışmıştı.

"Senin yerine ben başlayayım," dedi ve sıradan bir polis soruşturmasında da yapacağı üzere, tarihi, yeri söyleyip, kendini tanıttı. Ardından konuyu, olayın meydana geldiği tarihi söyledi. Wyatt tek kelime etmeden ona bakıyordu.

Sonunda, "Annene âşıktım," dedi. "Ne yaptıysam onu korumak için yaptım. Bunu sen de biliyorsun, Amanda."

Kadının gözleri yaşla doldu. "O artık kendi kendini koruyabiliyor. Bundan sonra kimse onu incitemez. Artık daha fazla insanın ölümünü izlemeye tahammül edemeyeceğim. Bu korkunç bir şey. Ben böyle şeyler olmasın diye polis oldum. Beni anlıyor musun? O gece olanlar yüzünden bu mesleği seçtim. Polislere polislik etmek, benim başıma gelenlerin tekerrür etmememsini sağlamak için. Ama yine aynı şeyler oldu."

"Onları ben öldürmedim, Amanda. Andy. Mike. Ben yapmadım..."

"Evet, sen yaptın. Bunu hâlâ anlamıyor musun? Anlat hadi."

"Onlar kendilerini öldürdü," dedi ama sesinden bu söylediğine kendini bile inandıramadığı açıkça belliydi.

Şimdi Wyatt'ın yanaklarından da yaşlar süzülüyor, tir tir titriyordu. Kayıt cihazına, konuşmayı kaydediyor, çünkü büyük bir ihtimalle konuşmanın sonunda beni öldürecek diye düşünerek baktı.

"Bili Thorne benim tanıdığım en iğrenç insandı," diye başladı titreyen sesiyle. "Annene işkence yapardı, Amanda. Bunu sen de biliyorsun. Annen ne yaparsa yapsın babana yaranamazdı. Bili her zaman öfkesini ondan çıkartmaya çalışırdı. Onu döverdi. Ama buna rağmen seni hiç dövmedi, değil mi, Amanda?"

"Hayır," diye fısıldadı o da titreyerek. "Bana hiçbir zaman vurmadı. Ama ben onun neler yaptığını biliyordum. Hep görüyordum. Bu yüzden de ondan nefret ediyordum. Birinin onu durdurmasını istedim. Ama hiç kimse kılını kıpırdatmadı. Çünkü o bir polisti. Anneme neler yaptığını sen de gördün. Gözlerini morartır, her tarafını çürütürdü. Sen bunları gördün. Diğer polisler de gördü. Ama hepiniz başınızı çevirdiniz. Bunu asla anlayamıyordum," dedi. "Diğerleri yine bir derece... ama sen. O da seni seviyordu. Nasıl oldu da böyle sürüp gitmesine izin verdin?"

"Annen harekete geçmemi istemedi..."

"Sakın. Sakın bana bahaneler bulmaya kalkma. Rezil olmak istemiyordu da, başına bela almaktan korkuyordu da filan deme sakın. Tanrı aşkına, dövülen bir kadından bahsediyoruz burada."

Adam mahcup bir tavırla başını eğdi.

"Çünkü o bir polisti," dedi. "Sırf sen Bili Thorne adlı orospu çocuğu polis diye sessiz kalmayı tercih ettiğin için o gece olanlar oldu."

Wyatt yanıt vermedi. Zaten söyleyecek bir şey de yoktu.

"Ama o gece tam olarak neler olduğunu..." dedi.

"Annen beni aradı. Başının belada olduğunu söyledi. Adeta histeri krizine girmek üzere gibiydi. Bill birden eve dalmış. Körkütük sarhoş halde. Zaten Bill görev başında da içerdi. Hiçbir kurala saygısı olmayan, kendinden başka kimseye değer vermeyen aşağılık herifin tekiydi o. O..."

Susup, yutkundu. O gece yaşananların ağırlığı altında eziliyor gibiydi.

"Ona tecavüz etmiş. Onu dövmüş. Artık canına tak eden Evelyn de ..."

Yine sustu. Artık hıçkırarak ağlıyordu. "Bir şekilde silahı almayı başarmış ve Bill'i göğsünden iki kez vurmuş. Sonra da beni aramış. Bill'in ona yaptıklarından sonra, Evelyn'in cezalandırılmasına göz yumamazdım. Mahkemenin onu haklı bulmayabileceğinden korkuyordum. Ya başka biriyle ilişkisi olduğu ortaya çıkarsa, diye düşünüyordum. Savcı bunun cinayet nedeni olduğunu iddia edebilirdi. Suçlu bulunabilirdi."

"Sen de Weagle'ı buldun..."

"Adam oradaydı zaten. Civarda. Sizin evinize giderken onunla karşılaştım. Onun ne görüp, ne duyduğunu bilmiyordum. Bill'in otuz sekizliğiyle onu vurdum. Ah, Tanrım... Sonra Mike geldi... orada cesedin başında ka-lakalmıştım... birden paniğe kapıldım..."

"Tanrım," dedi Kovac ofis kapısını açıp, içeri dalarken. Artık tamamen hıçkırıklara boğulduğundan başını kaldıracak hali bile kalmayan Wyatt'a bakarak. "Mike Fallon'u sen vurdun."

LISKA ADETA DONAKALMIŞTI. Beyninden aynı anda binlerce şey geçiyordu. Ona doğru koşsa, çığlığı bassa, suratına bir şey fırlatsa ya da bir yere saklanmaya kalksa bir şansı olabilir miydi? Çocuklarını az önce arayıp, onları ne kadar çok sevdiğini bir kez daha söylediği için Tanrı'ya şükretti.

"Silahı indir, Rubel," dedi bulunduğu durum göz önüne alındığında çok aptalca gelen bir tonlamayla.

"Seni kaltak."

Aynalı gözlükleri yüzünden Liska adamın gözlerini göremiyordu. Bu da durumunu daha da zorlaştırıyordu.

"Sen bu işi burada bırakacak kadar zeki bir insansın," dedi Liska. "Kimse sana zarar vermez. Neticede hepimiz polisiz."

"Neden lanet olası burnunu soktun?"

"Sen birini öldürdün," dedi Liska. "Bu da benim işim."

Adamın hemen arkasından Barry Castleton'un elinde silahıyla, yavaş yavaş yaklaştığını gördü.

"Silahı bırak," dedi. "Binadan çıkamazsın, Derek."

"Umurumda değil ki," diye karşılık verdi adam. Zâten gelirken bunun farkındaydım. Ben artık yarı yarıya ölmüş sayılırım. Bu nedenle de kaybedecek hiçbir şeyim yok. Ne kadar çabuk ölürsem belki de o kadar iyi benim için. Ayrıca ikramiye olarak seni de yanımda götüreceğim, kaltak."

"FALLON'U TEKERLEKLİ SANDALYEYE sen mahkum ettin," dedi Kovac içeri dalarken. "Bunca sene herkesin bir kahraman olduğunu düşünmesini sağladın. Ama aslında onu o hale sokan sendin demek!"

Wyatt elleriyle yüzünü kapatmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Bunu istememiştim! Paniğe kapıldım. Yaptığımı fark edince de onun hayatını kurtarmak için elimden geleni yaptım. Aslında konuşursa tüm meslek yaşamımın mahvolacağını düşünmedim değil ama yine de onu kurtarmak için elimden geleni yaptım..."

"Ve bu sayede de kahraman oldun."

"Ne yapsaydım? Elde ettiklerimden onun da istifade etmesini sağladım."

"Evet, ona büyük ekran televizyon alman yaptıklarını kesinlikle karşılamıştır," dedi Kovac. "Ateş edenin sen olduğunu görmüş mü?"

"Hiç bir şey hatırlamadığını iddia etti hep. Ama buna rağmen... bazen öyle anlar geldi ki... yaptığı yorumlar... belki diye düşündüm bazen..."

"Ve de kimsenin aklına kurşunlarla ilgili bir balistik inceleme yapmak gelmedi, değil mi?" dedi Kovac. "Çünkü öldürülen zavallı, sabıkalı bir serseri dışında hepiniz polistiniz. Üstüne üstlük senin şahidin de vardı. Evelyn. Yoksa iki şahit mi vardı?" diye sordu Savard'a dönerek.

Savard gözlerini Wyatt’ın üzerinden bir an bile ayırmadı. "Bana annemin odasından çıkmamamı, soranlara da hiçbir şey görmediğimi söylememi tembihlediler. Ben de bunu annem için yaptım. Çünkü onun başı belaya girebilirdi."

"Tanrım," dedi Kovac kendini berbat hissettiğini fark ederek derin bir nefes alıp.

"Mike bir kahramandı," dedi Wyatt. "Mike bir kahramandı."

"Mike öldü. Gaines öldürdü onu. Senin yüzünden. Andy'yi de o öldürmüş," diye karşılık verdi Kovac. "Andy'nin o geceyle ilgili sorular sorup durduğunu biliyorsun. Sana da gelmiş. Sonra da bir bakıyoruz, bir şekilde öldürülüyor. Sen bu konuda mutlaka bir şeyler biliyor olmalısın..."

"Hayır! Ben onun intihar ettiğini sanıyordum!" diye bağırdı Wyatt. "Bu gerçek mi?"

"Tüm bunlara mani olabilirdin," dedi Savard gözyaşları içinde. "Ben de öyle. Andy bana da gelmişti. Sonra da Annemi buldu. O

sırada onunla konuşmalıydım. Tanrı aşkına ben bir polisim. Bu işe bir son vermeliydim," dedi kendi iç dünyasına dalarak. Silahı tutan eli artık kontrolden çıkmışçasına titriyordu. Çok üzgünüm. Andy. Çok üzgünüm..."

"Onu sen öldürmedin, Amanda," dedi Kovac kadının silahı tutuş pozisyonunun her geçen saniye değiştiğini fark etmesiyle paniğe kapılarak. "Silahı bana ver. Bu gece bu işi bitirelim. Sana ben de yardım edeceğim."

"Artık çok geç," diye mırıldandı kendi kendiyle konu-şurmuş gibi. "Çok üzgünüm. Çok."

"Silahı bana ver, Amanda."

Kadın elindeki silaha baktı. Ardından kaldırıp, yüzüne çevirdi.

"AT SİLAHINI RUBEL!" diye bağırdı Castleton. "Etrafın sarıldı."

Rubel dokuz milimetrelik tabancayı Liska'nın göğsüne doğru çevirip, ses tellerini kopartacak derecede şiddetle, vahşi hayvanlara yaraşır bir çığlık attı.

"VER ŞU SİLAHI bana, Amanda," dedi Kovac usulca yaklaşmaya çalışırken. Tüm benliğiyle büyük bir paniğin eşiğinde olduğunun farkındaydı. "Artık her şey sona erdi, tatlım."

"Engel olabilirdim," dedi.

Kovac bir adım daha yaklaştı. "Amanda, lütfen..." Kadın hüzün dolu gözlerini Kovac'ınkilere dikti. "Anlamıyorsun."

"Amanda."

"Hepsi benim suçum."

"Hayır," diye fısıldadı Kovac yavaşça uzanarak. Elleri bir sarhoşunkiler gibi titriyordu.

"Evet," diye karşılık verdi kadın başını hafifçe sallayarak. Parmağını tetiğe biraz daha bastırarak. "Hepsi benim yüzümden öldü."

CASTLETON BAĞIRARAK Rubel'e doğru koşmaya başladı.

Rubel de o anda elini montunun cebine attı.

Ama sadece bir an için durup, döndü. İşte bu bir saniye Liska için fazlasıyla yeterliydi.

Elinde sıkıca tuttuğu copunu mümkün olduğu kadar hızla adama doğru fırlattı. Cop olanca şiddetiyle Rubel'in alnına isabet etti. Silah bir yana fırlarken dengesini kaybeden Rubel de alnını tutarak, diğer yana düştü. Şimdi Rubel yerde, bağırıp, kıvranıyordu.

Liska gidip, copunu aldı ve ofisten dışarı yöneldi.

"AMANDA..." DİYE FISILDADI Kovac. Bu anı daha sonra defalarca yaşayacak, kadının gözlerinden verdiği kararın kesinliğini

okuduğunda umutlarının nasıl söndüğü aklından çıkartmayacaktı.

"Amanda... ver şu silahı bana."

"Hayır," dedi kadın fısıltıyla. "Hayır, Sam. Anlamıyor musun? Tüm bunları yirmi yıl önce durdurabilirdim ben. Bill Thorne'yi annem değil ben vurdum."

Kovac silahın patladığı o anı da ömrünün sonuna dek unutmayacaktı. Çığlıkları da. Ace Wyatt'ın. Kendisinin. Anılar sadece kesik kesik görüntülerden ibaretti.

Sıçrayan kan damlaları. Kemik ve beyin parçaları.

Bir saniye içinde Amanda'ınn kafatası paramparça olmuştu.

Yerde, kadının bedeni yere düşmesin diye tutmaya çalışıyordu ama beyni bu korkunç andan kaçmak için sanki bilincini bedeninden ayırmış gibiydi.

Ama kaçacak bir yer yoktu. Bundan sonra da olmayacaktı.

39.
BÖLÜM

"TIPPEN ARADI," dedi Liska.

Perişan bir haldeydi. Kahraman Demir Cadı. Solgun yüzü, şiş, mosmor olmuş göz torbaları, her yana dağılmış saçlarıyla ayakta zor durduğu daha ilk anda apaçık belli oluyordu. En son ne zaman uyuduğunu kendi bile hatırlamıyordu belki de. Kovac da aynı şekilde, en son ne zaman gözlerini kapattığım söyleyecek halde değildi. Ancak her ne kadar yorgun ve de bitkin olsa da eve gitmek istemiyordu. İşi onun için de Liska için de tıpkı bir sığınak gibiydi.

Bu nedenle de evlerine dönmek yerine işe devam ettiler. Bulutsuz ama buz gibi yeni bir gün daha başlıyordu. Andy ve Mike Fallon cinayetleriyle, Ace Wyatt'ın bu konularla ilgili herhangi bir bağı olup olmadığıyla ilgili bir şeyler bulma umuduyla arama yaptıkları Gavin Gaines'in evinin verandasında çıkıp, doğan güneşi karşıladılar.

Kovac, soluk, turuncu renkli bir topu andıran güneşe baktı. Yalancı güneş. Soğuk olacağı kesindi.

En azından bu kesin.

"Andy'nin dosyalarını bulduklarını söylediler," dedi Liska. "Bu da senin başarın."

"Neil, Andy'nin pazar öğleden sonra oralarda olduğunu söylemişti," dedi Kovac. "Dosyalar başka yerde olamazdı. Gaines'de olmadığı da kesindi. Yoksa o gece beni takip etmezdi. Ama onun dizüstü bilgisayarı Andy'yi öldürdüğü gün bulup ortadan kaldırdığına eminim."

"Sence Andy neden dosyaları sakladı? Ve de neden Gaines'i evine aldı?"

"Bilmiyorum. Belki Gaines'in onları görmesini istememiştir. Ama Gaines'in bu dosyalardakiler uğruna kendisini öldürebileceğini tahmin etmediğine eminim."

"Wyatt'a ne olacak?"

Kovac omuz silkti. Cinayetin affı olmaz. Elimizde onun Weagle'ı öldürüp ve Mike'ı vurduğuna dair yaptığı itirafların kaydı var."

"Ama avukatı bu kaydın baskı altında alındığını, ona haklarının okunmadığını filan söyleyip duracak."

"Evet. Bazen adalet nerede, diye haykırırım," dedi. "Ama adalet önünde sonunda tecelli eder. Sadece gerçeklerin ortaya çıkması biraz zaman alır ve öyle olduğunda da düşündüğümüzden çok farklı sonuçlarla karşılaşabiliriz."

Bir süre boş caddeyi seyrederek, sustular.

"Savard'a çok üzüldüm," dedi Liska.

Kovac, ona Amanda'ya karşı hissettiklerinden bahsetmemişti. Başka birinin bunları öğrenmesine ne gerek vardı? Zaten olup bitenler kendisine yeterince acı veriyordu. Bir de kendini acındırarak durumunu daha da feci bir hale getirme arzusunda değildi. Ama ona Wyatt'ın evinde olanları anlatmıştı. Bildiklerini, birleştirdiği parçalardan elde ettiği sonuçları, Sa-vard'ın intiharından sonra Wyatt'ın söylediklerini anlatmıştı.

On yedi yaşında, savunmasız, korku içindeki Aman-da'yı gözünün önüne getirebiliyordu. Adalete susayan ama çevresinde güvenebileceği kimse bulamayan gencecik bir kız. Annesini kurtarmak için yapılabilecek tek bir şey olduğuna karar vermiş, babasını vurmuştu. Sonra da Evelyn Thorne kızını kurtarmak için yapılabilecek yegane şey olduğuna inandığı tavrı sergilemiş, suçu üstlenmişti. Ardından işe Wyatt da karışmış, böylece her şey sarpa sarmıştı.

Şimdi Amanda'nın cuma gecesi mutfakta söylediklerini bir kez daha hatırlıyordu. *Ben seçimlerimi hep en iyiye, en doğruya ulaşmak için yaptığım fikrine sıkı sıkı bağlanmaya çalışırım. Bazen birileri bu tercihlerim yüzünden acı çekebilir. Ama ben o kararı kesinlikle doğru bir nedenle verdiğimi bilirim. Bu da takdir edilecek bir şey değil midir?*

"Ben de üzüldüm," diye mırıldandı sonunda, güneş gözlüklerinin duygularını bir nebze de olsa gizleyebildiğim umarak.

"Wyatt'ın tutunacak dalı kalmadı," dedi cebindeki sigarayı bulmaya çalışırken. Ardından da ekledi. "Adamın işi bitti..."

En azından benim açımdan, diye düşündü ama bunu söylemedi.

O işini yani en iyi yapabildiği şeyi yapmıştı.

Ama buna rağmen bir şekilde kendim iyi hissetmiyordu. Mesleki başarısı içindeki boşluğu doldurmasına yetmemişti. Belki de hiçbir zaman da yetmeyecekti.

"Sen nasılsın?" diye sordu.

Liska omzunu silkip, gözlüklerini taktı. "Ölümle yüz yüze gelmiş birine göre fena sayılmam. Ama mümkünse aynı şeyi her gün yaşamasam iyi olur," dedi Kovac'a dirsek atıp, gülümseyerek. "Gördün mü? Hollyvvood işini bir daha düşünmeliyim belki. Bizim iş giderek tehlikeli oluyor."

Bir süre sustular, sonra, Liska yeniden konuşmaya başladı. "Korktum. Hâlâ da korkuyorum. Çocuklarımın bensiz büyümek zorunda kalacaklarını düşünmek bile istemiyorum. Biri suratıma silah doğrulttu ben de bununla dalga geçmeye çalışıyorum. Ama işin aslı şu ki yaşadıklarım hiç de komik değildi."

"Beni terk etmeyeceksin, değil mi Tinks?"

Ona hemen yanıt vermedi. Daha sonra söyledikleri de aslında tam bir yanıt sayılmazdı. "Tatile çıkacağım. Çocukları eğlenebilecekleri bir yere götüreceğim. Güneşlenebileceğimiz bir yere."

İçeriden başını uzatan Elwood, "Bunu görmek isteyebilirsiniz," dedi.

Çiftlik evine girip, bir grup polisin yanından geçerek, üst kattaki yatak odasına yönelen Elwood'u takip ettiler.

Gaines giyimine çok düşkün biriymiş, diye düşündü Liska. Yatak odasındaki giysi dolabı takım elbiselerle, gömleklerle doluydu. Raflarda da sayısız süveterle ayakkabı göze çarpıyordu. Ancak biri dolapta saklananların görülebilmesi için bu giysileri mümkün olduğunca yan tarafta toplamıştı.

"Tanrım," diyebildi Kovac görünce.

Gaines dolabın içini, Wyatt'ın fotoğrafları ve ona ait gazete kupürleriyle doldurmuştu. Adamla ilgili makaleler, şovla ilgili yapılan yorumlar, Warner Brothers'la yapılan anlaşmayla ilgili haberler. Wyatt'ın el sıkışırken, hayranlarıyla birlikte kameraya gülümserken çekilen sayısız fotoğrafı. Gaines'le Wyatt'ın çeşitli toplantılarda birlikte çekilen fotoğrafları. Ve de en ortada Wyatt'ın adeta kutsallaştırılmış bir nesne gibi büyütülmüş bir fotoğrafı asılıydı.

"İğrenç," dedi Liska yüzünü buruşturarak. "Burada benden başka duş almak isteyen var mı?"

"Bunları da raftaki bir zarfın içinde buldum," dedi Elwood, Kovac'a bir deste fotoğraf uzatırken.

Yatağının üzerinde çırılçıplak bir halde sallanan Andy Fallon. Daha henüz can vermiş. Sandalyesinde cansız yatan Mike Fallon.

"Hatıra defteri için son bir tane daha," dedi Kovac, Gaines'in Wyatt'ın partisinde ve Warner Brothers'ın başkan yardımcılarıyla beraber buz pistinde fotoğraf çekerken söylediği cümleyi tekrarlayarak.

"Sence bunları daha sonra Wyatt'a şantaj yapmak için mi çekmiş?" dedi Elwood.

Kovac fotoğraflara bir süre daha bakıp, meslektaşına döndü.

"Hayır," dedi sonunda. "Sanmam."

SONUÇ

AMANDA SAVARD'IN CENAZESİ perşembe günüydü. Andy Fallon'unkinden bir hafta bir gün sonra. Kovac, cenaze evinin küçük şapelindeki törene tek başına katıldı. Zaten etrafta en fazla yirmi kişi vardı. Hayatını herkesten uzak yaşamış, kimseyle sıkı fıkı olmamıştı. Kovac etrafına bakınırken bir an için acaba bu insanlardan herhangi biri onun etrafına ördüğü duvarları aşmayı başarabilmiş midir, diye düşündü.

Evelyn Thorne da doktoruyla birlikte oradaydı. Ama herkes onun neler olup bittiğini anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Tören boyunca öylece oturmuş, yanında getirdiği kızının fotoğrafına bakmıştı sadece. Amanda'nın beş yaşındaki fotoğrafına. Kız kocaman, merakla açılmış gözleri, mavi, kadife bir saç bandıyla toplanmış, saçlarını sergileyerek kameraya gülümsü-yordu. Evelyn, fotoğrafı Kovac'a üç kez gösterdi. İçin için fotoğrafı ondan istesem mi, diye düşündü ama sonra vazgeçti.

Çok basit bir törendi. Dünyevi varlığı artık sona ermişti. Topraktan gelen insan yine toprağa karışmıştı. Yaşamın kısacık bir özeti. Doğarsın, büyürsün, ölürsün.

Cenazede herhangi bir konuşma yapılmadı. Zaten babasının yanına gömülmeyecekti.

Amanda'nın Bill Thorne'nin ölümüyle ilgisi basından gizlenmişti. Cenazesinin haber değeri olmadığı düşünülmüştü. Mike Fallon'un cenazesiyse Midwest'te binlerce polisin katılımıyla gerçekleşmişti.

Kovac cenazeye katılmamıştı ama haberin, *Star Tribune'ün* birinci sayfasında yer bulduğunu da görmüştü.

Cenaze töreni sona erip, herkes gittikten sonra kalıp, bir süre tek başına oturdu. Gözleri kapalı tabutta, cenazenin ne halde olduğunu düşünmemeye çalışarak öylece bakıyordu. Cenaze evinin yöneticisi, bar kapanışında son müşterinin gözlerinin içine bir an evvel kalkıp gitmesi umuduyla bakan bir barmen edasıyla yanına geldi.

Kibarca gülümseyerek, "İstediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi.

Kovac ayağa kalkıp, elini cebine attı. "Tabuta konulması için bir şey verebilir miyim? Yoksa bunun için çok mu geç?"

"Gayet tabii," dedi adam hoşgörülü bir ifadeyle. "Ayarlarım ben."

Kovac mesleğe bir polis memuru olarak başladığı ilk gün kendisine verilen rozeti elinde evirip, çevirerek son bir kez inceledi. Ardından adama uzattı.

"Bunu almasını isterdim."

Adam başını sallayarak, aynı nezaketle gülümsedi. "Merak etmeyin."

"Teşekkürler."

DIŞARIDA SADECE İKİ araç kalmıştı. Onun ve Liska'nın. Liska otomobiline yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

"İyi misin?" diye sordu gözlerini kısarak.

Kovac durup, arkasına baktı. "Hayır. Pek sayılmam... Kurallarımdan birine uymadım. Çok fazla şey bekleme."

Liska başını sallayarak onayladı. "Ben de," dedi. "Bu yüzden birlikte somurtabiliriz."

Kovac ellerini cebine sokup, omuzlarını eğerek, soğuktan korunmaya çalışıyordu. Dudak bükerek, "Somurtmuyorum. Hüzünleniyorum," dedi.

Liska bir süre ona baktı. Ama bir polis gözüyle değil, yakın bir dostu gibi. Sonra gelip, kollarını omzuna dolayarak, ona sıkıca sarıldı. Kovac da aynı şekilde karşılık verirken, ağlamamak için gözlerini sımsıkı kapattı. Bir belki de iki dakika hiç konuşmadan, öylece kalakaldılar.

Sonunda Liska biraz gerileyip, gülümsemeye çalışarak, "Hey! En azından gerçek dostluğu biliyoruz, değil mi?" dedi. "Hadi ortak gel de sana bir fincan kahve ısmarlayayım."

Kovac da hafifçe gülümsedi. "Tamam... dostum."

[1] *Noel Coward:* İngiliz Komedi Yazarı (Ç.N.)

[2] *Amerika'nın En Çok Arananları:* America's Most Wanted. (Ç.N.)

[3] *Crime Time:* Suç Zamanı. (Ç.N.)

[4] *Kojak:* Liska, burada adını kahramanından alan Kojak adlı eski bir polisiye diziye gönderme yapıyor. (Ç.N.)

[5] *Otoerotik:* Kendini izleyerek cinsel tatmine ulaşmanın en uç noktası. (Ç.N.)

[6] *Sodom ve Gomore:* Bundan 3600 yıl önce Ürdün nehri altında kaldığına inanılan iki Sümer şehrinin adı. (Ç.N.)

[7] *Yule Log:* Noel Gecesi törenle ocağa atılan kütük. (Ç.N.)

[8] *Cheeks:* Yanaklar. (Ç.N.)

[9] *Jowl:* Çene. (Ç.N.)

[10] *ACLU:* The American Civil Liberties Union, Amerikan Kişisel Özgürlükler Birliği. (Ç.N.)

[11] *Rodney King:* Los Angeles Polis Teşkilatı tarafından gözaltına alınırken feci şekilde dövüldüğü ortaya çıktıktan sonra ünlenen taksi şoförü. (Ç.N.)

[12] *Lent Zamanı:* Paskalyadan önceki perhiz. (Ç.N.)

[13] *Rainforest:* Yağmur Ormanı. (Ç.N.)

[14] *Ozzie ve Harriet:* İki çocuklu klasik aile tipi. (Ç.N.)

[15] *Dr. Seuss:* Amerikalı ünlü çizgi film yazarı. (Ç.N.)

[16] *Yeşil Yumurta ve Yeşil Salam:* Dr. Seuss'un en ünlü çizgi filmlerinden birinin adı. (Ç.N.)

[17] *Food Channel:* Yemek Kanalı. (Ç.N.)

[18] *Emeril Lagasse:* Amerikalı yemek programları yapımcısı. (Ç.N.)

[19] *Home and Garden:* Ev ve Bahçe. (Ç.N.)